

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-156-03

Do druku nr 2086
Warszawa, 9 października 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o organizacji rynków owoców i warzyw,
ryнку chmielu, rynku tytoniu, rynku
suszu paszowego oraz zmianie
niektórych ustaw wraz z projektami
podstawowych aktów wykonawczych,**

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu
dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ORGANIZACJI RYNKÓW OWOCÓW I WARZYW, RYNKU CHMIELU, RYNKU
TYTONIU, RYNKU SUSZU PASZOWEGO ORAZ ZMIANIE NIEKTÓRYCH
USTAW
przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 16 września 2003 r.

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 15 września 2003 r.
5.	Lista tłumaczeń aktów prawa Unii Europejskiej oraz tłumaczenia tych aktów w wersji papierowej i elektronicznej (dyrektywy)

TABELA ZGODNOŚCI Z PRZEPISAMI UNII EUROPEJSKIEJ PROJEKTU USTAWY O ORGANIZACJI RYNKÓW OWOCÓW I WARZYW, RYNKU CHMIELU, RYNKU TYTONIU, RYNKU SUSZU PASZOWEGO ORAZ ZMIANIE NIEKTÓRYCH USTAW

L.p.	Nr art., ust. projektu ustawy	Treść artykułu, ustępu projektu ustawy	Nr art., ust. aktu prawnego UE
1.	Art. 2	<p style="text-align: center;">Art. 2.</p> <p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej⁶⁾ wojewoda wydaje decyzje administracyjne w sprawach:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) wstępnego uznania grupy producentów owoców i warzyw, zwanej dalej „grupą producentów”, i zatwierdzenia planu dochodzenia do uznania tej grupy jako organizacji producentów owoców i warzyw, zwanej dalej „organizacją producentów”; b) zmian do zatwierdzonego planu dochodzenia do uznania wstępnie uznanej grupy producentów jako organizacji producentów, zwanego dalej „planem dochodzenia do uznania”; c) uznania organizacji producentów i ich zrzeszeń; d) uznania ponadnarodowych organizacji producentów i ich zrzeszeń; e) cofnięcia: <ul style="list-style-type: none"> a) wstępnego uznania grupy producentów, b) uznania organizacji producentów i ich zrzeszeń, c) uznania ponadnarodowych organizacji producentów i ich zrzeszeń. 	<p>Art. 15 ust. 1, oraz Art. 17 ust. 1 – 3 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 18 ust. 2 i 3 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 11 ust. 2 i art. 16 ust. 3 Rozporządzenia Rady 2200/96 Art. 10 ust. 2 lit. a oraz art. 11 ust. 2 lit. a Rozporządzenia Komisji 1432/03 Art. 15 ust. 2 oraz art. 21 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Komisji 1432/03, art. 12 ust1 lit. b Rozporządzenia Rady 2200/96</p>

		<p>2. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej⁶⁾ wojewoda:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeprowadza kontrole w zakresie spełniania warunków: <ol style="list-style-type: none"> a) wstępnego uznania grupy producentów i zatwierdzenia planu dochodzenia do uznania, b) zmian do zatwierdzonego planu dochodzenia do uznania, c) uznania organizacji producentów i ich zrzeszeń, d) uznania ponadnarodowych organizacji producentów i ich zrzeszeń; 2) współpracuje z właściwymi władzami państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie uznawania i kontroli ponadnarodowych organizacji producentów i ich zrzeszeń. <p>3. Od decyzji, o których mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rynków rolnych.</p>	<p>Art. 20 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Komisji 1432/03, art. 38 Rozp. Rady 2200/96</p> <p>Art. 38 Rozp. Rady 2200/96</p> <p>Art. 20 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Komisji 1432/03, art. 38 Rozp. Rady 2200/96</p> <p>Art. 10 ust. 2 lit. c, art. 11 ust 2 lit. c Rozporządzenia Komisji 1432/03</p>
2.	Art. 3	<p style="text-align: center;">Art. 3.</p> <p>Wojewoda przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych, Prezesowi Agencji Rynku Rolnego, zwanej dalej „Agencją”, oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, zwanej dalej „Agencją Restrukturyzacji”, informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dacie wydania decyzji o wstępnym uznaniu grupy producentów i okresie realizacji zatwierdzonego planu dochodzenia do uznania; 	

		<p>2) wydaniu decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2-5 - w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji.</p>	
3.	Art. 4	<p style="text-align: center;">Art. 4.</p> <p>1. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy; 2) kategorię lub kategorie produktów, określonych przepisami Unii Europejskiej⁷⁾, dla których wnioskuje się o wstępne uznanie; 3) informacje o liczbie członków oraz wartości produktów wytworzonych przez członków grupy producentów i sprzedanych w roku poprzedzającym rok złożenia wniosku. <p>2. Do wniosku dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokument urzędowy potwierdzający, że wnioskodawca jest osobą prawną oraz wskazujący organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy; 2) statut albo umowę grupy producentów; 3) dokumenty potwierdzające informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3; 4) plan dochodzenia do uznania pozytywnie zaopiniowany przez dyrektora oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, właściwego ze względu na siedzibę grupy producentów. 	Art. 17 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1432/03

4.	Art. 5	<p style="text-align: center;">Art. 5.</p> <p>1. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, składa się w terminie do 3 miesięcy przed rozpoczęciem kolejnego rocznego okresu realizacji planu dochodzenia do uznania.</p> <p>2. Wniosek zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy; 2) określenie proponowanych zmian w planie dochodzenia do uznania wraz z uzasadnieniem. <p>3. Do wniosku dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokumenty potwierdzające aktualny stan realizacji planu dochodzenia do uznania; 2) pozytywną opinię dyrektora oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, właściwego ze względu na siedzibę grupy producentów, dotyczącą proponowanych zmian w planie dochodzenia do uznania; 3) dokument urzędowy wskazujący organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy. 	Art. 18, ust 2 i 3 Rozporządzenia Komisji 1432/03
----	--------	---	---

5.	<p style="text-align: center;">Art. 6</p>	<p style="text-align: center;">Art. 6.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Wniosek o wydanie decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4, zawiera: <ol style="list-style-type: none"> 2) nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy; 3) wykaz organizacji producentów tworzących zrzeszenie; 4) kategorię lub kategorie produktów, określonych przepisami Unii Europejskiej⁷⁾, dla których organizacja producentów wnioskuje o uznanie; 5) informacje o liczbie członków organizacji producentów oraz wartości produktów wytworzonych przez członków organizacji producentów i sprzedanych w roku poprzedzającym rok złożenia wniosku. 2. Do wniosku dołącza się: <ol style="list-style-type: none"> 1) statut albo umowę organizacji producentów; 2) umowę o utworzeniu zrzeszenia organizacji producentów, określającą przedmiot i zakres jego działania; 3) kopię decyzji o uznaniu organizacji producentów tworzących zrzeszenie; 4) dokument urzędowy potwierdzający, że wnioskodawca jest osobą prawną oraz wskazujący organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy. 	<p style="text-align: right;">Art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1432/03, art. 11 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 2200/96</p>
6.			

Art. 7	<p style="text-align: center;">Art. 7.</p> <ol style="list-style-type: none">1. Wojewoda opracowuje roczny plan przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1.2. Kontrole, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1, na zlecenie wojewody mogą przeprowadzać jednostki organizacyjne dysponujące odpowiednim zapleczem kadrowym i technicznym.3. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez wojewodę, a w przypadku, o którym mowa w ust. 2, przez kierownika jednostki organizacyjnej, której zlecono kontrolę.4. Upoważnienie zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych, ich miejsce i zakres oraz podstawę prawną do ich wykonywania.5. Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać imienne upoważnienie.6. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:<ol style="list-style-type: none">1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części należących	
--------	--	--

	<p>do grupy producentów, organizacji producentów, zrzeszenia organizacji producentów lub ich członków i służących do prowadzenia działalności przez tę grupę, organizację, zrzeszenie lub ich członków;</p> <p>2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;</p> <p>3) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzenia z nich odpisów, wyciągów lub kserokopii oraz zabezpieczania tych dokumentów.</p> <p>7. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.</p> <p>8. Protokół podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz kontrolowany.</p> <p>9. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego, protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne, dokonując w protokole stosownej adnotacji o tej odmowie.</p> <p>10. W przypadku gdy kontrolowany nie zgadza się z ustaleniami zawartymi w protokole może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu, zgłosić odpowiednio wojewodzie albo jednostce organizacyjnej przeprowadzającej</p>	
--	--	--

		kontrolę umotywowane zastrzeżenia do ustaleń zawartych w protokole.	
7.	Art. 8	<p style="text-align: center;">Art. 8.</p> <p>1. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) warunki przystąpienia osób prawnych i fizycznych niebędących producentami owoców i warzyw do organizacji producentów, mając na względzie zapewnienie ochrony interesów producentów owoców i warzyw; 2) warunki wstępnego uznawania grup producentów oraz uznawania organizacji producentów; 3) warunki i wymagania, jakie powinny spełniać plany dochodzenia do uznania; 4) warunki, zgodnie z którymi organizacja producentów może zlecać zrzeszeniom organizacji producentów lub innym jednostkom organizacyjnym realizację zadań, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej⁸⁾; 5) warunki wypowiedzenia członkostwa w organizacji producentów <p>- mając na uwadze prawidłowe funkcjonowanie wstępnie uznanych grup producentów, organizacji producentów i zrzeszeń organizacji producentów</p>	<p>Art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 15 ust. 2 lit. a, art. 4 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 15, ust. 2 lit. b Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 9 ust. 2, art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 5 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p>

		<p>oraz wykorzystanie pomocy finansowej i możliwość nadzorowania wydatkowania środków finansowych.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rynków rolnych powiadamia Komisję Europejską o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dacie wydania decyzji o wstępnym uznaniu grupy producentów i okresie realizacji zatwierdzonego planu dochodzenia do uznania; 2) decyzjach wojewody, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3-5; 3) obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej wymaganiach dotyczących: <ol style="list-style-type: none"> a) minimalnej liczby członków i minimalnej wartości produktów sprzedanych niezbędnych do wstępnego uznania grupy producentów i uznania organizacji producentów, b) warunków, zgodnie z którymi organizacja producentów może zlecać zrzeszeniom organizacji producentów lub innym jednostkom organizacyjnym realizację zadań, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej;⁸⁾ c) warunków przystąpienia osób prawnych i fizycznych nie będących producentami owoców i warzyw do organizacji producentów, d) zapobieżenia powstawaniu dominującego wpływu jednego lub więcej członków organizacji producentów w zakresie zarządzania i 	<p>Art. 17 ust. 5 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 12 ust 1 lit. c Rozporządzenia Rady 2200/96, art. 17 ust. 5 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 22 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 22 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 22 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p> <p>Art. 22 Rozporządzenia Komisji 1432/03</p>
--	--	--	---

8.	Art. 9	<p>funkcjonowania tej organizacji.</p>	
	Art. 9	<p>Art. 9.</p> <p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej⁹⁾ dyrektor oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, właściwy ze względu na siedzibę wstępnie uznanej grupy producentów, organizacji producentów albo zrzeszenia organizacji producentów, wydaje decyzje administracyjne w sprawach:</p> <p>1) zatwierdzenia organizacji producentów albo zrzeszeniu organizacji producentów:</p> <p>a) programu operacyjnego albo jego zmiany,</p> <p>b) corocznie, wysokości funduszu operacyjnego i wysokości pomocy finansowej ze środków pochodzących z Unii Europejskiej;</p> <p>2) zatwierdzenia częściowego programu operacyjnego zrzeszeniu organizacji producentów;</p> <p>3) przyznania wstępnie uznanej grupie producentów pomocy finansowej na:</p> <p>a) pokrycie kosztów związanych z utworzeniem grupy producentów i prowadzeniem działalności administracyjnej,</p> <p>b) dofinansowanie realizacji inwestycji ujętych w zatwierdzonym</p>	<p>Art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 13 ust. 1, art. 17 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 10 ust. 1 RK 1433/03</p> <p>Art. 14 ust. 2 lit. a Rozporządzenia Rady 2200/96</p> <p>Art. 14 ust. 2 lit. b Rozporządzenia Rady 2200/96</p>

		<p>planie dochodzenia do uznania;</p> <p>4) przyznania organizacji producentów albo zrzeszeniu organizacji producentów pomocy finansowej na:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) realizację zatwierzonego programu operacyjnego, b) dofinansowanie funduszu operacyjnego; <p>5) przyznania rekompensaty finansowej z tytułu nieprzeznaczenia owoców i warzyw do sprzedaży;</p> <p>6) corocznego rozliczenia środków finansowych, o których mowa w pkt 3-5;</p> <p>7) przyznania zryczałtowanej kwoty kosztów transportu, pakowania i sortowania owoców lub warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży, w przypadku bezpłatnej dystrybucji;</p> <p>8) zwolnienia zabezpieczenia wniesionego przed wypłatą pomocy finansowej, o której mowa w pkt 4 lit. a;</p> <p>9) zwrotu nienależnie wypłaconych środków w ramach pomocy finansowej;</p> <p>10) wymierzenia kary pieniężnej lub zastosowania innych sankcji.</p> <p>2. Dyrektor oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji opiniuje plan dochodzenia do uznania grupie producentów ubiegającej się o wstępne uznanie w terminie miesiąca od dnia złożenia tego planu.</p> <p>3. Do egzekucji należności wynikających z decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt</p>	<p>Art. 15 ust. 2 Rozporządzenia Rady 2200/96</p> <p>Art. 29 ust. 1 Rozporządzenia Rady 2200/96</p> <p>Art. 22 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 15 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 24 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 24 RK 1433/03</p>
--	--	--	---

		<p>9 i 10, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p> <p>4. Wnioski o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 - 8, zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none">1) nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;2) numer identyfikacyjny nadany na podstawie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów rolnych, przetwórców i organizacji producentów rolnych, ewidencji gospodarstw rolnych oraz rejestru wniosków o przyznanie płatności;3) w przypadku decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 3, 5 i 7:<ol style="list-style-type: none">a) numer rachunku bankowego, na który mają być przekazane środki finansowe,b) kwotę wnioskowanej pomocy finansowej albo kwotę wnioskowanej rekompensaty;4) w przypadku decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 4:<ol style="list-style-type: none">a) numer rachunku bankowego utworzonego do obsługi funduszu operacyjnego,b) kwotę wnioskowanej pomocy finansowej.<p>5. Do wniosków o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 - 8, dołącza się:</p><ol style="list-style-type: none">1) dokumenty urzędowe wskazujące organy i osoby uprawnione do
--	--	---

		<p>reprezentowania wnioskodawcy;</p> <p>2) kopie decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 3 i 4.</p> <p>6. Wnioski o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 1-8, składa się na formularzach opracowanych i udostępnionych przez Agencję Restrukturyzacji.</p> <p>7. Organizacja producentów i zrzeszenie organizacji producentów gromadzi środki funduszu operacyjnego na wyodrębnionym rachunku bankowym.</p> <p>8. Organizacje producentów i zrzeszenia organizacji producentów prowadzą rachunkowość w sposób umożliwiający identyfikację każdego pojedynczego wydatku i przychodu związanego z funduszem operacyjnym w ramach poszczególnych działań określonych w programie operacyjnym.</p> <p>9. Krajowe środki finansowe z budżetu państwa w ramach pomocy finansowej, o której mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, przeznacza się w wysokości od 5 do 25 % kosztów inwestycji ujętych w zatwierdzonych planach dochodzenia do uznania.</p> <p>10. W przypadku wystąpienia producenta owoców i warzyw z organizacji</p>	<p>Art. 5 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 5 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 10, ust. 2 i 3 Rozporządzenia Komisji 20/98</p>
--	--	---	---

		<p>producentów i jego przystąpienia do innej organizacji producentów, wartość produktów sprzedanych przez te organizacje określa się zgodnie z rzeczywistą, udokumentowaną ilością produktów sprzedanych, pochodzących od tego producenta.</p>	<p>Art. 3 ust. 3 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p>
<p>9.</p>	<p>Art. 10</p>	<p style="text-align: center;">Art. 10.</p> <p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej¹⁰⁾ Prezes Agencji Restrukturyzacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokonuje wypłaty środków finansowych przyznanych decyzjami, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 3-7; 2) przekazuje Komisji Europejskiej informacje dotyczące zatwierdzenia funduszu operacyjnego, udzielenia i wypłaty pomocy finansowej i innych środków finansowych wstępnie uznanym grupom producentów i uznanym organizacjom producentów oraz zrzeszeniom organizacji producentów. <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2, Prezes Agencji Restrukturyzacji przekazuje również ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych.</p>	<p>Art. 19 Rozporządzenia Komisji 1432/03, art. 14 ust. 2, art. 29 ust 1 Rozporządzenia Rady 2200/96</p> <p>Art. 26, ust. 1 i 2 Rozporządzenia Komisji 1433/03, art. 5 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Komisji 20/98</p>

10.	Art. 11	<p style="text-align: center;">Art. 11.</p> <p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej¹¹⁾ dyrektor oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji przeprowadza kontrole w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) realizacji działań ujętych w planach dochodzenia do uznania wstępnie uznanych grup producentów oraz w programach operacyjnych uznanych organizacji producentów lub ich zrzeszeń; 2) spełnienia warunków do przyznania i wypłacenia oraz w zakresie sposobu wykorzystania środków finansowych, o których mowa w art.9 ust. 1 pkt 3-7; 3) sposobu zarządzania funduszem operacyjnym; 4) zgodności rzeczywiście poniesionych kosztów i wydatków z kwotami deklarowanymi we wnioskach o wydanie decyzji, o których mowa w art. 9 ust.1 pkt 3, 4 lit. b i pkt 6 - 8; 5) prawidłowości uiszczania składek członkowskich i wykorzystania uprzednio przyznanych zaliczek. <p>2. Dyrektor oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji przeprowadza kontrole zgodnie z rocznym planem kontroli zatwierdzonym przez Prezesa Agencji Restrukturyzacji.</p>	<p>Art. 12 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 20/98, art. 23 ust 1, lit a Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 23 ust. 1 lit. b Rozporządzenia Komisji 1433/03, art. 12 ust. 1 RK 20/98, art. 19 ust. 1 RK 659/97</p> <p>Art. 5 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 20 ust. 3 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p>
-----	---------	---	---

		<p>3. Kontrole na zlecenie dyrektora oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji mogą przeprowadzać jednostki organizacyjne dysponujące odpowiednim zapleczem kadrowym i technicznym.</p> <p>4. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez dyrektora oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, a w przypadku, o którym mowa w ust. 3, przez kierownika jednostki organizacyjnej, której zlecono kontrolę.</p> <p>5. Upoważnienie zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych, ich miejsce i zakres oraz podstawę prawną do ich wykonywania.</p> <p>6. Przed rozpoczęciem czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać imienne upoważnienie.</p> <p>7. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:</p> <ul style="list-style-type: none">1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części należącychdo wstępnie uznanej grupy producentów, organizacji producentów, zrzeszenia organizacji producentów lub ich członków i służących do
--	--	---

	<p>prowadzenia działalności przez tę grupę, organizację, zrzeszenie lub ich członków;</p> <p>2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;</p> <p>3) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzania z nich odpisów, wyciągów lub kserokopii oraz zabezpieczania tych dokumentów.</p>	
	<p>8. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.</p> <p>9. Protokół podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz kontrolowany.</p> <p>10. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego, protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne, dokonując w protokole stosownej adnotacji o tej odmowie.</p> <p>11. W przypadku gdy kontrolowany nie zgadza się z ustaleniami zawartymi w protokole może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu, zgłosić odpowiednio dyrektorowi oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji albo jednostce organizacyjnej przeprowadzającej kontrolę umotywowane</p>	

11.		zastrzeżenia do ustaleń zawartych w protokole.	
Art. 12	<p style="text-align: center;">Art. 12.</p> <p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej¹²⁾ Prezes Agencji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydaje decyzje administracyjne w sprawie: <ol style="list-style-type: none"> a. uznania jednostki organizacyjnej za organizację charytatywną uprawnioną do dystrybucji otrzymanych od organizacji producentów i ich zrzeszeń nieprzeznaczonych do sprzedaży owoców i warzyw, b. wyznaczenia innych jednostek organizacyjnych jako uprawnionych do otrzymania od organizacji producentów i ich zrzeszeń bezpłatnie owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży, c. cofnięcia uznania, o którym mowa w lit. a i b, d. wymierzania kar pieniężnych jednostkom organizacyjnym, o których mowa w lit. a i b, e. zezwolenia uznanym organizacjom producentów i ich zrzeszeniom na rozdysponowanie owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży; 2) przekazuje Komisji Europejskiej informacje o: <ol style="list-style-type: none"> a. organizacjach charytatywnych uprawnionych do dystrybucji otrzymanych od organizacji producentów i ich zrzeszeń nieprzeznaczonych do sprzedaży owoców i warzyw, 	<p>Art. 11 ust. 3 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 12 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 20, ust. 2 i 3 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 20 ust. 1 i 4 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 8 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 11 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 659/97</p>	

	<p>b. planowanej powierzchni uprawy każdego gatunku owoców i warzyw, a w przypadku jabłek i gruszek – każdej odmiany,</p> <p>c. zapasach jabłek i gruszek na pierwszy dzień każdego miesiąca,</p> <p>d. ilości owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży w poprzednich miesiącach,</p> <p>e. na koniec każdego roku handlowego - ilości i sposobie zagospodarowania poszczególnych gatunków owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży na podstawie informacji otrzymanych od organizacji producentów i ich zrzeszeń, z uwzględnieniem umów zawartych przez organizacje producentów i ich zrzeszenia z jednostkami organizacyjnymi, o których mowa w pkt 1 lit. a i b;</p> <p>3) ogłasza i rozstrzyga przetargi na zagospodarowanie owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży;</p> <p>4) przeprowadza kontrole w zakresie:</p> <p>a) spełnienia przez jednostki organizacyjne, o których mowa w pkt 1 lit. a i b, warunków uznania,</p> <p>b) sposobu zagospodarowania przez organizacje producentów i ich zrzeszenia oraz jednostki organizacyjne, o których mowa w pkt 1 lit. a i b, owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży.</p> <p>2. Wniosek o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b, zawiera:</p>	<p>Art. 8 ust. 2, lit. a Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 8 ust. 2 lit. b Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 9 ust. 1 RK 659/97</p> <p>Art. 9 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 30 ust. 5 Rozporządzenia Rady 2200/96</p> <p>Art. 18 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 18 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 659/97</p>
--	--	--

		<p>1) nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej;</p> <p>2) wnioskowaną kategorię uznania, w przypadku organizacji charytatywnej.</p> <p>3. Do wniosku dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokumenty urzędowe wskazujące organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy; 2) statut albo umowę o utworzeniu jednostki organizacyjnej; 3) zgodę osób zarządzających jednostką organizacyjną na przeprowadzenie kontroli w zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej¹³⁾. <p>4. Od decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rynków rolnych.</p> <p>5. Prezes Agencji prowadzi rejestr jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b.</p> <p>6. Rejestr jest jawny i zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej; 2) nazwiska i imiona osób uprawnionych do reprezentowania jednostki organizacyjnej. 	<p>Art. 18, ust. 1 i 2 Rozporządzenia Komisji 659/97</p>
--	--	---	--

		<p>7. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2, Prezes Agencji przekazuje również ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych.</p> <p>8. Do przetargów, o których mowa w ust. 1 pkt 3, nie stosuje się przepisów o zamówieniach publicznych.</p>	
12.	Art. 13	<p style="text-align: center;">Art. 13.</p> <p>1. Organizacja producentów albo zrzeszenie organizacji producentów przekazuje:</p> <p>1) po jednym egzemplarzu umowy, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 lit. e, Prezesowi Agencji, dyrektorowi oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, właściwemu ze względu na siedzibę organizacji producentów albo zrzeszenia organizacji producentów, oraz wojewódzkiemu inspektorowi jakości handlowej artykułów rolnospożywczych, zwanemu dalej „wojewódzkim inspektorem”, niezwłocznie po jej zawarciu;</p> <p>2) informacje o planowanej powierzchni uprawy każdego gatunku owoców i warzyw, a w przypadku jabłek i gruszek – każdej odmiany - Prezesowi Agencji, dyrektorowi oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, właściwemu ze względu na siedzibę organizacji producentów albo</p>	Art. 8 ust. 2, lit. b Rozporządzenia Komisji 659/97

	<p>zrzeszenia organizacji producentów, w terminie 5 dni roboczych poprzedzających rozpoczęcie roku handlowego;</p> <p>3) informacje o zapasach jabłek i gruszek na pierwszy dzień każdego miesiąca - Prezesowi Agencji, w terminie 5 dni roboczych;</p> <p>4) informacje o ilości nieprzeznaczonych do sprzedaży owoców i warzyw w poprzednich miesiącach – w rozbiciu na gatunki - Prezesowi Agencji, w terminie 5 dni roboczych;</p> <p>5) informacje o zmianach programu operacyjnego wprowadzonych w danym roku jego realizacji, które nie wymagają zatwierdzenia - dyrektorowi oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji;</p> <p>6) corocznie informacje o wartości produktów sprzedanych, jeżeli organizacja producentów nie złożyła wniosku o zatwierdzenie programu operacyjnego - wojewodzie i dyrektorowi oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji.</p> <p>2. Prezes Agencji informuje dyrektora oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, właściwego ze względu na siedzibę organizacji producentów albo zrzeszenia organizacji producentów, która była posiadaczem owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży i stanowiących przedmiot przetargu, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3, o wynikach przetargu, w tym o wysokości uzyskanych środków finansowych, w terminie 7 dni od dnia</p>	<p>Art. 8 ust 2, lit. a RK 659/97</p> <p>Art. 9 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 659/97</p> <p>Art. 15 ust. 3 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 4 ust. 6 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p>
--	---	---

13.	Art. 14	<p>przetargu.</p>	
		<p style="text-align: center;">Art. 14.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Prezes Agencji przeprowadza kontrole, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 4, zgodnie z rocznym planem kontroli. 2. Kontrole na zlecenie Prezesa Agencji mogą przeprowadzać jednostki organizacyjne dysponujące odpowiednim zapleczem kadrowym i technicznym. 3. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez Prezesa Agencji, a przypadku, o którym mowa w ust. 2, przez kierownika jednostki organizacyjnej, której zlecono kontrolę. 4. Upoważnienie zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych, ich miejsce i zakres oraz podstawę prawną do ich wykonywania. 5. Przed rozpoczęciem czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać imienne upoważnienie. 	

		<p>6. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:</p> <ol style="list-style-type: none">1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części należących do organizacji producentów, zrzeszenia organizacji producentów lub ich członków oraz organizacji charytatywnych i innych jednostek organizacyjnych uprawnionych do otrzymywania bezpłatnie owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży i służących do prowadzenia przez nie działalności;2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;3) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzenia z nich odpisów, wyciągów lub kserokopii oraz zabezpieczenia tych dokumentów. <p>7. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.</p> <p>8. Protokół podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz kontrolowany.</p> <p>9. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego, protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne, dokonując w</p>
--	--	--

		<p>protokole stosownej adnotacji o tej odmowie.</p> <p>10. W przypadku gdy kontrolowany nie zgadza się z ustaleniami zawartymi w protokole może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu, zgłosić odpowiednio Prezesowi Agencji albo jednostce organizacyjnej przeprowadzającej kontrolę umotywowane zastrzeżenia do ustaleń zawartych w protokole.</p>	
14.	Art. 15	<p style="text-align: center;">Art. 15.</p> <p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej¹⁴⁾ wojewódzki inspektor:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pełni funkcję jednostki kontrolnej w zakresie jakości handlowej; 2) wydaje i cofa, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenie na korzystanie ze specjalnego oznakowania opakowań; 3) kontroluje, czy owoce i warzywa nieprzeznaczone do sprzedaży spełniają wymagania jakości handlowej; 4) kontroluje na miejscu ilość i jakość handlową owoców i warzyw nieprzeznaczonych do sprzedaży poddawanych biodegradacji lub kompostowaniu. 	<p>Art. 2 ust. 3 Rozporządzenia Komisji 1148/01</p> <p>Art. 4 ust. 3 Rozporządzenia Komisji 1148/01</p> <p>Art. 4 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1148/01</p>

		<p>2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się, jeżeli wnioskodawca spełnia wymagania określone przepisami Unii Europejskiej¹⁵⁾ oraz zatrudnia rzeczoznawców, o których mowa w przepisach o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, kontrolujących jakość handlową owoców i warzyw przed ich wprowadzeniem do obrotu.</p> <p>3. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, przeprowadza się w trybie i na zasadach określonych w przepisach o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.</p> <p>4. Wojewódzki inspektor informuje dyrektora oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, właściwego ze względu na siedzibę organizacji producentów albo zrzeczenia organizacji producentów, o wynikach kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, w terminie 7 dni od dnia przeprowadzenia kontroli.</p> <p>5. Organizacja producentów albo zrzeczenie organizacji producentów:</p> <p>1) powiadamia Prezesa Agencji o zamiarze nieprzeznaczenia do sprzedaży owoców i warzyw;</p> <p>2) przekazuje Prezesowi Agencji oświadczenie na formularzu opracowanym i udostępnionym przez Agencję, że owoce i warzywa nieprzeznaczone do</p>
--	--	---

		<p>sprzedaży spełniają wymagania jakości handlowej.</p> <p>6. Proces biodegradacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, przeprowadza się w miejscu i w sposób zapewniający ochronę środowiska.</p> <p>7. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej¹⁶⁾, Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, zwany dalej „Głównym Inspektorem”:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pełni rolę jednostki koordynującej; 2) tworzy i prowadzi bazę danych o handlowcach. 	<p>Art. 2 ust. 1 RK 1148/01 Art. 3 ust. 1 RK 1148/01</p>
15.	Art. 16	<p style="text-align: center;">Art. 16.</p> <p>W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej¹⁷⁾ minister właściwy do spraw rynków rolnych przekazuje Komisji Europejskiej informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwie, adresie i adresie poczty elektronicznej jednostki koordynującej; 2) nazwie, adresie i adresie poczty elektronicznej jednostki kontrolnej; 3) zakresie działania jednostki kontrolnej. 	<p>Art. 2 ust. 2 Rozporządzenia Komisji 1148/01</p>
16.	Art. 17	<p style="text-align: center;">Art. 17.</p>	

		<p>1. Handlowcy przekazują wojewódzkiemu inspektorowi informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ich nazwie i adresie; 2) rodzaju i zakresie prowadzonej działalności; 3) wyrażonej w kilogramach ilości owoców i warzyw wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym, z podziałem na gatunki oraz obrót hurtowy i detaliczny. <p>2. Wojewódzki inspektor przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, Głównemu Inspektorowi w formie przekazu elektronicznego.</p>	
17.	Art. 18	<p style="text-align: center;">Art. 18.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Główny Inspektor opracowuje, po zasięgnięciu opinii wojewódzkich inspektorów, plan kontroli wyrywkowych jakości handlowej owoców i warzyw wprowadzanych do obrotu. 2. Do przeprowadzania czynności kontrolnych w ramach kontroli, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. 	
18.	Art. 19	<p style="text-align: center;">Art. 19.</p>	

	<p>1. Minister właściwy do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) inne niż wymienione w art. 9 ust. 5 dokumenty, które dołącza się do wniosków o wydanie decyzji, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1-8, mając na względzie zapewnienie prawidłowości przyznawania wstępnie uznanym grupom producentów i uznanym organizacjom producentów oraz uznanym zrzeszeniom organizacji producentów pomocy finansowej, a także innych środków finansowych określonych w przepisach Unii Europejskiej; 2) inne niż określone w przepisach Unii Europejskiej¹⁸⁾ terminy wypłaty środków na dofinansowanie funduszu operacyjnego z tytułu realizacji programu operacyjnego w poprzednim roku, mając na względzie możliwość przeprowadzania kontroli realizowanych programów; 3) procentowy udział kosztów osobowych w ramach środków przewidzianych w funduszu operacyjnym na realizację programu operacyjnego, mając na względzie zapewnienie prawidłowego gospodarowania środkami publicznymi; 4) wykaz działań i wydatków objętych pomocą finansową z tytułu realizacji programu operacyjnego oraz stawki dopłat do powierzchni produkcji owoców i warzyw, w związku ze stosowaniem technologii mających na celu ochronę środowiska lub poprawę jakości produktów, 	<p>Art. 19 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 6 ust 2 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 8 ust. 3, art. 25 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p>
--	---	---

	<p>mając na względzie wdrażanie do praktyki rolniczej metod produkcji przyjaznych dla środowiska oraz upowszechnianie osiągnięć nauki w praktyce rolniczej.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) warunki zmian programu operacyjnego wprowadzanych w trakcie jego realizacji, mając na względzie zmieniającą się sytuację rynkową oraz konieczność ochrony interesów ekonomicznych organizacji producentów; 2) warunki zmian programu operacyjnego wprowadzanych w trakcie jego realizacji, które nie wymagają zatwierdzenia przez dyrektora oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji, mając na względzie zmieniającą się sytuację rynkową, konieczność ochrony interesów ekonomicznych organizacji producentów oraz zakres dokonywanych zmian; 3) działania w zakresie technologii bezpiecznych dla środowiska stosowanych w produkcji i zagospodarowania odpadów, z których przynajmniej jedno powinno zostać uwzględnione w programie operacyjnym, mając na względzie upowszechnienie tych działań przez członków organizacji producentów; 4) wskaźniki redukcji i okresy referencyjne stosowane przy określaniu 	<p>Art. 15 ust. 3 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 3 ust. 6, art. 4 ust. 1 Rozporządzenia Komisji</p>
--	--	---

		<p>wartości produktów sprzedanych, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej¹⁹⁾, mając na względzie prawidłowe wyliczenie wartości produkcji sprzedanej niezbędnej do określenia wysokości środków na dofinansowanie funduszu operacyjnego;</p> <p>5) kryteria kwalifikacji produkcji jako doświadczalnej, mając na względzie nowatorskość stosowanych rozwiązań, koncepcji oraz ryzyko ich wprowadzenia;</p> <p>6) stawkę dopłaty za kilometr w związku z ponoszeniem dodatkowych kosztów transportu zewnętrznego, w porównaniu z kosztami transportu kołowego, przy korzystaniu z transportu kolejowego lub wodnego, mając na względzie ochronę środowiska;</p> <p>7) warunki zwrotu składników majątkowych inwestycji zrealizowanej w ramach programu operacyjnego w gospodarstwie członka organizacji producentów lub jej wartości, w przypadku wystąpienia członka z organizacji, mając na względzie zabezpieczenie interesów organizacji producentów oraz zapewnienie prawidłowego gospodarowania środkami publicznymi.</p> <p>3. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, wydaje się po uzgodnieniu jego projektu z Komisją Europejską.</p>	<p>1433/03</p> <p>Aneks I ust. 2 lit. a Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Aneks I ust. 6 Rozporządzenia Komisji 1433/03</p>
--	--	--	---

	<p>4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określa corocznie, w drodze rozporządzenia, wysokość środków finansowych, o których mowa w art. 9 ust. 9, mając na względzie możliwość zapewnienia kontynuacji inwestycji niezbędnych do spełnienia warunków wymaganych do uznania organizacji producentów.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw rynków rolnych może upoważnić, w drodze rozporządzenia, organizacje producentów do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeznaczenia całości lub części własnych środków finansowych na zwiększenie funduszu operacyjnego; 2) ustanowienia indywidualnych poziomów składek dla producentów owoców i warzyw będących członkami organizacji producentów <p>- mając na względzie umożliwienie organizacji producentów pozyskania dodatkowych środków na finansowanie zadań ujętych w programie operacyjnym.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których wprowadzane do obrotu owoce lub warzywa mogą nie spełniać wymagań jakości handlowej, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej²⁰.</p>	<p>Art. 6 ust. 2 akapit 1 lit. a Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 6 ust. 2 akapit 1 lit. b Rozporządzenia Komisji 1433/03</p> <p>Art. 3, ust. 1 i 2 Rozporządzenia Rady 2200/96</p>
--	---	---

		<p>7. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przypadki, w których handlowcy są zwolnieni z obowiązku, o którym mowa w art. 18 ust. 1, mając na względzie zapewnienie sprawnego funkcjonowania systemu kontroli jakości handlowej owoców i warzyw wprowadzanych do obrotu; 2) kryteria wpisu do bazy danych, o której mowa w art. 15 ust. 7 pkt 2, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej²¹⁾. 	<p>Art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Komisji 1148/01</p>
<p>Þ</p>	<p>Art. 20.</p>	<p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej²²⁾ wojewódzki inspektor, właściwy ze względu na miejsce położenia uprawy chmielu lub lokalizację ośrodka certyfikacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydaje certyfikat na chmiel; 2) wydaje certyfikat na produkty chmielowe; 3) pobiera próbki chmielu lub produktów chmielowych do badań laboratoryjnych; 4) prowadzi ewidencję: <ol style="list-style-type: none"> a) umów kontraktacji oraz umów potwierdzających przeniesienie własności chmielu, zawartych pomiędzy producentem chmielu lub grupą producentów chmielu a nabywcą chmielu, b) ilości chmielu dostarczonego przez producentów chmielu lub grupę producentów chmielu do nabywcy chmielu, c) chmielu zebranego z plantacji należących do browarów i zużytego przez te browary w stanie świeżym lub po przetworzeniu, d) ilości wyprodukowanych i sprzedanych zizomeryzowanych produktów chmielowych; 5) sprawuje nadzór nad: 	<p>art. 1 ust. 6 RR 1784/77 art. 1 ust. 6 RR 1784/77 art. 4 RK 890/78 art. 2 RK 776/73 art. 3 RK 776/73 art. 10 lit. a RK 890/78 art. 10 lit. b RK 890/78</p>

	<p>a) zamkniętym obiegiem operacji,</p> <p>b) sporządzeniem dokumentów potwierdzających ilość chmielu lub produktów chmielowych poddanych procesowi obróbki i ilość wytworzonych produktów chmielowych,</p> <p>c) mieszaniami chmielu,</p> <p>d) przepakowywaniem chmielu lub produktów chmielowych, na które został wydany certyfikat,</p> <p>e) oznaczeniem i pieczętowaniem opakowań chmielu przygotowanego lub produktów chmielowych, na które wydaje się certyfikat;</p> <p>6) wydaje dokumenty na chmiel przygotowany lub produkty chmielowe wytwarzane na zlecenie browaru i zużyte przez ten browar na własne potrzeby.</p> <p>2. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej ²³⁾ wojewódzki inspektor, ze względu na miejsce objęcia importowanego chmielu lub produktu chmielowego procedurą dopuszczenia do obrotu, przeprowadza kontrole spełniania przez chmiel lub produkt chmielowy minimalnych wymagań jakościowych.</p> <p>3. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej ²⁴⁾ Główny Inspektor:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeprowadza kontrole przestrzegania procedur certyfikacji chmielu lub produktów chmielowych; 2) wydaje decyzje administracyjne w sprawie zatwierdzenia ośrodka certyfikacji; 3) wyznacza wojewódzkie inspektoraty jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych jako ośrodki certyfikacji, w przypadku certyfikacji chmielu w gospodarstwie; 4) nadaje numery identyfikacyjne ośrodkom certyfikacji; 5) prowadzi ewidencję świadectw równoważności na chmiel i produkty chmielowe pochodzące z importu. 	<p>art. 1 lit. i, art. 8 ust. 6 i art. 8 bis ust. 1 i 2 RK 890/78</p> <p>art. 8 bis ust. 5 RK 890/78 art. 8 RR 1784/77</p> <p>art. 9 RK 890/78</p> <p>art. 8 bis ust. 1 RK 890/78</p> <p>art. 10 lit. c RK 890/78</p> <p>art. 7 bis RK 3076/78</p> <p>art. 1 ust. 6 RR 1784/77</p> <p>art. 1 ust. 4 RR 1784/77</p> <p>zał. III do RK 890/78</p>
--	--	---

	<p>4. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej ²⁵⁾ wojewoda wydaje decyzje administracyjne w sprawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uznania grupy producentów chmielu lub związku takich grup; 2) cofnięcia uznania grupie producentów chmielu lub związkowi takich grup. <p>5. Wojewoda niezwłocznie przekazuje informacje o wydaniu decyzji, o których mowa w ust. 4, ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji.</p>	<p>art. 7 ust. 3 RR 1696/71 oraz art. 4 ust. 1 RK 1351/72 art. 4 ust. 2 RK 1351/72</p>
<p>2</p> <p>Art. 21.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wojewódzki inspektor, po otrzymaniu wniosku o wydanie certyfikatu na chmiel nieprzygotowany, pobiera próbki do badań laboratoryjnych oraz dokonuje zważenia i zabezpieczenia chmielu poprzez: <ol style="list-style-type: none"> 1) zamknięcie oraz zaplombowanie opakowania w sposób uniemożliwiający jego otwarcie bez naruszenia plomby, na której umieszczony jest numer; 2) opatrzenie każdego opakowania etykietą zawierającą informacje o: <ol style="list-style-type: none"> a) rejonie uprawy, b) roku zbioru, c) nazwie odmiany, d) numerze identyfikacyjnym ośrodka certyfikacji, e) zawartości nasion przy użyciu określeń: <ol style="list-style-type: none"> - „chmiel zaziarniony” - w przypadku gdy zawartość nasion wynosi co najmniej 2% masy chmielu, - „chmiel niezaziarniony” - w przypadku gdy zawartość nasion jest mniejsza niż 2% masy chmielu. 2. Datę i miejsce czynności, o których mowa w ust. 1, inspektor ustala z producentem chmielu. 3. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie certyfikatu na chmiel 	<p>art. 1 lit. h RK 890/78 art. 3 i 4 RR 1784/77</p>

		<p>nieprzygotowany i deklaracji dołączonej do chmielu nieprzygotowanego zgłoszonego do certyfikacji, mając na względzie zapewnienie jednolitości przekazywanych danych.</p>	
<p>2</p>	<p>Art. 22.</p>	<p>1. Decyzję o zatwierdzeniu ośrodka certyfikacji wydaje się przedsiębiorcy wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) obrotu chmielem lub 2) przygotowania chmielu, lub 3) wytwarzania produktów chmielowych <p>- jeżeli obiekt, w którym ma być certyfikowany chmiel lub produkty chmielowe, urządzenia techniczne oraz ich rozmieszczenie w obiekcie umożliwiają prowadzenie certyfikacji.</p> <p>2. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy; 2) informację o miejscu położenia obiektu, w którym ma być certyfikowany chmiel lub produkty chmielowe; 3) informację o urządzeniach technicznych i ich rozmieszczeniu w obiekcie. <p>3. Do wniosku dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokument stwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do obiektu; 2) zaświadczenie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stwierdzające, że obiekt spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska. <p>4. Po wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, Główny Inspektor informuje przedsiębiorcę o numerze identyfikacyjnym nadanym ośrodkowi certyfikacji.</p> <p>5. Główny Inspektor może cofnąć, w drodze decyzji administracyjnej,</p>	

	<p>zatwierdzenie ośrodka certyfikacji w przypadku gdy przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, nie przestrzega przepisów dotyczących certyfikacji chmielu lub produktów chmielowych lub obiekt, w którym ma być certyfikowany chmiel lub produkty chmielowe, urządzenia techniczne i ich rozmieszczenie w obiekcie uniemożliwiają prowadzenie certyfikacji.</p>	<p>art. 8 bis ust. 8 RK 890/78</p>
<p>2 Art. 23.</p>	<p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej²⁶⁾ Główny Inspektor przekazuje Komisji Europejskiej informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ośrodkach certyfikacji albo wyznaczonych jako ośrodki certyfikacji wojewódzkich inspektoratach jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych i nadanych im numerach identyfikacyjnych; 2) stosowanej metodzie kontroli wilgotności względnej chmielu; 3) ilości i wynikach przeprowadzonych w roku kalendarzowym kontroli przestrzegania procedur certyfikacji chmielu i produktów chmielowych; 4) ilości i wynikach przeprowadzonych w roku kalendarzowym kontroli chmielu i produktów chmielowych pochodzących z importu; 5) nazwach i adresach jednostek certyfikujących; 6) ilości chmielu, która jest w roku kalendarzowym przedmiotem umów kontraktacji oraz średniej ceny za 50 kg chmielu; 7) ilości chmielu dostarczonego w roku kalendarzowym oraz średniej cenie za 50 kg chmielu; 8) średnim koszcie wstępnego przygotowania 50 kg chmielu ponoszonym przez producenta; 9) średnim koszcie drugiego przygotowania 50 kg chmielu; 10) średnim koszcie składowania 50 kg chmielu ponoszonym przez grupę producentów chmielu; 11) średnim koszcie ponoszonym przez grupę producentów chmielu przy sprzedaży 50 kg chmielu. <p>2. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej²⁷⁾ minister właściwy do spraw rynków rolnych przekazuje Komisji Europejskiej informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rejonach uprawy chmielu; 	<p>art. 6 RK 890/78 art. 3 ust. 2 RK 890/78 art. 8 bis ust. 7 RK 890/78 art. 7 bis RK 3076/78 art. 9 RR 1784/77 art. 4 ust. 1 lit. a RK 776/73 art. 4 ust. 1 lit. b RK 776/73 art. 4 ust. 2 lit. a RK 776/73 art. 4 ust. 2 lit. b RK 776/73 art. 4 ust. 2 lit. c RK 776/73 art. 4 ust. 2 lit. d RK 776/73 art. 11 RK 890/78</p>

		<p>2) uznanych grupach producentów chmielu;</p> <p>3) jednostce odpowiedzialnej za przeprowadzenie kontroli przestrzegania procedur certyfikacji chmielu i produktów chmielowych.</p> <p>3. Grupa producentów chmielu przekazuje Głównemu Inspektorowi informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 8, 10 i 11, w terminie do dnia 31 grudnia roku zbioru.</p> <p>4. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2, przekazuje Głównemu Inspektorowi informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 9, w terminie do dnia 31 grudnia roku zbioru.</p> <p>5. Główny Inspektor przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, również ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych.</p>	<p>art. 6 ust. 1 RK 1351/72</p> <p>art. 9 RR 1784/77</p>
23	Art. 24.	<p>Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi w drodze rozporządzenia, rejony uprawy chmielu, z uwzględnieniem podziału terytorialnego kraju, mając na względzie czynniki przyrodnicze, tradycyjnie wyodrębnione rejony uprawy chmielu, a także plantacje chmielu założone przed dniem 1 września 2001r.</p>	<p>art. 6 RR 1784/77</p>
24	Art. 25.	<p>W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej ²⁸⁾ dyrektor oddziału terenowego Agencji, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu, wydaje decyzje administracyjne w sprawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego; 2) cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w pkt 1; 3) zatwierdzenia punktów odbioru surowca tytoniowego; 4) przydzielania kwot produkcji surowca tytoniowego producentom, którzy nie są członkami grup producentów tytoniu; 5) przydzielania kwot produkcji surowca tytoniowego wynikających z przeniesienia grup odmian tytoniu producentom, którzy nie są członkami grup producentów tytoniu. 	<p>art. 7 ust. 1 i 2 RK 2848/98</p> <p>art. 7 ust. 3 RK 2848/98</p> <p>art. 16 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 9 ust. 3 RR 2075/92</p> <p>art. 22 ust. 4 RK 2848/98</p>

Z	Art. 26.	<p>1. Decyzję o zezwoleniu na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego wydaje się, jeżeli wnioskodawca dysponuje pomieszczeniami i urządzeniami technicznymi zapewniającymi uzyskanie stabilnego produktu nadającego się do przechowywania i dalszego przetwarzania.</p> <p>2. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w art. 25 pkt 1, poza informacjami określonymi w przepisach o działalności gospodarczej, zawiera informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zdolnościach produkcyjnych w zakresie wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego; 2) urządzeniach technicznych i ich rozmieszczeniu w pomieszczeniach służących do odbioru i klasyfikacji surowca tytoniowego oraz wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego. <p>3. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w art. 25 pkt 3, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy; 2) informację o miejscu położenia obiektu, w którym ma być prowadzony odbiór i klasyfikacja surowca tytoniowego; 3) informację o urządzeniach technicznych i ich rozmieszczeniu w obiekcie. <p>4. Do wniosków, o których mowa w ust. 2 i 3, dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do obiektów, w których ma być prowadzona zamierzona działalność; 2) zaświadczenie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stwierdzające, że obiekty spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska. 	<p>art. 6 ust. 2 RR 2075/92</p> <p>art. 7 ust. 2 RK 2848/98</p> <p>art. 6 ust. 2 RR 2075/92</p> <p>art. 16 ust. 1 RK 2848/98</p>
---	----------	--	--

	<p>5. Dyrektor oddziału terenowego Agencji może, w drodze decyzji administracyjnej, cofnąć zatwierdzenie, o którym mowa w art. 25 pkt 3, w przypadku gdy punkt odbioru surowca tytoniowego przestał spełniać warunki niezbędne do uzyskania tego zatwierdzenia.</p> <p>6. Wniosek o wydanie decyzji, o których mowa w art. 25 pkt 4 i 5, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy; 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) i numer rachunku bankowego wnioskodawcy; 3) numer REGON - w przypadku gdy wnioskodawcą jest osoba prawna; 4) numer gospodarstwa nadany w krajowym systemie ewidencji gospodarstw rolnych i zwierząt gospodarskich; 5) określenie ilości surowca tytoniowego w poszczególnych grupach odmian tytoniu, której dotyczy wniosek; 6) informację o rejonie i wielkości powierzchni uprawy oraz określenie miejsca położenia plantacji, na której uprawiany jest tytoń; 7) informację o ilości surowca tytoniowego dostarczonego przetwórcom ze zbiorów z 3 lat poprzedzających ostatni zbiór, z podziałem na grupy odmian tytoniu; 8) informację o wystąpieniu wyjątkowych okoliczności, których skutkiem był nienormalnie niski zbiór tytoniu w danym roku okresu referencyjnego. <p>7. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 7 i 8.</p> <p>8. Wniosek składa się na formularzu opracowanym i udostępnionym przez Agencję.</p>	
<p>26</p> <p>Art. 27.</p>	<p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej²⁹⁾ Prezes Agencji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydaje decyzje administracyjne w sprawie: <ol style="list-style-type: none"> a) przydzielenia grupom producentów tytoniu kwoty produkcji surowca 	<p>art. 9 ust. 3 RR 2075/92</p>

	<p>tytoniowego,</p> <ol style="list-style-type: none"> b) przydzielenia grupom producentów tytoniu kwot produkcji surowca tytoniowego wynikających z przeniesienia grup odmian tytoniu, c) wykupu kwot produkcji surowca tytoniowego; <ol style="list-style-type: none"> 2) wypłaca należności z tytułu wykupu kwot surowca tytoniowego; 3) podaje do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty zamiar sprzedaży kwot produkcji surowca tytoniowego; 4) prowadzi ewidencję umów na uprawę tytoniu; 5) prowadzi ewidencję umów dotyczących: <ol style="list-style-type: none"> a) wymiany praw do kwot produkcji surowca tytoniowego, b) przekazania przyznanych kwot produkcji surowca tytoniowego; 6) opracowuje programy dotyczące przestawienia produkcji surowca tytoniowego; 7) zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek zainteresowanych podmiotów, projekty realizowane w ramach programów, o których mowa w pkt 6; 8) wypłaca zaliczki oraz środki na pomoc finansową na realizację projektów, o których mowa w pkt 7; 9) prowadzi kontrole dokumentacji (kontrole administracyjne) i kontrole w terenie realizacji projektów, o których mowa w pkt 7; 10) tworzy bazę danych o realizowanych projektach, o których mowa w pkt 7, przechowując zgromadzone w niej dane; 11) tworzy komputerową bazę danych służącą administrowaniu kwotami produkcji surowca tytoniowego; 12) przeprowadza kontrole administracyjne i kontrole w terenie: <ol style="list-style-type: none"> a) producentów i grup producentów tytoniu, b) przedsiębiorców prowadzących wstępne przetwarzanie surowca tytoniowego, c) przedsiębiorców prowadzących odbiór surowca tytoniowego. 	<p>art. 22 ust. 4 RK 2848/98</p> <p>art. 35 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 35 ust. 2 RK 2848/98</p> <p>art. 10 ust. 2 RK 2848/98</p> <p>art. 32 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 33 ust. 2 RK 2848/98</p> <p>art. 18 ust. 1 RK 2182/2002</p> <p>art. 18 ust. 2 RK 2182/2002</p> <p>art. 22 ust. 2-3 RK 2182/2002</p> <p>art. 20 ust. 3 RK 2182/2002</p> <p>art. 20 ust. 1 i art. 25 RK 2182/2002</p> <p>art. 38 ust.1 RK 2848/98</p> <p>art. 16 ust. 2 i art. 46 RK 2848/98</p> <p>art. 47-48 i art. 53 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 47 ust. 1-2 RK 2848/98</p>
--	--	--

		<p>2. Wniosek o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b, zawiera dane, o których mowa w art. 26 ust. 6, dotyczące grupy producentów tytoniu oraz każdego członka grupy producentów tytoniu.</p> <p>3. Wniosek o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b, składa się na formularzu opracowanym i udostępnionym przez Agencję.</p> <p>4. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 12 lit. b i c, Prezes Agencji może zlecić Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.</p>	art. 9 ust. 3 RR 2075/92
Z	Art. 28.	<p>W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej³⁰⁾ minister właściwy do spraw rynków rolnych występuje do Komisji Europejskiej z wnioskiem o przeniesienie grup odmian tytoniu.</p>	art. 9 ust. 4 RR 2075/92
Ź	Art. 29.	<p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej³¹⁾ wojewoda wydaje decyzje administracyjne w sprawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uznania grupy producentów tytoniu; 2) cofnięcia uznania grupie producentów tytoniu. <p>2. Wojewoda niezwłocznie przekazuje informacje o wydaniu decyzji, o których mowa w ust. 1, ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych, Prezesowi Agencji oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji.</p> <p>3. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę, siedzibę i adres grupy producentów tytoniu; 2) informacje o: <ol style="list-style-type: none"> a) liczbie członków grupy producentów tytoniu, b) łącznej wielkości kwoty produkcji surowca tytoniowego przyznanej członkom grupy producentów tytoniu wnioskującej o uznanie. <p>4. Do wniosku dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokument urzędowy potwierdzający, że wnioskodawca jest osobą prawną 	<p>art. 2 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 6 RK 2848/98</p>

	<p>oraz wskazujący organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy;</p> <p>2) statut albo umowę grupy producentów tytoniu;</p> <p>3) dokumenty potwierdzające informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 2 lit. b.</p>	
29	<p>Art. 30.</p> <p>1. Prezes Agencji przeprowadza kontrole, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 12, zgodnie z rocznym planem kontroli administracyjnych i kontroli w terenie.</p> <p>2. Kontrole, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 12 lit. a, prowadzi się w zakresie zgodności informacji zawartych w umowach na uprawę ze stanem faktycznym oraz przechowywania przez producentów w gospodarstwie surowca tytoniowego, który nie został dostarczony w celu wstępnego przetworzenia.</p> <p>3. Kontrole, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 12 lit. b i c, prowadzi się w zakresie dostaw surowca tytoniowego, jego wstępnego przetworzenia i przygotowania do obrotu oraz w zakresie przestrzegania przez przedsiębiorców prowadzących wstępne przetwarzanie terminów zapłaty producentom ceny zakupu za dostarczony surowiec tytoniowy.</p> <p>4. Kontrole grup producentów tytoniu w zakresie spełniania przez grupę warunków uznania, przeprowadza wojewoda, właściwy ze względu na siedzibę grupy. Kopię protokołu kontroli wojewoda przekazuje, w terminie 14 dni od dnia zakończenia kontroli, Prezesowi Agencji oraz Prezesowi Agencji Restrukturyzacji.</p>	<p>art. 16 ust. 2 i art. 46 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 46 ust. 1 lit. a, art. 47-48 i art. 53 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 6 ust. 2 i art. 45 lit. b RK 2848/98</p>
30	<p>Art. 31.</p> <p>1. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienia wydane przez:</p> <p>1) Prezesa Agencji - w przypadku kontroli, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 9 i 12;</p> <p>2) wojewodę - w przypadku kontroli, o których mowa w art. 30 ust. 4.</p>	

	<ol style="list-style-type: none">2. Czynności kontrolne w przypadku, o którym mowa w art. 27 ust. 4, są wykonywane przez pracowników Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych posiadających imienne upoważnienie wydane przez wojewódzkiego inspektora.3. Upoważnienia zawierają wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych, ich miejsce i zakres oraz podstawę prawną do ich wykonywania.4. Przed rozpoczęciem czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać imienne upoważnienie.5. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:<ol style="list-style-type: none">1) wstępu do pomieszczeń służących do odbioru i klasyfikacji surowca tytoniowego, jego wstępnego przetwarzania i czasowego składowania oraz przygotowania do obrotu;2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;3) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, odpisów, wyciągów lub kserokopii oraz zabezpieczenia tych dokumentów;4) pobierania próbek surowca tytoniowego do badania jakości.6. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokołów.7. Protokołów podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz kontrolowany.8. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego, protokołów podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne, dokonując w protokole stosownej adnotacji o tej odmowie.9. W przypadku gdy kontrolowany nie zgadza się z ustaleniami zawartymi w	
--	---	--

		<p>protokole może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu, zgłosić organowi przeprowadzającemu kontrolę umotywowane zastrzeżenia do ustaleń zawartych w protokole.</p>	
<p>3</p>	<p>Art. 32.</p>	<p>1. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rejonu uprawy tytoniu, z uwzględnieniem podziału terytorialnego kraju i tradycyjnie wyodrębnionych rejonów uprawy tytoniu oraz grupy odmian tytoniu przeznaczone do uprawy w poszczególnych rejonach, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Izb Rolniczych, związków rolniczych zrzeszeń branżowych producentów surowca tytoniowego o zasięgu krajowym oraz Krajowego Stowarzyszenia Przemysłu Tytoniowego; 2) warunki podziału dodatkowych kwot produkcji surowca tytoniowego w przypadku gdy gwarantowany próg ustalony dla grupy odmian na dane zbiory jest wyższy niż gwarantowany próg ustalony na poprzednie zbiory, mając na względzie racjonalizację produkcji surowca tytoniowego oraz redukcje kwot produkcji surowca tytoniowego zastosowane w odniesieniu do poprzedniego zbioru dla innej grupy odmian; 3) ostateczny termin rejestracji przekazania gospodarstwa, w którym jest produkowany tytoń, mając na względzie umożliwienie nabywcy wykorzystania kwoty produkcji surowca tytoniowego od daty tej rejestracji. <p>2. Minister właściwy do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia warunki podziału dodatkowych kwot produkcji surowca tytoniowego w przypadku przeniesienia grup odmian tytoniu, mając na względzie zapotrzebowanie na surowiec tytoniowy oraz racjonalizację jego produkcji.</p>	<p>art. 5 lit. a RR 2075/92 oraz art. 8 RK 2848/98</p> <p>art. 28 RK 2848/98</p> <p>art. 31 ust. 1 RK 2848/98</p> <p>art. 22 ust. 4 RK 2848/98</p>
<p>3</p>	<p>Art. 33.</p>	<p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej³²⁾ Prezes Agencji przekazuje Komisji Europejskiej informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwach i adresach przedsiębiorców posiadających zezwolenie na 	<p>art. 54 lit. c 2848/98</p>

	<p>wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetworzenia surowca tytoniowego;</p> <p>2) uwzględnieniu przy przydzielaniu kwot produkcji surowca tytoniowego wyjątkowych okoliczności, których skutkiem był nienormalnie niski zbiór tytoniu w danym roku okresu referencyjnego;</p> <p>3) ilościach surowca tytoniowego poszczególnych grup odmian przekazywanych na stałe;</p> <p>4) ilościach surowca tytoniowego, które były przedmiotem wniosku o wykup kwot oraz ilościach wykupionych, z podziałem na poszczególne grupy odmian;</p> <p>5) liczbie zaewidencjonowanych umów na uprawę tytoniu oraz wielkości powierzchni uprawy prowadzonej na podstawie tych umów;</p> <p>6) ogólnej liczbie producentów oraz liczbie producentów należących do uznanych grup producentów tytoniu;</p> <p>7) liczbie przedsiębiorców posiadających zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetworzenia surowca tytoniowego, którzy zawarli umowy na uprawę;</p> <p>8) maksymalnych i minimalnych cenach za kilogram surowca tytoniowego, z wyłączeniem podatków i innych opłat, uzgodnionych w umowach na uprawę;</p> <p>9) wielkości dostaw surowca tytoniowego w poszczególnych miesiącach danego roku zbioru;</p> <p>10) szacowanej wielkości surowca tytoniowego pozostającej do dostarczenia z danego roku zbioru;</p> <p>11) średniej cenie ważonej za kilogram surowca tytoniowego płaconej przez przedsiębiorców posiadających zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetworzenia surowca tytoniowego;</p> <p>12) przepływie zapasów surowca tytoniowego będącego w dyspozycji przedsiębiorców posiadających zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetworzenia surowca tytoniowego;</p> <p>13) postępie w realizacji programów dotyczących przestawienia produkcji surowca tytoniowego;</p>	<p>art. 54 lit. f 2848/98 (w nawiązaniu do art. 27 ust. 4)</p> <p>art. 54 lit. i 2848/98 (w nawiązaniu do art. 33)</p> <p>art. 54 lit. j 2848/98 (w nawiązaniu do art. 35)</p> <p>zał. I RK 2636/99</p> <p>zał. I RK 2636/99</p> <p>zał. I RK 2636/99</p> <p>zał. I RK 2636/99</p> <p>zał. II RK 2636/99</p> <p>zał. II RK 2636/99</p> <p>zał. II RK 2636/99</p> <p>zał. III RK 2636/99</p> <p>art. 18 ust. 3 RK 2182/2002</p>
--	---	--

	<p>14) wydatkach poniesionych w danym roku obrachunkowym na działania mające na celu zmianę profilu produkcji.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1, Prezes Agencji przekazuje również ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych.</p> <p>3. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej³³⁾ minister właściwy do spraw rynków rolnych przekazuje Komisji Europejskiej informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rejonach uprawy tytoniu oraz grupach odmian tytoniu przeznaczonych do uprawy w poszczególnych rejonach; 2) nazwach i adresach jednostek prowadzących ewidencję umów na uprawę tytoniu; 3) uznanych grupach producentów tytoniu; 4) odmowie lub cofnięciu uznania grupie producentów tytoniu; 5) umieszczeniu w statutach lub umowach grup producentów tytoniu informacji o możliwości rezygnacji z członkostwa w grupie producentów tytoniu; 6) warunkach podziału dodatkowych kwot produkcji surowca tytoniowego w przypadku, gdy gwarantowany próg ustalony na dane zbiory jest wyższy niż gwarantowany próg ustalony na poprzednie zbiory; 7) warunkach podziału dodatkowych kwot produkcji surowca tytoniowego w przypadku przeniesienia grup odmian tytoniu; 8) środkach podejmowanych w celu prawidłowego stosowania przepisów Unii Europejskiej³⁴⁾ dotyczących rynku tytoniu; 9) rynku tytoniu żądane przez Komisję Europejską. <p>4. Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego przekazują Prezesowi Agencji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 8 - w terminie do dnia 30 czerwca roku zbioru; 2) informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 9-11 - w terminie do 15 dnia każdego miesiąca; 	<p>art. 23 RK 2182/2002</p> <p>art. 54 lit. l RK 2848/98</p> <p>art. 54 lit. c RK 2848/98</p> <p>art. 54 lit. k RK 2848/98</p> <p>art. 54 lit. b RK 2848/98</p> <p>art. 54 lit. a RK 2848/98 (w nawiązaniu do art. 3 ust. lit. f)</p> <p>art. 54 lit. g RK 2848/98 (w nawiązaniu do art. 28 ust. 1)</p> <p>art. 54 lit. m RK 2848/98 (w nawiązaniu do art. 22 ust. 4)</p> <p>art. 54 lit. k RK 2848/98</p> <p>art. 54 lit. l RK 2848/98</p> <p>art. 2 RK 2636/99</p>
--	--	--

		<p>3) informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 12 - w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po zakończeniu każdego kwartału.</p>	
<p>3</p>	<p>Art. 34.</p>	<p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej³⁵⁾ dyrektor oddziału terenowego Agencji, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo przetwórcze lub podmiotu skupującego zielonkę do suszenia i śrutowania:</p> <p>1) wydaje decyzje administracyjne w sprawach:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zatwierdzenia przedsiębiorstwa przetwórczego, w którym jest produkowany susz paszowy, zwanego dalej „przedsiębiorstwem przetwórczym”, b) zatwierdzenia podmiotu skupującego zielonkę do suszenia i śrutowania, zwanego dalej „podmiotem skupującym”, c) cofnięcia zatwierdzenia, o którym mowa w lit. a i b, d) przyznawania dopłat z tytułu produkcji suszu paszowego, zwanego dalej „suszem”; <p>2) prowadzi nadzór nad:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) ponownym wprowadzeniem na teren przedsiębiorstwa przetwórczego suszu wyprodukowanego przez to przedsiębiorstwo, w celu przepakowania lub powtórnego przerobu, b) wprowadzeniem na teren przedsiębiorstwa suszu wyprodukowanego przez inne przedsiębiorstwo przetwórcze; <p>3) przyjmuje informacje dotyczące pochodzenia i przeznaczenia suszu, o którym mowa w pkt 2 lit. b.</p> <p>2. Do wniosku o wydanie decyzji w sprawie zatwierdzenia przedsiębiorstwa przetwórczego, oprócz dokumentów określonych w przepisach Unii Europejskiej³⁶⁾, dołącza się:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do obiektów, w 	<p>art. 2 ust. 2 RK 785/95</p> <p>art. 2 ust. 3 RK nr 785/95</p> <p>art. 4 ust. 1 lit. b oraz ust 2 RK 785/95</p> <p>art. 3 RR 603/95</p> <p>art. 3 ust. 2 RK 785/95</p> <p>art. 3 ust. 2 RK 785/95</p> <p>art. 3 ust. 2 RK 785/95</p>

	<p>których ma być prowadzona zamierzona działalność;</p> <p>2) zaświadczenie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stwierdzające, że obiekty spełniają wymagania określone w przepisach przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska.</p> <p>3. Do wniosku o zatwierdzenie podmiotu skupującego dołącza się dokument urzędowy potwierdzający, że wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą w zakresie skupu zielonki.</p> <p>4. Wniosek o przyznanie dopłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d, składa się na formularzu opracowanym i udostępnionym przez Agencję.</p>	
<p>34</p> <p>Art. 35</p>	<p>1. Prezes Agencji przeprowadza kontrole administracyjne i kontrole w terenie ubiegających się o zatwierdzenie lub zatwierdzonych przedsiębiorstw przetwórczych i podmiotów skupujących, zgodnie z rocznym planem kontroli.</p> <p>2. Kontrole, na zlecenie Prezesa Agencji, mogą przeprowadzać jednostki organizacyjne dysponujące odpowiednim zapleczem kadrowym i technicznym.</p> <p>3. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez Prezesa Agencji, a w przypadku, o którym mowa w ust. 2, przez kierownika jednostki, której zlecono kontrolę.</p> <p>4. Upoważnienie zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych, ich miejsce i zakres oraz podstawę prawną ich wykonywania.</p> <p>5. Przed rozpoczęciem czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać imienne upoważnienie.</p>	<p>art. 12 RR 603/95, art. 14 ust. 1-3 RK 785/95</p>

	<p>6. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:</p> <ol style="list-style-type: none">1) wstępu na grunty, do obiektów produkcyjnych i magazynowych;2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;3) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzania z nich odpisów, wyciągów lub kserokopii oraz zabezpieczania tych dokumentów;4) sporządzania dokumentacji fotograficznej z przeprowadzonej kontroli;5) pobierania próbek do badań. <p>7. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.</p> <p>8. Protokół podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz kontrolowany.</p> <p>9. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne dokonując w protokole stosownej adnotacji o tej odmowie.</p> <p>10. W przypadku, gdy kontrolowany nie zgadza się z ustaleniami zawartymi w protokole, może w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu, zgłosić odpowiednio Prezesowi Agencji albo jednostce przeprowadzającej kontrolę umotywowane zastrzeżenia do ustaleń zawartych w tym protokole.</p> <p>11. Przy kwalifikowaniu do kontroli w terenie wniosków o przyznanie pomocy finansowej, składanych przez podmioty prowadzące zatwierdzone przedsiębiorstwa przetwórcze, bierze się pod uwagę elementy ryzyka określone przepisami Unii Europejskiej³⁷⁾, a ponadto:</p> <ol style="list-style-type: none">1) przeznaczenie suszu wyprodukowanego przez zatwierdzone przedsiębiorstwo przetwórcze na potrzeby własnego gospodarstwa rolnego;2) liczbę umów zawartych na dostawę zielonki przez podmiot prowadzący
	<p style="text-align: right;">art. 14 ust. 4 RK 785/95</p>

<p>§</p>	<p>Art. 36</p>	<p>zatwierdzone przedsiębiorstwo przetwórcze; 3) liczbę i wielkość powierzchni działek ewidencyjnych, z których pochodzi zielonka objęta umowami sprzedaży.</p> <p>1. Podmiot, prowadzący zatwierdzone przedsiębiorstwo przetwórcze przekazuje dyrektorowi oddziału terenowego Agencji, właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu prowadzącego zatwierdzone przedsiębiorstwo przetwórcze:</p> <p>1) kopie umów na dostawę zielonki, przeznaczonych do produkcji suszu, zawarte z producentami tej zielonki lub deklarację dostawy zielonki;</p> <p>2) informacje o:</p> <p>a) średniej wilgotności zielonki, zużytej do produkcji suszu, ustalonej w poprzednim kwartale – w terminie do 10 dnia miesiąca następującego po zakończeniu tego kwartału,</p> <p>b) określonej w tonach szacowanej masie zapasów suszu posiadanych przez to przedsiębiorstwo na dzień 31 marca poprzedniego roku gospodarczego – w terminie do dnia 10 kwietnia następnego roku gospodarczego;</p> <p>c) o zamiarze:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wywozu partii suszu wyprodukowanego przez przedsiębiorstwo przetwórcze poza jego teren, - wprowadzenia na teren przedsiębiorstwa przetwórczego suszu - w przypadkach, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 2, - wprowadzenia na teren przedsiębiorstwa przetwórczego produktów innych niż zielonka przeznaczona do produkcji suszu, w celu wyprodukowania mieszanek paszowych, wraz z informacją o rodzaju oraz ilości, określonej w kilogramach, wprowadzanych produktów. <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c, przekazuje się co najmniej na 3 dni przed zamierzonym dokonaniem czynności określonych w tym przepisie.</p>
		<p>art. 8 ust. 5 RK 785/95</p> <p>art. 9 ust. 4 RK 785/95</p> <p>art. 12 ust 1 tiret 3, art. 15 lit. c RK785/95</p> <p>art. 11 ust. 2 RK 785/95</p> <p>art. 3 ust. 2 RK 785/95</p> <p>art. 11 ust. 2 RK 785/95</p>

	<p>3. Zatwierdzony podmiot skupujący przekazuje dyrektorowi oddziału terenowego Agencji, właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu skupującego kopie umów zawartych z producentami zielonki oraz z podmiotami prowadzącymi zatwierdzone przedsiębiorstwa przetwórcze, wraz ze spisem zbiorczym wszystkich działek rolnych, z których pochodzi zakupywana przez nich zielonka, z podaniem danych umożliwiających lokalizację tych działek zawartych w krajowym systemie ewidencji gospodarstw rolnych i zwierząt gospodarskich wraz z ich powierzchnią określoną w hektarach, w terminie określonym w przepisach Unii Europejskiej³⁸⁾.</p>	<p>art. 4 ust. 2 tiret trzecie, art. 8 ust.5 RK 785/95</p>
<p>36</p>	<p>1. W przypadku cofnięcia zatwierdzenia przedsiębiorstwa przetwórczego wniosek o ponowne zatwierdzenie może być złożony po upływie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 12 miesięcy od dnia wydania ostatecznej decyzji o cofnięciu zatwierdzenia, jeżeli cofnięcie nastąpiło z powodu: <ol style="list-style-type: none"> a) nieprowadzenia wymaganej przepisami Unii Europejskiej³⁹⁾ dokumentacji lub prowadzenia jej bez zachowania należytej staranności lub b) nieinformowania dyrektora oddziału terenowego Agencji o zmianach stanu faktycznego w stosunku do informacji zawartych we wniosku o zatwierdzenie, lub c) nieprzekazywania dyrektorowi oddziału terenowego Agencji dokumentów, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej⁴⁰⁾, lub d) niepoddawania się kontrolom wymaganym przepisami Unii Europejskiej⁴¹⁾, 2) 4 miesięcy od dnia wydania ostatecznej decyzji o cofnięciu zatwierdzenia, jeżeli cofnięcie to nastąpiło z powodu: <ol style="list-style-type: none"> a) przekazania nieprawdziwych danych dotyczących wielkości powierzchni, z której pochodzi zielonka, objęta zobowiązaniami do produkcji suszu z własnej zielonki, a różnica powierzchni jest większa niż: <ul style="list-style-type: none"> - przy powierzchni do 0,5 ha - 7,0%, - przy powierzchni od 0,5 do 1 ha - 5,0%, - przy powierzchni od 1 do 3 ha - 4,0%, 	<p>art. 4 ust. 1 lit. b RK 785/95</p> <p>art. 10 I 11 RR 603/95, art. 8, art. 9 ust. 3, art. 12, 13 RK 785/95</p> <p>art. 4 ust. 1 lit. a RK 785/95</p> <p>art. 8 ust. 5 RK 785/95</p> <p>art. 14 ust. 1-3 RK 785/95</p> <p>art. 10 RR 603/95</p>

		<p>- przy powierzchni od 3 do 6 ha - 3,0%, - przy powierzchni od 6 do 15 ha - 2,0%, - przy powierzchni od 15 do 25 ha - 1,5%, - przy powierzchni powyżej 25 ha - 1,0% lub</p> <p>b) nieprzekazywania dyrektorowi oddziału terenowego Agencji informacji, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2.</p>	art. 3 ust. 2 RK 785/95
		<p>2. W przypadku cofnięcia zatwierdzenia podmiotowi skupującemu wniosek o ponowne zatwierdzenie może być złożony po upływie 12 miesięcy od dnia wydania ostatecznej decyzji o cofnięciu zatwierdzenia, jeżeli cofnięcie nastąpiło z powodu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nieprowadzenia wymaganej przepisami Unii Europejskiej⁴²⁾ dokumentacji albo prowadzenia jej bez zachowania należytej staranności lub 2) nieprzekazywania dyrektorowi oddziału terenowego Agencji w wyznaczonym przepisami Unii Europejskiej⁴³⁾ terminie umów z producentami zielonki oraz z podmiotami prowadzącymi zatwierdzone przedsiębiorstwo przetwórcze, lub 3) nieudostępniania do kontroli prowadzonej dokumentacji finansowej. 	<p>art. 4 ust. 2 RK 785/95</p> <p>art. 4 ust. 2 tiret drugie i trzecie RK 785/95</p> <p>art. 4 ust. 2 tiret pierwsze RK 785/95</p> <p>art. 4 ust. 2 tiret 4 RK 785/95</p>
37	art. 38	<p>1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej⁴⁴⁾ Prezes Agencji przekazuje Komisji Europejskiej, informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rodzaju i masie suszu określonej w tonach, wywiezionego z zatwierdzonych przedsiębiorstw przetwórczych; 2) szacowanych zapasach suszu na dzień 31 marca poprzedniego roku gospodarczego; 3) średniej wilgotności zielonki. <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1, Prezes Agencji przekazuje również ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych.</p>	art. 15 lit. a, c, d, e RK 785/95
38	art. 39	<p>Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, metody pobierania próbek suszu i wykonywania badań parametrów jakościowych</p>	- Pierwsza Dyrektywa Komisji (EWG) nr 76/371/EWG z dnia 1

	<p>suszu, mając na względzie jednolity sposób pobierania próbek i wykonywania badań parametrów jakościowych tego suszu.</p>	<p>marca 1976 r. ustanawiająca jednolite metody pobierania próbek w celu urzędowej kontroli pasz.</p> <p>- Druga Dyrektywa Komisji (EWG) nr 71/393/EWG z dnia 18 listopada 1971 r. ustanawiająca w krajach Wspólnoty Europejskiej jednolite metody analizy w celu urzędowej kontroli pasz. Załącznik Oznaczenie wilgotności.</p> <p>- Dyrektywa Komisji (EWG) nr 93/28/EWG z dnia 4 czerwca 1993 r. zmieniająca załącznik I do trzeciej Dyrektywy 72/199/EWG w sprawie ustanowienia wspólnotowych metod analizy dla celów urzędowej kontroli pasz. Oznaczenie zawartości białka surowego</p>
39.	<p>Art. 43</p> <p>1) art. 1 otrzymuje brzmienie: „Art.1 Ustawa określa zakres zadań oraz właściwość jednostek organizacyjnych i organów w sprawach związanych z udzielaniem pomocy finansowej dla producentów oraz przetwórców owoców i warzyw, zasady zatwierdzania przetwórców i organizacji producentów owoców i warzyw oraz związku organizacji producentów owoców i warzyw, działających jako przetwórcy oraz tryb przeprowadzania kontroli dotyczących</p>	<p>Rozporządzenie Rady 2201/96, Rozporządzenie Rady 2699/00, Rozporządzenie Komisji 449/01</p>

		zasadności zatwierdzenia i wypłacania pomocy finansowej, w zakresie organizacji rynku przetworów owocowych i warzywnych uregulowanym w przepisach Unii Europejskiej ¹⁾ .	
40.	Art. 43	2) art. 2 pkt 1, lit b otrzymuje brzmienie: „b) wstępnie uznanych organizacji producentów owoców i warzyw wytwarzających przetwory”;	
41.	Art.43	3) po art. 2 dodaje się art. 2 a w brzmieniu: „Art. 2a. 1. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej ²⁾ dyrektor oddziału regionalnego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, zwanej dalej „Agencją”, właściwy ze względu na siedzibę organizacji producentów owoców i warzyw albo związku organizacji producentów owoców i warzyw, zwanych dalej „organizacjami producentów”, albo przetwórcy, wydaje decyzje administracyjne w sprawach: 1) zatwierdzenia przetwórców i organizacji producentów działających jako przetwórcy; 2) zawieszenia zatwierdzenia przetwórcy i organizacji producentów działających jako przetwórcy; 3) cofnięcia zatwierdzenia przetwórców i organizacji producentów działających jako przetwórcy; 4) przyznania zaliczki na pomoc finansową z tytułu dostarczenia owoców i warzyw do przetwórstwa; 5) przyznania pomocy finansowej z tytułu dostarczenia owoców i warzyw do przetwórstwa; 6) zwrotu nienależnie wypłaconych środków w ramach pomocy finansowej; 7) wymierzania kary pieniężnej lub zastosowania innych sankcji. 2. Do egzekucji należności wynikających z decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.	Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 3 ust. 1 Art. 21 ust. 1 Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 21 ust. 2 Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 12 ust. 3 Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 12 ust. 1 Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 15, art. 20 ust. 1 i 3

	<p>3. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej ³⁾ dyrektor oddziału regionalnego Agencji, właściwy ze względu na siedzibę organizacji producentów albo przetwórcy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przyjmuje dokumenty i informacje składane przez organizacje producentów i przetwórców; 2) informuje o stwierdzonych uchybieniach w dokumentach i informacjach, o których mowa w pkt 1, w terminie 10 dni od dnia ich złożenia; 3) przeprowadza kontrole u przetwórcy i organizacji producentów: <ol style="list-style-type: none"> a) spełnienia warunków zatwierdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, b) zasadności przyznania, wypłacenia i sposobu wykorzystania środków pomocy finansowej. <p>4. Informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 1, składa się na formularzach udostępnionych przez Agencję”;</p> <p>3) art. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art 3. 1. Przetwórcę oraz organizację producentów działającą jako przetwórcza zatwierdza się, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie jest wobec nich prowadzone postępowanie upadłościowe; 2) posiadają maszyny i urządzenia niezbędne do wytwarzania przetworów; 3) zapewniają przeprowadzanie kontroli jakości owoców i warzyw oraz przetworów. <p>2. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) składa się w terminie do dnia 30 września roku poprzedzającego rok, w którym ma być rozpoczęte wytwarzanie produktów określonych przepisami Unii Europejskiej ⁴⁾, zwanych dalej „przetworami”; 2) zawiera: <ol style="list-style-type: none"> a) oznaczenie wnioskodawcy z podaniem imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania i adresu albo nazwy siedziby i adresu, b) numer identyfikacji podatkowej (NIP), c) numer REGON, 	<p>Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 20 ust. 4 – 6</p> <p>Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 5 i 15</p>
--	--	--

		<p>d) określenie rodzaju wykonywanej działalności z wyszczególnieniem wytwarzanych przetworów, e) nazwę i adres przetwórci.</p> <p>3. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokument urzędowy potwierdzający, jakie organy i osoby są uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy; 2) oświadczenie wnioskodawcy, że nie jest prowadzone wobec niego postępowanie upadłościowe; 3) informacje o urządzeniach i maszynach służących do wytwarzania przetworów; 4) dokument stwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do obiektu; 5) zobowiązanie do corocznego przekazywania, przed rozpoczęciem wytwarzania przetworów, do dyrektora oddziału regionalnego Agencji, szacunkowego planu dostaw owoców i warzyw przeznaczonych do przetwórstwa. 6) oświadczenie wnioskodawcy, że przetwory wytworzone z owoców i warzyw objętych pomocą finansową przechowywane będą w oznakowanych i wyodrębnionych miejscach. <p>4. Decyzje, o której mowa w ust. 1 pkt 1 wydaje się w terminie dwóch miesięcy od dnia złożenia wniosku.</p> <p>5. W przypadku cofnięcia zatwierdzenia przetwórcy i organizacji producentów, o którym mowa w art. 2, ust. 1, pkt.3 wniosek o ponowne zatwierdzenie może być złożony nie wcześniej niż po upływie dwóch lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zatwierdzenia stała się ostateczną.</p> <p>6. Dyrektor oddziału regionalnego Agencji przekazuje informacje o wydaniu decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 - 3 Prezesowi Agencji, w terminie siedmiu dni od dnia ich wydania.”;</p>	Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 21 ust. 2
42.	Art.43	<p>4) po art. 3 dodaje się art. 3a – 3c w brzmieniu: „Art. 3a. 1. Wnioski o wydanie decyzji, o których mowa art. 2 ust. 1, pkt 4 i 5 poza informacjami określonymi w przepisach Unii Europejskiej⁵⁾,</p>	Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 3 ust. 4, art. 4 art. 5 ust.7

	<p>zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imiona i nazwiska osób upoważnionych do reprezentowania wnioskodawcy; 2) numer identyfikacyjny nadany na podstawie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów rolnych, przetwórców i organizacji producentów rolnych, ewidencji gospodarstw rolnych oraz rejestru wniosków o przyznanie płatności; 3) numer rachunku bankowego, na który mają być przekazane środki finansowe; 4) kwotę wnioskowanej zaliczki albo pomocy finansowej. <p>2. Do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokument urzędowy potwierdzający jakie organy i osoby są uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy; 2) kopię decyzji o wstępnym uznaniu albo uznaniu organizacji producentów; 3) w przypadku wniosku, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt. 4, dokument potwierdzający dokonanie zabezpieczenia należności. <p>Art. 3b. Wnioski o wydanie decyzji, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3a ust. 1 składa się na formularzach udostępnionych przez Agencję.</p> <p>Art. 3c. W zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej⁴) Prezes Agencji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokonuje wypłaty środków w ramach pomocy finansowej, przyznanych decyzjami, o których mowa w art. 2 ust 1 pkt 4 i 5; 2) prowadzi rejestr zatwierdzonych przetwórców i organizacji producentów wytwarzających przetwory, zwany dalej „rejestrem”; 3) przekazuje dowody, do agencji płatniczej innego państwa członkowskiego, że owoce i warzywa były dostarczone i zatwierdzone do przetworzenia, w przypadku gdy wytwarzanie przetworów z owoców i 	<p>Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 3 ust. 4, art. 14 art. ust. 1</p>
--	--	--

43.	Art.43	<p>warzyw dostarczonych z innego państwa członkowskiego odbywa się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”;</p>	
		<p>5) art. 4 i 5 otrzymują brzmienie: „Art. 4 1. Rejestr, o którym mowa w art. 3c pkt 2 jest jawny i zawiera w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie przetwórcy lub organizacji producentów, z podaniem imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania i adresu albo nazwy, siedziby i adresu; 2) numer identyfikacyjny nadany na podstawie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów rolnych, przetwórców i organizacji producentów rolnych, ewidencji gospodarstw rolnych oraz rejestru wniosków o przyznanie płatności; 3) określenie rodzaju wykonywanej działalności, z wyszczególnieniem wytwarzanych przetworów. <p>2. Przetwórcą i organizacją producentów są obowiązani do informowania Prezesa Agencji o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.</p> <p>3. Prezes Agencji, w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku, ogłasza, w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rynków rolnych, listę zatwierdzonych przetwórców i organizacji producentów, z podaniem imion i nazwisk, miejsc zamieszkania i adresów albo nazw, siedzib i adresów, oraz wytwarzanych przez nich przetworów.</p> <p>Art. 5. 1. Organizacja producentów:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zamierzająca ubiegać się o pomoc finansową z tytułu dostarczenia owoców i warzyw do przetwórstwa powiadamia o tym zamiarze dyrektora oddziału regionalnego Agencji, w terminie do dnia 1 grudnia poprzedzającego rok gospodarczy. 2) prowadzi rejestry wymagane przepisami Unii Europejskiej⁵⁾ zgodnie z wzorami określonymi przez ministra właściwego do spraw rynków rolnych; <p>2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę, siedzibę i adres organizacji producentów; 	<p>Rozporządzenie Komisji 449/01 Art.8 ust.1</p> <p>Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 16 ust. 2 i 3</p>

	<p>2) numer identyfikacyjny nadany na podstawie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów rolnych, przetwórców i organizacji producentów rolnych, ewidencji gospodarstw rolnych oraz rejestru wniosków o przyznanie płatności;</p> <p>3) liczbę producentów wytwarzających owoce i warzywa przeznaczone do przetwórstwa;</p> <p>4) przewidywaną wielkość produkcji owoców i warzyw przeznaczonych do przetwórstwa;</p> <p>5) dane o powierzchni gruntów, na których uprawiane są owoce i warzywa przeznaczone do przetwórstwa.</p> <p>3. Przetwórca oraz organizacja producentów działająca jako przetwórca prowadzi rejestry wymagane przepisami Unii Europejskiej⁶⁾, zgodnie z wzorami określonymi przez ministra właściwego do spraw rynków rolnych.”;</p> <p>6) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu: „Art. 5a. Strony zawierające umowy o dostarczenie owoców i warzyw do przetwórstwa albo strona, której dotyczy zobowiązanie do dostaw mogą ustalić większy niż określony przepisami Unii Europejskiej⁷⁾, udział masy wadliwych owoców i warzyw w stosunku do masy dostarczonej partii, z tym że udział ten nie może przekraczać 15% masy partii.”;</p>	<p>Rozporządzenie Komisji 449/01, art. 16, art. 17 ust 1-3</p> <p>Rozporządzenie Komisji 217/02, art. 4 ust.2</p>
44.	<p>7) art. 6 otrzymuje brzmienie: „Art. 6. 1. Dyrektor oddziału regionalnego Agencji przeprowadza kontrole, o których mowa w art. 2 ust 3 pkt 3 , zgodnie z rocznym planem kontroli zatwierdzonym przez Prezesa Agencji.</p> <p>2. Kontrole, o których mowa w art. 2 ust 3 pkt 3, na zlecenie dyrektora oddziału regionalnego Agencji może przeprowadzać wojewódzki inspektor jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych albo inne jednostki organizacyjne dysponujące odpowiednim zapleczem kadrowym i technicznym.</p> <p>3. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające pisemne upoważnienie wydane przez dyrektora oddziału regionalnego Agencji, a w przypadku, o którym mowa w ust. 2, przez wojewódzkiego inspektora</p>	

	<p>jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych albo przez kierownika jednostki, której zlecono kontrolę.</p> <ol style="list-style-type: none">4. Upoważnienie, o którym mowa w ust 3, zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych, miejsce i zakres ich wykonywania oraz podstawę prawną do ich wykonywania.5. Przed rozpoczęciem czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać imienne upoważnienia, o których mowa w ust.4.6. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:<ol style="list-style-type: none">1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części należących do przetwórcy albo organizacji producentów lub jej członków i służących do prowadzenia działalności przez przetwórcę albo organizację producentów lub jej członków;2) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części należących do producentów owoców i warzyw, którzy zawarli z organizacją producentów umowę o dostarczenie owoców i warzyw do przetwórstwa;3) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;4) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzania z nich odpisów, wyciągów lub kserokopii oraz zabezpieczania tych dokumentów.7. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.8. Protokół, o którym mowa w ust. 7, podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz kontrolowany.9. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego, protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne,	
--	--	--

		<p>dokonując w protokole stosownej adnotacji o tej odmowie.</p> <p>10. W przypadku, gdy kontrolowany nie zgadza się z ustaleniami zawartymi w protokole z czynności kontrolnych, może w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu zgłosić jednostce przeprowadzającej kontrolę umotywowane zastrzeżenia do ustaleń zawartych w tym protokole.”;</p>	
45.		<p>8) po art. 7 dodaje się art. 7a i 7b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 7a. 1. Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia określi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wzór świadectwa dostawy owoców i warzyw do przetwórstwa; 2) wzory rejestrów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i ust. 3; 3) metody pobierania i badania próbek owoców i warzyw dostarczonych do przetwórcy <p>- mając na uwadze zapewnienie jednolitego stosowania systemu pomocy finansowej</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przedłużyć termin zawierania umów o dostarczenie owoców i warzyw do przetwórstwa i podejmowania zobowiązań do dostaw; 2) określić dodatkowe postanowienia dotyczące umów o dostarczenie owoców i warzyw do przetwórstwa <p>- mając na względzie usprawnienie funkcjonowania systemu pomocy finansowej.</p> <p>Art. 7b. 1. Kto wbrew obowiązkom, nie przekazuje informacji o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) tygodniu rozpoczęcia przetwarzania owoców i warzyw; 2) składzie mieszanek owoców i gotowych sosów; 3) ilości owoców i warzyw przetworzonych na przetwory; 4) ilości wytworzonych przetworów; 5) ilości przetworów w magazynie na koniec poprzedniego roku gospodarczego <p>- podlega karze grzywny.</p>	<p>RK 449/01, art. 11 ust. 1 RK 449/01, art. 16 ust. 3 RK 217/02, art. 2 ust. 1</p> <p>Rozporządzenie 449/01, art. 3 ust. 3 Komisji</p> <p>Rozporządzenie 449/01, art. 3 ust. 5 Komisji</p>

	<p>2. W przypadkach określonych w ust. 1 orzekanie następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.”;</p>	
--	--	--

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2200/96

z dnia 28 października 1996 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) obecnie, na skutek różnych zmian, sektor owoców i warzyw stanął wobec nowej sytuacji, do której muszą dostosować się producenci; uzasadniona jest w związku z tym reorientacja podstawowych zasad organizacji rynku w tym sektorze; w następstwie licznych zmian dokonanych w organizacji tego rynku od momentu przyjęcia jej po raz pierwszy, dla jasności sytuacji, należy przyjąć nowe rozporządzenie;
- (2) pożądane jest wprowadzenie do tego nowego rozporządzenia głównych przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 3285/83 z dnia 14 listopada 1983 r. ustanawiającego ogólne zasady w zakresie rozszerzenia niektórych zasad wydanych przez organizację producentów w sektorze owoców i warzyw⁴, rozporządzenia Rady (EWG) nr 1319/85 z dnia 23 maja 1985 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru nad stosowaniem reguł wspólnotowych dotyczących owoców i warzyw⁵, rozporządzenia Rady (EWG) nr 2240/88 z dnia 19 lipca 1988 r. ustalającego w odniesieniu do brzoskwiń, cytryn i pomarańczy, zasad stosowania art. 16b rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw⁶, rozporządzenia Rady (EWG) nr 1121/89 z dnia 27 kwietnia 1989 r. w sprawie wprowadzenia progu interwencji dla jabłek i kalafiorów⁷ oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 1198/90 z dnia 7 maja 1990 r. ustanawiającego wspólnotowy rejestr uprawy cytrusów⁸; wobec powyższego

¹ Dz.U. nr C 52 z 21.2.1996, str. 1.

² Dz.U. nr C 96 z 1.4.1996, str. 269.

³ Dz.U. nr C 82 z 19.3.1996, str. 21.

⁴ Dz.U. nr L 325 z 22.11.1983, str. 8. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 220/92 (Dz.U. nr L 24 z 1.2.1992, str. 7).

⁵ Dz.U. nr L 137 z 27.5.1985, str. 39. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 404/93 (Dz.U. nr L 47 z 25.2.1993, str. 1).

⁶ Dz.U. nr L 198 z 26.7.1988, str. 9. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1327/95 (Dz.U. nr L 128 z 13.6.1995, str. 8).

⁷ Dz.U. nr L 118 z 29.4.1989, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1327/95 (Dz.U. nr L 128 z 13.6.1995, str. 8).

⁸ Dz.U. nr L 119 z 11.5.1990, str. 59.

rozporządzenia te powinny zostać uchylone;

- (3) klasyfikacja dokonywana w oparciu o wspólne obowiązujące normy dla owoców i warzyw wprowadzanych do obrotu wewnątrz Wspólnoty i wywożonych do państw trzecich stanowi wzorcowe ramy stanowiące zachętę do uczciwego handlu i przejrzystości rynku, a także eliminuje z rynku produkty, których jakość nie jest zadawalająca; zachowanie zgodności z tymi normami pomaga w ten sposób także w poprawie rentowności produkcji;
- (4) dla uproszczenia pożądane byłoby, w odniesieniu do owoców i warzyw mających stosunkowo duży wpływ na rynek, przyjęcie norm, które uwzględniają normy przyjęte przez Europejską Komisję Gospodarczą Narodów Zjednoczonych (EKGNZ); niezbędne jest ustalenie warunków, na jakich te międzynarodowe normy mogą być dostosowane do szczególnych wymagań Wspólnoty;
- (5) normalizacja nie może być w pełni skuteczna, chyba że jest stosowana, z zastrzeżeniem wyłączeń, na wszystkich etapach wprowadzania do obrotu i od samego początku już w regionach, z których pochodzi produkcja; niemniej jednak dopuszcza się wyłączenia w przypadku pewnych działań, które mają bardzo marginalny lub szczególny charakter lub należą do działań początkowych w łańcuchu dystrybucji, albo w przypadku produktów przeznaczonych do przetwarzania; należy także wziąć pod uwagę możliwość niedoborów i wyjątkowo dużej podaży na rynku; w celu zagwarantowania jakości wymaganej przez te normy, właściciel produktu musi być odpowiedzialny za zgodność; zgodnie z wymogami konsumentów, w szczególności w odniesieniu do właściwości owoców i warzyw, należy podawać na etykietach pochodzenie produktu z uwzględnieniem ostatniego etapu sprzedaży detalicznej;
- (6) produkcja i wprowadzanie do obrotu owoców i warzyw powinny w pełni uwzględniać zagadnienia ochrony środowiska, w tym metody uprawy, gospodarkę odpadami i niszczenie produktów wycofanych z rynku, w szczególności pod kątem ochrony jakości wody, zachowania biologicznego zróżnicowania i dbałości o tereny wiejskie;
- (7) organizacje producentów stanowią podstawowy element organizacji wspólnego rynku, którego zdecentralizowane funkcjonowanie zapewniają na swoich szczeblach; wobec rosnącej koncentracji popytu grupowanie dostaw poprzez te organizacje stanowi jeszcze większą gospodarczą konieczność pod kątem wzmocnienia pozycji producentów na rynku; takie grupowanie musi być realizowane na bazie dobrowolności i musi wykazać się swoją przydatnością poprzez zakres i efektywność usług oferowanych przez organizacje producentów swoim członkom; nie jest kwestionowana dostawa produktów do branżowych organizacji producentów istniejących przez wejściem w życie niniejszego rozporządzenia;
- (8) organizacja producentów nie może zostać uznana przez Państwo Członkowskie za zdolną do uczestnictwa w realizacji celów organizacji wspólnego rynku, chyba że jej statut narzuca jej i jej członkom pewne wymogi; grupy producentów pragnące uzyskać status organizacji producentów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinny mieć możliwość skorzystania z przywileju okresu przejściowego, w którym w zamian za pewne zobowiązania mogą uzyskać wsparcie finansowe ze strony swojego państwa i Wspólnoty;

- (9) okres przejściowy powinien przysługiwać organizacjom producentów już uznanych w ramach rozporządzenia (EWG) nr 1035/72⁹, które to organizacje nie mogą spełnić bezzwłocznie wymagań niniejszego rozporządzenia odnośnie uznania; organizacje takie muszą być w stanie wykazać się umiejętnością dokonania niezbędnych zmian;
- (10) w celu przyznania organizacjom producentów większej odpowiedzialności za ich decyzje finansowe i w celu nakierowania środków publicznych dla nich przeznaczonych na spełnienie przyszłych wymogów, należy ustalić warunki wykorzystania tych środków; wspólne finansowanie funduszy operacyjnych utworzonych przez organizacje producentów stanowi właściwe rozwiązanie;
- (11) utworzenie i właściwe funkcjonowanie funduszy operacyjnych wymaga przejęcia przez organizacje producentów nadzoru nad całością prowadzonej przez ich członków stosownej produkcji owoców i warzyw;
- (12) w celu nadzorowania wydatków wspólnotowych, pomoc przyznana organizacjom producentów, które tworzą fundusz operacyjny, powinna być ograniczona;
- (13) w regionach, w których organizacja produkcji jest słaba, powinna istnieć możliwość zapewnienia dodatkowego wsparcia na szczeblu krajowym; w przypadku Państw Członkowskich, które pod względem struktur znajdują się w szczególnie niekorzystnej sytuacji wsparcie takie powinno być finansowane przez Wspólnotę za pośrednictwem Wspólnotowych Ram Wsparcia;
- (14) w celu dalszego zwiększania wpływu organizacji producentów i ich stowarzyszeń oraz zapewnienia rynkowi takiej stabilności jaka jest wymagana, Państwa Członkowskie powinny być upoważnione, pod pewnymi warunkami, do rozszerzania zasad, przyjętych przez organizacje lub ich stowarzyszenia danego regionu dla producentów będących ich członkami, w szczególności w odniesieniu do produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska, na wszystkich producentów nie będących członkami organizacji i funkcjonujących w ich regionie; w przypadku gdy wskazane zostanie właściwe uzasadnienie, koszty powstające przy rozszerzeniu zasad obciążają danych producentów ponieważ to oni czerpią korzyści z rozszerzenia;
- (15) organizacje międzybranżowe utworzone z inicjatywy indywidualnych lub już zrzeszonych podmiotów mogą, jeżeli należy do nich znaczna liczba członków różnych kategorii zawodowych sektora owoców i warzyw, wpływać na ich postawy uwzględniając realne warunki rynkowe i ułatwiając działania handlowe, które będą miały korzystny wpływ na sprawozdawczość produkcyjną, to znaczy organizację produkcji, prezentację i wprowadzanie do obrotu produktów; ponieważ praca tych organizacji może przyczynić się ogólnie do realizacji celów art. 39 Traktatu, w szczególności założeń niniejszego rozporządzenia, powinna istnieć możliwość, gdy zostaną określone odpowiednie działania, zagwarantowania szczególnego uznania tym organizacjom, które są w stanie dostatecznie uzasadnić swoją reprezentatywność i prowadzenie praktycznej działalności w zakresie wyżej wymienionych celów; przepisy dotyczące rozszerzenia zasad przyjętych przez organizacje producentów i ich stowarzyszenia oraz udziału w kosztach wynikających z takiego rozszerzenia powinny

⁹ Rozporządzenie (EWG) nr 1035/72 Rady z dnia 18 maja 1972 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. nr L 118 z 20.5.1972, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1363/95 (Dz.U. nr L 132 z 16.6.1995, str. 1).

również obejmować organizacje międzybranżowe, biorąc pod uwagę zbieżność celów;

- (16) w celu stabilizacji cen wskazane jest, aby organizacje producentów były w stanie interweniować na rynku, w szczególności w drodze podejmowania decyzji o nie wprowadzaniu do sprzedaży określonych ilości towaru w określonym czasie; zabrania się traktowania działań dotyczących wycofywania towaru z rynku jako alternatywnego sposobu zagospodarowania; dlatego finansowanie przez Wspólnotę wycofywania towaru powinno być ograniczone do pewnego ustalonego procentowego udziału produkcji, a rekompensaty wspólnotowe powinny być przyznawane na zmniejszonym poziomie, jakkolwiek należy umożliwić wykorzystanie funduszy operacyjnych w tym celu; dla uproszczenia rekompensata wspólnotowa powinna mieć charakter jednorazowej stawki ryczałtowej dla każdego produktu; w celu osiągnięcia porównywalnej redukcji dla wszystkich produktów wymagane są pewne zróżnicowania;
- (17) interwencja może być w pełni skuteczna tylko wówczas, jeśli produkty wycofane z rynku nie są ponownie wprowadzane normalnymi kanałami wprowadzania do obrotu; należy wyszczególnić różne alternatywne sposoby wykorzystania tych produktów, aby, o ile to tylko możliwe, uniknąć ich zniszczenia;
- (18) ten nowy sposób zagospodarowywania produktów wycofanych z rynku umożliwi natychmiastowe uchylene obowiązujących przepisów w sprawie przekroczenia wartości progowych; jednakże rozsądne jest zachować na okres przejściowy zasadę leżącą u podstawy tych przepisów i upoważnić Komisję do podejmowania w razie potrzeby działań w oparciu o tę zasadę;
- (19) przez rozporządzenie (WE) nr 3290/94¹⁰ Rada przyjęła dostosowania i regulacje przejściowe wymagane w sektorze rolnym w celu wykonania porozumień zawartych w kontekście wielostronnych negocjacji handlowych w ramach Rundy Urugwajskiej, w szczególności nowych porozumień handlowych z państwami trzecimi w sektorze owoców i warzyw; do niniejszego rozporządzenia wprowadzone zostały przepisy załącznika XIII do rozporządzenia (WE) nr 3290/94; jednakże w przypadkach przywozu do Wspólnoty produktów w celu przetwórstwa przemysłowego nie są one przeznaczone do sprzedaży konsygnacyjnej; dlatego weryfikacja ceny przywózowej może być przeprowadzana w oparciu o inne podstawy niż jednorazowa zryczałtowana stawka; odpowiednie przepisy powinny być w związku z tym stosownie uzupełnione;
- (20) zasady organizacji wspólnego rynku powinny być realizowane przez wszystkie podmioty, do których mają zastosowanie, w przeciwnym razie ich skutki ulegną zniekształceniu wraz ze wszystkimi konsekwencjami zarówno w odniesieniu do wykorzystania środków publicznych jak i wzajemnego oddziaływania konkurencji; należy utworzyć specjalną grupę inspektorów wspólnotowych dla tego sektora; zarówno z uwagi na budżet jak i skuteczność jej działania, grupa ta powinna składać się z urzędników wspólnotowych i ewentualnie innego personelu; konieczne jest również wprowadzenie sankcji wspólnotowych w celu zapewnienia jednakowego stosowania nowych zasad na terenie całej Wspólnoty;
- (21) jednym z niezbędnych elementów właściwego zarządzania wspólną organizacją rynku jest dokładna znajomość rynku; dlatego należy podjąć odpowiednie środki;

¹⁰ Dz.U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 105. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1193/96 (Dz.U. nr L 161 z 29.6.1996, str. 1).

- (22) przyznanie pewnej pomocy mogłoby mieć niekorzystny wpływ na funkcjonowanie jednolitego rynku; dlatego należy rozszerzyć przepisy Traktatu umożliwiające kontrolę nad przyznawaną pomocą przez Państwa Członkowskie i zakaz stosowania pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem na sektor określony w niniejszym rozporządzeniu;
- (23) wspólna organizacja rynku w tym sektorze musi jednocześnie w odpowiedni sposób uwzględniać cele wymienione w art. 39 i 110 Traktatu;
- (24) w celu ułatwienia wykonania przepisów niniejszego rozporządzenia należy ustalić procedurę dotyczącą ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją za pośrednictwem komitetu zarządzającego;
- (25) w celu rozwiązania szczególnie niekorzystnej sytuacji w sektorze orzechów laskowych, należy przyznać pomoc ryczałtową w odniesieniu do orzechów laskowych zebranych w latach gospodarczych 1997/1998, 1998/1999 i 1999/2000,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólną organizację rynku owoców i warzyw.
2. Wspólna organizacja obejmuje następujące produkty:

Kod CN	Wyszczególnienie
0702 00	Pomidory, świeże lub schłodzone
0703	Cebula, szalotka, czosnek, pory i inne warzywa cebulowe, świeże lub schłodzone
0704	Kapusta, kalafiory, kalarepa, kapusta pastewna i inne podobne kapustne, świeże lub schłodzone
0705	Sałata (<i>Lactuca sativa</i>) i cykoria (<i>Cichorium spp.</i>), świeża lub schłodzona
0706	Marchew, rzepa, burak ćwikłowy, salsefia, seler, rzodkiew i inne jadalne korzenie, świeże lub schłodzone
0707 00	Ogórki i korniszony, świeże lub schłodzone
0708	Warzywa strączkowe, łuskane lub niełuskane, świeże lub schłodzone

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0709	Inne warzywa, świeże lub schłodzone, z wyjątkiem warzyw ujętych w podpozycjach 0709 60 91, 0709 60 95, 0709 60 99, 0709 90 31, 0709 90 39 i 0709 90 60
ex 0802	Inne orzechy, świeże lub suszone, w skorupach lub ze skórą lub obrane, z wyjątkiem areki (lub betelu) oraz orzechów koli z podpozycji 0802 90 30
0803 00 11	Świeże figi rajske
ex 0803 00 90	Suszone figi rajske
0804 20 10	Świeże figi
0804 30 00	Ananasy
0804 40	Awokado
0804 50 00	Gujawa, owoce mango i mangostanu
0805	Owoce cytrusowe, świeże lub suszone
0806 10 21	Świeże winogrona deserowe
0806 10 29	
0806 10 30	
0806 10 40	
0806 10 50	
0806 10 61	
0806 10 69	
0807	Melony (w tym arbuzy) i papaje, świeże
0808	Jabłka, gruszki i pigwy, świeże
0809	Morele, czereśnie, brzoskwinie (w tym nektarynki), śliwki i tarnina, świeże
0810	Inne owoce, świeże
0813 50 31	Wyłącznie mieszanki lub suszone orzechy wg CN 0801 i 0802
0813 50 39	
1212 10 10	Chleb świętojański

3. Jeśli zachodzi taka potrzeba, lata gospodarcze w odniesieniu do produktów

wymienionych w ust. 2, są ustalane według procedury ustanowionej w art. 46.

TYTUŁ I

Klasyfikacja produktów

Artykuł 2

1. Produkty, które mają dotrzeć do konsumenta w stanie świeżym, mogą być klasyfikowane w oparciu o ustalone normy.

2. Normy dotyczące świeżych owoców i warzyw zamieszczone w załączniku I są przyjmowane w oparciu o procedurę ustanowioną w art. 46, w celu wprowadzenia w życie wspólnej organizacji rynków. W tym celu uwzględnione są normy EKGNZ zalecone przez Grupę Roboczą Europejskiej Komisji Gospodarczej ds. standaryzacji i jakości szybko psujących się produktów.

Do chwili przyjęcia nowych norm obowiązują w dalszym ciągu normy sporządzone na podstawie z art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1035/72.

3. Komisja stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46 Komisja może dodać inne produkty do wykazu w załączniku I.

Artykuł 3

1. Posiadacz produktów objętych przyjętymi normami jakości nie może zaprezentować lub wystawiać tych produktów na sprzedaż, albo dostarczać ich lub wprowadzać do obrotu w obrębie Wspólnoty w jakikolwiek inny sposób niż zgodny z tymi normami. Posiadacz ponosi odpowiedzialność za ich przestrzeganie.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą zwolnić z wymogu przestrzegania norm jakości lub niektórych ich przepisów:

- a) produkty zaprezentowane lub wystawione na sprzedaż, sprzedane, dostarczone lub wprowadzone do obrotu w inny sposób przez hodowcę na rynki hurtowe, w szczególności na rynki producenta położone na obszarze produkcji;
- b) produkty przetransportowane z tych rynków hurtowych do punktów obróbki wstępnej i pakowania oraz magazynów mieszczących się na tym samym obszarze produkcji.

W przypadku gdy stosuje się akapit drugi, dane Państwo Członkowskie informuje Komisję i powiadamia ją o podjętych działaniach.

2. Nie jest wymagane przestrzeganie norm jakości w obrębie danego obszaru produkcji w odniesieniu do:

- a) produktów sprzedanych lub dostarczonych przez hodowcę do punktów wstępnej obróbki i pakowania lub magazynów, albo przetransportowanych z jego gospodarstwa do tego rodzaju punktów;

- b) produktów przetransportowanych z magazynów do punktów wstępnej obróbki i pakowania;
3. Nie jest wymagane przestrzeganie norm jakości w odniesieniu do:
- a) produktów transportowanych do zakładów przetwórczych, chyba że w odniesieniu do produktów przeznaczonych na potrzeby przetwórstwa przemysłowego są ustalone minimalne kryteria jakościowe zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46;
 - b) produktów przekazywanych przez producenta w jego gospodarstwie konsumentom do ich własnego użytku;
 - c) na podstawie decyzji Komisji przyjętej na wniosek Państwa Członkowskiego w oparciu o procedurę określoną w art. 46 w odniesieniu do produktów z danego regionu, które są sprzedawane w handlu detalicznym na terenie regionu do celów konsumpcji z utrwaloną lokalnie tradycją.
4. Należy przedstawić dowody, że produkty objęte ust. 2 i 3 lit. a), spełniają ustanowione warunki, w szczególności w odniesieniu do ich zamierzonego wykorzystania.

Artykuł 4

W przypadku, gdy w następstwie wyjątkowego niedoboru lub wyjątkowo dużej podaży, podaż produktów odpowiadających normom jakości nie jest w stanie zaspokoić popytu konsumentów lub wydatnie go przekracza, wprowadzone zostają środki stanowiące odstępstwa od stosowania tych norm przez ograniczony okres, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 5

1. Szczegółowe informacje wymagane w ramach norm jakości muszą być przedstawione czytelnie w widocznym miejscu na jednej stronie opakowania lub wydrukowane w nieusuwalny sposób bezpośrednio na opakowaniu lub na etykiecie, która stanowi integralną część lub jest trwale przymocowana do opakowania.
2. W przypadku towarów transportowanych luzem lub ładowanych bezpośrednio na środki transportu, szczegóły określone w ust. 1 są zamieszczane w dokumencie towarzyszącym lub wykazane na etykiecie umieszczonej w widocznym miejscu w środkach transportu.

Artykuł 6

Na etapie sprzedaży detalicznej, na którym produkty są pakowane, wymagane szczegółowe dane są umieszczane w czytelny i dobrze widoczny sposób.

W przypadku produktów w opakowaniach jednostkowych w rozumieniu dyrektywy 79/112/EWG¹¹, poza wszystkimi informacjami przewidzianymi we wspólnych normach jakościowych, podana jest waga netto. Jednakże w przypadku produktów sprzedawanych

¹¹ Dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych (Dz.U. nr L 33 z 8.2.1979, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

zazwyczaj na sztuki, wymóg dotyczący wagi netto nie ma zastosowania, jeżeli liczba sztuk jest widoczna i łatwo może być obliczona, lub jeżeli jest to niemożliwe, na etykiecie podana jest liczba.

Produkty mogą być prezentowane bez opakowania, pod warunkiem, że detalista wystawia towar przeznaczony na sprzedaż wraz z metką, która jest umieszczona w widocznym miejscu i zawiera czytelne dane odnośnie norm jakości odnoszących się do:

- odmiany,
- pochodzenia produktu,
- klasy.

Artykuł 7

W celu ustalenia, czy produkty objęte normami jakości spełniają przepisy art. 3-6, zgodnie z przepisami tytułu VI, przeprowadzane są kontrole polegające na pobieraniu próbek przez organy wyznaczone w tym celu przez każde Państwo Członkowskie na wszystkich etapach wprowadzania do obrotu i podczas transportu.

Wskazane jest, aby kontrole te były dokonywane przez wysyłką z obszarów produkcji, w trakcie pakowania lub ładowania produktów.

Państwa Członkowskie przekazują innym Państwom Członkowskim oraz Komisji nazwy organów, które zostały wyznaczone jako odpowiedzialne za kontrole.

Artykuł 8

1. Dopuszcza się przywóz produktów objętych normami jakości z państw trzecich wyłącznie wówczas, gdy odpowiadają one normom jakości lub normom im równoważnym.

2. Art. 3-7 stosuje się do produktów przywożonych do Wspólnoty po wypełnieniu formalności przywozowych zgodnie z bieżącymi zasadami wspólnotowymi.

Artykuł 9

1. Dopuszcza się wywóz produktów objętych normami jakości do państw trzecich wyłącznie wówczas, gdy odpowiadają one tym normom.

Jednakże w celu spełnienia wymagań rynków docelowych można zezwolić na odstępstwa zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 45.

2. Produkty przeznaczone na wywóz do państw trzecich podlegają kontroli pod względem zgodności z normami jakości zanim opuszczą obszar celny Wspólnoty.

Artykuł 10

Środki dla zapewnienia jednakowego stosowania przepisów zawartych w tym tytule rozporządzenia są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

W odniesieniu do produktów przeznaczonych na przywóz do Wspólnoty środkowej takie mogą polegać na zatwierdzeniu urzędowych organów kontroli państwa trzeciego wywożącego.

TYTUŁ II

Organizacje producentów

Artykuł 11

1. Do celów niniejszego rozporządzenia przez „organizację producentów” rozumie się każdą osobę prawną:

a) ustanowioną z własnej inicjatywy hodowców następujących kategorii produktów wymienionych w art. 1 ust. 2:

- (i) owoce i warzywa
- (ii) owoce
- (iii) warzywa
- (iv) produkty przeznaczone do przetwórstwa
- (v) owoce cytrusowe
- (vi) orzechy
- (vii) grzyby;

b) której celem działania jest w szczególności:

- 1) zapewnienie, że produkcja jest planowana i dostosowana do podaży, w szczególności pod kątem jakości i ilości;
- 2) wspieranie koncentracji podaży i wprowadzanie do obrotu produktów wytwarzanych przez jej członków;
- 3) obniżanie kosztów produkcji i stabilizację cen producentów;
- 4) wspieranie stosowania zasad uprawy, technologii produkcji w szczególności korzystnych dla środowiska zasad gospodarki ściekami, w celu ochrony jakości zasobów wody, gleby i krajobrazu i zachowania lub stymulacji zróżnicowania życia biologicznego;

c) której statut wymaga od producentów będących jej członkami, w szczególności:

- 1) stosowania zasad przyjętych przez organizację producentów odnoszących się do sprawozdawczości produkcyjnej, samej produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska;

- 2) przynależności do jednej tylko organizacji określonej w lit. a) w odniesieniu do danej produkcji gospodarstwa rolnego w zakresie jednej z kategorii produktów wymienionych w lit. a);
- 3) wprowadzenia do obrotu całej wspomnianej produkcji za pośrednictwem organizacji producentów.

Jednakże w przypadku, gdy organizacja producentów wyda taką zgodę oraz zgodnie z ustalonymi przez nią warunkami, producenci będący jej członkami mogą:

- sprzedawać w gospodarstwie nie więcej niż 25% swojej produkcji, jeżeli są członkami organizacji producentów owoców i warzyw, jak określono w lit. a) (i) oraz nie więcej niż 20% ich produkcji jeżeli są członkami innego rodzaju organizacji producentów, bezpośrednio konsumentom na ich własne potrzeby, a ponadto;
 - wprowadzać do obrotu we własnym zakresie lub za pośrednictwem innej organizacji producentów wyznaczonej przez ich własną organizację producentów, produkty w ilościach, które mają charakter marginalny w stosunku do wielkości wprowadzanych do obrotu przez ich organizację;
 - wprowadzać do obrotu za pośrednictwem innej organizacji producentów wyznaczonej przez ich własną organizację produkty, które ze względu na ich charakter nie są zwykle objęte działalnością handlową danej organizacji;
 - mieć upoważnienie, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46, do zawierania dla niektórych produktów, w drodze odstępstwa, bezpośrednich kontraktów na malejące dostawy do przedsiębiorstw przetwórczych na okres przejściowy do dnia 31 grudnia 1999 r.;
- 4) dostarczać informacji wymaganych przez organizację producentów do celów statystycznych, w szczególności w odniesieniu do obszarów uprawnych, wysokości zbiorów, rentowności i bezpośredniej sprzedaży;
 - 5) dokonywać wpłat ustalonych w statucie, przeznaczonych na tworzenie i uzupełnianie funduszu operacyjnego przewidzianego w art. 15;
- d) której statut przewiduje:
- 1) procedury związane z określaniem, przyjmowaniem i zmienianiem zasad określonych w lit. c) pkt 1;
 - 2) zobowiązanie członków do wpłat składek członkowskich potrzebnych do finansowania organizacji producentów;
 - 3) zasady umożliwiające członkom będącym producentami dokonywania demokratycznie dokładnego zbadania ich organizacji i jej decyzji;

- 4) sankcje za naruszenie zobowiązań określonych statutem, w szczególności za zaleganie ze składkami lub zasad ustalonych przez organizację producentów;
 - 5) zasady przyjmowania nowych członków, w szczególności minimalny okres członkostwa; oraz
 - 6) zasady prowadzenia rachunkowości i opracowywania budżetu niezbędne dla funkcjonowania organizacji;
- e) która została uznana przez dane Państwo Członkowskie, zgodnie z ust. 2.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie uznają za organizacje producentów wszystkie grupy producentów ubiegające się o takie uznanie, pod warunkiem, że:

- a) spełniają wymagania ustanowione w ust. 1 i mogą przedstawić odpowiednie dowody, w tym na zgrupowanie minimalnej liczby członków i dysponowanie minimalną wielkością produkcji, która może być wprowadzona do obrotu, określonej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 45;
- b) istnieją dostateczne dowody na to, że mogą one prowadzić swoją działalność w prawidłowy sposób, zarówno w czasie jak i pod względem skuteczności;
- c) efektywnie umożliwiają ich członkom uzyskanie pomocy technicznej w zakresie stosowania przyjaznych dla środowiska metod uprawy;
- d) faktycznie dostarczają swoim członkom środki techniczne umożliwiające magazynowanie, pakowanie i sprzedaż ich produktów i zapewniają właściwe zarządzanie ich działalnością pod względem handlu i budżetu.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie mogą również uznać za organizacje producentów inne organizacje producentów niż określone w ust. 1 lit. a), które istniały przez wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i zostały uznane w oparciu o rozporządzenie nr 1035/72 przed datą stosowania niniejszego rozporządzenia.

W przypadku, gdy na podstawie poprzedniego akapitu, Państwa Członkowskie uznają te organizacje producentów, stosuje się wymagania ustanowione w ust. 1, za wyjątkiem ust. 1 lit. a), i - gdy jest to właściwe, w ust. 1 lit. c) pkt. 2 oraz w ust. 2.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie:

- a) podejmują decyzję o uznaniu organizacji producentów w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku wraz ze wszystkimi dokumentami towarzyszącymi;
- b) dokonują kontroli w regularnych odstępach czasu w celu upewnienia się, czy organizacja producentów spełnia warunki uznania, nakładają stosowne sankcje w razie niewypełnienia tych warunków i decydują, gdy jest to niezbędne, o cofnięciu uznania;

c) powiadamiają w ciągu dwóch miesięcy Komisję o każdej decyzji dotyczącej uznania, odmowy lub cofnięcia uznania.

2. Warunki dotyczące przekazywanych sprawozdań Komisji przez Państwa Członkowskie o działalności organizacji producentów oraz częstotliwości ich przekazywania są opracowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Komisja sprawdza czy wypełniane są przepisy art. 11 i ust. 1 lit. b) tego artykułu na drodze kontroli dokonywanych zgodnie z przepisami tytułu VI i w oparciu o wyniki takich kontroli występuje w stosownych przypadkach do Państw Członkowskich o cofnięcie uznania.

Artykuł 13

1. Organizacje producentów uznane na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i które nie kwalifikują się do uznania na podstawie art. 11 niniejszego rozporządzenia, z pominięciem okresu przejściowego, mogą w dalszym ciągu funkcjonować w ramach przepisów tytułu IV przez okres dwóch lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia pod warunkiem, że pozostają zgodne z wymaganiami wspomnianego artykułu rozporządzenia (EWG) nr 1035/52.

2. Okres dwóch lat określony w ust. 1 może być przedłużony do pięciu lat pod warunkiem, że dana organizacja producentów:

a) w celu uzyskania uznania zgodnie z przepisami art. 11 ust. 2, przedstawia plan działania właściwemu Państwu Członkowskiemu w ustalonym terminie, przed upływem dwuletniego okresu określonego w ust. 1, które go zaakceptuje lub odrzuci;

b) może wykazać, przedstawiając swój plan działania, żeby utworzyła fundusz operacyjny określony w art. 15;

c) podejmuje się, pod groźbą sankcji określonych przez Państwo Członkowskie, zakończyć realizację swojego planu działania przed upływem okresu pięciu lat.

3. Organizacja producentów, która przestała spełniać warunki ustanowione w ust. 2, niezależnie od przyczyny i czasu, traci swój status jako taka na warunkach określonych w art. 12 ust. 1 lit. b).

Jednakże akapit pierwszy stosuje się bez uszczerbku dla indywidualnych praw, jakie organizacja producentów może uzyskać zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1035/72.

Artykuł 14

1. Dla nowych organizacji producentów lub organizacji, które nie zostały uznane na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, dopuszcza się okres przejściowy nieprzekraczający pięciu lat dla spełnienia warunków uznania ustanowionych w art. 11.

W celu zakwalifikowania przedstawiają one właściwemu Państwu Członkowskiemu podzielony na etapy plan uznawania, którego zatwierdzenie sygnalizuje początek pięcioletniego okresu określonego w pierwszym akapicie i stanowi wstępne uznanie.

2. W okresie czterech lat po wstępnym uznaniu, Państwa Członkowskie mogą przyznać organizacjom producentów określonym w ust. 1:

- a) pomoc mającą na celu wsparcie formowania się tych organizacji i ułatwienie ich działalności administracyjnej;
- b) pomoc w sposób bezpośredni lub za pośrednictwem instytucji kredytujących, w formie specjalnych pożyczek na pokrycie części inwestycji wymaganych dla uznania i umieszczonych w planie uznawania określonego w ust. 1 akapit drugi.

3. Zgodnie z art. 51 ust. 2 i 3, pomoc określona w ust. 2, jest pokrywana przez Wspólnotę.

4. Przed wstępnym uznaniem Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o swoich zamiarach i ich następstwach finansowych.

5. Przedstawienie planu uznawania Państwu Członkowskiemu przez organizację producentów pociąga za sobą zobowiązanie tej organizacji do poddania się kontrolom krajowym jak również wspólnotowym zgodnie z przepisami tytułu VI, w szczególności w odniesieniu do właściwego zarządzania funduszami publicznymi.

6. Państwa Członkowskie nakładają mające zastosowanie sankcje na organizacje producentów, które nie wypełniają swoich zobowiązań.

7. Szczegółowe zasady stosowania przyjęte na podstawie art. 48 dla wykonania tego artykułu zawierają przepisy zapewniające, że pomoc przyznana portugalskim organizacjom producentów nie jest mniejsza, wyrażona jako udział procentowy wartości wprowadzonej do obrotu produkcji organizacji producentów, niż ta wynikająca z rozporządzenia (EWG) nr 746/93¹².

Artykuł 15

1. Pomoc finansowa Wspólnoty jest przyznawana organizacjom producentów tworzącym fundusz operacyjny na warunkach określonych w niniejszym artykule.

Fundusz ten jest utrzymywany dzięki wkładom finansowym pobieranym od producentów będących członkami na podstawie ilości lub wartości faktycznie wprowadzonych do obrotu owoców i warzyw, oraz dzięki pomocy finansowej określonej w akapicie pierwszym.

2. Fundusze operacyjne wskazane w ust. 1 są wykorzystywane dla:

- a) finansowania wycofywania z rynku i przetwarzania owoców cytrusowych na warunkach określonych w ust. 3;
- b) finansowania programu operacyjnego przedstawionego właściwym władzom krajowym i zatwierdzonego przez nie na podstawie art. 16 ust. 1.

¹² Rozporządzenie Rady (EWG) nr 746/93 z dnia 17 marca 1993 r. w sprawie przyznawania pomocy w celu wsparcia tworzenia oraz ułatwienia działalności organizacji producentów w Portugalii przewidzianych w rozporządzeniach (EWG) nr 1035/72 i (EWG) nr 1360/78.

Fundusze takie mogą być również wykorzystane w całości lub częściowo dla finansowania planu działania przedłożonego przez organizację producentów jak określono w art. 13.

3. Wykorzystanie funduszu operacyjnego na finansowanie wycofywania z rynku jest dopuszczalne wyłącznie jeżeli właściwe władze krajowe zatwierdziły program operacyjny. Finansowanie przyjmuje jedną lub więcej z następujących form:

a) rekompensata z tytułu wycofania z rynku dla produktów nie wymienionych w załączniku II, które są zgodne z obowiązującymi normami, jeżeli normy takie zostały ustanowione na podstawie art. 2;

b) przyznanie uzupełnienia do wspólnotowej rekompensaty z tytułu wycofania.

Państwa Członkowskie mogą ustalić maksymalny poziom rekompensaty lub uzupełnienia ale kwota ustalonego w ten sposób uzupełnienia dodana do kwoty rekompensaty wspólnotowej z tytułu wycofania nie może przekroczyć maksymalnego poziomu cen towarów wycofywanych stosowanych w roku gospodarczym 1995/1996 zgodnie z przepisami art. 16 ust. 3 lit. a), art. 16 lit. a), art. 16 lit. b) i art. 18 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia (EWG) nr 1035/72.

Część funduszu operacyjnego, która może być wykorzystana na finansowanie wycofywania nie może przekraczać 60% w pierwszym roku, 55% w drugim roku, 50% w trzecim roku, 45% w czwartym roku, 40% w piątym roku i 30% od szóstego roku, począwszy od dnia zatwierdzenia przez właściwe organy krajowe pierwszego programu operacyjnego przedłożonego przez organizację producentów i zatwierdzonego przez nie.

Limity ustanowione w art. 22 ust. 3, 4 i 5 stosuje się w odniesieniu do wycofywania określonego w niniejszym ustępie lit. a) akapit pierwszy.

4. Programy operacyjne, jak wskazano w ust. 2 lit. b):

a) mają kilka celów określonych w art. 11 ust. 1 lit. b) oraz innych, do których w szczególności należy: poprawa jakości produktów, podwyższanie handlowej wartości produktów, wspieranie produktów ukierunkowanych na konsumentów, tworzenie linii produktów organicznych, wspieranie zintegrowanej produkcji lub inne metody produkcji bezpieczne dla środowiska oraz zmniejszanie wycofywania;

b) uwzględniają działanie dla rozwoju wykorzystania technik nieszkodliwych dla środowiska naturalnego przez producentów będących członkami w odniesieniu zarówno do praktyk uprawy jak i gospodarki odpadami.

Określenie „Techniki nieszkodliwe dla środowiska” oznaczają w szczególności te, które pomagają osiągnąć cele art. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (EWG) nr 2078/92¹³;

c) zapewniają finansowanie zasobów technicznych i ludzkich wymaganych dla zapewnienia zgodności z normami i zasadami fitosanitarnymi oraz maksymalnymi dopuszczalnymi poziomami pozostałości.

¹³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2078/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymaganiami ochrony środowiska i utrzymania obszarów wiejskich (Dz.U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 85). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2722/95 (Dz.U. nr L 288 z 1.12.1995, str. 35).

5. Pomoc finansowa określona w ust. 1, jest równa kwocie faktycznie płaconych wkładów finansowych wskazanych w tym ustępie, ale ograniczona do 50% faktycznych wydatków ponoszonych na podstawie ust. 2.

Ten udział procentowy wynosi 60% w przypadku, gdy program operacyjny lub jego część jest przedkładany przez:

- a) kilka organizacji producentów wspólnotowych działających w różnych Państwach Członkowskich w ramach działań transnarodowych, z wyjątkiem działań określonych w ust. 2 lit. a);
- b) lub jedną albo kilka organizacji producentów zaangażowanych w programy działające na podstawie międzybranżowej.

Jednakże pomoc finansowa jest ograniczona do 4% wartości wprowadzonej do obrotu produkcji każdej organizacji producentów, pod warunkiem, że całkowita kwota pomocy finansowej stanowi mniej niż 2% łącznego obrotu wszystkich organizacji producentów. W celu zapewnienia, aby limit ten był przestrzegany, wypłacana jest zaliczka w wysokości 2%, a pozostała część pomocy finansowej zostaje przyznana z chwilą, gdy znana jest łączna kwota wniosków o pomoc. Począwszy od 1999 r. wartość 4% jest podwyższona do 4,5%, a udział procentowy łącznego obrotu jest zwiększony z 2% do 2,5%.

6. W regionach Wspólnoty, w których stopień organizacji producentów jest szczególnie niski, Państwa Członkowskie mogą być upoważnione, na podstawie należycie uzasadnionego wniosku, do przyznania organizacjom producentów krajowej pomocy finansowej równej nie więcej niż połowie wkładów finansowych producentów. Pomoc ta ma dla funduszu operacyjnego charakter uzupełniający.

W przypadku Państw Członkowskich, w których poniżej 15% produkcji owoców i warzyw jest wprowadzane do obrotu przez organizacje producentów, - i których produkcja owoców i warzyw stanowi co najmniej 15% ich ogólnej produkcji rolnej, pomoc określona w pierwszym akapicie może być zwrócona przez Wspólnotę na wniosek danego Państwa Członkowskiego przez Wspólnotowe Ramy Wsparcia.

Artykuł 16

1. Programy operacyjne określone w art. 15 ust. 2 lit. b) są przedkładane właściwym organom krajowym, które je zatwierdzają lub odrzucają lub żądają ich zmiany stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia.

Państwa Członkowskie ustanawiają ramy krajowe w celu sporządzenia ogólnych warunków w odniesieniu do środków określonych w art. 15 ust. 4 lit. b). Przedstawiają one swoją propozycję ram Komisji, która w ciągu trzech miesięcy może żądać wprowadzenia zmian, jeżeli uznaje, że ta propozycja nie umożliwia realizacji celów określonych w art. 130r Traktatu oraz w programie polityki i działania Wspólnoty w odniesieniu do środowiska naturalnego i stałego rozwoju.

2. Najpóźniej do końca każdego roku organizacje producentów przekazują Państwu Członkowskiemu informację o przewidywanej kwocie funduszu operacyjnego na następny

rok oraz przedstawiają właściwe uzasadnienia oparte na przewidywaniach programu operacyjnego; przekazują informacje o wydatkach w roku bieżącym i ewentualnie w roku poprzednim oraz, gdy jest to niezbędne, przewidywane ilości produkcji na rok następny. Państwo Członkowskie powiadamia przed dniem 1 stycznia następnego roku organizację producentów o przewidywanej kwocie pomocy finansowej stosownie do limitów określonych w art. 15 ust. 5.

Wyплаты pomocy finansowej są dokonywane na podstawie wydatków poniesionych z tytułu programów objętych programem operacyjnym. Zaliczki mogą być wypłacane w odniesieniu do tych samych programów z zastrzeżeniem przepisu o gwarancji lub zabezpieczeniu.

Na początku każdego roku i najpóźniej do dnia 31 stycznia, organizacja producentów powiadamia Państwo Członkowskie o ostatecznej kwocie wydatków za rok poprzedni załączając niezbędne dokumenty towarzyszące, tak aby mogła otrzymać pozostałą część pomocy finansowej Wspólnoty.

3. Stowarzyszenie organizacji producentów uznane przez Państwo Członkowskie może zastąpić swoich członków w celach związanych z zarządzaniem ich funduszem operacyjnym w rozumieniu art. 15 ust. 1 i w celu ustanowienia, wykonania i przedłożenia programów operacyjnych określonych w art. 15 ust. 2 lit. b). W takich przypadkach stowarzyszenie otrzymuje pomoc finansową i dokonuje powiadomienia określonego w ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Czas trwania programów operacyjnych i finansowania ich z jednej strony przez producentów i organizacje producentów, a z drugiej przez Wspólnotę wynosi minimum trzy lata, a maksimum pięć lat.

5. Przedłożenie programu operacyjnego Państwu Członkowskiemu przez organizację producentów lub, jeżeli wybrana została opcja wskazana w ust. 3, przez stowarzyszenie organizacji producentów, powoduje zobowiązanie się organizacji lub stowarzyszenia do poddania się kontroli krajowej lub wspólnotowej zgodnie z tytułem VI, w szczególności w odniesieniu do właściwego zarządzania środkami publicznymi.

Artykuł 17

Jeżeli ogólne instrumenty wspólnej organizacji rynku okazują się nieodpowiednie lub niewłaściwe w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2, które mają duże lokalne lub regionalne znaczenie gospodarcze lub ekologiczne i, - które stają wobec ciągłych trudności na rynku Wspólnoty, w szczególności w wyniku silnej konkurencji międzynarodowej, mogą być podjęte szczególne środki mające na celu poprawę konkurencyjności tych produktów i ich wspieranie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 18

1. W przypadkach, w których organizacja producentów lub stowarzyszenie organizacji producentów, które przyjęło te same zasady, działające w określonym obszarze gospodarczym, jest uznawane w odniesieniu do określonego produktu za będące reprezentatywną dla produkcji i producentów w tym obszarze, zainteresowane Państwo Członkowskie może na żądanie organizacji lub stowarzyszenia zobowiązać producentów

prowadzących działalność gospodarczą w tym obszarze, którzy nie należą do jednej z organizacji określonych powyżej, do przestrzegania następujących zasad:

- a) zasad określonych w art. 11 ust. 1 lit. c) pkt 1,
- b) zasad przyjętych przez organizację lub stowarzyszenie w odniesieniu do wycofywania produktów z rynku,

pod warunkiem, że zasady te:

- obowiązywały przez okres co najmniej jednego roku gospodarczego,
- są ujęte w wyczerpującym wykazie w załączniku III,
- obowiązują przez nie więcej niż trzy lata gospodarcze.

2. Do celów niniejszego artykułu przez „obszar gospodarczy” oznacza strefę geograficzną utworzoną z przylegających lub sąsiadujących ze sobą regionów produkcyjnych, w których warunki produkcji i wprowadzania do obrotu są jednorodne.

3. Organizacja producentów lub stowarzyszenie organizacji jest uważane za reprezentatywną w rozumieniu ust. 1, w przypadku gdy jej członkowie stanowią co najmniej dwie trzecie producentów w obszarze gospodarczym, w którym ona działa i obejmuje co najmniej dwie trzecie produkcji tego obszaru.

4. Zasady, które obowiązują wszystkich producentów na określonym obszarze gospodarczym:

- a) nie mogą być krzywdzące dla innych producentów w Państwie Członkowskim lub Wspólnocie;
- b) nie mają zastosowania w odniesieniu do produktów dostarczanych dla przetwórstwa na podstawie kontraktu zawartego przez rozpoczęciem roku gospodarczego, chyba że są one wyraźnie nimi objęte, z wyłączeniem zasad dotyczących sprawozdań o produkcji określonych w ust. 1 lit. a);
- c) nie mogą być sprzeczne z obowiązującymi zasadami wspólnotowymi i krajowymi.

5. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o zasadach, do których przestrzegania zobowiązały wszystkich producentów na określonym obszarze gospodarczym. Zasady te są publikowane w Dzienniku Urzędowym seria „C”.

Komisja decyduje, że Państwo Członkowskie musi uchylić rozszerzenie zasad, o którym zdecydowało to Państwo Członkowskie:

- a) jeżeli uznaje, że przedmiotowe rozszerzenie na innych producentów eliminuje konkurencję na znacznej części rynku wewnętrznego lub zagraża wolnemu handlowi, lub że cele art. 39 Traktatu są zagrożone;
- b) jeżeli uznaje, że art. 85 ust. 1 Traktatu stosuje się do umowy, decyzji lub zgodnie

przyjętego postępowania, co do których podjęto decyzję o rozszerzeniu na innych producentów. Decyzja Komisji w odniesieniu do tej umowy, decyzji lub uzgodnionej praktyki stosuje się dopiero od dnia takiego ustalenia;

- c) w przypadku, gdy w następstwie kontroli ex-post na podstawie tytułu VI, ustalili, że niniejszy artykuł nie były przestrzegany.

6. W przypadku, gdy stosuje się ust. 1, zainteresowane Państwo Członkowskie może zdecydować w oparciu o przedstawiony dowód, że producenci niebędący członkami są zobowiązani wobec organizacji, lub gdy jest to właściwe, wobec stowarzyszenia, do wkładów finansowych płaconych przez producentów będących członkami, w takim stopniu, w jakim są one wykorzystane na pokrycie:

- a) kosztów administracyjnych wynikających ze stosowania zasad określonych w ust. 1;
- b) kosztów prac badawczych, badań rynku i wspierania sprzedaży podejmowanych przez organizację lub stowarzyszenie i przysparzających korzyści wszystkim producentom na tym obszarze.

7. Państwa Członkowskie notyfikują Komisji wykaz obszarów gospodarczych określonych w ust. 2. W ciągu miesiąca od notyfikacji Komisja zatwierdza wykaz lub po konsultacji z danym Państwem Członkowskim, decyduje o wprowadzeniu zmian, które muszą być przez to państwo wprowadzone. Zatwierdzony wykaz jest publikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* seria „C”.

TYTUŁ III

Organizacje i porozumienia międzybranżowe

Artykuł 19

1. Do celów niniejszego rozporządzenia określenie „uznane organizacje międzybranżowe” zwane dalej „organizacjami międzybranżowymi” oznaczają osoby prawne, które:

- a) są utworzone z przedstawicieli reprezentujących działalność gospodarczą powiązaną z produkcją, handlem lub przetwórstwem produktów określonych w art. 1 ust. 2;
- b) są ustanowione z inicjatywy wszystkich lub niektórych organizacji lub stowarzyszeń, które je tworzą;
- c) realizują szereg następujących działań w jednym lub więcej regionach Wspólnoty uwzględniając interesy konsumentów:
- poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku,
 - pomoc dla lepszej koordynacji sposobu wprowadzania do obrotu owoców i warzyw, w szczególności poprzez prace badawcze i badania rynku,
 - sporządzanie znormalizowanych formularzy umów zgodnych z zasadami wspólnotowymi,

- pełniejsze wykorzystanie potencjału wyprodukowanych owoców i warzyw,
 - dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych dla dostosowania produkcji pod kątem produktów lepiej odpowiadającym wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska,
 - poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania produktów fitosanitarnych i innych środków produkcji oraz zapewnienia jakości produktu oraz ochrony gleby i wody,
 - opracowywanie metod i instrumentów mających na celu poprawę jakości produktu,
 - wykorzystywanie potencjału i ochrona rolnictwa organicznego, jak również projektowanie etykiet podających pochodzenie, znak jakości i informacje geograficzne,
 - wspieranie produkcji zintegrowanej lub innych metod produkcji przyjaznych dla środowiska naturalnego,
 - ustanawianie reguł w odniesieniu do zasad produkcji i wprowadzania do obrotu określonych w załączniku III, które są surowsze niż reguły wspólnotowe lub krajowe.
- d) zostały uznane przez zainteresowane Państwa Członkowskie na warunkach określonych w ust. 2.

2. Jeżeli struktury Państwa Członkowskiego to uzasadniają, Państwa Członkowskie mogą uznać za organizacje międzybranżowe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wszystkie organizacje utworzone na ich terytorium, które złożyły odpowiedni wniosek, pod warunkiem że:

- a) prowadzą swoją działalność w jednym lub większej liczbie regionów na tym terytorium;
- b) reprezentują znaczną część produkcji lub handlu lub przetwórstwa owoców i warzyw oraz produktów uzyskiwanych w drodze przetwórstwa owoców i warzyw we wspomnianym regionie lub regionach i, - w przypadku więcej niż jednego regionu, mogą one wykazać się minimalnym poziomem reprezentacyjności w każdym regionie dla każdej z branż, które skupiają;
- c) prowadzą szereg działań określonych w ust. 1 lit. c);
- d) same nie zajmują się produkcją lub przetwórstwem lub wprowadzaniem do obrotu owoców i warzyw lub produktów uzyskanych w drodze przetwórstwa z owoców i warzyw;
- e) nie prowadzą żadnego rodzaju działalności spośród określonych w art. 20 ust. 3.

3. Przed przyznaniem uznania Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o organizacjach międzybranżowych, które złożyły wniosek o uznanie, dostarczając wszelkich odpowiednich informacji o ich przedstawicielach i ich prowadzonej działalności wraz z innymi informacjami niezbędnymi do oceny.

Komisja może sprzeciwić się uznaniu w terminie dwóch miesięcy po powiadomieniu.

4. Państwa Członkowskie:

- a) decydują o tym, czy przyznać uznanie w ciągu trzech miesięcy od złożenia wniosku i wraz z wszystkimi odpowiednimi dokumentami towarzyszącymi;
- b) przeprowadzają kontrole w regularnych odstępach czasu dla upewnienia się, czy organizacje międzybranżowe spełniają warunki uznania, a w przeciwnym razie nakładają na takie organizacje sankcje i, gdy jest to niezbędne, decydują o cofnięciu uznania;
- c) cofają uznanie jeżeli:
 - (i) warunki uznania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie są już spełniane;
 - (ii) organizacja międzybranżowa narusza jeden z zakazów nałożonych w art. 20 ust. 3 bez uszczerbku dla innych sankcji wynikających z prawa krajowego;
 - (iii) organizacje międzybranżowe nie spełniają obowiązku powiadomienia określonego w art. 20 ust. 2;
- d) w przeciągu dwóch miesięcy powiadamiają Komisję o ich decyzjach w sprawie przyznania, odmowy lub cofnięcia uznania.

5. Warunki na jakich Państwa Członkowskie mają przekazywać sprawozdania o działalności organizacji międzybranżowych do Komisji oraz ich częstotliwość są sporządzane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Komisja sprawdza czy przestrzegane są przepisy ust. 2 i 4 lit. b) poprzez kontrole dokonywane zgodnie z tytułem VI i może, w wyniku tych kontroli, żądać od Państwa Członkowskiego cofnięcia uznania.

6. Uznanie stanowi upoważnienie do prowadzenia działań wymienionych w ust. 1 lit. c), które są spójne z warunkami niniejszego rozporządzenia.

7. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* seria „C” wykaz uznanych organizacji międzybranżowych wskazując gospodarczy zakres lub obszar działalności oraz działalności prowadzonej w rozumieniu w art. 21. Informacje o cofnięciu uznania są również publikowane.

1. Nie naruszając przepisów art. 1 rozporządzenia nr 26¹⁴, art. 85 ust. 1 Traktatu nie stosuje się do umów, decyzji i uzgodnionych praktyk uznanych organizacji międzybranżowych, mających na celu wykonanie środków określonych w art. 19 ust. 1 lit. c).

2. Ust. 1 stosuje się tylko pod warunkiem, że:

- Komisja została powiadomiona o umowach, decyzjach i uzgodnionych praktykach, oraz
- w ciągu dwóch miesięcy od uzyskania wszystkich żądanych szczegółowych danych Komisja nie uznała umów, decyzji i uzgodnionych praktyk za niezgodne z zasadami wspólnotowymi.

Umowy, decyzje i uzgodnione praktyki nie mogą być wykonywane dopóki nie upłynie okres wskazany w akapicie pierwszym tiret drugie.

3. Umowy, decyzje i uzgodnione praktyki, które:

- mogą prowadzić do podziału rynków w jakiegokolwiek formie wewnątrz Wspólnoty,
- mogą wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku,
- mogą tworzyć zakłócenia konkurencji, które nie są niezbędne do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej prowadzonej za pomocą środka organizacji międzybranżowej,
- wymagają ustalania cen, bez uszczerbku dla działań podjętych przez organizacje międzybranżowe w zakresie stosowania szczególnych przepisów reguł wspólnotowych,
- mogą prowadzić do dyskryminacji lub eliminacji konkurencji w odniesieniu do znacznej części przedmiotowych produktów, są w każdym przypadku uznawane za niezgodne z regułami wspólnotowymi.

4. Jeżeli po upływie dwumiesięcznego okresu określonego w ust. 2 akapit pierwszy tiret drugie, Komisja uznaje, że nie zostały spełnione warunki stosowania niniejszego rozporządzenia, podejmuje decyzję stwierdzającą, że art. 85 ust. 1 Traktatu stosuje się do umowy, decyzji lub uznanych praktyk.

Decyzja Komisji nie wchodzi w życie przed datą powiadomienia zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała niewłaściwe informacje lub nadużyła zwolnienia przewidzianego w ust. 1.

5. W przypadku umów wieloletnich, wcześniejsze powiadomienie dotyczące pierwszego roku obowiązuje w odniesieniu do następnych lat umowy; jednakże w takim przypadku Komisja może w dowolnym momencie przyjąć z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego ustalenie o braku zgodności.

Artykuł 21

¹⁴ Rozporządzenie nr 26 w sprawie zastosowania pewnych zasad konkurencji w produkcji artykułów rolnych i obrocie handlowym tymi artykułami (Dz.U. nr 30 z 20.4.1962, str. 993/62). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem nr 49 (Dz.U. nr 53 z 1.7.1962, str. 1571/62).

1. W przypadkach, w których organizacja międzybranżowa działająca w określonym regionie lub regionach Państwa Członkowskiego jest uważana za reprezentatywną dla produkcji lub handlu lub przetwórstwa danego produktu, zainteresowane Państwo Członkowskie może na żądanie organizacji spowodować, aby niektóre z umów, decyzji lub uzgodnionych praktyk wewnątrz tej organizacji obowiązywały przez ograniczony okres podmioty indywidualne lub grupowe, działające w przedmiotowym regionie lub regionach, które nie należą do tej organizacji.

2. Organizacja międzybranżowa jest uważana za reprezentatywną w rozumieniu ust. 1, w przypadku gdy stanowi co najmniej dwie trzecie produkcji lub handlu lub przetwórstwa danego produktu lub produktów w danym regionie lub regionach Państwa Członkowskiego. W przypadku gdy wniosek o rozszerzenie jej zasad na inne podmioty obejmuje więcej regionów niż jeden, organizacja międzybranżowa musi wykazać minimalny poziom reprezentatywności w odniesieniu do każdej z branż, które skupia w każdym z danych regionów.

3. Zasady, w odniesieniu do których można żądać ich rozszerzenia na inne podmioty:

a) muszą dotyczyć jednego z następujących celów:

- sprawozdawczości produkcyjnej lub rynkowej,
- surowszych zasad produkcji niż ustanowione reguły wspólnotowe lub przepisy krajowe,
- sporządzenia znormalizowanych kontraktów zgodnych z regułami wspólnotowymi,
- zasad dotyczących wprowadzania do obrotu,
- zasad dotyczących ochrony środowiska,
- środków dla wspierania i wykorzystania potencjału produktów,
- środków do ochrony rolnictwa ekologicznego oraz projektowania etykiet zawierających informacje o pochodzeniu, znaki jakości i informacje geograficzne.

Zasady określone w tiret drugim, czwartym i piątym nie mogą być inne niż te, które znajdują się w załączniku III;

b) muszą obowiązywać przez co najmniej jeden rok gospodarczy;

c) mogą obowiązywać nie dłużej niż trzy lata gospodarcze;

d) nie mogą szkodzić innym podmiotom w Państwie Członkowskim lub we Wspólnocie;

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie powiadamiają niezwłocznie Komisję o zasadach, do których przestrzegania zobowiązały wszystkie podmioty w jednym regionie lub więcej określonych

regionach. Zasady te są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* seria „C”.

Przed opublikowaniem Komisja powiadamia Komitet przewidziany w art. 45 o wszelkich powiadomieniach dotyczących rozszerzenia porozumień międzybranżowych.

Komisja decyduje, że Państwo Członkowskie musi uchylić rozszerzenie reguł, co do którego podjęło decyzję Państwo Członkowskie, w przypadkach określonych w art. 18 ust. 5 akapit drugi.

2. W przypadkach gdy zasady dotyczące jednego lub kilku produktów zostają rozszerzone i, - gdy uznana organizacja międzybranżowa prowadzi działalność jednego lub kilku rodzajów wymienionych w art. 21 ust. 3 lit. a), leżącą w ogólnym interesie gospodarczym osób, których działalność jest związana z jednym lub kilkoma danymi produktami, Państwo Członkowskie, które przyznało uznanie tej organizacji, może zdecydować, że jednostki lub grupy, które nie są członkami tej organizacji, ale które uzyskują korzyści z takich działalności, płacą organizacji całość lub część wkładu finansowego płaconego przez jej członków, w zakresie w jakim wkłady takie są przeznaczone na pokrycie kosztów bezpośrednio ponoszonych jako wynik prowadzonej przedmiotowej działalności.

TYTUŁ IV

Uzgodnienia interwencyjne

Artykuł 23

1. Organizacje producentów i ich stowarzyszenia mogą nie decydować o wystawieniu na sprzedaż wytwarzanych przez ich członków produktów wymienionych w art. 1 ust. 2, zarówno w ilościach jak i w okresach uznawanych przez nie za właściwe.

2. Przeznaczenie wycofanych z rynku produktów na podstawie ust. 1, musi być ustalone przez organizację producentów lub stowarzyszenie w taki sposób, aby nie powodowało zakłócenia normalnego zagospodarowywania przedmiotowych produktów i musi uwzględniać środowisko naturalne, w szczególności w odniesieniu do wody i krajobrazu.

3. W przypadku gdy ust. 1 stosuje się do któregośkolwiek z wyszczególnionych w załączniku II produktów spełniających odpowiednie normy, organizacje producentów i stowarzyszenia wypłacają swoim producentom będącym członkami rekompensatę wspólnotową z tytułu wycofania produktu z rynku ustaloną na podstawie art. 26 do wysokości pułapu 10% wprowadzonej do obrotu ilości.

Limit 10% ustalony w pierwszym akapicie stosuje się do wprowadzonej do obrotu ilości każdego produktu pochodzącego wyłącznie od członków zainteresowanej organizacji producentów, lub innej organizacji w przypadkach zastosowania art. 11 ust. 1 lit. c), z wyłączeniem operacji wycofywania z rynku na podstawie art. 24.

4. Pułap 10% określony w ust. 3 stosuje się od szóstego roku gospodarczego począwszy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Wycofywania produktów z rynku prowadzone w okresie przejściowym obejmującym pięć wcześniejszych lat gospodarczych nie mogą przekraczać następujących udziałów procentowych wprowadzonej do obrotu

produkcji, jak określono zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46: 50% w pierwszym roku gospodarczym, 45% w drugim, 40% w trzecim, 30% w czwartym i 20% w piątym.

Jednakże w przypadku każdego rodzaju owoców cytrusowych te udziały procentowe wynoszą: 35% w pierwszym roku gospodarczym, 30% w drugim, 25% w trzecim, 20% w czwartym i 15% w piątym.

Ust. 3 akapit drugi stosuje się do niniejszego ustępu.

5. Liczba 10% określona w ust. 3 i 4 stanowi roczną średnią z okresu trzech lat z rocznym marginesem przekroczenia wynoszącym 3%.

6. Dla jabłek i gruszek pułap 10% określony w niniejszym artykule ust. 3, 4 i 5 oraz w art. 24 zastępuje się 8,5%.

Dla melonów i arbuzów pułap 10% stosuje się od roku gospodarczego 1997/1998.

Artykuł 24

W odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku II, organizacje producentów udostępnią korzyści wynikające z art. 23 plantatorom, którzy nie są członkami żadnej kolektywnej struktury przewidzianej niniejszym rozporządzeniem, jeżeli wystąpią oni z takim wnioskiem. Jednakże przysługująca rekompensata wspólnotowa z tytułu wycofania produktu z rynku jest zmniejszona o 10%. Ponadto kwota wypłacana uwzględnia, po szczegółowej kontroli dokumentów potwierdzających, ogólne koszty wycofania poniesione przez członków. Rekompensata nie może być przyznana od wielkości większej niż 10% produkcji plantatora wprowadzonej do obrotu.

Artykuł 25

Organizacje producentów i ich stowarzyszenia powiadamiają o wszelkich szczegółowych danych dotyczących wykonywania art. 23 i 24, w szczególności środkach podjętych dla zapewnienia przyjaznych dla środowiska praktyk, związanych z wycofywaniem, właściwe władze krajowe, które przekazują te informacje Komisji.

Informacje, które mają być przekazane, są ustalane, gdy jest to niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Państwa Członkowskie ustanawiają ramy krajowe dla sporządzenia ogólnych warunków dotyczących metod wycofywania produktów z rynku, z poszanowaniem środowiska naturalnego. Przedstawiają one proponowane przez siebie ramy Komisji, która w ciągu trzech miesięcy może zażądać wprowadzenia zmian, jeżeli uzna, że propozycja nie umożliwia realizacji celów określonych w art. 130r Traktatu oraz we wspólnotowym programie polityki i działań w odniesieniu do środowiska naturalnego i stałego rozwoju.

Artykuł 26

1. Rekompensata wspólnotowa z tytułu wycofania dla poszczególnych produktów jest określona w załączniku V.

2. Rekompensata wspólnotowa z tytułu wycofania stanowi jednorazową kwotę obowiązującą na terenie całej Wspólnoty.

Artykuł 27

1. Jeżeli rynek produktu wymieniony w załączniku II jest niestabilizowany, lub istnieje zagrożenie jego destabilizacji na skutek ogólnego braku równowagi strukturalnej prowadzącej lub mogącej doprowadzić do zbyt dużych pod względem wielkości operacji wycofywania produktów określonych w art. 23, przed rozpoczęciem roku gospodarczego, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46, wyznaczany jest próg interwencyjny dla danego produktu, którego przekroczenie wywołuje finansowe konsekwencje ponoszone przez producentów, przy czym to przekroczenie ustalane jest dla każdego pojedynczego produktu w oparciu o operacje wycofywania dokonywane w ciągu roku gospodarczego lub równoważnego mu okresu, lub w oparciu o średnią wielkość interwencji na przestrzeni kilku lat gospodarczych.

Przekroczenie progu interwencyjnego powoduje obniżenie rekompensaty wypłacanej we Wspólnocie z tytułu wycofania produktu z rynku w następnym roku gospodarczym. Obniżka ta nie jest przenoszona na kolejne lata gospodarcze.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46 ustalane są:

- a) implikacje przekroczenia progu dla każdego produktu;
- b) gdy jest to niezbędne, zredukowana rekompensata wypłacana we Wspólnocie z tytułu wycofania produktu z rynku i środki dla stosowania niniejszego artykułu.

3. Niniejszy artykuł stosuje się wyłącznie przez okres pierwszych pięciu lat gospodarczych od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 28

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, dla każdego dnia wprowadzenia do obrotu podczas każdego z odpowiednich lat gospodarczych, o odnotowanych cenach na reprezentatywnych rynkach producentów dla niektórych produktów, o określonych właściwościach handlowych, takie jak odmiana lub rodzaj, klasa, rozmiar i opakowanie.

2. Wykaz tych rynków i produktów oraz częstotliwość, z jaką dane mają być przekazywane, są sporządzane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Rynki Państw Członkowskich, na które wprowadzana jest zasadnicza część krajowej produkcji danego produktu w ciągu roku gospodarczego lub jednego z okresów, na jakie rok jest podzielony, są uważane za reprezentatywne w rozumieniu ust. 1.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie wypłacają rekompensatę wspólnotową z tytułu wycofania produktu z rynku ustaloną w art. 26, organizacjom producentów lub ich stowarzyszeniom, które dokonywały operacji wycofywania, na warunkach art. 23 i 24 oraz są zobowiązane do wypłacenia rekompensaty ich członkom lub plantatorom niebędącym ich członkami.

Wypłaty są dokonywane w sposób, który ma być ustalony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

2. Rekompensata wspólnotowa z tytułu wycofania produktu z rynku jest wypłacana bez uszczerbku na jakiegokolwiek implikacje finansowe wynikające z przekroczenia progu interwencyjnego.

Ponadto rekompensata jest obniżana o wysokość wpływów netto uzyskiwanych przez organizacje producentów i ich stowarzyszenia z tytułu produktów wycofanych z rynku.

3. W przypadku gdy organizacje producentów i ich stowarzyszenia nie są w stanie skierować produktów do jednego z miejsc przeznaczenia określonych w art. 30 ust. 1, rekompensata wspólnotowa z tytułu wycofania produktu z rynku zostaje przyznana tylko, jeżeli produkty mają miejsce przeznaczenia zgodne z wytycznymi wydanymi przez Państwo Członkowskie na podstawie przepisów art. 30.

Artykuł 30

1. Produkty wycofywane z rynku na podstawie art. 23 ust. 1, które pozostały niesprzedane są zagospodarowywane następująco:

a) wszystkie produkty:

- swobodna dystrybucja do organizacji i fundacji charytatywnych, zatwierdzonych w tym celu przez Państwa Członkowskie, do wykorzystania w ich działalności, aby pomoc osobom, których prawo do otrzymywania pomocy publicznej jest uznane przez prawo krajowe, w szczególności w związku z tym, że osoby te nie posiadają środków utrzymania,
- swobodna dystrybucja do zakładów karnych i obozów wycieczkowych dla dzieci oraz szpitali i domów starców wyznaczonych przez Państwa Członkowskie, które podejmują wszelkie niezbędne kroki dla zapewnienia, że dystrybuowane w ten sposób ilości produktów stanowią uzupełnienie ilości normalnie kupowanych przez jednostki tego typu,
- swobodna dystrybucja poza obręb Wspólnoty za pośrednictwem organizacji charytatywnych zatwierdzonych w tym celu przez Państwa Członkowskie, znajdującej się w potrzebie ludności państw trzecich,

a w drugiej kolejności,

- wykorzystanie na cele niespożywcze,
 - wykorzystanie w paszach dla zwierząt jako produkty świeże lub przetworzone przez przemysł paszowy;
- b) owoce: swobodna dystrybucja do uczniów szkół, poza posiłkami wydawanymi w stołówce, oraz do uczniów szkół nieposiadających stołówek, zapewniających posiłki,
- c) jabłka, gruszki, brzoskwinie i nektarynki: przetwarzanie na alkohol o zawartości

spirytusu ponad 80% objętości w drodze bezpośredniej destylacji produktów,

d) wszystkie produkty: zagospodarowanie produktów pewnych kategorii do przemysłu przetwórczego pod warunkiem, że nie prowadzi do zakłóceń konkurencji w odniesieniu do danego przemysłu we Wspólnocie lub w odniesieniu do produktów przywożonych. Decyzja o wykonaniu niniejszego przepisu jest podejmowana zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

2. W przypadkach, w których żaden ze sposobów zagospodarowania produktów określony w ust. 1 jest możliwy do zrealizowania, produkty wycofane z rynku mogą być przeznaczone na kompostowanie lub poddane procesowi biodegradacji, dopuszczonym przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

3. Swobodna dystrybucja przewidziana w ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie oraz ust. 1 lit. b), jest organizowana przez dane organizacje producentów pod nadzorem Państw Członkowskich.

Jednakże w odniesieniu do swobodnej dystrybucji owoców wśród uczniów szkół, Komisja może przejąć inicjatywę i odpowiedzialność za wykonanie lokalnych programów pilotażowych w ramach środków badawczych i wsparcia.

4. Państwa Członkowskie pomagają w nawiązywaniu kontaktów między organizacjami producentów i innymi organami, które mogą być zainteresowane w wykorzystaniu produktów wycofanych z rynku na swoim terytorium do celów związanych z jednym z rodzajów swobodnej dystrybucji określonych w ust. 1 lit. a) i b).

5. Zagospodarowywanie produktów dla przemysłu paszowego jest przeprowadzane zgodnie z najwłaściwszą procedurą za pośrednictwem agencji wyznaczonej przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

Destylacja określona w ust. 1 lit. c) jest prowadzona w gorzelniach na ich własny rachunek lub w imieniu instytucji wyznaczonej przez zainteresowane Państwo Członkowskie. W obu tych przypadkach instytucja taka przeprowadza przedmiotowe operacje wykorzystując najwłaściwsze procedury.

6. Na warunkach, które mają być ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70¹⁵, Wspólnota pokrywa koszty transportu związane ze swobodną dystrybucją przewidzianą w ust. 1 lit. a) oraz koszty sortowania i pakowania związane ze swobodną dystrybucją jabłek i owoców cytrusowych, w przypadku gdy ta ostatnia jest zachwiana na podstawie porozumień umownych zawartych między organizacjami producentów i organizacjami lub instytucjami charytatywnymi określonymi w ust. 3.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące swobodnej dystrybucji i zagospodarowania wycofanych z rynku produktów, jak też zasady mające na celu zapobieganie dezorganizacji rynku alkoholi w wyniku destylacji produktów wycofanych z rynku, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

¹⁵ Rozporządzenie (EWG) nr 729/70 Rady z dnia 21 kwietnia 1970 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. nr L 94 z 28.4.1970, str. 13). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1287/95 (Dz.U. nr L 125 z 8.6.1995, str. 1).

TYTUŁ V

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 31

1. Przywóz do, lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może podlegać wymogowi okazania pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy niezależnie od miejsca prowadzenia działalności gospodarczej we Wspólnocie i bez uszczerbku dla środków podjętych dla stosowania art. 36 i 37.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne we Wspólnocie. Wydawanie takich pozwoleń może podlegać wymogowi złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty są przywożone lub wywożone w okresie ważności pozwolenia; poza przypadkami siły wyższej zabezpieczenie ulega przypadkowi w całość lub w część, jeżeli przywóz lub wywóz nie jest prowadzony lub jest prowadzony tylko częściowo, w tym okresie.

2. Termin ważności pozwoleń na przywóz lub na wywóz oraz inne szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 32

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki opłat celnych we Wspólnej Taryfie Celnej stosuje się do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2.

2. Jeżeli stosowanie stawki opłat celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od ceny wejścia partii przywożonego towaru, cena ta jest kontrolowana pod kątem jej wiarygodności poprzez zastosowanie zryczałtowanej wartości celnej w przywozie obliczonej przez Komisję w odniesieniu do produktu i jego pochodzenia na podstawie ważonej średniej cen produktu na reprezentatywnych rynkach przywozu Państw Członkowskich lub, gdy jest to właściwe, na innych rynkach.

Jednakże dla weryfikacji ceny wejścia produktów przywożonych pierwotnie do celów przetwórstwa przyjęte mogą być szczególne przepisy zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

3. W przypadku gdy zadeklarowana cena wejścia przedmiotowej partii towaru jest wyższa niż zryczałtowana wartość celna w przywozie zwiększona o marżę ustanowioną zgodnie z ust. 5, która nie może przekroczyć wartości zryczałtowanej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równoważne należności przywozowej ustalonej na podstawie wartości zryczałtowanej wartości celnej w przywozie.

4. Jeżeli cena przywozowa danej partii towaru nie została zadeklarowana w chwili odprawy celnej, zastosowana stawka celna Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości celnej w przywozie lub jest obliczana poprzez zastosowanie odpowiedniego ustawodawstwa celnego pod warunkiem dokonania ustaleń zgodnie z przepisami ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 33

1. W celu niedopuszczenia lub przeciwdziałania szkodliwemu oddziaływaniu na rynek we Wspólnocie, które może wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2, przywóz jednego lub więcej takich produktów po stawce celnej ustanowionej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega obowiązkowi opłaty dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa¹⁶ zawartego w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych, chyba że jest mało prawdopodobne, aby przywóz zakłócił rynek Wspólnoty, lub że skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nałożona dodatkowa opłata celna, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości graniczne, których przekroczenie wywołuje nałożenie dodatkowej należności przywozowej, są ustalane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty na przestrzeni trzech lat poprzedzających rok, w którym występują lub mogą wystąpić szkodliwe zjawiska określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, jakie mają być wzięte pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej są określane na podstawie cen importowych cif danej partii produktu.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o reprezentatywne ceny danego produktu na rynku światowym lub na rynku przywozu dla tego produktu we Wspólnocie.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46. Te szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, do których mogą być stosowane dodatkowe należności przywozowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa określonego w ust. 1 niniejszego artykułu;
- b) inne kryteria niezbędne dla stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 34

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 2 wynikające z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych są uruchamiane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

2. Kontyngenty mogą być administrowane poprzez stosowanie jednej spośród

¹⁶ Dz.U. nr L 336 z 23.12.1994, str. 22.

następujących metod lub ich kombinacje:

- a) metoda oparta na chronologicznej kolejności składania wniosków (zasada „kto pierwszy, ten lepszy”);
- b) metoda podziału kontyngentów proporcjonalnie do ilości żądanych przy składaniu wniosków (zastosowanie metody „jednoczesnego rozpatrywania”);
- c) metoda opierająca się na uwzględnianiu tradycyjnych przepływów handlowych (zastosowanie metody „tradycyjni/nowi importerzy”).

Przyjęte mogą być inne odpowiednie metody. Muszą one unikać dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania kontyngentami uwzględnia, gdy jest to właściwe, potrzeby podaży na rynku Wspólnoty oraz potrzeby ochrony równowagi na tym rynku, jednocześnie korzystając z metod stosowanych w przeszłości do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, rozłożone odpowiednio na przestrzeni całego roku, ustalają wykorzystywaną metodę administrowania nimi i, - gdy jest to właściwe, uwzględniają:

- a) gwarancje obejmujące charakter, źródło i pochodzenie produktu;
- b) uznanie dokumentu wykorzystywanego dla weryfikacji gwarancji wspomnianych w lit. a), oraz
- c) warunki, na jakich wydawane są pozwolenia na przywóz oraz termin ich ważności.

Artykuł 35

1. W zakresie niezbędnym dla umożliwienia wywozu znaczących gospodarczo ilości produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 na podstawie cen tych produktów obowiązujących w międzynarodowym handlu, ale w granicach wynikających z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokryta refundacjami wywozowymi.

2. Metodą przyjmowaną dla dokonania podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją jest metoda, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na przedmiotowym rynku, pozwala na możliwie najefektywniejsze wykorzystanie dostępnych zasobów i należyście uwzględnia efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, nie tworząc jednakże dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej uciążliwa dla podmiotów z administracyjnego punktu widzenia przy jednoczesnym uwzględnieniu wymogów administracyjnych;

c) unika wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są jednakowe w całej Wspólnocie.

W przypadku gdy w wyniku sytuacji w międzynarodowym handlu lub na skutek szczególnych wymagań niektórych rynków jest to niezbędne, refundacja do danego produktu może ulegać zmianie w zależności od jego miejsca przeznaczenia.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46. Refundacje są ustalane okresowo.

Refundacje ustalane okresowo mogą być dostosowywane, gdy jest to niezbędne, przez Komisję w odpowiednich odstępach czasu na żądanie Państw Członkowskich lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględniane są:

a) istniejąca sytuacja i ewentualne tendencje w odniesieniu do:

- cen i dostępności owoców i warzyw na rynku Wspólnoty,
- cen owoców i warzyw w handlu międzynarodowym;

b) koszty wprowadzania do obrotu i minimalne opłaty transportowe z rynków Wspólnoty do portów i innych punktów wywozu Wspólnoty, oraz koszty transportu do kraju przeznaczenia;

c) gospodarcze aspekty proponowanego wywozu;

d) limity wynikające z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

5. Ceny rynkowe Wspólnoty określone w ust. 1 są ustalane przy wykorzystaniu cen, które są najbardziej korzystne z punktu widzenia wywozu.

Światowe ceny rynkowe określone w ust. 1 są ustalane przy wykorzystaniu:

a) cen odnotowanych na rynkach państw trzecich;

b) cen w państwach trzecich najkorzystniejszych dla przywozu z innych państw trzecich;

c) cen producentów odnotowanych w państwach trzecich wywozu;

d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty

6. Refundacje są przyznawane tylko po złożeniu wniosku i po przedstawieniu właściwego pozwolenia na wywóz.

7. Stosowana jest refundacja obowiązująca w dniu złożenia wniosku o pozwolenie, a w przypadku zróżnicowanej refundacji, refundacja stosowana w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku stosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

Mogą zostać podjęte właściwe środki w celu przeciwdziałania nadużyciu elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie.

8. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46 możliwe jest odstępianie od ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2, do których refundacje są dokonywane w ramach działań pomocy żywnościowej.

9. Refundacja jest dokonywana po udokumentowaniu, że produkty:

- zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- są pochodzenia wspólnotowego, oraz
- w przypadku zróżnicowanej refundacji, dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub innego miejsca przeznaczenia, dla którego refundacja została ustalona, bez uszczerbku dla ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46, pod warunkiem, że zostaną ustanowione warunki, które oferują równoważne gwarancje.

10. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zostaje zapewniona w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na przewidziane w nich okresy referencyjne i mające zastosowanie do danych produktów.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami powstałymi na podstawie umów zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, koniec okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, włączając przepisy dotyczące redystrybucji niepodzielonych lub niewykorzystanych ilości produktów przeznaczonych na wywóz, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 36

1. O ile w niniejszym rozporządzeniu lub w przepisach przyjętych na jego podstawie nie przewidziano inaczej, przy przywozie produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 z państw trzecich zabronione jest:

- pobieranie jakichkolwiek opłat mających skutek równoważny z należnościami celnymi
- stosowanie jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub środka mającego skutek równoważny.

2. Ogólne zasady wykładni Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jego stosowania stosuje się do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura

taryfy wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 37

1. W odniesieniu do handlu z państwami trzecimi mogą być podejmowane właściwe środki, jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek wspólnotowy jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 ulega poważnej destabilizacji lub jest nią zagrożony, co może narazić na niepowodzenie realizację celów określonych w art. 39 Traktatu.

W zależności od przypadku, środki takie mogą być stosowane jedynie do chwili ustabilizowania się rynku lub ustąpienia groźby destabilizacji lub znacznego zmniejszenia się ilości produktów wycofywanych z rynku lub skupowanych.

Działając na wniosek Komisji zgodnie z zasadami głosowania ustanowionymi w art. 43 ust. 2 Traktatu, Rada przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą wprowadzać środki ochronne.

2. Jeżeli wystąpi sytuacja określona w ust. 1, Komisja decyduje o niezbędnych środkach na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy; o środkach tych powiadamiane są Państwa Członkowskie i są one niezwłocznie stosowane. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję dotyczącą tego wniosku w ciągu trzech dni roboczych po jego otrzymaniu.

3. Od środków, o których zadecydowała Komisja, może odwołać się każde Państwo Członkowskie do Rady w ciągu trzech dni roboczych od dnia powiadomienia o decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Rada może, stanowiąc większością kwalifikowaną, potwierdzić, zmienić lub odwołać przedmiotowe środki.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z międzynarodowych porozumień zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

TYTUŁ VI

Kontrole krajowe i wspólnotowe

Artykuł 38

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia zgodności z regułami wspólnotowymi w sektorze owoców i warzyw, w szczególności w dziedzinach określonych w załączniku IV.

2. W przypadku gdy właściwe jest przeprowadzenie kontroli przez pobranie próbek, Państwa Członkowskie zapewniają poprzez charakter kontroli i ich częstotliwość oraz na podstawie analizy ryzyka, że kontrole są właściwe dla danego środka zarówno pod względem terytorium kraju jako całości, jak i wielkości wprowadzonej do obrotu lub posiadanej, z przeznaczeniem do obrotu handlowego, produktów sektora owoców i warzyw.

Beneficjenci funduszy publicznych muszą być systematycznie kontrolowani, bez uszczerbku dla wykonywania systematycznych kontroli w innych dziedzinach.

3. Komisja i Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwe władze mają dostateczną liczbę odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników dla skutecznego przeprowadzania kontroli, w szczególności w dziedzinach określonych w załączniku IV.

Artykuł 39

1. Bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzonych przez organy krajowe na podstawie art. 38, Komisja, we współpracy z władzami danego Państwa Członkowskiego, może przeprowadzać kontrole na miejscu lub zażądać przeprowadzenia takich kontroli od Państwa Członkowskiego w celu zapewnienia jednolitego stosowania reguł wspólnotowych w sektorze owoców i warzyw, w szczególności w dziedzinach wymienionych w załączniku IV.

2. Komisja powiadamia właściwe Państwo Członkowskie z wyprzedzeniem i na piśmie o przedmiocie, celu i miejscu przewidywanych przez nią kontroli, dniu ich rozpoczęcia i tożsamości oraz statusie swoich inspektorów.

Artykuł 40

1. W celu wykonania przepisów art. 39, Komisja ustanawia do przeprowadzenia określonych zadań inspekcyjnych, specjalny zespół inspektorów w sektorze owoców i warzyw, składający się z urzędników Komisji, posiadających odpowiednie kwalifikacje, wiedzę techniczną i doświadczenie oraz ewentualnie pracowników wyznaczonych na wniosek Komisji i w porozumieniu z danym Państwem Członkowskim, spośród pracowników określonych w art. 38 ust. 3.

2. Specjalny zespół inspektorów realizuje pod kierunkiem Komisji następujące zadania:

- a) udział w kontrolach planowanych i przeprowadzanych przez właściwe władze Państw Członkowskich;
- b) przeprowadzanie kontroli określonych w art. 39 z inicjatywy Komisji, do udziału w których zapraszani są urzędnicy Państw Członkowskich;
- c) ocena organizacji krajowych rozwiązań weryfikacyjnych, stosowanych procedur i uzyskanych wyników;
- d) ustalanie środków legislacyjnych i innych, podejmowanych przez właściwe władze dla poprawy zgodności z regułami wspólnotowymi w sektorze owoców i warzyw;
- e) rozwój współpracy i wymiana informacji między kompetentnymi organami Państw Członkowskich w celu przyczynienia się do ujednoczonego stosowania tych reguł w sektorze owoców i warzyw i ułatwienia swobodnego przepływu produktów tego sektora.

3. W odniesieniu do kontroli, które mają być dokonywane na podstawie ust. 2 lit. b), Komisja, w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem działań, powiadamia właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium takie działania mają się odbyć.

4. Komisja ustala we własnym zakresie najwłaściwsze miejsca dla przeprowadzenia przez

nią kontroli i we współpracy z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi przyjmuje praktyczne ustalenia.

Artykuł 41

1. Kontrole na podstawie z art. 40 ust. 2 lit. b) są przeprowadzane zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Inspektorzy Komisji przyjmują w trakcie kontroli podejście zgodne z zasadami i profesjonalnymi praktykami, których urzędnicy Państwa Członkowskiego muszą przestrzegać. Inspektorzy przestrzegają tajemnicy zawodowej.

2. Komisja nawiązuje odpowiednie kontakty z właściwymi władzami Państw Członkowskich w celu wspólnego sporządzenia programów kontroli. Państwa Członkowskie współpracują z Komisją w celu ułatwienia jej realizacji zadania.

3. Komisja powiadamia o wynikach inspekcji przeprowadzonych przez jej inspektorów właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego w możliwie najkrótszym terminie. Powiadomienie to odnosi się do wszelkich napotkanych trudności i przypadków naruszenia zasad regulujących rynek owoców i warzyw.

4. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadamia Komisję w możliwie najkrótszym terminie o środkach, które podjęło w celu wyeliminowania przedmiotowych trudności lub naruszeń.

Artykuł 42

Wszelkie nieprawidłowości, które zostały zauważone podczas kontroli i które mogą wyrzucić skutek finansowy na funkcjonowanie Sekcji Gwarancji EFOGR, są rozpatrywane zgodnie z przepisami rozporządzenia (EWG) nr 595/91¹⁷. Państwo Członkowskie, na którego terytorium nieprawidłowość taka została zauważona, musi złożyć oświadczenie określone w art. 3 niniejszego rozporządzenia.

Wszelkie zaniedbania Państwa Członkowskiego pod względem zastosowania się do reguł wspólnotowych stwierdzone podczas kontroli przeprowadzonych przez Komisję, mogące wyrzucić skutek finansowy na Sekcję Gwarancji EFOGR, są rozpatrywane zgodnie z przepisami art. 5 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

TYTUŁ VII

Przepisy ogólne

Artykuł 43

O ile w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano inaczej, art. 92, 93 i 94 Traktatu stosuje się do produkcji i handlu produktami określonymi w art. 1 ust. 2.

¹⁷ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 595/91 z dnia 4 marca 1991 r. dotyczące nieprawidłowości i odzyskiwania kwot niesłusznie wypłaconych w związku z finansowaniem wspólnej polityki rolnej oraz organizacji systemu informacyjnego w tej dziedzinie. (Dz.U. nr L 67 z 14.3.1991, str. 11).

Artykuł 44

1. Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne dla stosowania niniejszego rozporządzenia. Dane, które mają być przekazywane, ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 45. Zasady przekazywania i rozpowszechniania tych informacji są przyjmowane zgodnie z tą samą procedurą.

2. Dane określone w ust. 1 uwzględniają co najmniej informacje na temat obszarów uprawnych i wielkości zbiorów wprowadzonej do obrotu lub na podstawie art. 23 niewystawionej na sprzedaż.

Informacje te będą gromadzone przez:

- organizacje producentów w odniesieniu do ich członków, bez uszczerbku dla przepisów art. 11 i 19,
- odpowiednie służby Państw Członkowskich w odniesieniu do producentów, którzy nie są członkami żadnej z kolektywnych struktur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Zainteresowane Państwo Członkowskie może powierzyć to zadanie w całości lub jego część, jednej lub kilku organizacjom producentów.

3. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia zebrania danych określonych w ust. 2, ich dokładności, statystycznej obróbki i regularnego przekazywania Komisji. Państwa Członkowskie nakładają sankcje w przypadkach nieuzasadnionych opóźnień lub systematycznych zaniedbań w zakresie prawidłowej realizacji przedmiotowych zadań. Informują one Komisję o tych środkach.

4. Komisja regularnie przekazuje Państwom Członkowskim, najbardziej właściwymi środkami, dane określone w ust. 1 i wnioski sformułowane w oparciu o te dane. Zasady stosowania są przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 45

Niniejszym ustanawia się Komitet Zarządzający ds. Świeżych Owoców i Warzyw, zwany dalej „Komitetem”, w skład którego wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich i któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Artykuł 46

1. W przypadku gdy czyni się odniesienie do procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący przedkłada sprawę Komitetowi, bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię o tym projekcie w terminie, który może zostać wyznaczony przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinię wydaje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje środki, które stosuje się niezwłocznie.
- b) Jednakże, jeżeli te środki nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja powiadamia o nich niezwłocznie Radę. W takim wypadku Komisja może odroczyć stosowanie wyznaczonych przez nią środków na okres nie więcej niż jednego miesiąca od dnia takiego powiadomienia.

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością, może podjąć inną decyzję w ciągu jednego miesiąca.

Artykuł 47

Komitet może rozpatrywać każdą inną sprawę określoną przez przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 48

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia, włączając finansowe lub niefinansowe sankcje administracyjne, są przyjmowane w świetle szczególnych wymagań sektora zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 49

Niniejsze rozporządzenie stosuje się przy jednoczesnym uwzględnieniu celów wymienionych w art. 39 i 110 Traktatu.

Artykuł 50

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki, w celu wymierzenia sankcji za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia oraz niedopuszczenia do oszustw i ich wyeliminowania.

Artykuł 51

Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte przez Państwa Członkowskie w celu stosowania lub w zastosowaniu niniejszego rozporządzenia są przekazywane Komisji najpóźniej w ciągu miesiąca od ich przyjęcia. To samo stosuje się do wszelkich zmian wspomnianych przepisów.

Artykuł 52

1. Wydatki odnoszące się do wypłat rekompensat wspólnotowych z tytułu wycofywania produktów z rynku i do wspólnotowego finansowania funduszu operacyjnego, szczególne środki określone w art. 17 i art. 53, 54 i 55 oraz kontrole przeprowadzane przez ekspertów Państw Członkowskich udostępnianych Komisji na podstawie art. 40 ust. 1, są uważane za interwencję mającą na celu stabilizację rynków rolnych w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

2. Pomoc przyznawana przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 14 i art. 15 ust. 6 akapit drugi traktowana jest jako wspólne działanie w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia

(EWG) nr 4256/88¹⁸. Jest ona ujęta w rocznych prognozach wydatków określonych w art. 31 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2328/91¹⁹.

Art. 1 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 stosuje się do pomocy przewidzianej w niniejszym ustępie.

Pomoc jest przyznawana zgodnie z art. 21 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88. Jednakże wypłaty salda lub zwrot, poza wymaganiami określonymi w ust. 4 wymienionego artykułu, są oparte na:

- a) oświadczeniu o wydatkach poniesionych przez Państwo Członkowskie w ciągu roku kalendarzowego, oraz
- b) sprawozdaniu o stosowaniu środków w ciągu danego roku kalendarzowego sporządzonym zgodnie z art. 25 ust. 4 niniejszego rozporządzenia,

które mają być przedstawione Komisji do dnia 1 lipca następnego roku.

3. Komisja przyjmuje zasady stosowania ust. 2 niniejszego artykułu po konsultacji z komitetem określonym w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88²⁰.

4. Przepisy tytułu VI stosuje się bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia (EWG) nr 4045/89²¹.

Artykuł 53

Wszelkie uprawnienia nabyte przez organizacje producentów przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 14 oraz tytułu IIa rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 są utrzymane do czasu ich wygaśnięcia.

Artykuł 54

1. Wspólnota dokonuje wkładu 50% w odniesieniu do finansowania środków mających na celu rozwój i poprawę konsumpcji, i wykorzystanie orzechów we Wspólnocie.

2. Celem środków określonych w ust. 1 jest:

¹⁸ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4256/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dla rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Sekcja Orientacji (Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2085/93 (Dz.U. nr L 193 z 31.7.1993, str. 44).

¹⁹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2328/91 z dnia 15 lipca 1991 r. w sprawie poprawy efektywności struktur rolnych (Dz.U. nr L 218 z 6.8.1991, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji nr 2387/95 (Dz.U. nr L 244 z 12.10.1995, str. 50).

²⁰ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3193/94 (Dz.U. nr L 337 z 24.12.1994, str. 11).

²¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4045/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli przez Państwa Członkowskie transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz.U. nr L 388 z 30.12.1989, str. 18). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3235/94 (Dz.U. nr L 338 z 28.12.1994, str. 16).

- wspieranie jakości produktów, w szczególności poprzez przeprowadzanie badań rynkowych i poszukiwanie nowych zastosowań, w tym sposobów odpowiedniego dostosowania produkcji,
 - opracowanie nowych metod pakowania,
 - rozpowszechnianie porad dotyczących wprowadzania do obrotu wśród różnych podmiotów w tym sektorze,
 - organizowanie i udział w targach i innych imprezach handlowych.
3. Komisja, zgodnie z procedurą zawartą w art. 46, wskazuje środki określone w ust. 2 lub określa nowe środki.

Artykuł 55

W przypadku orzechów laskowych zebranych w latach gospodarczych 1997/1998, 1998/1999 i 1999/2000, przyznaje się organizacjom producentów, uznanym na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 lub niniejszego rozporządzenia, które wprowadzają w życie plan poprawy jakości w rozumieniu art. 14d rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 lub program operacyjny w jego rozumieniu w 1997 r., pomoc w wysokości 15 ECU/100 kg.

Artykuł 56

Do dnia 31 grudnia 2000 r. Komisja przesyła Radzie sprawozdanie o funkcjonowaniu niniejszego rozporządzenia, któremu towarzyszą stosowne wnioski.

Artykuł 57

Jeżeli wymagane są środki dla ułatwienia przejścia od poprzednich uzgodnień do tych wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem, środki takie są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 46.

Artykuł 58

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1997 r. Jednakże, w odniesieniu do każdego z produktów określonych w załączniku II, tytuł IV stosuje się jedynie od początku roku gospodarczego 1997/1998.

2. Rozporządzenia (EWG) nr 1035/72, (EWG) nr 3285/83, (EWG) nr 1319/85, (EWG) nr 2240/88, (EWG) nr 1121/89 i (EWG) nr 1198/90 zostają uchylone z dniem wejścia w życie odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do uchylonych rozporządzeń są rozumiane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i powinny być odczytywane łącznie z tabelami korelacji podanymi w załączniku VI.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 28 października 1996 r.

W imieniu Rady

I. YATES

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Produkty, które mają być dostarczane konsumentom w stanie świeżym, i które podlegają normom jakości

Arbuz	Melony
Awokado	Migdały
Bakłażan	Morele
Brukselka	Ogórki
Brzoskwinie i nektarynki	Śliwki
Cebula	Orzechy laskowe
Cukinie	Orzechy włoskie
Cykoria liściowa	Owoce cytrusowe
Czereśnie i wiśnie	Papryka słodka
Czosnek	Pomidory
Fasola	Pory
Groch niełuskany	Sałata, kędzierzawa i skarola
Jabłka i gruszki	Seler
Kalafior	Szparagi
Kapusta	Szpinak
Karczochy	Truskawki
Kiwi	Winogrona deserowe
Marchew	

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz produktów kwalifikujących się do rekompensaty wspólnotowej z tytułu wycofania produktu z rynku na podstawie art. 23 ust. 3

Kalafiory
Pomidory
Bakłażany
Morele
Brzoskwinie
Nektarynki
Cytryny
Gruszki (poza gruszką przeznaczoną do produkcji gruszcznika)
Winogrona deserowe
Jabłka (poza jabłkami przeznaczonymi do produkcji jabłecznika)
Satsuma
Mandarynki
Klementynki
Pomarańcze
Melony
Arbuzy

ZAŁĄCZNIK III

Pełny wykaz zasad stosowanych przez organizacje producentów, które mogą być rozszerzone na producentów niebędących ich członkami na podstawie art. 18 ust. 1

1. *Zasady informacji w odniesieniu do produkcji*
 - a) powiadamianie o zamierzonych uprawach według produktów i, - gdy jest to właściwe, odmian;
 - b) powiadamianie o siewie i sadzeniu;
 - c) powiadamianie o łącznej powierzchni uprawnej według produktów i ewentualnie odmian;
 - d) powiadamianie o przewidzianych zbiorach w tonach i ewentualne terminach zbioru według produktów i ewentualnie odmian;
 - e) okresowe powiadamianie o wielkości plonów i posiadanych zapasach według odmian;
 - f) informacja o możliwościach przechowywania.
2. *Zasady produkcji*
 - a) dobór nasion pod kątem zamierzonego wykorzystania (rynek produktów świeżych/przetwórstwo przemysłowe);
 - b) przecinanie sadów.
3. *Zasady wprowadzania do obrotu*
 - a) określone terminy rozpoczęcia zbiorów, przemienność wprowadzania do obrotu;
 - b) minimalne wymagania jakości i rozmiaru;
 - c) przygotowanie, prezentacja, pakowanie i oznaczanie na pierwszym etapie wprowadzania do obrotu;
 - d) podanie pochodzenia produktu.
4. *Zasady dotyczące ochrony środowiska naturalnego*
 - a) stosowanie nawozów sztucznych i obornika;
 - b) stosowanie produktów fitosanitarnych i innych metod ochrony plonów;
 - c) maksymalna zawartość pozostałości środków ochrony roślin i nawozów w owocach i warzywach;

- d) zasady zagospodarowania produktów ubocznych i zużytych materiałów;
- e) zasady niszczenia produktów wycofanych z rynku.

5. *Wycofywanie z rynku*

- zasady przyjęte na podstawie art. 23 zgodnie z warunkami art. 25.

ZAŁĄCZNIK IV

Niepełny wykaz spraw, które mogą zostać objęte krajową lub wspólnotową kontrolą

Zgodność z normami dla danego produktu (art. 7 i 8)

Zgodność z warunkami uznawania organizacji producentów (art. 12)

Wykonywanie planu działania (art. 13)

Wykonywanie planu uznawania i wykorzystania pomocy (art. 14)

Zarządzanie funduszem operacyjnym i wykonywanie programu operacyjnego (w szczególności ścisła kontrola wykorzystania funduszy publicznych) (art. 15)

Zgodność z warunkami regulującymi rozszerzanie zasad na producentów niebędących członkami (art. 18)

Zgodność z warunkami regulującymi funkcjonowanie organizacji międzybranżowych i porozumieniami oraz rozszerzanie zasad (art. 19, 20 i 21)

Operacje wycofywania z rynku (art. 23 i następne)

Prawidłowe wypłaty rekompensaty wspólnotowej z tytułu wycofywania produktów z rynku (art. 29)

Zagospodarowanie produktów wycofanych z rynku (art. 30)

Stosowanie zasad w sprawie handlu z państwami trzecimi (art. 31 i następne).

ZAŁĄCZNIK V

Rekompensaty wspólnotowe z tytułu wycofania produktu z rynku

(ECU/100 kg)

Lata gospodarcze	1997/1998	1998/1999	1999/2000	2000/2001	2001/2002	Od 2002
Kalafiory	9,34	8,88	8,41	7,94	7,48	7,01
Pomidory	6,44	6,12	5,80	5,47	5,15	4,83
Jabłka	10,69	10,32	9,94	9,56	9,18	8,81
Winogrona	10,69	10,15	9,62	9,08	8,55	8,02
Morele	18,90	17,95	17,01	16,06	15,12	14,17
Nektarynki	17,39	16,52	15,65	14,78	13,91	13,04
Brzoskwinie	14,65	13,92	13,18	12,45	11,72	10,99
Gruszki	10,18	9,82	9,46	9,10	8,75	8,39
Bakłażany	5,29	5,02	4,76	4,49	4,23	3,97
Melony	4,00	4,00	4,00	4,00	4,00	4,00
Arbuzy	4,00	4,00	4,00	4,00	4,00	4,00
Pomarańcze	14,33	14,26	14,20	14,13	14,07	14,00
Mandarynki	16,15	15,52	14,89	14,26	13,63	13,00
Klementynki	12,74	12,79	12,84	12,90	12,95	13,00
Satsuma	10,49	10,99	11,49	12,00	12,50	13,00
Cytryny	13,37	13,30	13,22	13,15	13,07	13,00

*ZAŁĄCZNIK VI***Tabela korelacji**

Rozporządzenie (EWG) nr 1035/75	Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (EWG) nr 1035/75	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1	art. 17	art. 28
art. 2	art. 2	art. 18	art. 29
art. 3	art. 3	art. 18a	art.24
art. 4	-	art. 19	-
art. 5	art. 4	art. 19a	-
art. 6	art. 5	art. 19b	-
art. 7	art. 6	art. 19c	-
art. 8	art. 7	art. 20	-
art. 9 i 11	art. 8	art. 21	art. 30
art. 10	art. 10	art. 22	art. 31
art. 12	art. 9	art. 23	art. 32
art. 13	art. 11	art. 24	art. 33
art. 13a	-	art. 25	art. 34
art. 13b	-	art. 26	art. 35
art. 14	art. 14	art. 27	art. 36
art. 14a	-	art. 31	art. 43
art. 14b	-	art. 32	art. 45
art. 14c	-	art. 33	art. 46
art. 14d	-	art. 34	art. 47
art. 14e	art. 54	art. 35	-
art. 14f	-	art. 36	art. 52
art. 14g	-	art. 36a	art. 52
art. 15	art. 23	art. 37	art. 49
art. 15a	-	art. 38	art. 44
art. 15b	art. 18	art. 40	-
art. 16	-	art. 41	art. 58
art. 16a	-	art. 42	art. 58
art. 16b	art. 27		

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 857/1999

z dnia 22 kwietnia 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2200/96 w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 2200/96⁴ ustanawia zasady w sprawie uznanych organizacji producentów; zasady te wymagają, aby członkowie sprzedawali całą swoją produkcję za pośrednictwem organizacji producentów; jednakże sporządzono przepis dopuszczający zwolnienie z tego obowiązku w odniesieniu do sprzedaży bezpośredniej z gospodarstwa producenta konsumentom dla ich własnych potrzeb; do takiej sprzedaży stosuje się ograniczenie ilościowe; aby uwzględnić zwyczajową praktykę w niektórych częściach Wspólnoty, zwolnienie to powinno być rozszerzone, aby objęło sprzedaż bezpośrednią poza gospodarstwem, ale nie należy wprowadzać żadnej zmiany do obecnego ograniczenia ilościowego;

art. 15 ust. 4 lit. c) niniejszego rozporządzenia powinien być wyjaśniony;

obecne przepisy w sprawie pokrycia przez Wspólnotę kosztów transportu, sortowania i pakowania w odniesieniu do niektórych produktów wycofanych z rynku a następnie rozprowadzanych swobodnie powinny mieć zastosowanie do całej swobodnej dystrybucji wycofanych produktów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2200/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 11 ust. 1 lit. c) pkt 3 tiret pierwsze wyrażenie „w ich gospodarstwach” zastępuje się wyrażeniem „w ich gospodarstwach i/lub poza ich gospodarstwami”.

¹ Dz.U. C 381 z 8.12.1998, str. 8.

² Opinia wydana dnia 14 kwietnia 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana dnia 24 lutego 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2520/97 (Dz.U. L 346 z 17.12.1997, str. 41).

2. W art. 15 ust. 4 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) zapewniają finansowanie zasobów technicznych i ludzkich wymaganych do zapewnienia monitorowania zgodności z normami określonymi w art. 2, z zasadami fitosanitarnymi oraz maksymalnego, dopuszczalnego poziomu pozostałości”.

3. W art. 30 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Na warunkach które mają być określone zgodnie procedurą ustanowioną w art. 46, Wspólnota pokrywa koszty transportu, sortowania i pakowania związane ze swobodną dystrybucją, przewidzianą w ust. 1”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 22 kwietnia 1999 r.

W imieniu Rady

W. MÜLLER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2699/2000

z dnia 4 grudnia 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2200/96 w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, rozporządzenie (WE) nr 2201/96 w sprawie wspólnej organizacji rynków przetworów owocowych i warzywnych oraz rozporządzenie (WE) nr 2202/96 wprowadzające wspólnotowy system pomocy dla producentów niektórych owoców cytrusowych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mają na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 15 ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 2200/96⁴ ogranicza kwotę pomocy finansowej Wspólnoty przyznanej każdej pojedynczej organizacji producentów, jak również określa limit całkowitej pomocy przyznanej wszystkim organizacjom producentów. Stosowanie tego limitu wprowadza zmienny czynnik do systemu, w ten sposób komplikując zadanie organizacji producentów dotyczące opracowania i wdrożenia programów operacyjnych oraz stwarzając niepewność w odniesieniu do ich finansowania. Doświadczenie wykazuje, że limit ten może być pominięty, przy dalszym zapewnieniu właściwego zarządzania finansami. W świetle wyników poprzednich programów, limit dla pojedynczych organizacji może być ustalony na poziomie 4,1% wartości produkcji wprowadzonej do obrotu przez każdą organizacją producentów.
- 2) Dla owoców cytrusowych, rozbieżność, spowodowana w szczególności przekroczeniem progu dla przetwórstwa, pomiędzy wspólnotową rekompensatą z tytułu wycofania produktów a pomocą wspólnotową dla przetwórstwa może w przyszłości doprowadzić do nieuzasadnionej skłonności do wycofywania produktów, które normalnie powinny zostać przetworzone. W celu uniknięcia tego ryzyka, pułap ustalony w art. 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 jako procentowy udział wielkości produkcji wprowadzonej do obrotu, uprawniony do uzyskania wspólnotowej rekompensaty z tytułu wycofania produktów, powinien zostać zmniejszony do 10% dla roku

¹ Dz.U. nr C 337 E z 28.11.2000, str. 207.

² Opinia wydana dnia 26 października 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana dnia 19 października 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 297 z 21.11.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1257/1999 (Dz.U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 80).

gospodarczego 2001/02 oraz do 5% począwszy od roku 2002/03; Ta poprawka umożliwi uproszczenie brzmienia art. 23 i 26 tego rozporządzenia.

- 3) Doświadczenie wykazuje, że można ulepszyć i uprościć zarządzanie refundacjami wywozowymi dla świeżych owoców i warzyw, przynajmniej w pewnych przypadkach, w drodze procedury przetargowej. Należy zatem ustanowić przepis umożliwiający organizowanie przetargów.
- 4) Doświadczenie stosowania wspólnotowego systemu pomocy dla przetwórstwa pomidorów, objętego rozporządzeniem (WE) nr 2201/96⁵, pokazało, że mechanizm kwotowy usztywnia sektor, uniemożliwiając zakładom przemysłu przetwórczego szybkie dostosowanie się do popytu rynkowego. W celu poprawienia elastyczności sektora, system kwotowy powinien zostać zastąpiony systemem progów dla przetwórstwa połączonym z pomocą na następny rok gospodarczy, która jest zmniejszana, jeżeli progi są przekroczone. W celu zapewnienia wystarczającej elastyczności tych mechanizmów, powinien zostać ustalony jednolity wspólnotowy próg wyrażony w tonach świeżych pomidorów przeznaczonych do przetworzenia. W celu zwiększenia popytu na te produkty, próg powinien być ustalony powyżej poziomu odpowiadającego aktualnemu systemowi kwotowemu.
- 5) Ilości pomidorów, brzoskwiń i gruszek przeznaczonych do przetworzenia, w ramach systemu pomocy, objętego rozporządzeniem (WE) nr 2201/96, różniły się pomiędzy poszczególnymi Państwami Członkowskimi. W związku z tym oraz w celu zapewnienia, że podmioty gospodarcze w każdym Państwie Członkowskim wezmą na siebie większą odpowiedzialność, wspólnotowe progi dla przetwórstwa powinny być podzielone pomiędzy Państwa Członkowskie na sprawiedliwych zasadach oraz każde zmniejszenie wspólnotowej pomocy, będące wynikiem przekroczenia wspólnotowego progu, powinno być stosowane tylko w tych Państwach Członkowskich, w których próg został przekroczony. W takim przypadku, należy wziąć pod uwagę ilości, które nie zostały przetworzone w tych Państwach Członkowskich, w których próg nie został przekroczony. W celu uwzględnienia cech sektora pomidorów obranych, należy umożliwić Państwom Członkowskim dokonanie podziału ich krajowego progu na dwa podprogi. W takim przypadku, zmniejszenie pomocy, będące następstwem przekroczenia tego krajowego progu, powinno być stosowane osobno dla każdego z dwóch podprogów.
- 6) Obecnie pomoc dla przetwórstwa pomidorów, brzoskwiń i gruszek jest przyznawana na mocy rozporządzenia (WE) nr 2201/96 przetwórcom, którzy zapłacili producentom za surowce cenę nie mniejszą niż pewna cena minimalna. Pomoc jest ustalana na jednostkę wagi przetworzonego produktu. Zarządzanie tym systemem powinno być uproszczone poprzez wprowadzenie większej elastyczności w stosunkach handlowych pomiędzy organizacjami producentów a przetwórcami oraz poprzez udział w dostosowywaniu podaży do popytu konsumentów po rozsądnych cenach. W tym celu, pomoc powinna być przyznawana organizacjom producentów, które dostarczają świeże produkty do przetworzenia, pomoc ta powinna być ustalona w przeliczeniu na wagę surowców, niezależnie od wagi przetworzonego produktu oraz powinno się zaprzestać stosowania ceny minimalnej.

⁵ Dz.U. nr L 297 z 21.11.1996, str. 29. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2701/1999 (Dz.U. nr L 327 z 21.12.1999, str. 5).

- 7) Kwota pomocy dla przetwórstwa pomidorów, brzoskwiń i gruszek powinna być ustalona w szczególności na podstawie pomocy przyznanej w ostatnich latach gospodarczych, poprzedzających wprowadzenie niniejszej zmiany do systemu.
- 8) W wyniku wprowadzenia niniejszej zmiany do tytułu I rozporządzenia (WE) nr 2201/96 przepisy dotyczące pomocy dla przetwórstwa śliwek pochodzących z suszonych śliwek odmiany „d’Ente” oraz dla przetwórstwa suszonych fig, muszą zostać przystosowane, chociaż bez zmian co do istoty treści. Ponadto, powinna zostać uproszczona procedura weryfikacji w odniesieniu do listy produktów przetworzonych znajdującej się w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2201/96.
- 9) Art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2202/96⁶ ustanawia wspólnotowe progi dla przetwórstwa osobno dla cytryn, pomarańczy, grejpfrutów oraz zbiorczo dla mandarynek, klementynek i mandarynek „Satsuma”, zwanych dalej „małymi owocami cytrusowymi”. Od momentu wprowadzenia tego systemu, progi te były znacznie przekraczane w każdym roku gospodarczym w przypadku cytryn i pomarańczy oraz w mniejszym stopniu w latach gospodarczych 1998/99 i 1999/2000 w przypadku małych owoców cytrusowych. Progi dla grejpfrutów były przestrzegane. Zgodnie z zasadami, przekroczenia te doprowadziły do znacznego zmniejszenia pomocy dla przetwórstwa. Kontynuacja takiej sytuacji może doprowadzić w przyszłości do tego, że produkty normalnie przeznaczone do przetworzenia będą wycofywane. W wyniku tego, progi dla cytryn, pomarańczy i małych owoców cytrusowych powinny być zwiększone. W celu uwzględnienia cech sektora małych owoców cytrusowych należy umożliwić Państwom Członkowskim dokonanie podziału ich krajowego progu na dwa podprogi. W takim przypadku, zmniejszenie pomocy, będące następstwem przekroczenia tego krajowego progu powinno być stosowane oddzielnie dla każdego z dwóch podprogów.
- 10) Ilości przeznaczone do przetworzenia różniły się pomiędzy poszczególnymi Państwami Członkowskimi. W związku z tym oraz w celu zapewnienia, że podmioty gospodarcze w każdym Państwie Członkowskim wezmą na siebie większą odpowiedzialność, wspólnotowe progi dla przetwórstwa powinny być podzielone pomiędzy Państwa Członkowskie na sprawiedliwych zasadach oraz każde zmniejszenie wspólnotowej pomocy, będące wynikiem przekroczenia wspólnotowego progu, powinno być stosowane tylko w tych Państwach Członkowskich, w których próg został przekroczony. W takim przypadku, należy wziąć pod uwagę ilości, które nie zostały przetworzone w tych Państwach Członkowskich, w których próg nie został przekroczony.
- 11) Zmiany w numerowaniu załączników rozporządzenia (WE) nr 2202/96 wymagają zmiany brzmienia art. 3 tego rozporządzenia.
- 12) Środki niezbędne do wykonania rozporządzeń (WE) nr 2200/96 i (WE) nr 2201/96 powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych powierzonych Komisji.⁷

⁶ Dz.U. nr L 297 z 21.11.1999, str. 49. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 858/1999 (Dz.U. nr L 108 z 27.04.1999, str. 8).

⁷ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- 13) Niniejsze poprawki do rozporządzeń (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 2202/96 powinny być stosowane od roku gospodarczego 2001/02. Jednakże, zmiana art. 15 ust. 5 akapitu trzeci rozporządzenia (WE) nr 2200/96 powinna być stosowana od 2001 r., ponieważ fundusze operacyjne zarządzane są na podstawie roku kalendarzowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2200/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 15 ust. 5, akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jednakże, pomoc finansowa zostanie ograniczona do 4,1% wartości produkcji wprowadzonej do obrotu przez każdą organizację producentów.”;

2. art. 23 ust. 3-6 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku stosowania ust. 1 w odniesieniu do jakiegokolwiek produktu z tych wymienionych w załączniku II, spełniających odpowiednie normy, organizacje producentów lub ich stowarzyszenia wypłacą swoim członkom-producentom wspólnotową rekompensatę z tytułu wycofania produktów określoną w załączniku V, do wysokości:

- 5% dla owoców cytrusowych,
- 8,5% dla jabłek i gruszek,
- 10% dla pozostałych produktów,

wprowadzonej do obrotu ilości.

Pułapy ustalone w pierwszym akapicie stosuje się w odniesieniu do wprowadzonej do obrotu ilości każdego produktu, określonej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 46, dostarczonego wyłącznie przez członków zainteresowanej organizacji producentów, lub innej organizacji w przypadku stosowania art. 11 ust. 1 lit. c).

4. Pułap ustalony w ust. 3 stosuje się od roku gospodarczego 2002/03. Dla roku gospodarczego 2001/02 pułapy wynoszą 10% dla owoców cytrusowych, melonów i arbułów oraz 20% dla pozostałych produktów.

Ust. 3 akapit drugi stosuje się w odniesieniu do pułapów ustalonych w tym ustępie.

5. Procenty w ust. 3 i 4 stanowią roczne średnie z okresu trzech lat, z rocznym marginesem przekroczenia wynoszącym 3%.”;

3. Art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

W odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku II, organizacje producentów udostępnią korzyści, wynikające z art. 23, producentom, którzy nie są członkami żadnej ze zbiorowych struktur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli wystąpią oni z takim wnioskiem. Jednakże, wspólnotowa rekompensata z tytułu wycofania produktów jest zmniejszona o 10%. Wyplacona kwota uwzględnia ponadto, po dokładnym zbadaniu dowodów, całkowite koszty wycofania poniesione przez członków. Rekompensata nie może być przyznana od ilości większej niż ten udział produkcji wprowadzonej do obrotu przez producentów, odpowiadający procentom podanym w art. 23 ust. 3.”;

4. art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Wspólnotowa rekompensata z tytułu wycofania produktów stanowi jednolitą kwotę obowiązującą w całej Wspólnocie.”;

5. w art. 35 ust. 3, trzeci akapit otrzymuje brzmienie :

„Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 46. Refundacje są ustalane okresowo lub w drodze przetargu.”;

6. uchyla się art. 45;

7. art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

1. Komisja jest wspomagana przez komitet, Komitet Zarządzający ds. Świeżych Owoców i Warzyw, zwany dalej „komitetem”, w skład którego wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich, a jego przewodniczącym jest przedstawiciel Komisji.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

3. Termin przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się jako jeden miesiąc.

4. Komitet przyjmie własny regulamin.”

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 2201/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 2-6 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

Niniejszym wprowadza się wspólnotowy system pomocy w celu wsparcia organizacji producentów dostarczających pomidory, brzoskwinie i gruszki zebrane we Wspólnocie do produkcji produktów przetworzonych wymienionych w załączniku I.

Lista przetworzonych produktów znajdująca się w załączniku I może zostać zweryfikowana na podstawie zmian na rynku, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

Artykuł 3

1. System określony w art. 2 oparty jest na umowach zawieranych pomiędzy organizacjami producentów, które zostały uznane lub tymczasowo zatwierdzone na mocy rozporządzenia nr 2200/96, z jednej strony i przetwórcami zatwierdzonymi przez właściwe władze Państw Członkowskich, z drugiej strony.

Jednakże, w ciągu roku gospodarczego 2001/02 umowy zawarte pomiędzy przetwórcami i indywidualnymi producentami są dozwolone do ilości nie przekraczającej 25% całkowitej ilości zakontraktowanej przez przetwórcę.

2. Umowy są zawierane do określonego terminu, który zostanie ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29. Mają one, w szczególności, określać ilości, które obejmują, przebieg dostaw do przetwórcy i cenę płaconą organizacjom producentów oraz zobowiązują przetwórcę do przetworzenia produktów objętych umową.

Po zawarciu umów, zostaną one przesłane właściwym władzom Państwa Członkowskiego.

3. Organizacje producentów rozszerzają korzyści wynikające z przepisów niniejszego artykułu na podmioty gospodarcze nie zrzeszone w żadnej ze zbiorowych struktur przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96, które poprzez te struktury podejmują się obrotu całą produkcją pomidorów, brzoskwiń i gruszek przeznaczonych do przetworzenia, oraz które współfinansują całkowite koszty zarządzania tym systemem ponoszone przez organizację.

Artykuł 4

1. Pomoc jest przyznawana organizacjom producentów dla ilości surowców dostarczonych do przetworzenia w ramach umów określonych w art. 3.

2. Kwota pomocy wynosi:

34,5 EUR / t dla pomidorów,

47,7 EUR / t dla brzoskwiń,

161,7 EUR / t dla gruszek.

3. Bez uszczerbku dla stosowania art. 5, pomoc jest wypłacana przez Państwa Członkowskie na wniosek organizacji producentów, tak szybko, jak organy kontrolne w Państwie Członkowskim, w którym ma miejsce przetwórstwo, stwierdzą, że produkty objęte umowami zostały dostarczone do zakładów przemysłu przetwórczego. Kwota pomocy otrzymywana przez organizację producentów jest wypłacana na rzecz jej członków oraz, w przypadku gdy ma zastosowanie art. 3 ust. 3, zainteresowanym podmiotom gospodarczym.

Artykuł 5

1. Dla każdego produktu określonego w art. 2 wspólnotowe i krajowe progi dla przetwórstwa są wymienione w załączniku II.

2. W każdym przypadku, gdy przekroczony zostanie wspólnotowy próg dla przetwórstwa, pomoc dla odnośnych produktów, zgodnie z art. 4 ust. 2, zostanie zmniejszona we wszystkich Państwach Członkowskich, w których odpowiedni próg został przekroczony.

Dla celów stosowania pierwszego akapitu przekroczenie progu zostanie obliczone poprzez porównanie progu ze średnią ilością produktów przetworzonych objętych pomocą na podstawie niniejszego rozporządzenia, w ciągu trzech lat gospodarczych poprzedzających rok, na który pomoc ma być ustanowiona.

Jednakże, w celu obliczenia przekroczenia progów ustalonych dla każdego Państwa Członkowskiego, każde ilości dostępne poniżej progu Państwa Członkowskiego, lecz nie przetworzone, będą przydzielone innemu Państwu Członkowskiemu, proporcjonalnie do ich odpowiednich progów.

Zmniejszenie pomocy będzie proporcjonalne do wielkości przekroczenia dotyczącego odpowiedniego progu.

3. W przypadku pomidorów i na zasadzie odstępstwa od ust. 2 akapitu drugiego, stosuje się następujące ustalenia w odniesieniu do pierwszych trzech lat gospodarczych następujących bezpośrednio po wykonaniu niniejszego rozporządzenia:

a) w pierwszym roku gospodarczym:

- przekroczenie progu dla przetwórstwa zostanie obliczone na podstawie ilości dostarczonej do przetworzenia i objętej pomocą w ciągu roku, oraz
- pomoc ustalona w art. 4 ust. 2 zostanie zmniejszona do 31.36 EUR/t. Jednakże, w Państwach Członkowskich, w których progi nie zostaną przekroczone, lub zostaną przekroczone o mniej niż 10% oraz we wszystkich zainteresowanych Państwach Członkowskich, jeżeli progi wspólnotowe nie zostaną przekroczone, dodatek zostanie wypłacony po zakończeniu roku gospodarczego. Dodatek ten zostanie ustalony na podstawie rzeczywistego poziomu przekroczenia progu.

- b) dla drugiego roku gospodarczego, przekroczenie progu dla przetwórstwa zostanie obliczone na podstawie ilości dostarczonej do przetworzenia i objętej pomocą w ciągu pierwszego roku;
 - c) dla trzeciego roku gospodarczego, przekroczenie progu dla przetwórstwa zostanie obliczone na podstawie średniej ilości dostarczonej do przetworzenia i objętej pomocą w pierwszym i drugim roku gospodarczym.
4. Państwa Członkowskie mogą podzielić krajowy próg dla pomidorów na dwa podprogi, mianowicie, pomidory do przetworzenia na całe obrane pomidory oraz te do przetworzenia na inne produkty pomidorowe.

Państwa Członkowskie, które dokonają takiego wyboru, powiadomią o tym Komisję.

Jeżeli krajowe progi zostaną przekroczone, zmniejszenie pomocy przewidziane w ust. 2 ma zastosowanie do pomocy dla obu podprogów, proporcjonalnie do odnotowanego przekroczenia danego podprogów.

Artykuł 6

1. Szczegółowe zasady stosowania art. 2-5, w szczególności zasad dotyczących zatwierdzania przetwórców, zawierania umów przetwórczych, wypłacania pomocy, środków kontrolnych i sankcji, lat gospodarczych, minimalnych parametrów surowców dostarczonych do przetworzenia, minimalnych wymagań jakości dla produktów gotowych oraz finansowych konsekwencji przekroczenia progów, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

2. Kontrole jakości i ilości zostaną również ustalone zgodnie z tą procedurą, w celu zweryfikowania:

- czy produkty dostarczone przetwórcom przez organizacje producentów spełniają wymagania; oraz
- czy produkty dostarczone, zostały rzeczywiście przetworzone na produkty wymienione w załączniku I.”;

2. Po art. 6 dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 6a

1. System pomocy dla produkcji jest stosowany dla:

- a) suszonych fig oznaczonych kodem CN 0804 20 90,
- b) śliwek pochodzących z suszonych śliwek odmiany „d’Ente” oznaczonych kodem CN 0813 20 00,

uzyskanych z owoców zebranych we Wspólnocie.

2. Pomoc dla produkcji jest przyznawana przetwórcom, którzy zapłacili producentom za ich surowce cenę nie niższą niż cena minimalna ustalona w ramach umów zawartych pomiędzy organizacjami producentów uznanymi lub tymczasowo zatwierdzonymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 2200/96, z jednej strony, i przetwórcami, z drugiej strony.

Jednakże, w ciągu roku gospodarczego 2001/02, umowy zawarte pomiędzy przetwórcami i indywidualnymi producentami będą również dozwolone do ilości nie przekraczającej 25% ilości zaklasyfikowanej do pomocy dla produkcji.

Organizacje producentów rozszerzą korzyści, wynikające z przepisów niniejszego artykułu na podmioty gospodarcze nie zrzeszone w żadnej ze zbiorowych struktur przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96, które poprzez te struktury podejmują się obrotu całą produkcją przeznaczoną do wytworzenia produktów określonych w ust. 1, oraz które współfinansują całkowite koszty zarządzania tym systemem ponoszone przez organizację.

Umowy muszą być podpisane przed rozpoczęciem roku gospodarczego.

Artykuł 6b

1. Cena minimalna płacona producentom zostanie obliczona na podstawie:
 - a) minimalnej ceny obowiązującej w poprzednim roku gospodarczym;
 - b) ruchów cen rynkowych w sektorze owocowo-warzywnym;
 - c) konieczności zapewnienia normalnego zagospodarowania podstawowych świeżych produktów na rynku, pod kątem różnych sposobów wykorzystania, łącznie z zaopatrzeniem przemysłu przetwórczego.
2. Ceny minimalne są ustalane przed rozpoczęciem każdego roku gospodarczego.
3. Ceny minimalne i szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

Artykuł 6c

1. Pomoc dla produkcji nie może przekraczać różnicy pomiędzy ceną minimalną płaconą producentowi we Wspólnocie, a ceną surowca w państwach trzecich będących głównymi producentami i eksporterami.
2. Kwota pomocy dla produkcji jest ustalana w taki sposób, aby umożliwić zbycie produktu wspólnotowego, w ramach limitu określonego w ust. 1.

Przy ustalaniu tej kwoty, uwzględnia się w szczególności:

- a) różnicę pomiędzy ceną surowca we Wspólnocie i tą uzyskaną w głównych konkurujących państwach trzecich;

b) kwotę pomocy ustaloną dla poprzedniego roku gospodarczego,

oraz

c) w przypadkach, w których wspólnotowa produkcja jakiegoś produktu stanowi znaczący udział w rynku, zmiany wielkości handlu zagranicznego i cen uzyskiwanych w tym handlu, przy czym to ostatnie kryterium powoduje zmniejszenie kwoty pomocy.

3. Pomoc dla produkcji jest ustalana w przeliczeniu na wagę netto przetworzonego produktu. Współczynniki wyrażające stosunek między wagą zużytego surowca i wagą netto przetworzonego produktu są określone w sposób ujednolicony. Będą one regularnie uaktualniane w oparciu o doświadczenie.

4. Pomoc dla produkcji jest przyznawana przetwórcom wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych, które:

a) zostały wyprodukowane z surowców zebranych we Wspólnocie, za które wnioskujący zapłacił co najmniej cenę minimalną określoną w art. 6a ust. 2;

b) spełniają minimalne wymagania jakości.

5. Cena surowca w głównych konkurujących państwach trzecich jest ustalana głównie na podstawie cen obowiązujących w rzeczywistości na poziomie gospodarstwa, świeżych produktów o porównywalnej jakości, zużytych w przetwórstwie, ważonych w oparciu o ilości gotowych produktów eksportowanych przez te państwa trzecie.

6. W przypadku, gdy produkcja Wspólnoty stanowi co najmniej 50% udziału w ilości produktu tworzącego rynek konsumencki Wspólnoty, zmiany wielkości i cen produktów przywożonych i wywożonych, szacowane są poprzez porównywanie danych z roku kalendarzowego poprzedzającego rozpoczęcie roku gospodarczego z danymi z poprzedniego roku kalendarzowego.

7. Komisja ustala kwotę pomocy dla produkcji przed rozpoczęciem każdego roku gospodarczego, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29. Współczynniki określone w ust. 3, minimalne wymagania jakości oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego zostaną przyjęte zgodnie z tą samą procedurą.”;

3. Uchyła się art. 28;

4. art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisja jest wspomagana przez komitet, Komitet Zarządzający ds. Przetworów Owocowych i Warzywnych, zwany dalej „komitetem”, w skład którego wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich, a jego przewodniczącym jest przedstawiciel Komisji.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

3. Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się jako miesiąc .

4. Komitet przyjmie własny regulamin.”;

5. Załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;

6. Załącznik III zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

W rozporządzeniu Rady (WE) nr 2202/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Pomoc udzielana jest organizacjom producentów dla ilości dostarczonych do przetworzenia w ramach umów określonych w art. 2.

2. Kwota pomocy jest wymieniona w tabeli 1 załącznika I.

Jednakże:

a) w przypadku, gdy umowa określona w art. 2 ust. 1 obejmuje okres dłuższy niż jeden rok gospodarczy i minimalną ilość owoców cytrusowych, ustaloną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 46 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, kwotą pomocy jest kwota wymieniona w tabeli 2 załącznika I;

b) w odniesieniu do ilości dostarczonych na mocy art. 4, kwotą pomocy jest kwota wymieniona w tabeli 3 załącznika I.

3. Bez uszczerbku dla stosowania art. 5, pomoc jest wypłacana przez Państwa Członkowskie organizacjom producentów, które o nią wystąpią, z chwilą, gdy przeprowadzające kontrole władze Państwa Członkowskiego, w którym odbywa się przetwarzanie, ustalą, że produkty objęte kontraktami zostały dostarczone do zakładu przetwórczego.

Pomoc otrzymana przez organizacje producentów jest wypłacana na rzecz ich członków.

4. Środki będą przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 46 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 w celu zapewnienia wywiązania się zakładu przetwórczego z zobowiązania przetworzenia produktów dostarczonych przez organizacje producentów.”;

2. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Progi dla przetwórstwa są ustalane dla Wspólnoty i dla każdego Państwa Członkowskiego będącego producentem, z jednej strony osobno, dla cytryn, grejpfrutów i pomarańczy, i z drugiej strony zbiorczo, dla mandarynek, klementynek i mandarynek „Satsuma”. Progi są wymienione w załączniku II.

2. W każdym przypadku, gdy wspólnotowe progi dla przetwórstwa zostaną przekroczone, pomoc ustalona dla danego produktu zgodnie z art. 3 ust. 2 jest zmniejszana we wszystkich Państwach Członkowskich, w których odpowiednie progi zostały przekroczone.

Dla celów stosowania pierwszego akapitu przekroczenie kwot zostanie obliczone poprzez porównanie progu ze średnią ilością produktów przetworzonych i objętych pomocą na podstawie niniejszego rozporządzenia w ciągu trzech lat gospodarczych poprzedzających rok gospodarczy, na który pomoc ma być ustanowiona.

Jednakże, w celu obliczenia przekroczenia progów ustalonych dla każdego Państwa Członkowskiego, jakiegokolwiek ilości wciąż dostępne poniżej progu Państwa Członkowskiego, lecz nie przetworzone, będą przydzielone innym Państwom Członkowskim, proporcjonalnie do ich odpowiednich progów.

Zmniejszenie pomocy jest proporcjonalne do wielkości przekroczenia dotyczącego odpowiedniego progu.

3. Państwa Członkowskie mogą podzielić krajowe progi ustanowione dla małych owoców cytrusowych na dwa podprogi, mianowicie, małe owoce cytrusowe przeznaczone do przetworzenia na części oraz te przeznaczone do przetworzenia na sok.

Państwa Członkowskie, które dokonają takiego wyboru, muszą powiadomić o tym Komisję.

Jeżeli krajowe progi zostaną przekroczone, zmniejszenie pomocy przewidziane w ust. 2 ma zastosowanie do pomocy dla obu podprogów, proporcjonalnie do odnotowanego przekroczenia danego podprogu.”;

3. Załącznik staje się załącznikiem I.

4. Tekst załącznika II znajdujący się w załączniku III do niniejszego rozporządzenia dodaje się po załączniku I.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do każdego produktu lub grupy produktów od roku gospodarczego 2001/02. Jednakże, art. 1 ust. 1 stosuje się w odniesieniu do funduszy operacyjnych od 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 2000 r.

W imieniu Rady

J. GLAVANY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

Produkty przetworzone określone w art. 2

Kod CN	Oznaczenie towarów
ex 0710 80 70	Obrane pomidory, całe lub w kawałkach, zamrożone
ex 0712 90 30	Płatki pomidorów
2002 10 10	Obrane pomidory, całe lub w kawałkach
2002 10 90	Nieobrane pomidory, całe lub w kawałkach
ex 2002 90	Inne (sok lub sos do pizzy)
ex 2002 90 11	Sok pomidorowy (łącznie z passata)
ex 2002 90 19	
ex 2002 90 31	Koncentrat pomidorowy
ex 2002 90 39	
ex 2002 90 91	
ex 2002 90 99	
ex 2008 40 51	Gruszki odmiany Williams i Rocha w syropie i/lub naturalnym soku
ex 2008 40 59	
ex 2008 40 71	
ex 2008 40 79	
ex 2008 40 91	
ex 2008 40 99	
ex 2008 70 61	Brzoskwinie w syropie i/lub naturalnym soku
ex 2008 70 66	
ex 2008 70 71	
ex 2008 70 79	
ex 2008 70 92	
ex 2008 70 94	
ex 2008 70 99	
ex 2008 92	Mieszanki z owoców, całych lub w kawałkach, w syropie i/lub naturalnym soku, z zawartością przynajmniej 60% brzoskwiń i gruszek
ex 2008 99	
2009 50	sok pomidorowy”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK III

Progi dla przetwórstwa określone w art. 5

Waga netto świeżych produktów

(w tonach)

		Pomidory	Brzoskwinie	Gruszki
Progi wspólnotowe		8 251 455	539 006	104 617
Progi narodowe	Grecja	1 211 241	300 000	5 155
	Hiszpania	1 238 606	180 794	35 199
	Francja	401 608	15 685	17 703
	Włochy	4 350 000	42 309	45 708
	Królestwo Niderlandów	-	-	243
	Austria	-	-	9
	Portugalia	1 050 000	218	600

- : bez znaczenia”

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK II

Progi dla przetwórstwa określone w art. 5

Waga netto świeżych produktów

(w tonach)

		Pomarańcze	Cytryny	Grejpfruty	Małe owoce cytrusowe
Progi wspólnotowe		1 500 236	510 600	6000	384 000
Progi narodowe	Grecja	280 000	27 976	799	5 217
	Hiszpania	600 467	192 198	1 919	270 186
	Francja	-	-	61	445
	Włochy	599 769	240 426	3 221	106 428
	Portugalia	20 000	-	-	1 724

—: bez znaczenia”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 911/2001

z dnia 10 maja 2001 r.

rozszerzające wykaz produktów wymienionych w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 718/2001², w szczególności jego art. 2 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Klasyfikacja wykorzystująca wspólne obowiązkowe normy dla świeżych owoców i warzyw przewiduje ramy odniesienia, które zachęcają do sprawiedliwego handlu i przejrzystości rynku oraz eliminują z rynku produkty o niesatysfakcjonującej jakości. Pomaga też poprawić rentowność produkcji.
- (2) Z pomocą przedstawicieli tego sektora z Europejskiego Stowarzyszenia Hodowców Pieczarek, Grupa Robocza ds. normalizacji produktów łatwo psujących się i rozwoju jakości Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych (EKGNZ)) jednomyślnie przyjęła nową normę dla pieczarek hodowlanych rodzaju *Agaricus*. Ponadto mając na uwadze, że obecnie znaczna wielkość i wartość wewnątrzspółnotowego i pozawspółnotowego handlu pieczarkami hodowlanymi wewnątrz i poza Wspólnotą uzasadnia przyjęcie normy, produkt powinien być dodany do wykazu produktów, które będą dostarczane dla klienta w stanie świeżym i podlegają normom
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do wykazu znajdującego się w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 dodaje się pieczarki hodowlane.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 100 z 11.4.2001, str. 12.

Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 maja 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 47/2003

z dnia 10 stycznia 2003 r.

zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady(WE) nr 2200/96

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 545/2002², w szczególności jego art. 2 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 wymienia produkty, które mają być dostarczane konsumentowi w stanie świeżym oraz podlegają określonym normom jakości.
- (2) Opakowania dla konsumenta zawierające różne gatunki owoców i warzyw, stają się coraz bardziej powszechne na rynku i umożliwiają zaspokojenie popytu niektórych konsumentów.
- (3) Uczciwy handel wymaga jednolitej jakości warzyw i owoców, które sprzedawane są w tych samych opakowaniach. Konieczne staje się rozszerzenie wykazu produktów podlegających normom handlowym w celu uwzględnienia innych produktów, które znajdują się w tych samych opakowaniach przeznaczonych na sprzedaż, co produkty z tego wykazu.
- (4) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 powinien dlatego zostać zmieniony.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 dodaje się, co następuje:

„Inne produkty określone w art. 1, znajdujące się w pojedynczych opakowaniach o wadze netto mniejszej niż trzy kilogramy, z co najmniej jednym z produktów wymienionych w niniejszym załączniku.”

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 84 z 28.3.2002, str. 1.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 stycznia 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 659/97

z dnia 16 kwietnia 1997 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, w szczególności jego art. 30 ust. 6, art. 48 i 57,

a także mając na uwadze, co następuje:

tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 2200/96 ustanawia ustalenia interwencyjne dla produktów określonych w art. 1 ust. 2; muszą być ustanowione szczegółowe zasady stosowania;

w odniesieniu do produktów, terminy „niewystawione na sprzedaż” i „wycofane z rynku” powinny być traktowane jako równoważne i powinny zostać zawarte w jednej definicji; należy także wyjaśnić, że przepisy w sprawie wymagań opakowań nie mają zastosowania do produktów wycofanych z rynku;

należy określić lata gospodarcze dla produktów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2200/96;

w celu zastosowania limitów ustanowionych w art. 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, należy określić „ilość wprowadzoną do obrotu” danego produktu wprowadzanego do obrotu przez organizację producentów, biorąc pod uwagę produkcję rzeczywiście rozdysponowaną przez organizację producentów, o której mowa, produkcję innych organizacji producentów i produkcję producentów nie związanych z żadną organizacją producentów;

art. 28 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek powiadamiania Komisji o cenach zarejestrowanych na reprezentatywnych rynkach producentów dla niektórych produktów i dla niektórych okresów; należy sporządzić wykazy tych rynków i produktów;

art. 26 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 ustanawia wspólnotową rekompensatę za wycofanie produktów, wymienionych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia; system płatności tych rekompensat powinien zostać wprowadzony w taki sposób, aby zapewnić ciągłe przestrzeganie ograniczeń ustanowionych w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 2200/96;

aby zapobiec nieprawidłowościom w stosowaniu systemu i aby zapewnić jego przejrzystość, organizacje producentów muszą powiadamiać wcześniej odpowiedzialne władze monitorujące przed każdym zamiarem wycofania; w przypadku braku takiego

¹ Dz.U. nr L 297 z 21.11.1996, str. 1.

powiadomienia, produkt może być rozdysponowany jedynie po uzyskaniu upoważnienia od Państwa Członkowskiego; ponadto należy ustalić system łączności dla organizacji producentów i dla Państw Członkowskich;

w celu stosowania przepisów art. 25 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, należy ustanowić terminy dla przedstawienia środków podjętych przez Państwa Członkowskie w celu zapewnienia działań sprzyjających środowisku podczas wycofywania;

art. 30 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96 stanowi, że owoce i warzywa wycofane z rynku zgodnie z art. 23 ust. 1, które zostają niesprzedane, mogą być rozprowadzane bezpłatnie, w obu przypadkach w ramach i poza Wspólnotą, jako pomoc humanitarna dla niektórych kategorii społeczeństwa, potrzebujących pomocy, poprzez organizacje charytatywne; organizacje charytatywne powinny być uprzednio zatwierdzone;

w przypadku bezpłatnej dystrybucji owoców i warzyw wycofanych z rynku, koszty transportu są ponoszone przez Wspólnotę zgodnie z art. 30 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2200/96; należy przewidzieć, że koszty te muszą być wypłacone wysyłającemu, który poniósł koszty transportu; istnieje potrzeba ustalenia ryczałtowych stawek dla pokrycia tych kosztów;

w przypadku bezpłatnej dystrybucji jabłek i owoców cytrusowych wycofanych z rynku, rzeczywiste koszty sortowania i pakowania mogą być ponoszone przez Wspólnotę zgodnie z art. 30 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, do określonego limitu; w celu zakwalifikowania do skorzystania z tego środka, organizacje charytatywne i organizacje producentów muszą zawrzeć porozumienia umowne; należy ustanowić przepisy regulujące takie porozumienia;

należy ustanowić procedury kontroli fizycznej i dokumentacyjnej dla działań interwencyjnych i bezpłatnej dystrybucji; w przypadkach naruszenia, należy przewidzieć kary zapobiegawcze odpowiednie do wykroczenia; działania kontrolne muszą obejmować organizacje producentów i uczestniczące organizacje charytatywne;

za rok gospodarczy 1997 i jako środek przejściowy, organizacje producentów, które przedstawiły program operacyjny zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 411/97¹ mogą uzupełniać wspólnotową rekompensatę za wycofanie;

konieczne jest uchylenie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3587/86², ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1363/95³, rozporządzenia Komisji (EWG) nr 827/90⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 771/95⁵, rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2103/90⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1363/95, rozporządzenia (EWG) nr 2276/92⁷ ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1363/95 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 113/97⁸, których przepisy tracą moc lub są zastąpione niniejszym rozporządzeniem;

¹ Dz.U. nr L 62 z 4.03.1997, str. 9.

² Dz.U. nr L 334 z 27.11.1986, str. 1.

³ Dz.U. nr L 132 z 16.06.1995, str. 8.

⁴ Dz.U. nr L 86 z 31.03.1990, str. 13.

⁵ Dz.U. nr L 77 z 6.04.1995, str. 9.

⁶ Dz.U. nr L 191 z 24.07.1990, str. 19.

⁷ Dz.U. nr L 220 z 5.08.1992, str. 22.

⁸ Dz.U. nr L 20 z 23.01.1997, str. 26.

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw oraz Komitetu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Ustalenia interwencyjne

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady stosowania ustaleń interwencyjnych przewidzianych w tytule IV rozporządzenia (WE) nr 2200/96 i stosuje się do produktów określonych w jego art. 1 ust. 2.

Artykuł 2

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia, produkty „wycofane z rynku” i „nie wystawione na sprzedaż” oznaczają produkty, które nie są sprzedane poprzez organizację producentów, zgodnie z ustaleniami interwencyjnymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96.

2. Produkty wycofane z rynku muszą spełniać obowiązujące normy, jeżeli takie normy zostały przyjęte zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96. Jednakże, w tym przypadku normy dotyczące pakowania i opakowań nie mają zastosowania.

Artykuł 3

1. Dla każdego produktu „ilość wprowadzona do obrotu” organizacji producentów określona w art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 jest sumą:

- a) produkcji członków rzeczywiście sprzedanej przez organizację producentów lub przetworzonej przez nią;
- b) produkcji członków organizacji producentów sprzedanej bezpośrednio przez jej członków, przewidzianej w art. 11 ust. 1 lit. c) pkt. 3 tiret pierwsze i czwarte rozporządzenia (WE) nr 2200/96;
- c) produkcji członków innych organizacji producentów wprowadzonej do obrotu przez daną organizację producentów, zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. c) pkt. 3 tiret drugie i trzecie.

Ilość wprowadzona do obrotu, określona w akapicie pierwszym nie obejmuje produkcji wprowadzonej do obrotu członków organizacji producentów, którzy są upoważnieni do sprzedaży zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. c) pkt. 3 tiret drugie i trzecie.

2. Produkcja wprowadzona do obrotu, określona w art. 23 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 jest równoważna ilości wprowadzonej do obrotu, określonej w ust. 1.

Artykuł 4

Lata gospodarcze dla produktów kwalifikujących się do wspólnotowej rekompensaty za wycofanie zgodnie z art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 są wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Lata gospodarcze dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 inne niż te określone w akapicie pierwszym rozpoczynają się od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia.

Artykuł 5

1. Dla produktów wymienionych w załączniku II rozporządzenia (WE) nr 2200/96, płatność wspólnotowej rekompensaty za wycofanie, określonej w art. 26 niniejszego rozporządzenia, podlega przedstawieniu właściwym władzom Państwa Członkowskiego, wniosku przez organizację producentów określoną w art. 11 i 13 lub przez stowarzyszenia takich organizacji.

W przypadku zastosowania przepisów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, dana organizacja producentów nie może dłużej czerpać korzyści z przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Wniosek określony w ust. 1 obejmuje okres przynajmniej jednego miesiąca. Towarzyszą mu dodatkowe dokumenty potwierdzające ilość każdego produktu wprowadzonego do obrotu oraz ilość każdego produktu nie wystawionego na sprzedaż przez organizację producentów, oraz wskazując:

- a) produkcję członków rzeczywiście sprzedaną poprzez organizację producentów lub przetworzoną przez nią;
- b) produkcję członków innych organizacji producentów wprowadzoną do obrotu przez daną organizację producentów zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. c) pkt. 3 tiret drugie i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96;
- c) produkcję dostarczoną przez każdego plantatora, który nie jest członkiem żadnej organizacji producentów zgodnie z art. 24 tego rozporządzenia.

3. Rozpatrując każdy wniosek Państwa Członkowskie zapewniają, że ilość nie wystawiona na sprzedaż od początku roku gospodarczego, którego dotyczy, spełnia limity ustanowione w art. 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 2200/96. Jeżeli limity te zostały przekroczone, wspólnotową rekompensatę za wycofanie należy wypłacić tylko w poszanowaniu tych limitów i rekompensaty już wypłaconej. Nadwyżki ilości są wliczone przy rozpatrywaniu następnego wniosku.

Artykuł 6

Bez uszczerbku dla przepisów art. 22 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do płatności rekompensaty za wycofanie produktów nie wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 oraz przyznania dodatku do wspólnotowej rekompensaty za wycofanie, przewidzianych w art. 15 ust. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96, stosuje się

przepisy rozporządzenia (WE) nr 411/97.

Artykuł 7

1. Reprezentatywne rynki określone w art. 28 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 należy wymienić w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.
2. Państwa Członkowskie informują Komisję co tydzień pocztą elektroniczną o cenach produkcji na każdy dzień handlowy rejestrowanych na reprezentatywnych rynkach dla produktów i w okresach wymienionych w załączniku III. Komisja przesyła niniejszą informację Państwom Członkowskim.

Artykuł 8

1. Organizacje producentów lub ich stowarzyszenia powiadamiają właściwe władze krajowe o każdym działaniu wycofania przynajmniej z 24-godzinnym wyprzedzeniem, wymieniając produkty przeznaczone do interwencji łącznie z oszacowaną ilością każdego uwzględnionego produktu.

Jednakże, jeśli niemożliwe było wcześniejsze powiadomienie o działaniu wycofania, produkty wycofywane nie mogą być rozdysponowane dopóki Państwo Członkowskie nie przekaże upoważnienia.

Organizacje producentów poświadczają pisemnie, że produkty wycofywane spełniają obowiązujące normy, jeżeli takie normy zostały przyjęte zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Powiadamiają one właściwe władze krajowe o środkach podjętych dla zapewnienia, że działania wycofania są sprzyjające ochronie środowiska.

2. Organizacje producentów lub ich stowarzyszenia dostarczają Państwom Członkowskim następujące informacje, które to przekazują Komisji:
 - a) zapasy jabłek i gruszek dostępne pierwszego dnia każdego miesiąca;
 - b) na początku roku gospodarczego zgłoszenie obszaru uprawnego dla każdego produktu i jeśli stosowne dla każdej odmiany.

Artykuł 9

1. Przed dziesiątym dniem każdego miesiąca, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji pocztą elektroniczną oszacowanie produktów nie wystawionych na sprzedaż w poprzednich miesiącach, w rozbiciu na produkty.
2. Na koniec każdego roku gospodarczego, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji dla każdego uwzględnionego produktu, szczegóły wymienione w załączniku IV. Szczegóły należy przesłać:
 - a) nie później niż dnia 30 czerwca po każdym roku gospodarczym w przypadku pomidorów, bakłażanów, kalafiorów, moreli, brzoskwiń, nektarynek, winogron,

melonów, arbuźów i produktów nie wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2200/96;

b) nie później niż dnia 30 listopada po każdym roku gospodarczym w przypadku cytryn, gruszek, jabłek, satsumas, klementynek i słodkich pomarańczy.

3. Jeżeli Państwa Członkowskie nie przesyłają szczegółów określonych w ust. 2 lub, jeżeli przesłane szczegóły wykazują błędy w świetle obiektywnych faktów, jakie posiada Komisja, Komisja może zawiesić wypłatę zaliczek na pokrycie kosztów określonych w art. 5 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70¹ do czasu przesłania wymaganych szczegółów.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję najpóźniej do dnia 15 września 1997 r. o krajowej strukturze przewidzianej w art. 25 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Państwa Członkowskie informują Komisję o jakichkolwiek zmianach do powyższej struktury.

ROZDZIAŁ II

Bezpłatna dystrybucja

Artykuł 11

1. Zgodnie z art. 30 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96, produkty wycofane z rynku w ciągu danego roku gospodarczego mogą być udostępnione bezpłatnie organizacjom charytatywnym zatwierdzonym przez Państwa Członkowskie, na ich żądanie.

2. W celu zakwalifikowania się do zatwierdzenia, organizacje charytatywne podejmują się:

- a) zastosować się do niniejszego rozporządzenia;
- b) posiadać oddzielną rachunkowość dla działań, o których mowa;
- c) przyjąć kontrole przewidziane przez przepisy wspólnotowe.

3. Państwa Członkowskie zatwierdzają organizacje charytatywne w przynajmniej jednej z następujących kategorii:

- a) organizacje charytatywne upoważnione do dystrybucji na terytorium Państwa Członkowskiego produktów, które zostały na nim wycofane;
- b) organizacje charytatywne upoważnione do dystrybucji na terytorium Wspólnoty;
- c) organizacje charytatywne upoważnione do dystrybucji wspólnotowych produktów w państwach trzecich.

¹ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wykazach zatwierdzonych charytatywnych organizacji określonych w lit. b) i c) akapit pierwszy, które są publikowane w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 12

Instytucje określone w art. 30 ust. 1 lit. a) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 2200/96, które są wyznaczone przez Państwa Członkowskie muszą spełniać warunki zgodnie z art. 11 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie podejmują środki ułatwiające kontakty i działania między zainteresowanymi organizacjami producentów a organizacjami charytatywnymi zatwierdzonymi zgodnie z art. 11 ust. 2.

Na koniec każdego roku gospodarczego, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji informacje wymienione w załączniku VI dotyczące działań w zakresie bezpłatnej dystrybucji.

Artykuł 14

1. Bezpłatna dystrybucja poza Wspólnotą jako część pomocy humanitarnej prowadzona jest przez organizacje charytatywne określone w art. 11 ust. 3 lit. c) zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.
2. Wysłane produkty nie podlegają refundacjom wywozowym. Wydany wywozowy dokument celny, dokument tranzytowy i każdy dokument T5 zostają podpisane „bez refundacji”.
3. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji plany każdego działania bezpłatnej dystrybucji i wysyłają jej kopię powiadomienia do Konsultacyjnego Podkomitetu ds. Rozdysponowania Nadwyżek FAO, w sprawie zezwolenia na działanie przez Komisję.

Komisja podejmuje decyzje na zasadzie jednostkowych przypadków, czy zezwolić na takie działania w świetle zagwarantowania pomyślnej konkluzji i sytuacji rynku.

Na zakończenie każdego działania Państwa Członkowskie przesyłają Komisji informacje wymienione w załączniku VI.

Artykuł 15

1. Koszty transportu związane z bezpłatną dystrybucją wszystkich produktów wycofanych z rynku powinny zostać spełnione przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) na bazie ryczałtowych kosztów ustalonych zgodnie z odległością między punktem wycofania i miejscem realizacji dostawy ustalonych w załączniku V.

W przypadku bezpłatnej dystrybucji poza Wspólnotę, kwoty ryczałtowe wymienione w załączniku V pokrywają odległość między punktem wycofania i punktem wyjścia ze

Wspólnoty.

2. Koszty transportu płacone są wysyłającemu, który rzeczywiście poniósł finansowe koszty transportu związanego z bezpłatną dystrybucją.

Płatność wyżej wymienionych kwot podlega przedstawieniu towarzyszących dokumentów, potwierdzających, w szczególności:

- nazwy jednostek - beneficjentów,
- ilość danych produktów,
- akceptację przez organizację charytatywną,
- użyte środki transportu.

Artykuł 16

1. W przypadku jabłek i owoców cytrusowych wycofanych z rynku, koszty sortowania i pakowania związane z bezpłatną dystrybucją są pokrywane przez Sekcję Gwarancji EFOGR, do wysokości ustalonej w załączniku V ust. 2, kiedy bezpłatna dystrybucja jest wykonywana na podstawie porozumień umownych między organizacjami producentów i danymi organizacjami charytatywnymi.

2. Dla celów ust. 1 organizacje producentów zawierają, na początku roku gospodarczego, porozumienia umowne z zatwierdzonymi organizacjami charytatywnymi zgodnie z art. 11 ust. 2 i 3 oraz powiadamiają o nich właściwe władze krajowe jak tylko zostaną zawarte. Właściwe władze ustalają ostateczny termin zawarcia takich porozumień.

3. Porozumienia zawierane są z zastrzeżeniem istnienia produktów wycofanych z rynku. Ilości przewidziane w porozumieniach mogą ulec zwiększeniu w ciągu roku gospodarczego, zależnie od sytuacji rynku.

4. Porozumienia zawierane są na jeden rok gospodarczy w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 2200/96 i wskazują:

- prawdopodobną ilość każdego produktu,
- przewidywane środki transportu,
- planowany kurs dostawy,
- uzgodnione miejsce udostępnienia produktu,
- zobowiązanie organizacji producentów do udostępnienia gotowych posortowanych produktów w opakowaniach mniejszych niż 25 kg,
- oszacowanie beneficjentów przez jednostkę administracyjną.

5. Państwa Członkowskie przesyłają Komisji, nie później niż jeden miesiąc po zawarciu

porozumienia, informacje określone w ust. 4.

6. Koszty sortowania i pakowania zostaną wypłacone organizacjom producentów, które wykonały sortowanie i pakowanie oraz przedstawiły dokumenty towarzyszące, potwierdzające, w szczególności:

- nazwy jednostek - beneficjentów,
- ilość danych produktów,
- rzeczywiste koszty sortowania i pakowania,
- akceptację przez organizację charytatywną.

ROZDZIAŁ III

Kontrole i kary

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie podejmują wszystkie niezbędne środki dla zapewnienia, że są przestrzegane przepisy tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 2200/96, w szczególności przepisy ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.

2. Państwa Członkowskie dokonują kontroli fizycznych i dokumentacyjnych dotyczących produktów wycofanych przez wszystkie organizacje producentów przynajmniej raz w ciągu roku gospodarczego. Kontrole obejmują przynajmniej 20% całej wycofanej ilości.

Ponadto zapewniają one, że produkty nie wystawione na sprzedaż spełniają obowiązujące normy, jeżeli takie normy zostały przyjęte zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

W przypadkach stosowania przepisów art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, Państwa Członkowskie kontrolują wszystkie wycofane ilości.

3. Państwa Członkowskie przeprowadzają kontrole dokumentów dotyczących działań interwencyjnych dla zapewnienia, że rachunki są poprawne i że spełnianie warunków płatności wspólnotowej rekompensaty za wycofanie lub dofinansowania z funduszu operacyjnego określonego w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, jest skutecznie weryfikowane.

Kontrole podejmowane są w odniesieniu do każdej organizacji producentów przynajmniej raz w roku gospodarczym oraz w odniesieniu do każdego produktu, muszą dotyczyć przynajmniej 10% wniosków w sprawie płatności.

4. Jeżeli kontrole wykazują istotne niezgodności, właściwe władze przeprowadzają dodatkowe kontrole w ciągu roku gospodarczego i zwiększają częstotliwość kontroli w następnym roku gospodarczym.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, że działania dotyczące bezpłatnej dystrybucji, zarówno wewnątrz jak i poza Wspólnotą, są zgodne z obowiązującymi przepisami.

Państwa Członkowskie w szczególności:

- a) zapewniają, że działania, o których mowa są odpowiednio przeprowadzane;
 - b) weryfikują ostateczne wykorzystanie produktów przez organizację charytatywną, szczególnie przez wymaganie od nich świadectwa akceptacji poświadczającego wykorzystanie produktów;
 - c) kontrolują ostateczne miejsce przeznaczenia produktów.
2. Kontrole mają charakter zarówno fizyczny jak i dokumentacyjny oraz dotyczą zarówno organizacji producentów jak i danych organizacji charytatywnych. Mogą one mieć charakter losowy i każdego roku obejmować przynajmniej 10% rozprowadzanej ilości.
3. W odniesieniu do dystrybucji wewnątrz Wspólnoty i bez uszczerbku dla art. 39 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium, ma miejsce bezpłatna dystrybucja, podejmują kontrole w sprawie wykorzystania produktów i ich ostatecznego miejsca przeznaczenia.
4. Na żądanie Państwa Członkowskiego, Komisja pomaga mu w monitorowaniu działań związanych z bezpłatną dystrybucją poza Wspólnotą.

Artykuł 19

1. Beneficjent wspólnotowej rekompensaty za wycofanie lub dofinansowania z funduszu operacyjnego jest zobowiązany do zapłacenia podwójnej kwoty niesłusznie wypłaconej, plus odsetki obliczone w odniesieniu do czasu, który upłynął między płatnością a zwrotem przez beneficjanta, kiedy kontrole przeprowadzone zgodnie z art. 17 wykazują, że:

- a) produkty nie wystawione na sprzedaż nie spełniają przepisów w odniesieniu do norm ustanowionych w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96;
- b) produkty nie wystawione na sprzedaż nie były rozdysponowane zgodnie z art. 30 niniejszego rozporządzenia;
- c) rozdysponowanie produktów nie wystawionych na sprzedaż powoduje istotną szkodę dla środowiska.

Jednakże, kara określona w akapicie pierwszym nie będzie zastosowana, jeśli beneficjent udowodni w zadowalającym stopniu właściwym władzom krajowym, że nieprawidłowości nie zostały spowodowane umyślnie lub nie były wynikiem karygodnego zaniedbania z jego strony. W takich przypadkach, beneficjent zwraca jedynie kwotę niesłusznie wypłaconą, plus odsetki.

Stopa oprocentowania równa jest stopie Europejskiego Instytutu Walutowego, stosowanej w

transakcjach przeprowadzanych w ecu opublikowanej w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich* i obowiązującej w dniu dokonania niesłusznej wypłaty, plus trzy punkty procentowe.

2. Sumy odzyskane, z narosłymi odsetkami, wpłacane są na konto odpowiedzialnej agencji płatniczej i potrącane z wydatków finansowanych przez EFOGR.

3. W przypadku fałszywego zgłoszenia, dokonanego rozmyślnie lub przez poważne zaniedbanie, dana organizacja producentów, pozbawiona zostaje prawa do otrzymania wspólnotowej rekompensaty za wycofanie w roku gospodarczym następującym po tym, w stosunku, do którego fałszywe zgłoszenie zostało stwierdzone.

Artykuł 20

1. W przypadku, gdy nieprawidłowości, które można przypisać organizacjom producentów lub zatwierdzonym organizacjom charytatywnym określonym w art. 11 i 12 zostaną stwierdzone w trakcie bezpłatnej dystrybucji na podstawie kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 18, stosuje się przepisy ust. 2-7 niniejszego artykułu.

2. Zatwierdzenie określone w art. 11 ust. 2 zostaje wycofane organizacjom charytatywnym. Wycofanie staje się skuteczne niezwłocznie i obowiązuje przynajmniej przez jeden rok gospodarczy oraz może być przedłużone zależnie od stopnia nieprawidłowości.

3. Instytucje określone w art. 12 nie mogą zostać beneficjentami działań bezpłatnej dystrybucji w kolejnym roku gospodarczym.

4. Organizacja charytatywna lub instytucja, która otrzymała produkt wycofany z rynku jest zobowiązana do spłacenia wartości produktów otrzymanych plus odsetki obliczone w odniesieniu do okresu, który upłynął między otrzymaniem produktów i zwrotem płatności przez beneficjanta.

5. Przepisy art. 19 ust. 3 stosuje się do danej organizacji producentów.

Ponadto organizacja producentów zobowiązana jest do zwrócenia podwójnej kwoty otrzymanej w związku z kosztami sortowania i pakowania, plus odsetki obliczone w odniesieniu do okresu, który upłynął między płatnością a zwrotem przez beneficjanta.

Wysyłający, któremu zwrócono koszty transportu określone w art. 15 zobowiązany jest do zwrócenia podwójnej kwoty otrzymanej za transport plus odsetki obliczone w odniesieniu do okresu, który upłynął między płatnością a zwrotem przez beneficjanta.

6. Stopą procentową ma być stopa stosowana przez Europejski Instytut Monetarny w jego działaniach prowadzonych w ecu, opublikowana w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich* i obowiązująca w dniu dokonania niesłusznej płatności, powiększona o trzy punkty procentowe.

7. Zwrócone kwoty, plus ich odsetki, wpłacane są na konto właściwej agencji płatniczej i potrącane z wydatków finansowanych przez EFOGR.

Artykuł 21

Art. 19 i 20 niniejszego rozporządzenia stosuje się bez uszczerbku dla innych kar, które mogą być przyjęte zgodnie z art. 48 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 22

Za 1997 r. organizacje producentów, które przedstawiły projekt programu operacyjnego do zatwierdzenia zgodnie z art. 3 lub 15 rozporządzenia (WE) nr 411/97 są niniejszym upoważnione do przyznawania, na ich własne ryzyko, dodatków do wspólnotowej rekompensaty za wycofanie, zgodnie z art. 15 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Artykuł 23

Rozporządzenia (EWG) nr 3587/86, (EWG) nr 827/90, (EWG) nr 2103/90, (EWG) nr 2276/92 oraz (WE) nr 113/97 niniejszym tracą moc.

Artykuł 24

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Jednakże, dla każdego produktu wymienionego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2200/96, stosuje się je z dniem rozpoczęcia roku gospodarczego 1997/98.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 kwietnia 1997 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

**LATA GOSPODARCZE DLA PRODUKTÓW WYMENIONYCH W ZAŁĄCZNIKU
II DO ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 2200/96**

Produkt	Data
Pomidory	Od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia
Bakłażany	Od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia
Melony	Od dnia 1 kwietnia do dnia 21 marca
Arbuzy	Od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca
Kalafiory	Od dnia 1 maja do dnia 30 kwietnia
Morele	Od dnia 1 maja do dnia 30 kwietnia
Nektarynki	Od dnia 1 maja do dnia 30 kwietnia
Brzoskwinie	Od dnia 1 maja do dnia 30 kwietnia
Winogrona deserowe	Od dnia 1 maja do dnia 30 kwietnia
Cytryny	Od dnia 1 czerwca do dnia 31 maja
Gruszki	Od dnia 1 czerwca do dnia 31 maja
Jabłka	Od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca
Satsumas	Od dnia 1 października do dnia 30 września
Mandarynki	Od dnia 1 października do dnia 30 września
Klementynki	Od dnia 1 października do dnia 30 września
Słodkie pomarańcze	Od dnia 1 października do dnia 30 września

ZALĄCZNIK II

WYKAZ REPREZENTATYWNYCH RYNKÓW

Morele

	Francja	Włochy	Hiszpania	Portugalia
Grecja				
Argos	Châteaurenard	Salerno	Murcia	Alenquer
Korinthos	Perpignan	Forli	Walencja	Algarve
Moudania	Valence		Saragossa	

Baklazany

	Francja	Włochy	Niderlandy	Hiszpania	Portugalia
Grecja					
Skala (Lakonias)	Châteaurenard	Latina	Coöperatie V, T, N, Den Bosch	Almeria	Algarve
Saloniki		Catanzaro	Coöperatieve Veiling ZON, Grubbenvorst	Walencja	

Kalafiory

Belgia / Luksemburg	Niderlandy	Niemcy	Grecja	Francja	Irlandia
Sint - Katelijne Waver	Coöperatie V, T, N, Den Bosch Coöperatieve Veiling ZON, Grbbenvorst	Hamburg Kitzingen Maxdorf Reichenau Straelen Erfurt	Athina Chalkida Saloniki	Châteaurenard Saint - Malo Saint - Omer Saint – Pol – de - Leon	Dublin
Włochy	Austria	Zjednoczone Królestwo	Hiszpania	Portugalia	Dania
Ascoli Piceno Pesaro Taranto	Wiedeń	Birmingham Liverpool Londyn Bristol	Barcelona La Rioja Grenada Murcia Navarra Sewilla Walencja	Oeste	Odense
Finlandia	Szwecja				
Helsinki	Helsingborg				

Cytryny

Grecja	Włochy	Hiszpania	Portugalia
Egio	Katania	Alicante	Algarve
Xylokaastro	Palermo	Málaga	Oeste
	Syrakuzy	Murcia	
	Mesyra		

Klementynki

Grecja	Francja	Włochy	Hiszpania	Portugalia
Argos	Korsyka	Cosenza	Castellón	Alcácer do Sal
		Taranto	Walencja	Algarve

Truskawki

Włochy	Portugalia	Hiszpania
Salerno	Algarve	Barcelona
		Huelva
Bolonia	Oeste	Walencja

Mandarynki

Grecja	Włochy	Hiszpania	Portugalia
Argos	Katania	Alicante	Algarve
Chios	Syrakuzy	Castellón	
	Taranto	Walencja	

Melony

Włochy	Hiszpania	Grecja	Portugalia
Salerno	Almería	Kyparissia	Ribatejo
Ferrara	Badajoz	Amaliada	
Bolonia	Ciudad Real	Patra	
	Murcia	Larissa	
		Trikala	

Słodkie pomarańcze

Grecja	Włochy	Hiszpania	Portugalia
Argos	Katania	Alicante	Algarve
Arta	Syrakuzy	Castellón	Santiago de Cacém
Sparti	Catanzaro	Sewilla	
		Walencja	

Arbuzy

Włochy	Hiszpania	Grecja	Portugalia
Latina	Almería	Kyparissia	Ribatejo
Bolonia	Murcia	Amaliada	
Ferrara	Walencja	Patra	
		Larissa	
		Trikala	

Brzoskwinie i nektarynki

Grecja	Francja	Hiszpania	Włochy (Brzoskwinie)	Włochy (Nektarynki)	Portugalia
Skydra	Montauban	Huesca	Bolonia	Salerno	Cova da Beira
Veria	Nimes	La Rioja	Ferrara	Rawenna	Montergil
	Perpignan	Lerida	Ravenna	Forli	Ribatejo
	Walencja	Murcia	Forli	Werona	Oeste
		Sewilla	Salerno	Ferrara	
		Walencja			
		Saragossa			

Jabłka

Belgia/Luksemburg	Dania	Niemcy	Grecja	Francja	Irlandia
Sint - Truiden	Odense	Bonn - Roidorf Hamburg Bodenseemarkt Stade	Naoussa Skydra Tripolis Volos	Angers Montauban Nimes	Dublin

Włochy	Niderlandy	Zjednoczone Królestwo	Hiszpania	Portugalia
Bolzano Ferrara Rawenna Werona	Coöperatie V, T, N, Den Bosch Geldermalsen & Omstreken Geldermalsen	Birmingham Londyn	Gerona Huesca La Rioja Lérida Saragossa	Oeste Cova da Beira Guarda Viseu

Finlandia	Szwecja	Austria
Helsinki	Helsingborg	Wollsdorf

Gruszki

Belgia / Luksemburg	Dania	Niemcy	Grecja	Irlandia	Włochy
Sint - Truiden	Odense	Bonn - Roisdorf Ingelheim Stade	Veria Volos	Dublin	Rawenna Bolzano Werona Ferrara Rovigo

Francja	Niderlandy	Zjednoczone Królestwo	Hiszpania	Portugalia
Angers	Coöperatie V, T, N, Den Bosch	Birmingham Londyn	Badajoz Huesca La Rioja Lerida Saragossa	Oeste Cova da Beira
Avignon	Geldermalsen & Omstreken			
Walencja	Geldermalsen			

Winogrona deserowe

Grecja	Włochy	Francja	Hiszpania	Portugalia
Iraklio	Ascoli Piceno	Avignon Nîmes	Alicante Almería Walencja Murcia	Alenquer Moura Ferreira do Alentejo Algarve
Kavala	Bari			
Korinthos	Chieti Agrigento			

Pomidory

Belgia i Luksemburg	Niderlandy	Niemcy	Grecja	Hiszpania	Włochy
Sint – Katelijne - Waver	Cooperatie V, T, N, Den Bosch Cooperatieve Veiling ZON, Grubbenvorst	Heidelberg Kitzingen Maxdorf Reichenau Straelen Erfurt	Ierapetra Pyrgos	Alicante Almeria Barcelona Las Palmas Málaga Murcia Walencja	Ascoli Piceno Bari Ragusa Pescara
Dania	Zjednoczone Królestwo	Francja	Irlandia	Portugalia	
Odense	Birmingham Glasgow Liverpool Londyn	Châteaurenard Marmande Perpignan	Dublin	Algarve Oeste	
Finlandia	Szwecja	Austria			
Helsinki	Helsingborg	Willsdorf Wiedeń			

Satsumas

Grecja	Hiszpania	Portugalia
Argos	Castellón Walencja	Algarve

ZAŁĄCZNIK III

Jak przewidziano w art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, Państwa Członkowskie powiadają o codziennych cenach producenta zarejestrowanych dla następujących produktów i okresów:

I.A

Produkty	Prezentacja i rodzaj	Okres
Pomidory	Typ „okrągły” i „żebrowany”, klasa jakości I i II, rozmiar 57/77 mm pakowany	1 stycznia - 31 grudnia
Bakłażany	- Typ wydłużony, klasa jakości I, rozmiar powyżej 40 mm - Typ okrągły, klasa jakości I, rozmiar powyżej 70 mm	1 stycznia - 31 grudnia
Melony	-Odmiany: Glob Galia, Piel de Sapo, Jaune et lise, Supermarket, Charentais, Honeydew, Tamatis, Cantaloup i Tendral, klasa jakości I i II	1 kwietnia - 31 marca
Arbuzy	- odmiany z nasionami - odmiany bez nasion klasa jakości I	1 kwietnia - 31 marca
Kalafiory	„Trimmed”, klasa jakości I, pakowany	1 maja - 30 kwietnia
Morele	Klasa jakości I, rozmiar powyżej 40 mm	1 maja - 30 kwietnia
Nektarynki	Odmiany: Armking, Crimsongold, Early sun grand, Fairlane, Fantasia, Independence, May Fire Brite, May Fire, Flavor Geant, Early Grand, Flavor Nectared, Snow Queen, Queen Rubi, Caldesi, Venus, Sweet Red, Nettare, Sweet Lady, Autumn Free, Caldesi, Tasty Free, Albared i Stark red gold, klasa jakości I, rozmiar 56/73 mm	1 maja - 30 kwietnia
Brzoskwinie	Odmiany: Amsden, Cardinal, Dixired, Merrill Germfree, Catherina Maria Serena, Federica, Vesubio, Baby Gold, Red Globe, Carson, Andros, San Lorenzo, Sudanel, Miraflores, Campiel, Calanda, Rojo rito, Rojo Gallur, Jeronimo, Flavorcrest, Iris rosso, Maria Bianca, Rosa del West, Maria Delizia, K2, Duchessa d'Este, Merrill Gemfree, Mechelimi, Red Haven, Springcrest i Sprigtime, klasa jakości I, rozmiar 56/73 mm	1 maja - 30 kwietnia

Produkty	Prezentacja i rodzaj	Okres
Winogrona deserowe	Odmiany: Regina dei Vignetti, Sultanine, Regina (Mennavacca bianca, Rosaki, Dattier de Beyrouth), Italia, Aledo, Ohanes (Almeria), D.Maria, Napoleon, Dominga, Alfonso Lavallee, Cardinal, Italia, Moscatel Romano, Apirena i Aledo, klasa jakości I	1 maja - 30 kwietnia
Cytryny	Klasa jakości I, rozmiar 53/65 mm	1 czerwca - 31 maja
Gruszki	<ul style="list-style-type: none"> - Odmiany: Beurre Hardy, Coscia (Ercolini), Crystallis (Beurre Napoleon, Ercolini, Blanquilla, Tsakonika), Dr Jules Guyot (limonera) i Rocha, klasa jakości I, rozmiar 55 mm lub więcej - Odmiany: Limonera, Konferencja, Bon Chretien, Williams, Buena Luisa, Max Red Bartlett, klasa jakości I, rozmiar 60 mm lub więcej - Odmiany: Empereur Alexandre (Kaiser Alexandre Bosc), Abate Fetel, Decana del Cimmizio, Passacrassana, klasa jakości I, rozmiar 70 mm i więcej 	1 czerwca - 31 maja
Jabłka	<ul style="list-style-type: none"> - Odmiany: Reine des Reinettes i Verde Doncella, klasa jakości I, rozmiar 65 mm lub więcej - Odmiany: Delicious Pilafa, Golden Delicious, Jonagold, Jonagored, Elstar, Gloster, Boskoop, Cox Orange, Iraded, Golden Supreme, James Grieve, Red Chief, Top Redyu, Red Delicious, Reinette grise du Canada, Starking Delicious, Granny Smith, Belezza de Roma, Summered, Royal Gala i Orzak Gold, klasa jakości I, rozmiar 70 mm lub więcej 	1 lipca - 30 czerwca
Satsumas	Klasa jakości I, rozmiar 54/69 mm	1 października – 30 września
Mandarynki	Klasa jakości I, rozmiar 54/69 mm	1 października – 30 września
Klementynki	Klasa jakości I, rozmiar 43/60 mm	1 października – 30 września
Słodkie pomarańcze	Odmiany: Moro, Navel, Navellina, Navellate, Tarocco Salustiana, Sanguinello i odmiany późne Valencia, klasa jakości I, rozmiar 76/80 mm	1 października – 30 września

I.B

Inne produkty:

Produkty	Prezentacja i rodzaj	Okres
Truskawki	Klasa jakości I, pakowane	1 października - 30 września

ZAŁĄCZNIK IV

SPRAWOZDANIE O SYTUACJI W SPRAWIE INTERWENCJI

Państwo Członkowskie:						
Rok:						
Organizacje Producentów						
Numer						
Nazwa						
Produkt	Produkcja wprowadzona do obrotu (tony)			Ilość niewystawiona na sprzedaż (tony)		
Odmiana ¹	Członków	Od innych o.p.	Nienależących	Członków	Od innych o.p.	Nienależących
Kategoria ¹						
Rozmiar ¹						
Opakowanie						
Przeznaczenie						
W rozbiću na miesiące (cała ilość)						
¹ Zależnie od produktu i wymaganych obowiązujących norm (art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96)						

ZAŁĄCZNIK V

1. Koszty transportu według przepisów dotyczących bezpłatnej dystrybucji (art. 30 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96)

	<i>(ECU na 100 kg)</i>
Odległość mniejsza niż 25 km	1,20
Odległość 25 km lub więcej, ale mniej niż 200 km	2,50
Odległość 200 km lub więcej, ale mniej niż 350 km	3,50
Odległość 350 km lub więcej, ale mniej niż 500 km	5,00
Odległość 500 km lub więcej	6,50
Dodatkowe koszty transportu na wagon lub inny pojazd chłodniczy	0,60

2. Koszty sortowania i pakowania jabłek i owoców cytrusowych ponoszone są przez Wspólnotę do wysokości maksymalnej 11 ECU na 100 kg netto.

ZAŁĄCZNIK VI

Szczegóły dotyczące działań związanych z bezpłatną dystrybucją:

- a) w odniesieniu do bezpłatnej dystrybucji wewnątrz Wspólnoty:
- produkt rozdysponowany (odmiana, kategoria handlowa),
 - ilość rozdysponowana,
 - nazwa i siedziba organizacji producentów dokonującej wycofania,
 - nazwa i główna siedziba zatwierdzonej organizacji charytatywnej lub instytucji wyznaczonej przez Państwo Członkowskie do otrzymania produktu,
 - ostateczne wykorzystanie produktu,
 - rodzaj użytego opakowania, z określeniem przydatności do powtórnego użycia,
 - użyte środki transportu i nazwa przewoźnika,
 - data dostawy i data odbioru,
 - oszacowana liczba beneficjentów, przez jednostkę administracji,
 - data zawarcia porozumienia umownego między organizacją producentów a zatwierdzoną organizacją charytatywną;
- b) w odniesieniu do bezpłatnej dystrybucji poza Wspólnotę:
- produkt rozdysponowany (odmiana, kategoria handlowa),
 - ilość rozdysponowana,
 - nazwa i główna siedziba organizacji producentów dokonującej wycofania,
 - nazwa i główna siedziba zatwierdzonej organizacji charytatywnej prowadzącej dystrybucję,
 - nazwa i adres zatwierdzonej organizacji charytatywnej do otrzymania produktu,
 - kraj i miejsce ostatecznego przeznaczenia,
 - opis ostatecznego wykorzystania produktu (grupa ludności, dla której jest on przeznaczony),
 - użyte środki transportu i nazwa przewoźnika,
 - data dostawy i data odbioru,

- oszacowana liczba beneficjentów, według jednostki administracji,
- data zawarcia porozumienia umownego między organizacją producentów a zatwierdzoną organizacją charytatywną.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1490/98

z dnia 13 lipca 1998 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 659/97 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2520/97², w szczególności jego art. 30 ust. 6 oraz art. 48 i 57,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (WE) nr 659/97³, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1946/97⁴, ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 2200/96 w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw;

należy ustanowić minimalne wymagania dla produktów, które mają zostać wycofane i na które nie ma ustalonej wspólnotowej normy handlowej;

pomidory produkowane w okresie od dnia 16 lipca do dnia 15 października muszą spełniać normy handlowe i w związku z tym muszą spełniać wymagania dotyczące opakowania, szczególne warunki zbioru i produkcji tego produktu;

art. 15 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przewiduje, że Państwa Członkowskie mogą ustalić maksymalny poziom dodatku do wspólnotowej rekompensaty za wycofanie; artykuł ten przewiduje jednak, że kwota dodatku do wspólnotowej rekompensaty za wycofanie nie może przekroczyć maksymalnego poziomu cen za wycofanie, stosowanych w roku gospodarczym 1995/96; należy ustanowić kryteria ustalające ten dodatek w celu utrzymania wycofywania produktów z rynku jako instrumentu stabilizującego rynek świeżych produktów, a nie rynku zbytu zastępującego ten rynek;

aby zapobiec sytuacji, w której wycofywanie tych produktów stanie się alternatywą dla przetwarzania, w przypadku pomidorów przeznaczonych do przetwarzania wspólnotowa rekompensata za wycofanie plus dodatek ustalony przez Państwa Członkowskie nie może przekroczyć minimalnej ceny przetwarzania, ustalonej na dany rok gospodarczy;

art. 24 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przewiduje, że plantatorzy, którzy nie są członkami żadnej organizacji producentów, mogą odnosić korzyści z systemu interwencyjnego poprzez

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 346 z 17.12.1997, str. 41.

³ Dz.U. L 100 z 17.4.1997, str. 22.

⁴ Dz.U. L 274 z 7.10.1997, str. 4.

takie organizacje; należy ustanowić przepis w celu pozwolenia na ustanowienie środków na poziomie krajowym tam, gdzie jest to konieczne, aby zapewnić, że przepisy takie są skutecznie stosowane;

do celów swobodnej dystrybucji produktów wycofanych z rynku, instytucje społeczne, edukacyjne i/lub zdrowotne powinny być traktowane w taki sam sposób jak instytucje ustanowione w tym celu w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96;

w przypadku działań swobodnej dystrybucji w państwach trzecich, Państwa Członkowskie muszą dostarczyć Komisji plany takich działań; plany muszą zawierać w szczególności zgodę zainteresowanych państw trzecich; w przypadku transportu drogą morską należy zastosować współczynnik 0,6 dla kosztów transportu, które mogą zostać poniesione przez Komisję;

obowiązywanie art. 15a rozporządzenia (WE) nr 659/97 powinno zostać przedłużone do roku gospodarczego 2000/01;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 659/97 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli normy zostały przyjęte na mocy art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, produkty wycofane z rynku spełniają te normy, z wyjątkiem przepisów w sprawie prezentacji i oznakowania produktu. Produkty mogą zostać wycofane bez klasyfikacji wielkości według klasy jakości, pod warunkiem, że mieszczą się one w dolnej granicy dla klasy II.

Jednakże, pomidory wycofane od dnia 16 lipca do dnia 15 października muszą spełniać normy handlowe ustanowione w rozporządzeniu (EWG) nr 778/83.”

2. W art. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Jeżeli nie przyjęto żadnych norm handlowych na podstawie art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, minimalne wymagania ustanowione w załączniku VII muszą zostać spełnione. Państwa Członkowskie mogą ustanowić przepisy uzupełniające te minimalne wymagania.”

3. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Nie naruszając art. 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenie (WE) nr 411/97 stosuje się w odniesieniu do płatności rekompensaty za wycofanie produktów niewymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 i przyznania

dotatku do wspólnotowej rekompensaty za wycofanie, przewidzianego w art. 15 ust. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

2. Maksymalne ceny stosowane w roku gospodarczym 1995/96 oraz dodatki, których Państwa Członkowskie stosujące art. 15 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2200/96 nie mogą przekroczyć, wymienione są w załączniku VIII.

3. Państwa Członkowskie, które ustalają maksymalny poziom dodatku do wspólnotowej rekompensaty za wycofanie na mocy art. 15 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2200/96 biorą pod uwagę, co następuje:

- wycofania są krótkoterminowym instrumentem stabilizacji podaży na rynku produktów świeżych,
- wycofania nie mogą w żadnym wypadku stanowić rynku zbytu zastępującego rynek właściwy,
- wycofania nie mogą stanowić przeszkody w zarządzaniu rynkiem owoców i warzyw przeznaczonych do przetwarzania.

Na jeden miesiąc przed rozpoczęciem roku gospodarczego Państwa Członkowskie powiadamiają o maksymalnych poziomach dodatków ustalonych dla każdego produktu w załączniku II.

W specjalnym przypadku pomidorów przeznaczonych do przetwarzania, ustalony dodatek musi być na takim poziomie, aby suma wspólnotowej rekompensaty za wycofanie i dodatku w ten sposób ustalonego nie przekraczała minimalnej ceny przetwarzania ustalonej na dany rok gospodarczy na mocy rozporządzenia (WE) nr 2201/96.”

4. - W art. 8 ust. 1 akapit trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:

„Organizacje producentów poświadczają, że produkty wycofane spełniają obowiązujące normy, jeżeli normy takie zostały przyjęte zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 lub jeżeli normy takie nie istnieją, minimalne wymagania ustanowione w załączniku VII.

Organizacje producentów powiadamiają właściwe władze krajowe o środkach podjętych zgodnie z ustaleniami krajowymi określonymi w art. 10 w celu ochrony środowiska podczas działania wycofywania.”

- W art. 8 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) nie później niż dwa miesiące po rozpoczęciu każdego roku gospodarczego, oszacowanie obszarów uprawnych przypadających dla każdego produktu wymienionego w załączniku II oraz, jeśli stosowne dla odmiany.”

- W art. 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Jeżeli zajdzie taka konieczność, Państwa Członkowskie podejmują środki w

celu zapewnienia, że rolnicy, którzy są członkami organizacji producentów mają rzeczywiście dostęp do korzyści systemu interwencyjnego przewidzianego w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.”

5. W art. 12 po „art. 30 ust. 1 lit. a) tiret drugie” dodaje się „i lit. b)” oraz dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Domy opieki społecznej, dzienne ośrodki opiekuńcze, zakłady psychiatryczne oraz inne instytucje społeczne, edukacyjne i/lub zdrowotne traktowane są w taki sam sposób jak te instytucje.”

6. W art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji plany każdego działania swobodnej dystrybucji wraz z:

- nazwami organizacji producentów wycofujących dany produkt,
- ilością, która ma być rozdysponowana,
- nazwami organizacji charytatywnych zatwierdzonych przez dane Państwo Członkowskie i odpowiedzialnych za działanie,
- zawartością umów, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 16 ust. 4,
- nazwami organizacji dobroczynnych odpowiedzialnych za dystrybucję w państwach trzecich,
- umowami z danymi państwami trzecimi,
- szczegółami dotyczącymi środków transportu, które zostaną użyte.

Wysyłają one kopie Komisji dotyczące powiadomień do Konsultacyjnego Podkomitetu FAO ds. Rozdysponowania Nadwyżek.

Komisja podejmuje decyzje na zasadzie jednostkowych przypadków, czy zezwolić na takie działania, w szczególności w świetle zagwarantowania pomyślnego zakończenia i sytuacji na rynku.

Na zakończenie każdego działania, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji informacje wymienione w załączniku VI. Na wniosek Komisji, składają sprawozdanie z wykonywania działań w państwach trzecich.”

7. W art. 15 ust. 1 akapit drugi dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W przypadku transportu drogą morską, Komisja ustala koszty transportu, które mogą być pokryte na podstawie rzeczywistych kosztów transportu i odległości. Rekompensata w taki sposób ustalona nie może przekraczać kosztów transportu lądowego na najkrótszej odległości między miejscem załadunku i teoretycznym punktem wyjścia. Współczynnik korygujący o wartości 0,6 stosuje się w przypadku

kwot określonych w załączniku V pkt 1.”

8. W art. 15 ust. 2 akapit drugi tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„- przejęcie przez jednostki - beneficjentów,”.

9. W art. 15a „na rok gospodarczy 1997/98:” zastępuje się „na rok gospodarczy 2000/01 włącznie”.

10. W art. 16 ust. 6 tiret czwarte otrzymuje brzmienie:

„- przejęcie przez jednostki - beneficjentów”.

11. Dodaje się nowe załączniki VII i VIII w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK VII

MINIMALNE WYMAGANIA DLA PRODUKTÓW WYCOFANYCH

1. Wycofane produkty muszą być:

- nienaruszone,
- zdrowe: wyłączając produkt zaczynający gnić lub psuć się w taki sposób, że nie nadaje się do spożycia,
- czyste, praktycznie wolne od widocznych ciał obcych,
- praktycznie wolne od szkodników lub ataku szkodników,
- wolne od nienaturalnej zewnętrznej wilgoci,
- wolne od obcego zapachu i/lub smaku.

2. Produkty muszą być wystarczająco rozwinięte i wystarczająco dojrzałe, uwzględniając ich rodzaj.

3. Produkty muszą mieć właściwości typowe dla odmiany i/lub rodzaj handlowy.

ZAŁĄCZNIK VIII

MAKSYMALNE CENY, MAJĄCE ZASTOSOWANIE W ROKU GOSPODARCZYM 1995/96 I WYNIKAJĄCE Z NICH DODATKI DO WSPÓLNOTOWEJ REKOMPENSATY ZA WYCOFANIE

(*ecu/100kg*)

Produkt	Maksymalna cena 1995/96	Maksymalny dodatek					
		Rok gospodarczy 1997/98	Rok gospodarczy 1998/99	Rok gospodarczy 1999/2000	Rok gospodarczy 2000/01	Rok gospodarczy 2001/02	Od 2002/03
Pomidory	12,84	6,40	6,72	7,04	7,37	7,69	8,01
Kalafiory	13,51	4,17	4,64	5,10	5,57	6,04	6,50
Jabłka	15,04	4,35	4,73	5,10	5,48	5,86	6,23
Winogrona	15,45	4,76	5,29	5,83	6,36	6,90	7,43
Morele	23,36	4,46	5,41	6,35	7,30	8,24	9,19
Nektaryny	25,43	8,04	8,91	9,78	10,65	11,52	12,39
Brzoskwinie	22,53	7,88	8,61	9,35	10,08	10,81	11,54
Gruszki	14,83	4,65	5,01	5,37	5,73	6,09	6,44
Bakłazany	7,62	2,33	2,59	2,86	3,12	3,39	3,65
Pomarańcze	15,85	1,52	1,59	1,65	1,72	1,78	1,85
Mandarynki	17,48	1,33	1,96	2,59	3,22	3,85	4,48
Klementynki	13,70	0,96	0,91	0,86	0,80	0,75	0,70
Satsumas	10,49	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Cytryny	17,26	3,89	3,96	4,04	4,11	4,19	4,26"

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 729/99

z dnia 7 kwietnia 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 659/97 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2520/97², w szczególności jego art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (WE) nr 659/97³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1490/98⁴ ustanawia szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 2200/96, w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw;

dane wynikające ze stosowania ustaleń interwencyjnych, które mają być przekazywane Komisji przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (WE) 659/97, powinny umożliwić Komisji spełnienie wymagań art. 44 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2200/96; dlatego załącznik IV do rozporządzenia (WE) 659/97 może zostać uproszczony;

zgodnie z przepisami art. 15 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96, fundusze operacyjne mogą być wykorzystane na dopłatę do rekompensaty wspólnotowej za wycofanie towarów z rynku, ale dopłata dodana do rekompensaty wspólnotowej, nie może przekroczyć maksymalnego poziomu cen wycofania, mających zastosowanie w roku gospodarczym 1995/96, zgodnie z art. 16 ust. 3a, art. 16a i 16b oraz art. 18 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1035/72⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1363/95⁶; nie została ustalona cena wycofania w odniesieniu do melonów i arbuzów w roku gospodarczym 1995/96, ponieważ wycofanie tych dwóch produktów z rynku nie miało miejsca, na mocy rozporządzenia (EWG) nr 1035/72;

przez wzgląd na spójność przepisów mających zastosowanie do różnych owoców i warzyw, należy określić maksymalną dopłatę do rekompensaty wspólnotowej za wycofanie towarów z rynku, przewidzianej w art. 15 ust. 3 lit. b) rozporządzenia, która nie może być przekroczona przez Państwa Członkowskie stosujące ten przepis do melonów i arbuzów; w związku z tym należy, w odniesieniu do melonów i arbuzów, określić maksymalną dopłatę w taki sposób, by

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 346 z 17.12.1997, str. 41.

³ Dz.U. L 100 z 17.4.1997, str. 22.

⁴ Dz.U. L 196 z 14.7.1998, str. 7.

⁵ Dz.U. L 118 z 20.5.1972, str. 1.

⁶ Dz.U. L 132 z 16.6.1995, str. 8.

stosunek tej maksymalnej wielkości do wielkości rekompensaty za wycofanie z rynku melonów i arbuzów był na tym samym poziomie, co w odniesieniu do owoców i warzyw kwalifikujących się na mocy ustaleń interwencyjnych;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 659/97 wprowadza się następujące zmiany:

1. załącznik IV zastępuje się tekstem w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;
2. dwa wiersze tekstu w załączniku II dodaje się na końcu tabeli w załączniku VIII.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 1999 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 kwietnia 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK IV

SPRAWOZDANIE O SYTUACJI W SPRAWIE INTERWENCJI

Informacje, które na mocy art. 9 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/97 mają być przekazane Komisji przez Państwa Członkowskie w końcu każdego roku gospodarczego

1. W odniesieniu do każdego produktu wymienionego w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 oraz wszystkich innych danych produktów należy podać:
 - a) ogólną ilość produktów (w tonach) niewystawionych na sprzedaż;
 - b) kwoty wypłacone przez Państwa Członkowskie (w euro lub walucie krajowej), w rozbiciu na rekompensatę za wycofanie towarów z rynku, dopłatę do rekompensaty wspólnotowej oraz rekompensatę za wycofanie z rynku produktów niewymienionych w załączniku II.
2. W odniesieniu do każdego produktu wymienionego w załączniku II oraz, na żądanie Komisji, do niektórych produktów niewymienionych w załączniku II, lecz wycofanych z rynku w znacznych ilościach w ciągu roku gospodarczego, o którym mowa, lub w trakcie wcześniejszego roku gospodarczego należy podać:
 - a) ilości produktów (w tonach) niewystawionych na sprzedaż, w rozbiciu na poszczególne miesiące;
 - b) ilości produktów (w tonach) niewystawionych na sprzedaż, w zależności od sposobu ich wykorzystania, zgodnie z art. 30 rozporządzenia (WE) nr 659/97;
 - c) ilości produktów (w tonach) niewystawionych na sprzedaż, w rozbiciu na odmiany i/lub rodzaj handlowe.
3. Krótką tabelę zawierającą ilości produktów (w tonach) wprowadzanych do obrotu oraz niewystawionych na sprzedaż, w odniesieniu do każdej organizacji producentów oraz w zależności od produktu (produktów wymienionych w załączniku II oraz, jeśli znajduje to zastosowanie, produktów niewymienionych w załączniku II).”

ZAŁĄCZNIK II

„Melony	Nie stosuje się	Nie stosuje się	Nie stosuje się	4,20	4,20	4,20	4,20
Arbuzy	Nie stosuje się	Nie stosuje się	Nie stosuje się	2,70	2,70	2,70	2,70”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 398/2000

z dnia 22 lutego 2000 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 659/97 i (WE) nr 921/1999 w odniesieniu do obliczania ilości wprowadzonej do obrotu przez organizacje producentów, cen produkcyjnych i wykazu rynków reprezentatywnych oraz ustaleń o swobodnej dystrybucji w sektorze owoców i warzyw oraz uchylające rozporządzenie (EWG) nr 1559/70

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1257/1999², w szczególności jego art. 30 ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 659/97 z dnia 16 kwietnia 1997 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 729/1999⁴, może zostać pożytecznie zmienione w świetle studium oceniającego programy pomocy żywnościowej wykonywane pod auspicjami Komisji.
- (2) W celu dostosowania rozporządzenia (WE) nr 659/97 do innych przepisów obowiązujących w sprawie wspólnej organizacji rynków, składniki produkcji wprowadzonej do obrotu przez organizacje producentów powinny zostać zmienione celem wykluczenia ilości do sprzedaży bezpośredniej, jako że te nie obejmują żadnej pracy ze strony organizacji producentów.
- (3) Z uwagi na dużą liczbę produktów i rynków reprezentatywnych, które mają zostać włączone w cotygodniowe powiadomienia o cenach produkcyjnych, należy korzystać wyłącznie z systemu IDES w celu zapewnienia szybkiego i skutecznego przetwarzania danych.
- (4) Z uwagi na złożoność ustaleń o swobodnej dystrybucji, jak wykazało doświadczenie zdobyte w ostatnich latach oraz w celu poprawy skuteczności monitorowania, należy uprościć przepisy wykonawcze i wymagane informacje Państw Członkowskich.
- (5) Ustalone muszą zostać minimalne odstępy czasu, w jakich Państwa Członkowskie muszą powiadamiać Komisję o wykazach zatwierdzonych organizacji charytatywnych.

¹ Dz.U. nr L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 80.

³ Dz.U. nr L 100 z 17.04.1997, str. 22.

⁴ Dz.U. nr L 93 z 8.04.1999, str. 11.

- (6) Z uwagi na rozdysponowanie dodatkowych ilości produktów wycofanych z rynku poprzez swobodną dystrybucję określoną w art. 30 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96, należy ustanowić ustalenia w odniesieniu do ich przetwarzania. Dodatkowo, w przypadku działań swobodnej dystrybucji, określonej we wspomnianym powyżej tiret pierwszym, należy przewidzieć przepis w odniesieniu do zaproszenia do przetargu, z możliwością dokonania przetwórcom płatności w naturze, tak by uniknąć wydatków na przetwórstwo. Państwa Członkowskie powinny same wybrać czy rozpocząć taki przetarg czy też nie. Tam gdzie to właściwe, organizacje charytatywne powinny powiadomić Komisję o swych wymaganiach w odniesieniu do produktów przetwarzanych ze świeżych owoców i warzyw. Wybrany oferent powinien być ten, kto wnioskuje o jak najmniejszą ilość świeżych produktów w celu dostarczenia podanej ilości produktu przetworzonego. Nadmierna ilość świeżych produktów, ponad ilość wymaganą do produkcji produktów przetworzonych, przeznaczonych do swobodnej dystrybucji, powinna stanowić płatność w naturze dla oferenta. Oferent musi również dokonać przetwórstwa tej ilości.
- (7) Należy uprościć ustalenia dotyczące pokrycia kosztów transportu, sortowania i opakowań zbiorczych i podwyższyć kwoty.
- (8) W celu wyraźnego wskazania, że zaangażowany jest wspólnotowy środek działania swobodnej dystrybucji, na opakowaniu zbiorczym powinno znajdować się godło Unii Europejskiej.
- (9) Należy uaktualnić wykaz rynków reprezentatywnych.
- 10) W załącznikach III i IV do rozporządzenia (WE) nr 659/97 znaleziono błędy. Należy je poprawić.
- (11) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 921/1999 z dnia 30 kwietnia 1999 r. przewidujące specjalne środki w celu dystrybucji owoców i warzyw wycofanych z rynku dla uchodźców z Kosowa⁵, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2134/1999⁶, odnosi się do rozporządzenia (WE) nr 659/97. Odniesienia te powinny zostać uaktualnione w celu uwzględnienia zmian do rozporządzenia, o którym mowa.
- (12) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1559/70 z dnia 31 lipca 1970 r. ustanawiające warunki dostaw owoców i warzyw wycofanych z rynku do przemysłu pasz dla zwierząt⁷, ostatnio zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 771/95⁸, stało się przestarzałe i powinno zostać uchylone.
- (13) Komitet Zarządzający ds. Świeżych Owoców i Warzyw nie wydał opinii w terminie ustanowionym przez swojego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

⁵ Dz.U. nr L 114 z 1.05.1999, str. 46.

⁶ Dz.U. nr L 262 z 8.10.1999, str. 3.

⁷ Dz.U. nr L 169 z 1.08.1970, str. 55.

⁸ Dz.U. nr L 77, str. 6.04.1995, str. 9.

W rozporządzeniu (WE) nr 659/97 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym skreśla się lit. b);

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ilość wprowadzona do obrotu, określona w akapicie pierwszym, nie obejmuje produkcji wprowadzonej do obrotu członków organizacji producentów zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. c) pkt 3 tiret pierwsze, drugie i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96.”

2. W art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dla produktów i w trakcie okresów wymienionych w załączniku III, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji w każdą środę, nie później niż do godziny 12.00 w południe (czasu brukselskiego), informacje dotyczące, dla każdego dnia handlowego, cen zanotowanych na ich reprezentatywnych rynkach. Komisja przesyła tę informację Państwom Członkowskim.

Informacja zostaje przesłana Komisji z wykorzystaniem Interaktywnego Systemu Wprowadzania Danych (IDES).”

3. W art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Produkty te mogą być przetwarzane na warunkach ustanowionych w art. 14a lub 14b;”

b) w ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Od marca 2000 r. i w trzyletnich odstępach czasu, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wykazach zatwierdzonych organizacji charytatywnych, określonych w lit. b) i c), która to przesyła te wykazy wszystkim Państwom Członkowskim.”

4. W art. 13 skreśla się akapit drugi.

5. W art. 14 ust. 3:

a) tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„- nazwy organizacji charytatywnych zaangażowanych w te działania i ich odpowiednie role;”;

b) tiret czwarte otrzymuje brzmienie:

„istota ustaleń między organizacją producentów, która wycofuje produkty z rynku oraz organizacją charytatywną odpowiedzialną za dokonanie ich dostawy,”;

c) tiret piąte otrzymuje brzmienie:

„- gdzie właściwe, nazwa przedsiębiorstwa odpowiedzialnego za przetwórstwo świeżych produktów zgodnie z art. 14a,”.

6. Dodaje się art. 14a i 14b w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Organizacje charytatywne mogą dokonywać przetwórstwa lub zlecać dokonanie na własny koszt przetwórstwa produktów wycofanych z rynku w celu ich swobodnej dystrybucji albo osobom uznanym za uprawnione do pomocy publicznej w ramach ustawodawstwa krajowego, albo potrzebującym w państwach trzecich. Wszystkie powstałe w tym procesie produkty muszą być rozdysponowane nieodpłatnie.

Artykuł 14b

1. Zgodnie z wymogami organizacji charytatywnych, wskazanych zgodnie z ust. 3, Państwa Członkowskie mogą zorganizować jedno lub więcej zaproszeń do przetargu na przetwórstwo, dokonywane przez wybranego oferenta na produkty wycofane z rynku.

Wybrany oferent musi przetworzyć wszystkie wycofane z rynku i oferowane mu produkty. Ilości produktów wycofanych z rynku ponad wymagane ilości do produkcji produktów przetworzonych do celów swobodnej dystrybucji tworzą płatność w naturze w celu wyrównania mu kosztów produkcji, jakie musi ponieść.

Produkty przetworzone do swobodnej dystrybucji następnie zostają rozdysponowane przez organizacje charytatywne osobom uznanym za uprawnione do pomocy publicznej w ramach przepisów prawnych Państw Członkowskich.

2. Państwa Członkowskie pragnące wykonać procedurę zaproszenia do przetargu, określoną w ust. 1, podejmują właściwą reklamę i informują Komisję o rodzaju odnośnych owoców lub warzyw oraz okresie objętym procedurą. Okres ten nie może przekroczyć roku gospodarczego, w odniesieniu do danych produktów.

3. Nie później niż w dniu ustalonym przez właściwy organ krajowy, zaangażowane organizacje charytatywne powiadamiają go o swoich wymaganiach w odniesieniu do produktów przetworzonych ze świeżych owoców i warzyw, określonych w ust. 2, i podają przedsiębiorstwo, które ma je przejąć i rozdzielić je wszystkie bezpłatnie. Przejęcie musi zostać zakończone nie później niż jeden miesiąc po okresie przetwórstwa, objętego procedurą, określoną w ust. 2.

4. Państwa Członkowskie, gdzie właściwe, grupują swoje wymagania, jak to wyrażono w ust. 3, w partie produktów przetworzonych i opracowują projekt zaproszenia do przetargu.

Zawiera on w odniesieniu do każdej partii przynajmniej następujące informacje:

- odnośne produkty świeże i okres, w trakcie którego produkty wycofane z rynku mogą być dostępne;
- obszary geograficzne, w których będą prawdopodobnie składowane,
- szczegółowy opis produktu przetworzonego z owoców i warzyw, który ma być dostarczany oraz jego opakowanie zbiorcze, termin dostawy wraz z ilością, do produkcji której oferent musi się podjąć, jeżeli dostępne są produkty wycofane z rynku.

Wadium wynosi 20 EUR /tonę wagi netto ostatecznego produktu przetworzonego.

5. Projekt zaproszenia do przetargu, określony w ust. 4, zostaje przesłany Komisji do zatwierdzenia. Zostaje opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Po podjęciu przez Komisję korzystnej decyzji, opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, należy rozpocząć procedurę zaproszenia do przetargu. W odpowiedzi na każde zaproszenie do przetargu, muszą zostać przedłożone przynajmniej dwie oferty dla każdej partii. Partię uzyskuje ten oferent, który złożył wniosek o najmniejszą ilość produktów świeżych w stosunku do dostaw produktu przetworzonego. Jeżeli dwóch lub więcej oferentów dąży do tej samej ilości, zwycięzcę wybiera się przez losowanie. Jeżeli wszyscy oferenci przedstawili nadmiernie wysokie ilości produktów świeżych, Państwo Członkowskie może zdecydować o nieogłaszaniu wybranego oferenta w ramach przetargu na daną partię.

Państwo Członkowskie informuje Komisję o przeprowadzeniu zaproszenia do przetargu. Komisja publikuje tę informację w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Może ona poprosić o szczegóły ofert od oferentów.

6. Państwo Członkowskie informuje wybranego oferenta w odniesieniu do każdej partii, przy dokonywaniu wycofywania z rynku, o organizacjach producentów, od których może on otrzymać dostawy produktów świeżych wycofywanych z rynku, z pierwszeństwem przed innymi beneficjentami, określonymi w art. 11 i 12 niniejszego rozporządzenia.

7. Po wyprodukowaniu, produkty przetworzone zostają udostępnione organizacjom charytatywnym przy najbliższej możliwej okazji, proporcjonalnie do ilości produktów świeżych udostępnionych przez wybranego oferenta.

8. W celu zapewnienia wykonania oferty, zwycięski oferent musi złożyć zabezpieczenie. Powinno ono opierać się na wadze netto produktów świeżych wymaganych wobec wyprodukowanych produktów przetworzonych. Powinno być ono być równoważne:

- w przypadku produktów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 2200/96, pięciokrotności wspólnotowej rekompensaty za wycofanie z rynku, określonej w art. 26 tego rozporządzenia,
- w przypadku pozostałych produktów, kwocie ustalonej w ogłoszeniu o zaproszeniu do przetargu.

Zabezpieczenie zostaje zwolnione po dostarczeniu ilości produktów przetworzonych i po przedstawieniu przez wybranego oferenta dowodu, iż udostępnione mu produkty świeże w porównaniu do dostaw produktów przetworzonych zostały poddane przetwórstwu.”

7. W art. 15 ust. 1 wyrazy „pkt 1 załącznika V” zastępuje się wyrazami „załącznik V”.
8. Skreśla się art. 15a.
9. Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Koszty sortowania i pakowania świeżych owoców i warzyw wycofanych z rynku do swobodnej dystrybucji, określonej w art. 30 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, są ponoszone przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), po stawce zryczałtowanej 132 EUR za tonę wagi netto, w przypadku produktów wystawianych w opakowaniach mniejszych niż 25 kilogramów wagi netto. Koszt produktów świeżych przeznaczonych do produkcji produktów przetworzonych, określonych w art. 14a i 14b, nie jest ponoszony w ten sposób.

2. Opakowania produktów do swobodnej dystrybucji posiadają oznaczenie z godłem Unii Europejskiej, wraz z jednym lub więcej następujących wpisów:

- Producto destinado a su distribución gratuita (Reglamento (CE) n° 659/97)
- Produkt til gratis uddeling (forordning (EF) nr. 659/97)
- Zur kostenlosen Verteilung bestimmtes Erzeugnis (Verordnung (EG) Nr. 659/97)
- Προϊόν προοριζόμενο για δωρεάν διανομή (κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 659/97)
- Product for free distribution (Regulation (WE) No 659/97)
- Produit destiné à la distribution gratuite (règlement (CE) n° 659/97)
- Prodotto destinato alla distribuzione gratuita (regolamento (CE) n. 659/97)
- Voor gratis uitreiking bestemd product (Verordening (EG) nr. 659/97)
- Produto destinado a distribuição gratuita (Regulamento (CE) n.º 659/97)
- Ilmaisjakeluun tarkoitettu tuote (asetus (EY) N:o 659/ 97)
- Produkt för gratisutdelning (förfordning (EG) nr 659/97).

Jeżeli dystrybucja ma mieć miejsce poza Wspólnotą, wpis znajduje się również w języku(-ach) państw trzecich, których to dotyczy.

Tam, gdzie to stosowne, opakowania produktów świeżych, które mają zostać użyte do

produkcji produktów przetworzonych, określonych w art. 14a i 14b, nie ukazują tych wpisów.

3. Koszty sortowania i pakowania mają być wypłacane organizacji producentów, która dokonała sortowania i pakowania.

Płatność podlega przedstawieniu dokumentów uzupełniających, poświadczających w szczególności:

- nazwy organizacji beneficjentów,
- ilość danych produktów,
- akceptację przez organizację beneficjentów.”

10. W załączniku II:

a) rynki reprezentatywne w Niemczech zastępuje się następującymi rynkami:

- dla kalafiorów: Straelen, Maxdorf, Erzeugergroßmarkt Thüringen-Sachsen
- dla jabłek: Stade, Centralmarkt Rheinland, Bodenseemarkt
- dla gruszek: Stade, Bodenseemarkt
- dla pomidorów: Straelen, Heidelberg, Kitzingen, Reichenau;

b) rynkiem reprezentatywnym dla truskawek w Belgii jest rynek w Sint-Truiden;

c) skreśla się następujące rynki reprezentatywne w Portugalii:

- dla klementynek: Alcácer do Sal
- dla słodkich pomarańczy: Santiago do Cacém
- dla brzoskwiń zwyczajnych i nektarynek: Montargil
- dla gruszek: Cova de Beira

d) zastępuje się następujące rynki reprezentatywne w Portugalii:

- dla truskawek: Oeste zastępuje się Ribatejo/Oeste
- dla melonów i arbuzów: Ribatejo zastępuje się Ribatejo/Oeste;

e) dodaje się następujące rynki reprezentatywne w Portugalii:

- dla melonów: Moura i Algarve
- dla słodkich pomarańczy: Vidigueira

- dla arbułów: Grandola.

11. We wprowadzeniu do załącznika III, „Art. 6 ust. 2” zastępuje się „Art. 7 ust. 2”.
12. W załączniku IV „Art. 30 rozporządzenia (WE) nr 659/97” zastępuje się „Art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2200/96”.
13. Załącznik V zastępuje się załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.
14. Załącznik VI zastępuje się załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W art. 1 rozporządzenia (WE) nr 921/1999, skreśla się „i art. 16 ust. 2”.

Artykuł 3

Rozporządzenie (EWG) nr 1559/70 traci moc.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 2000 r.

Jednakże:

- art. 1 ust. 1 nie stosuje się do początku następnego roku gospodarczego w odniesieniu do każdego produktu rozpoczynając od daty wejścia w życie określonej w ust. 1,
- art. 1 ust. 2 nie stosuje się aż do dnia 1 czerwca 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lutego 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK V

KOSZTY TRANSPORTU W RAMACH USTALEŃ O SWOBODNEJ DYSTRYBUCJI

(określone w art. 15)

Odległość pomiędzy punktami wycofania z rynku a miejscem realizacji dostawy ¹	Koszty transportu (EUR / tonę)
Mniej niż 25 km	14,4
25 km lub więcej, ale mniej niż 200 km	30
200 km lub więcej, ale mniej niż 350 km	42
350 km lub więcej, ale mniej niż 500 km	60
500 km lub więcej	78
Dodatek na transport w chłodni: 7,2 EUR / tonę	

¹ W przypadku określonym w art. 14a, odległość między punktem wycofania z rynku a miejscem realizacji dostawy produktu przetworzonego, przy przejeździe przez miejsce przetwórstwa.

W przypadku określonym w art. 14a, odległość między punktem wycofania z rynku a miejscem realizacji dostawy produktu przetworzonego (produkty świeże, określone w art. 14b, nie kwalifikują się do dodatku na transport).”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK VI

**INFORMACJE DOTYCZĄCE SWOBODNEJ DYSTRYBUCJI POZA WSPÓLNOTĄ
(określone w art. 14)**

Państwo Członkowskie:

Numer decyzji Komisji* :

Ilość rozdysponowana (produktami):

Nazwa i główna siedziba organizacji producentów dokonującej wycofania:

.....

Nazwa i główna siedziba organizacji charytatywnej zaangażowanej w to działanie:

.....

Nazwa i główna siedziba przedsiębiorstwa odpowiedzialnego za dokonanie przetwórstwa
produktów (gdzie stosowne):

Środki transportu i nazwa i główna siedziba przewoźnika:

Kraj i miejsce ostatecznego przeznaczenia:

Grupa ludności, dla której przeznaczone są produkty, wraz z oszacowaną liczbą
beneficjentów:

Daty wycofania z rynku, odjazdu i dostawy produktów:

* Poza działaniami przeprowadzanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 921/1999.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1135/2001

z dnia 8 czerwca 2001 r.

zmieniające przepisy dotyczące klasyfikacji według wielkości, prezentacji i oznakowania ustalonych w normach handlowych dla niektórych świeżych warzyw oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 659/97

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 911/2001², w szczególności jego art. 2 ust. 2 i art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 ustanawia, że przy przyjmowaniu norm dla świeżych owoców i warzyw, Komisja musi brać pod uwagę normy międzynarodowe ustanowione przez Europejską Komisję Gospodarczą Narodów Zjednoczonych. Normy te ustanawiają, że oberżyny, kalafior, kapusty i cukinie mogą być wprowadzone do obrotu w formie produktu miniaturowego, podlegając szczególnym przepisom w sprawie prezentacji i etykietowania. Rozporządzenia ustanawiające normy handlowe dla tych produktów powinny zostać odpowiednio zmienione, tj. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1292/81 z dnia 12 maja 1981 r. ustanawiające normy jakości oberżyn i cukinii³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 888/97⁴, rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1591/87 z dnia 5 czerwca 1987 r. ustanawiające normy jakości kapusty, kapusty brukselskiej, selera naciowego i szpinaku⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1168/1999⁶ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 963/98 z dnia 7 maja 1998 r. ustalające normy handlowe dla kalafiorów i karczochów⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2551/1999⁸.
- (2) Niektóre odmiany cukini, oberżyny, kalafiora i kapusty mogą osiągać dojrzałość zanim osiągną minimalne wielkości ustanowione odpowiednimi normami handlowymi. Dlatego, normy te powinny zostać ustalone w taki sposób, aby wymagania, co do wielkości nie stosowały się do produktów miniaturowych. Jednakże, przepisy muszą być ustanowione w celu zapewnienia jednorodności wielkości i odpowiedniego oznakowania produktu miniaturowego.
- (3) Istnieje bezsprzeczne zainteresowanie handlowe obrotem mieszaninami odmian

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 129 z 11.05.2001, str. 3.

³ Dz.U. L 129 z 15.05.1981, str. 38.

⁴ Dz.U. L 126 z 17.05.1997, str. 11.

⁵ Dz.U. L 146 z 6.06.1987, str. 36.

⁶ Dz.U. L 141 z 4.06.1999, str. 5.

⁷ Dz.U. L 135 z 8.05.1998, str. 18.

⁸ Dz.U. L 308 z 3.12.1999, str. 26.

produktu miniaturowego. Dlatego, należy przewidzieć taką prezentację danych miniaturowych warzyw i ustalić odpowiednie przepisy w sprawie etykietowania.

- (4) Podczas działań wycofania, należy unikać jakiegokolwiek ryzyka pomylenia produktu miniaturowego i produktu odmian nieminiaturowych lub tych, które nie były dostatecznie rozwinięte. Aby zapobiec nadużyciom i zapewnić efektywność kontroli, rozporządzenie Komisji (WE) nr 659/97 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 398/2000¹⁰, powinno zostać zmienione w taki sposób, aby możliwość wycofania produktu luzem bez klasyfikacji według wielkości nie była rozszerzona na produkt miniaturowy.
- 5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1292/81 wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku II (Normy jakości oberżyn), tytuł III (Przepisy dotyczące wielkości) dodaje się następujący akapit i należące do niego przypisy w brzmieniu:

„Wymagań dotyczących wielkości nie stosuje się do produktów miniaturowych^a.”

^a Produkt miniaturowy oznacza rodzaj lub odmianę oberżyny, uzyskaną w hodowli roślin i/lub za pomocą specjalnych technik upraw, wyłączając oberżyny odmian nieminiaturowych, nie w pełni rozwinięte lub które nie osiągnęły odpowiednich wielkości. Muszą być spełnione wszystkie inne wymagania norm.”

2. W załączniku II (Normy jakości oberżyn), tytuł V (Przepisy dotyczące prezentacji), ust. A (Jednorodność), po akapicie drugim dodaje się akapit w brzmieniu:

„Miniaturowe oberżyny muszą w uzasadniony sposób być jednorodne pod względem wielkości. Mogą one być zmieszane z innymi miniaturowymi produktami o odmiennym rodzaju i pochodzeniu.”

3. W załączniku II (Normy jakości oberżyn), tytuł VI (Przepisy dotyczące oznakowania), ust. D (Specyfikacje handlowe), dodaje się tiret w brzmieniu:

„- „oberżyny mini”, „bakłażanki” lub inny stosowny termin na produkt miniaturowy, jeżeli to właściwe. Jeżeli kilka rodzajów produktów miniaturowych jest wymieszane w tym samym opakowaniu, to muszą być wymienione wszystkie produkty i ich odpowiednie pochodzenie.”

4. W załączniku III (Normy jakości cukini), tytuł III (Przepisy dotyczące wielkości lub wagi) dodaje się akapit i należące do niego przypisy w brzmieniu:

⁹ Dz.U. L 100 z 17.04.1997, str. 22.

¹⁰ Dz.U. L 50 z 23.02.2000, str. 7.

„Wymagań dotyczących wielkości nie stosuje się do produktów miniaturowych².

² Produkt miniaturowy oznacza rodzaj lub odmianę oberżyny, uzyskaną w hodowli roślin i/lub za pomocą specjalnych technik upraw, wyłączając oberżyny odmian nieminiaturowych, nie w pełni rozwinięte lub które nie osiągnęły odpowiednich wielkości. Muszą być spełnione wszystkie inne wymagania norm.”

5. W załączniku III (Normy jakości cukini), tytuł V (Przepisy dotyczące prezentacji), ust. A (Jednorodność), po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Miniaturowe cukinie muszą w uzasadniony sposób być jednorodne pod względem wielkości. Mogą być zmieszane z innymi miniaturowymi produktami o odmiennym rodzaju i pochodzeniu.”

6. W załączniku III (Normy jakości cukini), tytuł VI (Przepisy dotyczące oznakowania), ust. D (Specyfikacje handlowe), dodaje się tiret w brzmieniu:

„ „cukinie mini”, „cukinki” lub inny stosowny termin na produkt miniaturowy, jeżeli to właściwe. Jeżeli kilka rodzajów produktów miniaturowych jest wymieszane w tym samym opakowaniu, to muszą być wymienione wszystkie produkty i ich odpowiednie pochodzenie.”

Artykuł 2

W załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 1591/87 wprowadza się następujące zmiany:

1. W tytule III (Przepisy dotyczące wielkości), dodaje się następujący akapit i należące do niego przypisy w brzmieniu:

„Wymagań dotyczących wielkości nie stosuje się do produktów miniaturowych^a.

^a Produkt miniaturowy oznacza rodzaj lub odmianę oberżyny, uzyskaną w hodowli roślin i/lub za pomocą specjalnych technik upraw, wyłączając oberżyny odmian nieminiaturowych, nie w pełni rozwinięte lub które nie osiągnęły odpowiednich wielkości. Muszą być spełnione wszystkie inne wymagania norm.”

2. W tytule V (Przepisy dotyczące prezentacji), ust. A (Jednorodność), po akapicie drugim dodaje się akapit w brzmieniu:

„Miniaturowa kapusta musi w uzasadniony sposób być jednorodna pod względem wielkości. Może być zmieszana z innymi miniaturowymi produktami o odmiennym rodzaju i pochodzeniu.”

3. W tytule VI (Przepisy dotyczące oznakowania), ust. D (Specyfikacje handlowe), dodaje się tiret w brzmieniu:

„- „oberżyny mini”, „bakłażanki” lub inny stosowny termin na produkt miniaturowy, jeżeli to właściwe. Jeżeli kilka rodzajów produktów miniaturowych jest wymieszane w tym samym opakowaniu, to muszą być wymienione wszystkie produkty i ich odpowiednie pochodzenie.”

Artykuł 3

W załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 963/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W tytule III (Przepisy dotyczące wielkości), dodaje się następujący akapit i należące do niego przypisy w brzmieniu:

„Wymagań dotyczących wielkości nie stosuje się do produktów miniaturowych².

² Produkt miniaturowy oznacza rodzaj lub odmianę oierzyny, uzyskaną w hodowli roślin i/lub za pomocą specjalnych technik upraw, wyłączając oierzyny odmian nieminiaturowych, nie w pełni rozwinięte lub które nie osiągnęły odpowiednich wielkości. Muszą być spełnione wszystkie inne wymagania norm.”

2. W tytule V (Przepisy dotyczące prezentacji), ust. A (Jednorodność), po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Miniaturowe kalafiory muszą w uzasadniony sposób być jednorodne pod względem wielkości. Mogą być zmieszane z innymi miniaturowymi produktami o odmiennym rodzaju i pochodzeniu.”

3. W tytule VI (Przepisy dotyczące oznakowania), ust. D (Specyfikacje handlowe), dodaje się tiret w brzmieniu:

„- „kalafior mini”, „kalafior ki” lub inny stosowny termin na produkt miniaturowy, jeżeli to właściwe. Jeżeli kilka rodzajów produktów miniaturowych jest wymieszane w tym samym opakowaniu, to muszą być wymienione wszystkie produkty i ich odpowiednie pochodzenie.”

Artykuł 4

W art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/97 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jakielwiek pomidory wycofane od dnia 16 lipca do dnia 15 października, jak również produkty miniaturowe określone w stosownych normach handlowych, muszą spełniać odpowiednie normy handlowe.”

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1492/97

z dnia 29 lipca 1997 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do ustalenia warunków destylacji niektórych owoców wycofanych z rynku

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, w szczególności jego art. 30 ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 30 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 przewiduje, że jabłka, gruszki, brzoskwinie i nektarynki wycofane z rynku na mocy art. 23 ust. 1, mogą zostać rozdysponowane poprzez przetwarzanie na alkohol o stężeniu większym niż 80% objętościowych, otrzymany w wyniku bezpośredniej destylacji produktu;

art. 30 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przewiduje, że destylacja, określona w ust. 1 lit. c), powinna być przeprowadzona przez gorzelnie albo na własny rachunek, albo w imieniu organu wyznaczonego przez zainteresowane Państwa Członkowskie oraz, że działania są przeprowadzane przez organ stosujący najwłaściwszą procedurę;

zgodnie z art. 30 ust. 7 wyżej wymienionego rozporządzenia, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu powinny zapobiegać destylacji produktów wycofanych z rynku, zakłócającej rynek alkoholowy; w tym celu, należy ustanowić przepis w odniesieniu do obowiązkowego skażenia alkoholu otrzymanego w wyniku destylacji owoców wycofanych z rynku oraz jego przemysłowe wykorzystanie z wyłączeniem jakiegokolwiek wykorzystania w żywności; skażenie alkoholu musi być zgodne z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3199/93 w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu do celów zwolnienia z podatku akcyzowego², ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2546/95³;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dostawę i udzielenie zamówień gorzelniom na produkty, określone w art. 30 ust. 1 lit. c), przeznaczone do destylacji alkoholu o stężeniu większym niż 80% objętościowych, należy

¹ Dz.U. nr L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. nr L 288 z 23.11.1993, str. 12.

³ Dz.U. nr L 260 z 31.10.1995, str. 45.

przeprowadzić albo poprzez zaproszenie do przetargu, licytację publiczną, albo inną procedurę przyjętą przez Państwo Członkowskie zapewniające, że konkurencja zainteresowanych podmiotów gospodarczych odbywa się na równych warunkach.

Artykuł 2

Procedury i działania, określone w art. 1, odbywają się nie później niż trzy miesiące po roku gospodarczym danego produktu.

Artykuł 3

Organy wyznaczone przez Państwa Członkowskie mające na celu realizację dostawy i udzielenia zamówienia, określonego w art. 1, zostają określone w Załączniku.

Artykuł 4

Alkohol otrzymany z danych produktów, zostaje poddany specjalnemu skażeniu zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3199/93, a także zostaje przeznaczony do celów przemysłowych z wyłączeniem wykorzystania w żywności.

Artykuł 5

Organy wyznaczone przez Państwa Członkowskie monitorują na miejscu za pomocą kontroli bezpośrednich i dokumentacji przetwarzanie produktu, na który udzielono zamówienia, na alkohol o stężeniu większym niż 80% objętościowych, jak również jego skażenie i przemysłowe wykorzystanie.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu uniknięcia zakłócenia procedury konkurencji w dostawie i udzieleniu zamówień na produkty do gorzelnii.

Artykuł 7

Na wniosek Komisji, Państwa Członkowskie przekazują wyniki działań, określonych w niniejszym rozporządzeniu, w terminie siedmiu dni.

Artykuł 8

Rozporządzenia (EWG) nr 1561/70 i (EWG) nr 1562/70 niniejszym tracą moc.

Artykuł 9

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lipca 1997 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

WYKAZ ORGANÓW WYZNACZONYCH PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Belgia	Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) Rue de Trèves 82 B-1040 Bruxells
Dania	EU - direktoratet 2. Markedskontor Kampmannsgade 3 DK-1780 København V
Niemcy	Bezirksergierung Lüneburg Dezernat 602 Auf der Hude 2 Postfach 2520 D-21332 Lüneburg Landwirtschaftskammer Rheinland Referat 324.4 Postfach 1969 D-53009 Bonn Regierungspräsidium Freiburg D-79083 Freiburg i Br Ministerium für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten Brandenburg Referat 42 Heinrich-Mann-Allee 103 D-14473 Postdam Sächsische Landesanstalt für Landwirtschaft Fachbereich Markt und Ernährung D-01311 Dresden Regierungspräsidium Halle Dezernat 51 Postfach 200256 D-06003 Halle / Saale Freie und Hansestadt Hamburg Wirtschaftsbehörde Referat - LG 2 - Alter Steinweg 4 D-20459 Hamburg

Thüringer Landesanstalt für Landwirtschaft
Abt. Markt - und Ernährungswirtschaft
Herrn Kuchler
Naumburger Straße 98
D-07743 Jena

Hessisches Landesamt für Regionalentwicklung und Landwirtschaft
Frankfurter Straße 69
D-35578 Wetzlar

Bayrisches Staatsministerium für Ernährung, Landwirtschaft und
Forsten
Ludwigstraße 2
D-80539 München

Ministerium für Wirtschaft, Verkehr, Landwirtschaft und Weinbau
Stiftsstraße 9
D-55116 Mainz

Ministerium für ländliche Räume, Landwirtschaft, Ernährung und
Tourismus des Landes
Schleswig - Holstein
Dusternbrooker Weg 104
D-24105 Kiel

Ministerium für Landwirtschaft und Naturschutz des Landes
Mecklenburg - Vorpommern
Paulshöher Weg 1
D-19061 Schwerin

Ministerium für Umwelt, Energie und Verkehr
Abteilung Landwirtschaft und Forsten
Heilbergstraße 50
D-66121 Saarbrücken

Grecja

Υπουργεία Γεωργίας
Υπηρεσία Διαχείρισεως και Αγορών Γεωργικών Προϊόντων
(ΥΔΑΓΕΠ)
Αχαρνών 5
Αθήνα

Hiszpania

Dirección General del Fondo Español de Garantía Agraria (FEGA)
Calle Beneficencia, 8
E-28004 Madrid

Francja	Office national interprofessionnel des fruits et légumes et de l'horticulture (ONIFLHOR) 164, rue de Javel F-75739 Paris
Irlandia	Department of Agriculture, Food and Forestry Agriculture House, IRL-Kildare Street, Dublin 2
Włochy	Azienda di stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) Via Palestro, 81 I-Roma
Luksemburg	Administration des services techniques de l'agriculture (ASTA) 16, route d'Esch BP 1904 L-1019 Luxembourg Administration des douanes et accises BP 26 L-2010 Luxembourg
Niderlandy	Ministerie van Landbouw Bezuidenhoutseweg 73, EK Den Haag
Portugalia	Instituto Nacional de Garantia Agrária (INGA) Rua C. Castelo Branco, 45 P-1000 Lisboa
Austria	Agrarmarkt Austria Geschäftsbereich II Dresdner Straße 70 A-1200 Wien
Finlandia	Maa-ja metsätalousministeriö Interventioyksikkö PL 232, FIN-00171 Helsinki
Szwecja	Jordbruksverket Interventionsenheten Vallgatan 8, S-55182 Jönköping

Zjednoczone
Królestwo

Horticultural Marketing Inspectorate 9 th floor
Eastbury House
30134 Albert Embarkment
London SE17TL

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 20/98

z dnia 7 stycznia 1998 r.

ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do pomocy dla organizacji producentów, którym udzielono wstępnego uznania

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2520/97², w szczególności jego art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 określa, że nowe organizacje producentów lub organizacje producentów, które nie zostały uznane na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1035/72³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1363/95⁴, mogą skorzystać z okresu przejściowego nie dłuższego niż pięć lat, w którym muszą spełnić warunki uznania, ustanowione w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96; rozporządzenie (WE) nr 478/97⁵ ustala warunki dla udzielenia wstępnego uznania organizacji producentów;

w celu wsparcia tworzenia organizacji producentów art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przewiduje także, że w ciągu pięciu lat od momentu wstępnego uznania, Państwa Członkowskie mogą przyznawać organizacjom producentów, którym udzielono wstępnego uznania, dwa rodzaje pomocy, z których jeden ma na celu pokrycie kosztów tworzenia i administracji, a drugi pokrycie części inwestycji, wymaganych w celu uzyskania uznania i wymienionych w planach uznania;

w celu ułatwienia właściwego stosowania systemu pomocy na pokrycie kosztów tworzenia i administracji, pomoc powinna być przyznawana według stawki zryczałtowanej; pomoc według stawki zryczałtowanej powinna podlegać pułapowi w celu dostosowania jej do ograniczeń budżetowych; w celu uwzględnienia różnych potrzeb finansowych różnej wielkości organizacji producentów, pułap ten należy dostosować do produkcji nadającej się do wprowadzenia na rynek organizacji producentów; ponieważ zasady zawarte w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2118/78⁶ nie mają już zastosowania, rozporządzenie to powinno być odpowiednio uchylone;

kryteria wyboru ustanowione przez Komisję na podstawie art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 951/97 z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie poprawy warunków przetwarzania i

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 346 z 17.12.1997, str. 41.

³ Dz.U. L 118 z 20.5.1972, str. 1.

⁴ Dz.U. L 132 z 16.6.1995, str. 4.

⁵ Dz.U. L 75 z 15.3.1997, str. 4.

⁶ Dz.U. L 246 z 8.9.1978, str. 11.

wprowadzania do obrotu produktów rolnych¹ powinny być stosowane w odniesieniu do inwestycji kwalifikujących się na mocy tego rozporządzenia, w celu zapewnienia spójności między poszczególnymi środkami finansowanymi przez Wspólnotę, do czasu aż nie zostaną wprowadzone w życie nowe wytyczne polityki rolnej w zakresie owoców i warzyw, wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 2200/96;

pomoc przewidziana w niniejszym rozporządzeniu powinna być wstrzymana z chwilą uznania organizacji producentów przez Państwo Członkowskie; jednakże, w celu uwzględnienia wieloletniego finansowania inwestycji, te które kwalifikują się do pomocy inwestycyjnej na mocy niniejszego rozporządzenia mogą być przeniesione do programów operacyjnych, określonych w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2200/96;

w przypadku łączenia, pomoc może być nadal przyznawana organizacjom producentów, wynikających z łączenia;

w celu zapewnienia, że pomoc przewidziana w niniejszym rozporządzeniu jest odpowiednio stosowana, dane Państwo Członkowskie powinno sprawdzać, czy przyznanie pomocy jest uzasadnione, przy czym uwzględniana jest wszelka poprzednio przyznana pomoc na potrzeby związane z uruchomieniem organizacji producentów oraz wszelkie działania producentów między organizacjami producentów; Państwa Członkowskie muszą również zapewnić, aby nie dochodziło do podwójnego finansowania wspólnotowego lub krajowego środków kwalifikujących się do wspólnotowego finansowania na mocy niniejszego rozporządzenia;

należy ustanowić procedury dokonywania kontroli i nakładania kar;

art. 14 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przewiduje specjalny program dla Portugalii; należy ustanowić przepisy w celu zapewnienia zgodności z tym specjalnym programem;

Komitet Zarządzający ds. świeżych owoców i warzyw nie dostarczył opinii w terminie ustalonym przez swojego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady w sprawie przyznawania pomocy, przewidzianej w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 organizacjom producentów, którym udzielono wstępnego uznania.

2. Dla celów niniejszego rozporządzenia:

a) „organizacja producentów, której udzielono wstępnego uznania” oznacza nową organizację producentów, lub taką, która nie została uznana na mocy rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 2200/96, a której Państwo Członkowskie udzieliło wstępne uznanie na mocy rozporządzenia (WE) nr 478/97;

¹ Dz.U. L 142 z 2.6.1997, str. 22.

- b) „producent” oznacza producenta, określonego w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 412/97¹;
- c) „plan uznania” oznacza plan stopniowego uznania zgodny z rozporządzeniem (WE) nr 478/97, przedstawiony przez organizację producentów, którego przyjęcie oznacza początek okresu, określonego w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, nie dłuższego niż pięciu lat;
- d) „produkcja wprowadzona do obrotu” oznacza produkcję członków organizacji producentów w kategorii, dla której udzielone jest wstępne uznanie:
- dostarczona do organizacji producentów i faktycznie sprzedana przez tę organizację w postaci świeżej lub przetworzonej,
 - sprzedana na warunkach określonych w art. 11 ust. 1 lit. c) pkt 3 tiret drugie i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96, za zezwoleniem organizacji,
 - sprzedana bezpośrednio przez członków organizacji zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. c) pkt 3 tiret pierwsze i czwarte rozporządzenia (WE) nr 2200/96.
- Produkcja wprowadzana do obrotu nie obejmuje produkcji członków innych organizacji producentów wprowadzanej do obrotu za pośrednictwem danej organizacji zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. c) pkt 3 tiret drugie i trzecie rozporządzenia (WE) nr 2200/96.
- e) „wartość produkcji wprowadzanej do obrotu” oznacza wartość produkcji wprowadzanej do obrotu na etapie „loco organizacja producentów” lub tam, gdzie to jest właściwe, jako „produkt zapakowany lub przygotowany nieprzetworzony”.

Artykuł 2

1. Pomoc przewidziana w art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przyznawana jest na pokrycie kosztów ustanawiania i funkcjonowania organizacji producentów, według stawki zryczałtowanej.
2. Pomoc określona w ust. 1 ustalona jest dla każdej organizacji producentów na podstawie jej rocznej produkcji wprowadzonej do obrotu i jest:
 - a) kwota, w pierwszym, drugim, trzecim, czwartym i piątym roku odpowiednio 5%, 5%, 4%, 3% i 2% wartości produkcji wprowadzonej do obrotu maksymalnie do 1 000 000 ECU, oraz
 - b) kwota, w pierwszym, drugim, trzecim, czwartym i piątym roku odpowiednio 2,5%, 2,5%, 2,0%, 1,5% i 1,5% wartości produkcji wprowadzonej do obrotu przekraczającej 1 000 000 ECU,
 - c) pułap dla każdej organizacji producentów nie może przekraczać:
 - 100 000 ECU za pierwszy rok,

¹ Dz.U. L 62 z 4.3.1997, str. 16.

- 100 000 ECU za drugi rok,
 - 80 000 ECU za trzeci rok,
 - 60 000 ECU za czwarty rok,
 - 50 000 ECU za piąty rok,
- d) pomoc wypłacana jest w ratach rocznych przez okres nie dłuższy niż siedem lat poczynając od dnia 1 stycznia roku następującego po dacie, z którą udzielono wstępnego uznania.

Artykuł 3

1. Pomoc przewidziana w art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przyznawana jest bezpośrednio lub poprzez instytucje kredytowe w postaci specjalnych pożyczek na pokrycie kosztów inwestycji związanych z wykonywaniem środków w planie uznania, opisanych w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 478/97.

Wyłączeniu podlegają inwestycje naruszające konkurencję w innych działalnościach gospodarczych organizacji oraz inwestycje niespełniające kryteriów wyboru przyjętych przez Komisję na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 951/97.

2. Inwestycje przynoszące pośrednie lub bezpośrednie korzyści takim działalnościami finansowane będą *pro rata* ich wykorzystania dla sektorów lub produktów, dla których udzielono wstępnego uznania.

Artykuł 4

1. Pomoc przewidziana w art. 2 i 3 jest wstrzymana po udzieleniu uznania.

2. W przypadku złożenia programu operacyjnego zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 411/97¹, Państwo Członkowskie zapewnia, aby nie dochodziło do podwójnego finansowania środków już finansowanych w ramach planu uznania.

3. Inwestycje kwalifikujące się do pomocy na pokrycie kosztów, określonych w art. 3 mogą być przeniesione do programów operacyjnych, przewidzianych o ile są zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 411/97.

Artykuł 5

1. Wnioski o zwrot pomocy na pokrycie kosztów określonych w art. 2 i 3 i odnoszących się do wydatków płaconych przez Państwo Członkowskie wszystkim zainteresowanym organizacjom w ciągu roku kalendarzowego, są składane do Komisji jako pojedyncza partia, nie później niż do dnia 30 czerwca następnego roku.

2. Wszystkim wnioskom o pomoc towarzyszą pisemne deklaracje organizacji,

¹ Dz.U. L 62 z 4.3.1997, str. 9.

stwierdzające, że organizacja:

- spełnia i będzie spełniać przepisy rozporządzeń (WE) nr 2200/96 i (WE) nr 478/97 oraz przepisy niniejszego rozporządzenia,
- nie otrzymuje ani nie otrzymywała bezpośrednio ani pośrednio, podwójnego finansowania wspólnotowego lub krajowego środków do wspólnotowego finansowania na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

1. Pomoc przewidziana w art. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia może być przyznana lub nadal przyznawana organizacjom producentów, którym udzielono wstępnego uznania na mocy rozporządzenia (WE) nr 478/97 i które wynikają z łączenia się organizacji producentów, którym udzielono wstępnego uznania na mocy tego rozporządzenia oraz jedną lub kilkoma z poniższych:

- a) jedną lub kilkoma organizacjami producentów, którym udzielono wstępnego uznania na mocy rozporządzenia (WE) nr 478/97;
- b) jedną lub kilkoma organizacjami producentów, uznanym na mocy rozporządzenia (EWG) nr 1035/72;
- c) jedną lub kilkoma organizacjami producentów, uznanym na mocy art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

2. Do celów obliczania pomocy płatonej zgodnie z ust. 1, organizacja producentów wynikająca z łączenia się zastępuje organizacje, które się łączą.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie oceniają kwalifikację organizacji producentów do pomocy na mocy niniejszego rozporządzenia, aby stwierdzić, czy pomoc jest właściwie uzasadniona, przy czym uwzględnione będą warunki i data przyznania wcześniejszej pomocy publicznej organizacjom producentów, z których pochodzą członkowie danej organizacji producentów oraz wszelkie przejścia członków między organizacjami producentów.

Artykuł 8

Kwalifikujące się wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie na pomoc przewidzianą w art. 2 i 3 kwalifikują się do pomocy z Sekcji Orientacji EFOGR.

Artykuł 9

Wkład Wspólnoty z Sekcji Orientacji EFOGR na rzecz pomocy, przewidzianej w art. 2 wynosi:

- 75% kwalifikujących się wydatków publicznych dla regionów objętych Celami 1 i 6, oraz

- 50% kwalifikujących się wydatków dla pozostałych regionów.

Artykuł 10

1. Wkład Wspólnoty z Sekcji Orientacji EFOGR, wyrażony w równoważniku dotacji kapitałowej nie przekracza, w ujęciu procentowym, kwalifikujących się kosztów inwestycyjnych, określonych w art. 3:

- 50% w regionach objętych Celami 1 i 6, oraz
- 30% w pozostałych regionach.

2. Zainteresowane Państwa Członkowskie muszą zobowiązać się do pokrywania co najmniej 5% kwalifikujących się kosztów, określonych w art. 3.

3. Odbiorcy pomocy na pokrycie kosztów inwestycyjnych określonych w art. 3 płacą co najmniej:

- 25% kwalifikujących się kosztów w regionach Celu 1 i 6, oraz
- 45% kwalifikujących się kosztów w pozostałych regionach.

Artykuł 11

1. Wydatek określony w art. 8, stanowi część przepisów zawartych w art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 950/97¹. Art. 33 tego rozporządzenia odnosi się do płatności w ramach pomocy wspólnotowej.

2. Komisja przyjmuje zasady regulujące wnioski o płatność i zwrot po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 29 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4256/88².

3. Kontrole w sprawie pomocy na pokrycie kosztów, określonych w art. 2 i 3, przeprowadzane są zgodnie z art. 23 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88³.

Artykuł 12

1. Jeżeli kontrola przeprowadzona na mocy tytułu VI rozporządzenia (WE) nr 2200/96 lub art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 wykazuje, iż:

- wartość produkcji wprowadzonej do obrotu jest mniejsza niż kwota wykorzystana do obliczenia wspólnotowej pomocy finansowej, lub
- pomoc objęta niniejszym rozporządzeniem nie została wykorzystana zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie lub zatwierdzonym planem uznania

¹ Dz.U. L 142 z 2.6.1997, str. 1.

² Dz.U. L 374 z 31.12.1988, str. 25.

³ Dz.U. L 347 z 31.12.1988, str. 1.

od odbiorcy wymagać się będzie zwrotu kwoty niesłusznie wypłaconej w podwójnej wysokości plus odsetki za okres między wypłatą a zwrotem.

Stosowaną stopą procentową jest stopa stosowana przez Europejski Instytut Walutowy przy transakcjach przeprowadzonych w ecu, opublikowana w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*, obowiązująca w dniu dokonania nienależnej wypłaty, plus trzy punkty procentowe.

2. Jeżeli różnica między wysokością pomocy faktycznie wypłaconej a wysokością pomocy należnej jest większa niż 20% tej ostatniej, od odbiorcy wymagać się będzie zwrotu całej otrzymanej pomocy, plus odsetki, wymienione w ust. 1.

3. Część z odzyskanych przez Państwo Członkowskie kwot, która należy do Sekcji Orientacji EFOGR oraz odpowiednie odsetki, zostaną odjęte od kwoty następnego wniosku dotyczącego salda zwrotu przesłanego do Sekcji Orientacji EFOGR lub doliczone do rachunku Komisji.

4. W przypadku umyślnego złożenia fałszywej deklaracji lub w wyniku poważnego zaniedbania spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia, dana organizacja zostaje pozbawiona wspólnotowej pomocy finansowej przez pozostały okres trwającego planu uznania.

5. Ust. 1-4 stosuje się bez uszczerbku dla przepisów w odniesieniu do innych kar, które zostaną nałożone jak przewidziano w art. 48 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Artykuł 13

Jeżeli władze portugalskie wykazują, iż w danym roku pomoc wypłacona organizacji producentów w Portugalii na mocy niniejszego rozporządzenia jest niższa niż pomoc określona w art. 14 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, pomoc przewidziana w art. 2 ust. 2 zostaje zwiększona tak, by spełniała przepisy wyżej wymienionego art. 14.

Artykuł 14

Rozporządzenie (EWG) nr 2118/78 traci moc.

Jednakże, nadal stosuje się w odniesieniu do organizacji producentów, które wystąpiły o przyznanie pomocy na mocy art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 1035/72 przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 2200/96 oraz do obliczenia, które będą sporządzane zgodnie z art. 13 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 15

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 stycznia 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 243/1999

z dnia 1 lutego 1999 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 478/97 i (WE) nr 20/98 ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie, odpowiednio, wstępnego uznawania oraz pomocy dla organizacji producentów

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2520/97², w szczególności jego art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 20/98³ przewiduje, że pomoc w celu pokrycia kosztów ustanawiania i funkcjonowania organizacji producentów, którym udzielono wstępnie uznania, ma być określana na podstawie ich produkcji wprowadzanej do obrotu; klęski żywiołowe mogą powodować gwałtowny spadek produkcji wprowadzonej do obrotu w danym roku; w takich przypadkach w celu uniknięcia drastycznej redukcji wspólnotowej pomocy dla organizacji producentów, którym udzielono wstępnie uznania, co mogłoby zagrozić ich funkcjonowaniu, należy określić limit dla redukcji w odniesieniu do produkcji wprowadzonej do obrotu, branej pod uwagę w celu obliczania wysokości pomocy; limit ten musi być określony poprzez odniesienie do plonu oraz do przeciętnych cen uzyskiwanych przez organizacje producentów, którym udzielono wstępnie uznania lub przez ich członków w okresie trzech lat poprzedzających wystąpienie klęski żywiołowej, a także musi być ustalony na poziomie uwzględniającym normalne wahania produkcji związane z warunkami pogodowymi; w przypadku Portugalii, ustalona w ten sposób produkcja wprowadzona do obrotu musi być używana do obliczania wysokości przyznanej pomocy zgodnie z art. 14 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 2200/96;

art. 2 ust. 2 i art. 5 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 478/97⁴ ustanawia dwie różne daty dla wykonania planów uznania; dla jasności powinna być ustalona jedna data dla rozpoczęcia wykonania planów uznania;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

²Dz.U. L 346 z 17.12.1997, str. 41.

³Dz.U. L 4 z 8.1.1998, str. 40.

⁴Dz.U. L 75 z 15.3.1997, str. 4.

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 20/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku klęski żywiołowej uznawanej przez właściwe władze krajowe, produkcja wprowadzona do obrotu w rozumieniu ust. 2 zostaje określona w wysokości co najmniej 70% przeciętnej teoretycznej wartości równej:

- obszarowi należącemu do organizacji producentów, której udzielono wstępnie uznania, oraz na którym uprawiany jest dany produkt w ciągu roku, w którym ma miejsce klęska żywiołowa, pomnożonemu przez:
 - przeciętny plon oraz przeciętną cenę uzyskaną przez organizację producentów bądź jej członków za dany produkt w ciągu trzech lat przed wystąpieniem klęski żywiołowej bądź, gdy tak zadecyduje Państwo Członkowskie, uzyskaną w tym samym regionie uprawy w czasie trzech lat przed wystąpieniem klęski żywiołowej.”;

2. w art. 13 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„W przypadku wystąpienia klęski żywiołowej uznawanej przez właściwe władze portugalskie, art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia stosuje się przy obliczaniu produkcji wprowadzanej do obrotu, przeznaczonej do celów art. 14 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.”

Artykuł 2

Skreśla się art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 478/97.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 lutego 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 983/2000

z dnia 11 maja 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 20/98 ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do pomocy dla organizacji producentów, którym udzielono wstępnie uznania

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1257/1999², w szczególności jego art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) rozporządzenie Komisji (WE) nr 20/98³, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 243/1999⁴, ustanawia zasady w sprawie pomocy dla organizacji producentów, którym udzielono wstępnie uznania zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 478/97 z dnia 14 marca 1997 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do wstępnego uznawania organizacji producentów⁵, zmienionym rozporządzeniem (WE) nr. 243/1999;
- (2) sposób, w jaki pomoc ta ma być finansowana, tak jak to określono w art. 52 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, został począwszy od dnia 1 stycznia 2000 r. zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), zmieniającym i uchylającym niektóre rozporządzenia. Pomoc ta ma być w przyszłości uważana za interwencję zmierzającą do stabilizacji rynku rolnego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁶;
- (3) w tych okolicznościach rozporządzenie (WE) nr 20/98 powinno zostać zmienione w ten sposób, aby dostosować się do tej nowej sytuacji. Zmiany odnoszą się w szczególności do kwalifikacji do otrzymywania pomocy dotyczącej wstępnego uznania w ramach Sekcji Gwarancji EFOGR, terminów na przedstawianie wniosków o pomoc i o jej wypłatę, nowych opisów regionów kwalifikujących się do różnego procentu finansowania, w celu dostosowania tych opisów do opisów wymienionych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych⁷, oraz, na koniec, zobowiązań

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80.

³ Dz.U. L 4 z 8.1.1998, str. 40.

⁴ Dz.U. L 27 z 2.2.1999, str. 8.

⁵ Dz.U. L 75 z 15.3.1997, str. 4.

⁶ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 1.

⁷ Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 1.

Państw Członkowskich do sprawdzenia zgodności z warunkami przyznawania pomocy;

- (4) należy jasno powiedzieć, że niniejsze rozporządzenie ma znajdować zastosowanie wobec pomocy wypłacanej w ramach planów uznania, zatwierdzonych od dnia 1 stycznia 2000 r. i wobec pomocy wypłacanej w ramach planów uznania zatwierdzonych przed dniem 1 stycznia 2000 r. na okresy roczne rozpoczynające się od dnia 1 stycznia 2000 r.;
- (5) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 20/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 ust. 2 lit. d) skreśla się tiret trzecie.
2. W art. 2 ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) być wypłacane w ratach rocznych na koniec każdego okresu rocznego w odniesieniu do wykonania planu uznania. Aby obliczyć roczne raty, Państwa Członkowskie mogą zastosować jako podstawę roczną produkcję wprowadzoną do obrotu odpowiadającą rocznemu okresowi innemu niż okres w odniesieniu, do którego wypłacana jest rata roczna, jeżeli wymagają tego kontrole. Okres, wobec którego użyty roczny okres nie powinien pokrywać się z rzeczywistym danym okresem rocznym, musi być krótszy niż 12 miesięcy.”
3. W art. 3 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Wyłączeniu podlegają inwestycje naruszające konkurencję w innych działalnościach gospodarczych organizacji.”
4. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 5*

 1. Organizacje producentów powinny, każda z osobna, przedstawić pojedynczy wniosek o pomoc określoną w art. 2 i 3 w terminie trzech miesięcy od końca każdego rocznego okresu określonego w art. 2 ust. 2 lit. d).
 2. Wszystkim wnioskom o pomoc towarzyszą pisemne deklaracje organizacji, stwierdzające, że organizacja:
 - spełnia i będzie spełniać przepisy rozporządzeń (WE) nr 2200/96 i (WE) nr 478/97 oraz przepisy niniejszego rozporządzenia,
 - nie otrzymała, nie otrzymuje i nie będzie otrzymywać bezpośrednio ani pośrednio podwójnego finansowania wspólnotowego lub krajowego środków do

wspólnotowego finansowania na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Państwa Członkowskie wypłacają pomoc w terminie sześciu miesięcy od otrzymania pełnego wniosku.”

5. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie na pomoc określoną w art. 2 i 3, kwalifikują do pomocy z Sekcji Gwarancji EFOGR.”

6. Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Wkład Wspólnoty w stosunku do pomocy określonej w art. 2 wynosi:

- 75% kwalifikujących się wydatków publicznych dla regionów objętych celami 1 i 2 określonymi w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999,
- 50% kwalifikujących się wydatków publicznych dla pozostałych regionów.”

7. Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Wkład Wspólnoty w stosunku do pomocy określonej w art. 3, wyrażony w równoważniku dotacji kapitałowej, nie przekracza, w ujęciu procentowym kwalifikujących się kosztów inwestycyjnych, określonych w art. 3:

- 50% w regionach objętych Celami 1 i 2, określonymi w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999,
- 30% w pozostałych regionach.

2. Zainteresowane Państwa Członkowskie, muszą zobowiązać się do pokrywania co najmniej 5% kwalifikujących się kosztów inwestycyjnych, określonych w art. 3.

3. Beneficjenci pomocy na pokrycie kwalifikujących się kosztów inwestycyjnych, określonych w art. 3, płacą co najmniej:

- 25% w regionach celu 1 i 2 określonego w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999,
- 45% w pozostałych regionach.”

8. Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzanych zgodnie z tytułem VI rozporządzenia (WE) nr 2200/96, Państwa Członkowskie przeprowadzają kontrole organizacji producentów w celu sprawdzenia zgodności z warunkami przyznawania pomocy określonej w art. 2 i 3.”

9. Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Jeżeli kontrola przeprowadzona na mocy art. 11 wykazuje, iż:

- wartość produkcji wprowadzonej do obrotu jest mniejsza niż kwota wykorzystana do obliczenia pomocy określonej w art. 2, lub
- pomoc objęta niniejszym rozporządzeniem nie została wykorzystana zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie lub zatwierdzonym planem uznania,

od beneficjenta wymaga się zwrotu kwoty niesłusznie wypłaconej w podwójnej wysokości, plus odsetki za okres między wypłatą a zwrotem.

Stosowaną stopą procentową jest stopa stosowana przez Europejski Bank Centralny do swych operacji w euro, opublikowana w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*, obowiązująca w dniu dokonania nienależnej wypłaty, plus trzy punkty procentowe.

2. Jeżeli różnica między wysokością pomocy faktycznie wypłaconej a pomocy należnej jest większa niż 20% tej ostatniej, od beneficjenta wymagać się będzie zwrotu całej otrzymanej pomocy, plus odsetki wymienione w ust. 1.

3. W przypadku złożenia umyślnie fałszywej deklaracji lub w wyniku poważnego zaniedbania spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia, dana organizacja producentów zostaje pozbawiona otrzymywania pomocy przez pozostały okres trwającego planu uznania.

4. Ust. 1, 2 i 3 stosuje się bez uszczerbku dla przepisów w odniesieniu do innych kar, które zostaną nałożone jak przewidziano w art. 48 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do pomocy wypłacanej wobec planów uznania zatwierdzonych od dnia 1 stycznia 2000 r. i wobec pomocy wypłacanej w odniesieniu do okresów rocznych rozpoczynających się po dniu 1 stycznia 2000 r. dla planów uznania zatwierdzonych przed dniem 1 stycznia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 maja 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2717/98

z dnia 16 grudnia 1998 r.

dotyczące wniosków o refundację przez Wspólnotę wydatków Państw Członkowskich poniesionych na wypłaty dla organizacji producentów w sektorze owoców i warzyw, którym udzielono wstępnego uznania.

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2520/97², w szczególności jego art. 52 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 52 ust. 2 tego rozporządzenia, pomoc przyznawana przez Państwa Członkowskie na podstawie art. 14 stanowi wspólny środek w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4256/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dla rozporządzenia nr 2052/88/EWG w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Sekcja Orientacji³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2085/93⁴; pomoc taka jest objęta prognozą rocznych wydatków i stosują się do niej zasady płatności, określone odpowiednio w art. 31 ust. 1 i art. 33 rozporządzenia Rady (WE) nr 950/97 z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie poprawy efektywności struktur rolniczych⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2331/98⁶;

wnioski współfinansowanie przez Sekcję Orientacji EFOGR przewidziane w art. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 20/98 z dnia 7 stycznia 1988 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do pomocy dla organizacji producentów, którym udzielono wstępnego uznania⁷, muszą zawierać niektóre dane szczegółowe i informacje, które Państwa Członkowskie będą prezentować w identycznej formie; ze względu na potrzebę dokładnego sprawdzania ich zgodności z rozporządzeniami (WE) nr 2200/96 i (WE) nr 28/98, Komisja musi mieć możliwość zażądania dostępu do odnośnych dokumentów uzupełniających;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego. Strukturami Rolnymi i Rozwojem Wiejskim,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 346 z 17.12.1997, str. 41.

³ Dz.U. L 374 z 31.12.1988, str. 25.

⁴ Dz.U. L 193 z 31.07.1993, str. 44.

⁵ Dz.U. L 142 z 2.06.1997, str. 1.

⁶ Dz.U. L 291 z 30.10.1998, str. 10.

⁷ Dz.U. L 4 z 8.01.1998, str. 40.

Artykuł 1

Wnioski o współfinansowanie przygotowywane przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 20/98 muszą być sporządzane zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Wraz z pierwszym wnioskiem o współfinansowanie, Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji swoje krajowe przepisy wykonawcze i instrukcje administracyjne oraz formularze i wszelkie inne dokumenty dotyczące sposobu administracyjnego wprowadzanie w życie tego środka. Informacja o każdej wprowadzanej do nich zmianie jest przekazywana do Komisji wraz z pierwszym wnioskiem o współfinansowanie składanym po wprowadzeniu tej zmiany.

2. Z uwagi na potrzebę sprawdzania wniosków o refundację pomocy, przewidzianą w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji, na jej prośbę i w ustanowionym terminie, wszelkie uzupełniające dokumenty potwierdzające lub ich uwierzytelnione odpisy, inne niż te określone w ust. 1, które mogą być istotne do celów obliczenia wartości tej pomocy.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwa Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Wniosek o refundację na podstawie art. 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96

Państwo Członkowskie:

Pomoc przyznana w (rok kalendarzowy)

Kwoty określone poniżej należy wyrażać w walucie krajowej lub w ecu¹

	Pomoc przyznana w regionach, objętych celami 1 i 6		Pomoc przyznana w innych regionach	
	Pomoc	Wnioskowany wkład ze strony Sekcji Orientacji EFOGR	Pomoc	Wnioskowany wkład ze strony Sekcji Orientacji EFOGR
Pomoc zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2200/96				
Pomoc zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96 ²				

Łączny wkład Sekcji Orientacji EFOGR, o który wnioskowano:

.....

Niniejszym potwierdza się, że:

- pomoc przyznano wyłącznie organizacjom spełniającym wszystkie minimalne warunki dla przyznania wstępnego uznania przewidziane w art. 3, art. 4 ust. 1 i 2 oraz w art. 6

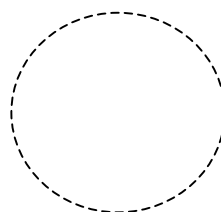
¹ Kwoty należy przeliczać na ecu stosując kurs budżetowy zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1866/90 (Dz.U. L 170 z 3.07.1990, str. 36). „Państwa Członkowskie dostarczające swoje zestawienia wydatków w ecu, przeliczają kwoty wydatków ponoszonych w walutach krajowych na ecu stosując kurs miesiąca, w którym wydatki te zarejestrowano na rachunkach organów odpowiedzialnych za finansowe zarządzanie programem”.

² W przypadku przyznania pomocy w formie pożyczki na pokrycie inwestycji zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96, metodę obliczania wartości wyrażonej w równowartości dotacji kapitałowej należy opisać w Załączniku do wniosku o refundację.

rozporządzenia Komisji (WE) nr 478/97³,

- właściwy organ krajowy wywiązał się ze swoich zobowiązań wynikających z art. 4 ust. 3-6 i art. 5 i 7 rozporządzenia (WE) nr 478/97,
- pomoc przyznana i wkład Sekcji Orientacji EFOGR, o który wnioskowano, zostały obliczone w sposób prawidłowy, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 20/98,
- przedmiotowa pomoc publiczna stanowi część programowania, określonego w art. 31 rozporządzenia (WE) nr 950/97.
- sprawozdanie roczne o osiągniętych postępach przekazano Komisji zgodnie z art. 25 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.
- korzystającym z pomocy przekazano stosowną informację o wkładzie ze strony Wspólnoty.

Sporządzono w

Podpis i pieczęć
właściwego organu Państwa Członkowskiego

³ Dz.U. L 75 z 15.03.1997, str. 4.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 544/2001

z dnia 20 marca 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do dodatkowej pomocy finansowej funduszom operacyjnym

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000², w szczególności jego art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 15 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 stanowi upoważnienie dla Państw Członkowskich do wypłaty organizacjom producentów krajowej pomocy finansowej poza funduszem operacyjnym. Państwa Członkowskie mają prawo wnosić do Wspólnoty o częściowy zwrot dodatkowej pomocy.
- (2) Sposób finansowania tej pomocy, określony w art. 52 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 został zmieniony od 1 stycznia 2000 r. na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia³. Pomoc ta ma być uważana w przyszłości za interwencję służącą stabilizacji rynku rolnego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁴.
- (3) W tych okolicznościach należy ustanowić szczegółowe zasady w celu dopasowania sposobu finansowania do nowej sytuacji. Przepisy powinny dotyczyć w szczególności ustanowienia poziomu dostępnej pomocy wspólnotowej porównywalnego z wcześniejszą pomocą dostępną we wspólnotowych ramach wsparcia.
- (4) Z uwagi na zastosowanie przepisu w art. 56 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 od dnia 1 stycznia 2000 r. konieczne jest stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia do pomocy wypłacanej za roczne okresy rozpoczynające się w określonym powyżej terminie.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80.

⁴ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

Artykuł 1

Wydatki określone w art. 15 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2200/96 są finansowane z Sekcji Gwarancji EFOGR na poziomie 50% pomocy finansowej przyznanej organizacji producentów.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy wypłacanej w zakresie rocznych okresów rozpoczynających się po 1 stycznia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1148/2001

z dnia 12 czerwca 2001 r.

w sprawie kontroli zgodności norm handlowych mających zastosowanie do świeżych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 911/2001², w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2251/92 z dnia 29 lipca 1992 r. w sprawie kontroli jakości świeżych owoców i warzyw³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 766/97⁴, musi zostać w wielu miejscach zmienione, aby uwzględnić rozwój handlu świeżymi owocami i warzywami oraz jego wyższy profesjonalizm, jak również zmiany we wspólnej organizacji rynku w tym sektorze, a także w celu wyjaśnienia szeregu niejasności w tym rozporządzeniu. W celu ich uproszczenia oraz zachowania przejrzystości, zasady powinny być całkowicie zmienione, należy uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2251/92.
- 2) Państwa Członkowskie muszą wyznaczyć organy kontroli, które na każdym etapie obrotu są odpowiedzialne za przeprowadzanie oceny zgodności. Uwzględniając wysoce odmienne okoliczności w Państwach Członkowskich, jeden z tych organów w Państwie Członkowskim powinien być odpowiedzialny za kontakty między wszystkimi wyznaczonymi organami oraz za koordynację ich działań.
- 3) Kontrole zgodności powinny być przeprowadzane za pomocą pobierania próbek i powinny koncentrować się na podmiotach gospodarczych, które najprawdopodobniej posiadają towary nie odpowiadające normom. W zależności od właściwości swojego rynku krajowego, Państwa Członkowskie muszą ustanawiać zasady ustalające pierwszeństwo kontroli w odniesieniu do poszczególnych kategorii podmiotów gospodarczych. W celu zapewnienia przejrzystości, zasady te powinny zostać notyfikowane Komisji. Z uwagi na to, iż wiedza na temat podmiotów gospodarczych i ich głównych cech jest nieodzownym narzędziem w analizie dokonywanej przez Państwa Członkowskie, istotne jest utworzenie bazy danych dotyczących podmiotów gospodarczych zajmujących się świeżymi owocami i warzywami w każdym Państwie Członkowskim, z uwzględnieniem rejestru sporządzonego zgodnie z rozporządzeniem

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 129 z 11.05.2001, str. 3.

³ Dz.U. L 219 z 4.08.1992, str. 9.

⁴ Dz.U. L 112 z 29.04.1997, str. 10.

(EWG) nr 2251/92.

- 4) Wywóz owoców i warzyw do państw trzecich musi odpowiadać normom. Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że ma to miejsce i poświadczać zgodność, zgodnie z Protokołem Genewskim w sprawie standaryzacji świeżych owoców i warzyw oraz suchych i suszonych owoców, zawartego w ramach programu Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych i OECD dotyczącego stosowania norm międzynarodowych do owoców i warzyw. Przywóz świeżych owoców i warzyw z państw trzecich musi odpowiadać normom handlowym lub przynajmniej normom im równoważnym. Dlatego, kontrole zgodności muszą być przeprowadzane przed wprowadzeniem wymienionych towarów na wspólnotowy obszar celny, z wyjątkiem drobnych partii, uważanych przez władze kontrolne za obciążone niskim ryzykiem. W niektórych państwach trzecich, zapewniających dostateczne gwarancje zgodności, kontrole mogą być przeprowadzane przez organy kontroli danych państw trzecich. W przypadku wykorzystywania tego rodzaju możliwości, Państwa Członkowskie mają regularnie sprawdzać ważność kontroli przeprowadzanych przez organy kontroli państwa trzeciego i powiadamiać Komisję o wynikach tych weryfikacji.
- 5) Nie wymaga się, aby produkty przeznaczone do przetwórstwa były zgodne z tymi normami, a więc bezwzględnie należy zapewnić, aby nie były one sprzedawane na rynku produktów świeżych. Produkty przeznaczone do przetwórstwa powinny być odpowiednio oznakowane, a w niektórych przypadkach powinien im towarzyszyć certyfikat przetwórstwa potwierdzający ostateczne przeznaczenie i pozwalający na dokonanie kontroli.
- 6) Owoce i warzywa poddane ocenie zgodności z normami handlowymi powinny podlegać kontroli tego samego rodzaju na wszystkich etapach obrotu. W tym celu powinny zostać przyjęte wytyczne kontrolne zalecane przez Europejską Komisję Gospodarczą Narodów Zjednoczonych, zgodne z kolei z odpowiednimi zaleceniami OECD. Jednakże przepisy szczególne powinny być ustanowione w odniesieniu do kontroli na etapie sprzedaży detalicznej.
- 7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie przeprowadzają kontrole na wszystkich etapach obrotu w zakresie zgodności z normami handlowymi ustanowionymi w art. 7, 8 i 9 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 2

Właściwe organy

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza jeden właściwy organ odpowiedzialny za koordynację i kontakty w zakresie objętym niniejszym rozporządzeniem, zwany dalej „organem koordynującym”.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji:
 - nazwę oraz pocztowy i elektroniczny adres organu koordynującego, który powołały w zastosowaniu ust. 1,
 - nazwę oraz pocztowy i elektroniczny adres organów kontroli, które wyznaczyły w zastosowaniu art. 7 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 2200/96, zwanych dalej „organami kontroli”, oraz
 - dokładny opis odpowiednich zakresów działalności organów kontroli, które wyznaczyły.
3. Organ koordynujący może być organem kontroli lub jednym z organów kontroli lub każdym innym organem wyznaczonym zgodnie z ust. 1.
4. Wykaz organów koordynujących powołanych przez Państwa Członkowskie jest publikowany przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* seria C.

Artykuł 3

Baza danych obejmująca podmioty gospodarcze

1. Państwa Członkowskie tworzą bazę danych obejmującą podmioty gospodarcze zajmujące się owocami i warzywami, która zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule, zawiera wykaz podmiotów gospodarczych zajmujących się obrotem świeżymi owocami i warzywami, w odniesieniu do których ustanowiono normy w zastosowaniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Pod pojęciem „podmiot gospodarczy” rozumie się każdą osobę fizyczną lub prawną, posiadającą świeże owoce i warzywa podlegające normom handlowym, w celu ich prezentowania lub oferowania do sprzedaży, sprzedaży lub ich obrotu w każdy inny sposób na własny rachunek lub w imieniu strony trzeciej na terytorium Wspólnoty i/lub ich wywozu do państwa trzeciego.

Państwa Członkowskie określają warunki, na których poniższe podmioty gospodarcze zostają lub nie zostają włączone do bazy danych:

- podmioty gospodarcze, których działalność jest zwolniona z obowiązku zgodności z normami handlowymi na podstawie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96,
- osoby fizyczne lub prawne, których działalność w sektorze owoców i warzyw jest ograniczona albo do przewozu towarów albo do sprzedaży małych ilości na etapie detalicznym.

2. W przypadku, gdy baza danych składa się z kilku odmiennych elementów, organ koordynujący zapewnia, że baza danych, jej elementy oraz ich aktualizacja są jednolite. Aktualizacja dokonywana jest w szczególności przez organy kontroli wykorzystujące informacje zebrane w czasie kontroli przeprowadzanej na wszystkich etapach obrotu.

3. Omawiana baza danych zawiera w odniesieniu do każdego podmiotu gospodarczego: numer rejestracyjny, nazwę, adres, informacje potrzebne do zaliczenia go do jednej z kategorii wymienionych w art. 4 niniejszego rozporządzenia, w szczególności informacje na temat jego pozycji w łańcuchu obrotu, informację dotyczącą znaczenia firmy, informację dotyczącą danych zebranych w czasie poprzednich kontroli każdego podmiotu gospodarczego, jak również inne informacje, które uważane są za niezbędne do celów kontroli.

4. Podmioty gospodarcze muszą dostarczyć informacje, uznane przez Państwa Członkowskie za niezbędne do stworzenia i aktualizowania bazy danych. Państwa Członkowskie określają warunki, na których podmioty gospodarcze nie utworzone na ich terytorium, ale zajmujące się handlem na tym terytorium, wykazuje się w bazie danych tych państw.

Artykuł 4

Kontrole zgodności na rynku wewnętrznym

1. Państwa Członkowskie wprowadzają system pobierania próbek przy kontrolach w zakresie zgodności produktów posiadanych przez podmioty gospodarcze na wszystkich etapach obrotu, z normami handlowymi.

W ramach tego systemu Państwa Członkowskie określają, w oparciu o analizę ryzyka dotyczącej podmiotu gospodarczego zajmującego się obrotem towarami niezgodnymi z normami handlowymi, częstotliwość, z jaką muszą być wykonywane kontrole przez organy kontroli, która musi być wystarczająca, aby zapewnić zgodność z regułami wspólnotowymi, w odniesieniu do każdej uprzednio określonej kategorii podmiotu gospodarczego. Omawiana analiza ryzyka odnosić się będzie w szczególności do wielkości firm, ich pozycji w łańcuchu obrotu, informacji zebranych w czasie poprzednich kontroli oraz innych ewentualnych parametrów, określonych przez Państwa Członkowskie. Podmioty gospodarcze zajmujące się przygotowaniem i pakowaniem owoców i warzyw, szczególnie w regionie produkcji, podlegają kontrolom o większej częstotliwości niż inne kategorie podmiotów gospodarczych. Kontrole mogą nastąpić także w czasie transportu.

W przypadku, gdy kontrole ujawniają znaczące nieprawidłowości, organy kontroli zwiększają częstotliwość kontroli u podmiotów gospodarczych, których to dotyczy.

2. Podmioty gospodarcze muszą zapewnić organom kontroli wszystkie informacje, które te organy kontroli uważają za konieczne w celu zorganizowania i przeprowadzania kontroli.

3. Państwa Członkowskie mogą zezwolić podmiotom gospodarczym, na etapie wysyłki gwarantującym jednolity i wysoki stopień zgodności wysyłanych przez nich owoców i warzyw podlegających normom handlowym, na stosowanie wzoru przedstawionego w załączniku III, przy etykietowaniu każdego opakowania. Zezwolenia udziela się na okres trzech lat z możliwością przedłużenia.

Dodatkowo podmioty gospodarcze korzystające z tej możliwości muszą:

- posiadać pracowników kontroli, którzy otrzymali przeszkolenie zatwierdzone przez Państwo Członkowskie,

- posiadać odpowiedni sprzęt do przygotowania i pakowania produktu,
- zobowiązać się do prowadzenia kontroli zgodności towarów, które wysyłają oraz posiadać rejestr, w którym zapisywane są wszystkie czynności przeprowadzanych kontroli.

Gdy podmioty gospodarcze nie mogą dłużej gwarantować wysokiego i jednolitego stopnia zgodności lub gdy jeden z wyżej wymienionych warunków nie jest już spełniany, Państwo Członkowskie cofa zezwolenie dla podmiotu gospodarczego na stosowanie wzoru w załączniku III przy etykietowaniu każdego opakowania.

4. Organ koordynujący podaje do wiadomości Komisji przepisy dotyczące systemu kontroli określonego w ust. 1, przed zastosowaniem niniejszego rozporządzenia. Powiadomienie to obejmuje różne kategorie podmiotów gospodarczych, które zostały zidentyfikowane oraz częstotliwość kontroli określoną w odniesieniu do każdej z nich, jak również, gdzie stosowne, szczegółowe warunki wprowadzenia w życie przepisów ust. 3, szczegółowe warunki wprowadzenia w życie przepisów art. 5 ust. 1, łącznie z minimalnym odsetkiem kontroli w odniesieniu do różnych podmiotów gospodarczych, których to dotyczy. Organ ten niezwłocznie powiadamia Komisję o wszystkich kolejnych zmianach w tym systemie.

Artykuł 5

Kontrole zgodności w punkcie wywozu

1. Na etapie wywozu właściwy organ kontroli zapewnia poprzez kontrolę zgodności, że produkty przeznaczone do wywozu do państw trzecich opuszczają obszar celny Wspólnoty jedynie w przypadku, gdy są zgodne z normami handlowymi.

Eksporterzy muszą dostarczyć organom kontroli wszelkie informacje, które organy te uważają za niezbędne w celu zorganizowania i przeprowadzania kontroli.

W odniesieniu do podmiotów gospodarczych spełniających warunki stosowania przepisów wymienionych w art. 4 ust. 3, Państwa Członkowskie mogą określić w stosunku do każdej odnośnej kategorii podmiotów gospodarczych i na podstawie analizy ryzyka, minimalny odsetek przesyłek i ilości, które podlegają kontroli zgodności przeprowadzanej przez właściwy organ kontroli na etapie wywozu. Odsetek ten musi być wystarczający do zapewnienia zgodności z regułami wspólnotowymi. W przypadku, gdy kontrole ujawniają znaczące nieprawidłowości, organy kontroli zwiększają odsetek sprawdzanych przesyłek realizowanych przez podmioty gospodarcze, których to dotyczy.

2. Organ kontroli wystawia świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I, dla każdej partii przeznaczonej do wywozu uznanej przez nie za zgodną z normami handlowymi, po zakończeniu czynności kontrolnych wymienionych w ust. 1. W przypadku, gdy przesyłka wywozowa składa się z kilku partii, zgodność tych partii można poświadczyć na jednym świadectwie, w którym wyraźnie wymienia się różne partie składające się na daną przesyłkę.

3. Zgłoszenie wywozowe może zostać przyjęte przez właściwe władze celne tylko wtedy, gdy:

- towarom towarzyszy albo świadectwo określone w ust. 2 albo świadectwo określone w art. 8 ust. 2, lub gdy
- właściwy organ kontroli poinformował władze celne, w odpowiedni sposób, że w odniesieniu do danych partii wystawione było jedno z dwóch wymienionych świadectw.

Artykuł 6

Kontrole zgodności w punkcie przywozu

1. Przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu kontroluje się produkty z państw trzecich, w zakresie zgodności z normami handlowymi.

Importerzy muszą dostarczyć organom kontroli wszelkie informacje, które organy te uważają za niezbędne w celu zorganizowania i przeprowadzania kontroli wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu oraz w art. 7 ust. 5.

2. Nie naruszając przepisy art. 7 organ inspekcji urzędowej w punkcie przywozu przeprowadza kontrolę zgodności w stosunku do każdej sprowadzonej partii oraz w przypadku, gdy wymienione produkty odpowiadają wymaganym normom, wystawia świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I. W przypadku, gdy przesyłka przywózowa składa się z kilku partii, zgodność tych partii można poświadczyć na jednym świadectwie, w którym wyraźnie wymienia się różne partie składające się na daną przesyłkę.

3. Władze celne zezwalają na dopuszczenie do swobodnego obrotu tylko wtedy, gdy:

- towarom towarzyszy świadectwo, określone w ust. 2, świadectwo określone w art. 7 ust. 3, albo świadectwo określone w art. 8 ust. 2 lub gdy
- właściwy organ kontroli poinformował władze celne, w odpowiedni sposób, że w odniesieniu do danych partii wystawione było jedno z wymienionych świadectw.

4. Nie naruszając ust. 1, 2 i 3, w przypadku, gdy właściwy organ kontroli w punkcie przywozu uważa, iż istnieje niskie ryzyko, że niektóre partie o masie niższej niż lub równej 500 kilogramów nie odpowiadają normom handlowym, może zaniechać kontroli tych partii. W tym celu, wysłała ona ostemplowane oświadczenie do władz celnych albo informuje wymienione władze celne w inny sposób, że można przeprowadzać procedury odprawy celnej.

Artykuł 7

Zatwierdzenie czynności kontrolnych przeprowadzanych przez państwa trzecie przed przywozem do Wspólnoty

1. Na wniosek państwa trzeciego Komisja może zatwierdzić, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 46 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, czynności związane z kontrolą zgodności przeprowadzone przez dane państwo trzecie przed przywozem do Wspólnoty.

2. Zatwierdzenie, określone w ust. 1, może zostać udzielone państwom trzecim, które o to wnioskuje i na których terytorium spełnione są normy handlowe Wspólnoty lub przynajmniej normy równoważne, w przypadku produktów wywożonych do Wspólnoty.

W zatwierdzeniu wskazuje się władzę publiczną państwa trzeciego, na której spoczywa odpowiedzialność związana z wykonywaniem czynności kontrolnych wymienionych w ust. 1. Władze te odpowiadają za kontakty ze Wspólnotą. Zatwierdzenie określa także organy kontroli kierujące odpowiednimi kontrolami, zwane dalej „organami kontroli państwa trzeciego”.

Zatwierdzenie może mieć jedynie zastosowanie w odniesieniu do produktów pochodzących z danego państwa trzeciego i może być ograniczone do niektórych produktów.

Komisja publikuje wykaz zatwierdzeń przyznanych państwom trzecim, zgodnie z warunkami niniejszego artykułu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* seria C.

3. Organy kontroli państwa trzeciego muszą być organami urzędowymi lub urzędowo uznawanymi przez władze wymienione w ust. 2, zapewniającymi wystarczające gwarancje i posiadającymi niezbędny personel, wyposażenie i pomieszczenia w celu przeprowadzania kontroli zgodnie z metodami wymienionymi w art. 9 ust. 1 lub metodami równoważnymi.

Organy kontroli państwa trzeciego przygotowują, w odniesieniu do każdej partii skontrolowanej przed jej wprowadzeniem na obszar celny Wspólnoty, albo świadectwo zgodności wymienione w załączniku I albo inny formularz uzgodniony między Komisją a państwem trzecim. W przypadku, gdy przesyłka przywózowa składa się z kilku partii, zgodność tych partii można poświadczyć na jednym świadectwie, w którym wyraźnie wymienia się różne partie składające się na daną przesyłkę.

4. Komisja może zawiesić zatwierdzenie w przypadku ustalenia, że w znaczącej liczbie partii i/lub ilościach, towary nie odpowiadają informacjom zawartym w świadectwach zgodności wystawionych przez organy kontroli państwa trzeciego.

5. Państwa Członkowskie prowadzą kontrole w punkcie przywozu produktów przywożonych zgodnie z warunkami wymienionymi w niniejszym artykule w zakresie zgodności z normami, przeprowadzając kontrole zgodności w odniesieniu do każdego zainteresowanego państwa trzeciego, w stosunku do znaczącej części przesyłek i ilości przywożonych na wymienionych warunkach. Część ta musi być wystarczająca, aby zapewnić zgodność z regułami wspólnotowymi przez organy kontroli państwa trzeciego. Państwa Członkowskie zapewniają, że środki ustanowione w art. 9 ust. 3 są stosowane w odniesieniu do skontrolowanych partii, w przypadku, gdy partie te nie odpowiadają normom handlowym.

W przypadku, gdy kontrole ujawniają znaczące nieprawidłowości, Państwa Członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Komisję, a organy kontroli zwiększają odsetek przesyłek i ilości kontrolowanych zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

6. Organ koordynujący przedstawia Komisji co kwartał, najpóźniej do końca kwartału następującego po zakończeniu danego kwartału, informację dotyczącą każdego państwa trzeciego i danego produktu, obejmującą dane na temat liczby partii i łącznych ilości przywiezionych zgodnie z ust. 1, dane na temat liczby partii i łącznych ilości skontrolowanych w zakresie zgodności jak określono w ust. 5 oraz na temat tych partii, co do

których organy kontroli stwierdziły, że nie odpowiadają one danym wymienionym w świadectwach zgodności wystawionych przez organ kontroli państwa trzeciego, ze wskazaniem ilości w odniesieniu do każdej partii oraz rodzaj wad dających podstawę do powyższych ustaleń.

7. Władze celne dostarczają organowi koordynującemu i/lub organom kontroli wszelkie informacje niezbędne w celu zastosowania przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 8

Produkty przeznaczone do przetwórstwa

1. Dla celów stosowania niniejszego rozporządzenia, produktami przeznaczonymi do przetwórstwa są świeże owoce i warzywa podlegające normom handlowym, które są wysyłane do zakładów przetwórstwa, gdzie są przetwarzane na produkty sklasyfikowane w pozycji CN, innej niż pozycja odnosząca się do wyjściowego produktu świeżego.

2. Właściwe organy kontroli wystawiają świadectwa przetwórstwa, przewidziane w załączniku II, w odniesieniu do produktów przeznaczonych na wywóz do państw trzecich oraz produktów przywożonych do Wspólnoty, w przypadku, gdy tego rodzaju produkty są przeznaczone do przetwórstwa i dlatego, zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2200/96, nie podlegają ocenie zgodności z normami handlowymi. Organy te zapewniają, że przestrzegane są przepisy szczególne dotyczące etykietowania ustanowione w ust. 3.

3. W przypadku przywozu, po wystawieniu świadectwa określonego w ust. 2, właściwy organ kontroli niezwłocznie wysyła do organu koordynującego Państwa Członkowskiego, w którym ma nastąpić przetwórstwo, kopię wymienionego świadectwa oraz dalsze informacje potrzebne do ewentualnej kontroli czynności przetwórstwa. Po przetworzeniu zakład przetwórstwa zwraca świadectwo do właściwego organu kontroli, który zapewnia, że produkty zostały rzeczywiście przetworzone.

4. Opakowanie zbiorcze produktów przeznaczonych do przetwórstwa musi być wyraźnie oznakowane przez pakującego wyrazami „przeznaczone do przetwórstwa” albo z innym równoważnym sformułowaniem. W przypadku towarów wysyłanych luzem, bezpośrednio ładowanych na środki transportu, oznaczenie to musi być podane w dokumencie towarzyszącym towarom albo musi widnieć na kwicie umieszczonym w widocznym miejscu wewnątrz środków transportu.

5. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki, jakie uznają za konieczne, w szczególności odnoszące się do współpracy z pozostałymi zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, mające na celu zapobieganie wysyłce towarów przeznaczonych na rynek świeżych owoców i warzyw poza rejon ich produkcji jako towarów przeznaczonych do przetwórstwa.

Artykuł 9

Metoda kontroli

1. Kontrole zgodności przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem kontroli w punkcie detalicznej sprzedaży konsumentowi finalnemu, przeprowadza się, z zastrzeżeniem

odmiennych uregulowań przewidzianych na podstawie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z metodami w załączniku IV.

Państwa Członkowskie ustanawiają przepisy szczególne dla kontroli zgodności w punkcie detalicznej sprzedaży konsumentowi finalnemu.

2. W przypadku, gdy inspektorzy stwierdzają, że towary odpowiadają normom handlowym, organ kontroli może wystawić świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I. W każdym przypadku świadectwo to wystawia się w punkcie przywozu lub wywozu.

3. W przypadku, gdy towary nie odpowiadają normom, organ kontroli wystawia orzeczenie o niezgodności do wiadomości podmiotu gospodarczego lub jego przedstawicieli. Towary, w odniesieniu do których zostało wystawione orzeczenie o niezgodności, nie mogą być przemieszczane bez zezwolenia organu kontroli, który wydał takie orzeczenie. Wydanie zezwolenia może wymagać spełnienia warunków określonych przez organ kontroli.

Podmioty gospodarcze mogą podjąć decyzję o doprowadzeniu wszystkich lub niektórych towarów do stanu zgodności. Towary doprowadzone do stanu zgodności nie mogą być wprowadzane do obrotu przed zapewnieniem przez właściwy organ kontroli, przy pomocy wszystkich odpowiednich środków, że dane towary rzeczywiście zostały doprowadzone do stanu zgodności. Organ ten wystawia, gdzie stosowne, świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I w odniesieniu do partii lub części partii wyłącznie po doprowadzeniu towarów do stanu zgodności.

Artykuł 10

Przepisy końcowe

1. Organy kontroli Państw Członkowskich, na których terytorium stwierdzono, że partia towarów z innego Państwa Członkowskiego nie odpowiada normom z powodu wad lub pogorszenia jakości, które mogły zostać wykryte w czasie pakowania, bezzwłocznie powiadamiają o takich przypadkach niezgodności stwierdzonej do etapu obrotu hurtowego, łącznie z centrami dystrybucji, władze w innych Państwach Członkowskich, których może to dotyczyć.

2. W przypadku, gdy stwierdzono przy przywozie z państwa trzeciego, że towary nie odpowiadają normom, organ koordynujący danego Państwa Członkowskiego, bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję i organy koordynujące pozostałych Państw Członkowskich, których może to dotyczyć, które następnie przekazują powyższą informację jako konieczną na ich terytorium. Komisja jest powiadamiana za pośrednictwem systemu elektronicznego wskazanego przez Komisję.

3. Dla celów stosowania niniejszego rozporządzenia, w przypadku produktów w odniesieniu do których przyjęto normy handlowe, faktury i dokumenty towarzyszące muszą wskazywać klasę jakości, kraj pochodzenia produktów oraz, gdzie stosowne, fakt, iż są one przeznaczone do przetwórstwa. Wymóg ten nie ma zastosowania w odniesieniu do detalicznej sprzedaży konsumentowi finalnemu.

Artykuł 11

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2251/92 niniejszym traci moc.
2. Podmioty gospodarcze zwolnione z kontroli towarów w czasie wysyłki, na mocy art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2251/92, mogą stosować opakowania zbiorcze z przytwierdzoną etykietą przewidzianą w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, do dnia 31 grudnia 2002 r.
3. Świadcstwa kontroli wystawione zgodnie z art. 3 ust. 9 rozporządzenia (EWG) nr 2251/92 są ważne do wygaśnięcia terminu ważności wymienionego w rubryce 12 przedmiotowych świadectw. Świadcstwa przetwórstwa wystawione zgodnie z art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 2251/92 są ważne do dnia 31 stycznia 2002 r.

Artykuł 12

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

**ŚWIADECTWO ZGODNOŚCI Z NORMAMI HANDLOWYMI WSPÓLNOTY DLA
ŚWIEŻYCH OWOCÓW I WARZYW**

1. Podmiot gospodarczy	Świadectwo zgodności z normami handlowymi mającymi zastosowanie w odniesieniu do świeżych owoców i warzyw zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2200/96 nr..... (Niniejsze świadectwo przeznaczone jest do wyłącznego użytku organów kontroli)		
2. Podmiot pakujący wskazany na opakowaniu (jeżeli inny niż podmiot gospodarczy)	3. Organ kontroli		5. Region lub kraj przeznaczenia
	4. Miejsce kontroli/kraj pochodzenia ¹		
6. Znak Identyfikacyjny środka transportu		7. ☐ wewnętrzny ☐ przywóz ☐ wywóz	
8. Opakowania (liczba i rodzaj) - - - -	9. Rodzaj produktu (odmiana, jeżeli norma określa)	10. Klasa jakości	11. Waga całkowita w kg brutto/netto ²
12. Wyżej wymieniony organ kontroli zaświadcza po przeprowadzeniu kontroli za pomocą pobrania próbek, że w czasie kontroli powyższe towary odpowiadają normom handlowym określonym w art. 2 obowiązującego rozporządzenia (WE) nr 2200/96 Przewidywany urząd celny: wjazd/wyjazd ² Okres ważności..... dni <div style="text-align: right;">Miejsce i data wystawienia Kontrola</div> Inspektor: <div style="text-align: right;">Podpis</div> (nazwisko wielkimi literami)			
13. Uwagi			

¹W przypadku, gdy towary są powtórnie wywożone, wskazać ich pochodzenie w rubryce 9.

²Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK II

ŚWIADECTWO STOSOWANIA PRZEMYSŁOWEGO OKREŚLONE W ART. 8 UST. 2 DLA ŚWIEŻYCH OWOCÓW I WARZYW PODLEGAJĄCYCH NORMOM HANDLOWYM WSPÓLNOTY

1. Podmiot gospodarczy		Świadectwo stosowania przemysłowego (Świeże owoce i warzywa podlegające normom handlowym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2200/96) nr.....	
2. Znak identyfikacyjny środka transportu		3. Organ kontroli wystawiający świadectwo	
4. Zamierzone stosowanie przemysłowe / Nazwa i adres przetwórcy		5. Organ kontroli dla regionu, w którym ma nastąpić przetwórstwo	
6. Liczba opakowań lub wyraz „luzem”	7. Rodzaj towarów/kraj pochodzenia	8. Waga całkowita w kg brutto/netto ¹	
9.			
..... Przewidywany urząd celny: wjazd/wyjazd ¹	 Miejsce i data wystawienia	
..... Inspektor: (Nazwisko wielkimi literami)	 Podpis	
10. Uwagi			
11. Przetwórca zaświadcza, że produkt wskazany powyżej został przetworzony			
Miejsce i data Podpis Pieczęć			
12. Niniejszy certyfikat zostaje zwrócony, podpisany i opieczetowany w rubryce 11 po przetworzeniu towarów wymienionych w rubrykach 6, 7 i 8, do organu kontroli wymienionego w rubryce 5.			

¹ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK III

WZÓR WYMIENIONY W ART. 4 UST. 3

	Rozporządzenie (WE) nr .../2001 nr (Państwo Członkowskie)
---	---

ZAŁĄCZNIK IV

METODY KONTROLI WYMIENIONE W ART. 9 UST. 1

Uwaga: Poniższe metody kontroli są oparte na treści przewodnika na temat wprowadzania w życie kontroli jakości świeżych owoców i warzyw, przyjętego przez grupę roboczą EKG ONZ (Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych) ds. standaryzacji nietrwałych towarów i poprawy jakości.

1. Definicje

a) *Kontrola zgodności*

Kontrola przeprowadzana w celu oceny zgodności owoców i warzyw z normami handlowymi ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96.

b) *Inspektor*

Osoba upoważniona przez właściwy organ kontroli, która posiada właściwe i metodyczne przeszkolenie umożliwiające jej wykonywanie kontroli zgodności.

c) *Przesyłka*

Ilość produktu, która ma być sprzedana przez dany podmiot gospodarczy, stwierdzona w czasie kontroli i określona w dokumencie. Przesyłka może składać się z jednego lub kilku rodzajów produktu: może zawierać jedną lub kilka partii świeżych owoców lub warzyw.

d) *Partia*

Ilość produktu, która w czasie kontroli w jednym miejscu posiada podobne cechy w odniesieniu do:

- podmiotu pakującego i/lub wysyłającego,
- kraju pochodzenia,
- rodzaju produktu,
- klasy produktu,
- wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości),
- odmiany lub rodzaju handlowego (zgodnie z odpowiednimi zapisami normy),
- rodzaju opakowania i prezentacji.

Jednakże w przypadku, gdy w czasie kontroli przesyłek nie jest możliwe rozróżnienie różnych partii i/lub prezentacji poszczególnych partii, wszystkie

partie określonej przesyłki można traktować jako jedną partię, jeżeli są one podobne pod względem rodzaju produktu, podmiotu wysyłającego, kraju pochodzenia, klasy i odmiany lub rodzaju handlowego, o ile jest to przewidziane w normie.

e) *Pobieranie próbki*

Zbiorcza próbka pobrana doraźnie z partii w czasie kontroli w zakresie oceny zgodności.

f) *Próbka pierwszego stopnia*

Opakowanie pobrane z partii lub, w przypadku produktu luzem, ilość pobrana z jednego punktu partii.

g) *Próbka typowa*

Kilka reprezentatywnych próbek pierwszego stopnia pobranych z danej partii, których ilość jest wystarczająca do oceny partii według wszystkich kryteriów.

h) *Próbki zredukowane*

Reprezentatywna ilość produktu pobranego z próbki typowej, która jest wystarczająca pod względem wielkości, aby umożliwić ocenę z punktu widzenia niektórych kryteriów jednostkowych. Kilka próbek zredukowanych może być pobranych z próbki typowej.

2. **Wykonanie kontroli zgodności**

a) *Uwaga ogólna*

Kontrola zgodności odbywa się poprzez ocenę próbek typowych pobranych losowo z różnych miejsc w partii, która ma być skontrolowana. Opiera się ona na zasadzie domniemania, że partia odpowiada próbce typowej.

b) *Prezentacja produktu*

Inspektor decyduje, które opakowania mają być skontrolowane. Prezentacji dokonuje podmiot upoważniony do tego celu lub jego przedstawiciel. Procedura powinna obejmować prezentację próbki typowej, jak również dostarczenie wszystkich informacji koniecznych do identyfikacji przesyłek lub partii.

Jeżeli wymagane są próbki zredukowane, są one ustalane w próbce typowej przez samego inspektora.

c) *Identyfikacja partii i/lub uzyskanie ogólnego wrażenia o przesyłce*

Identyfikację partii przeprowadza się na podstawie ich znakowania lub innych

kryteriów, takich jak oznaczenia ustanowione zgodnie z dyrektywą Rady 89/396/EWG¹. W odniesieniu do przesyłek składających się z kilku partii, konieczne jest, aby inspektor wyrobił sobie ogólny pogląd na temat przesyłki na podstawie dokumentów towarzyszących lub deklaracji dotyczących tych przesyłek. Następnie inspektor określa, na ile prezentowane partie odpowiadają informacjom zawartym w tych dokumentach.

Jeżeli produkt ma być załadowany lub został załadowany na środki transportu, do identyfikacji danej przesyłki służy numer rejestracyjny tego środka transportu.

d) *Weryfikacja partii*

- ocena opakowania i prezentacji na podstawie próbek pierwszego stopnia:

opakowanie zbiorcze, łącznie z materiałem wykorzystanym w ramach opakowania, sprawdza się pod względem jego odpowiedniości i czystości w stosunku do postanowień norm handlowych. Jeżeli dopuszczalne są jedynie niektóre rodzaje opakowań, inspektor sprawdza, czy je zastosowano. Jeżeli norma jednostkowa obejmuje postanowienia dotyczące prezentacji, to sprawdza się zgodność z nimi.

- weryfikacja znakowania na podstawie próbek pierwszego stopnia:

po pierwsze, należy ustalić, czy produkt jest oznakowany zgodnie z normami handlowymi. W czasie kontroli dokonuje się oceny dokładności znakowania i/lub zakresu wymaganych zmian.

- weryfikacja zgodności produktu:

inspektor określa wielkość próbki typowej w taki sposób, aby móc ocenić partie. Wybiera losowo opakowania, które mają być skontrolowane lub w przypadku produktu luzem te miejsca partii, z których pobiera się próbki jednostkowe.

Uszkodzonych opakowań nie wykorzystuje się jako części próbki typowej. Powinny być one odłożone na bok i mogą, gdy to konieczne, podlegać oddzielnemu badaniu i sprawozdaniu.

W każdym przypadku, gdy przesyłkę wykazuje się jako niezadowolająca, próbka typowa powinna zawierać poniższe ilości:

¹ Dz.U. L 186 z 30.06.1989, str. 21.

Produkt pakowany	
Liczba opakowań w partii	Liczba opakowań do pobrania (próbki pierwszego stopnia)
do 100	5
od 101 do 300	7
od 301 do 500	9
od 501 do 1 000	10
więcej niż 1 000	15 (minimum)
Produkt luzem	
Wielkość partii w kg lub liczba pakunków w partii	Wielkość próbek pierwszego stopnia w kg lub liczba pakunków
do 200	10
od 201 do 500	20
od 501 do 1 000	30
od 1 001 do 5 000	60
więcej niż 5 000	100 (minimum)

W przypadku owoców i warzyw luzem (ponad 2 kg na jednostkę) próbki pierwszego stopnia powinny składać się z przynajmniej pięciu jednostek.

Jeżeli po przeprowadzeniu kontroli inspektor stwierdza, że nie można powziąć decyzji, może przeprowadzić następną kontrolę i przedstawić wynik ogólny jako średnią z dwóch kontroli.

Niektóre kryteria, takie jak występowanie lub brak wad wewnętrznych, można sprawdzić na podstawie próbek zredukowanych; odnosi się to do kontroli, która niszczy wartość handlową produktu. Wielkość zredukowanej próbki jest ograniczona do minimalnej ilości bezwzględnie potrzebnej do oceny partii; jednakże w przypadku, gdy wady są stwierdzone lub podejrzewane, wielkość zredukowanej próbki nie przekracza 10% wielkości próbki typowej pobranej wstępnie do kontroli.

e) *Kontrola produktu*

Do kontroli produkt musi być wyjęty całkowicie z swojego opakowania; inspektor może jedynie odstąpić od tego, jeżeli rodzaj opakowania i forma prezentacji pozwalają na kontrolę bez rozpakowywania produktu. Kontrolę jednorodności, wymogów minimalnych, klas jakości i wielkości przeprowadza się na podstawie próbki typowej. Kiedy są wykryte wady, inspektor ustala odpowiedni odsetek produktu nie odpowiadającego normie, w ujęciu ilościowym lub wagowym.

f) *Sprawozdanie z wyników kontroli*

Dokumenty wymienione w art. 9 ust. 2 i 3 wystawia się, gdy jest to właściwe.

Jeżeli stwierdza się wady, podmiot gospodarczy lub jego przedstawiciel muszą zostać powiadomieni o przyczynach zastrzeżeń. Jeżeli uzyskanie zgodności

produktu z normą jest możliwe poprzez zmianę znakowania, podmiot gospodarczy lub jego przedstawiciel muszą zostać o tym powiadomieni.

Jeżeli stwierdza się wady w produkcie, zostaje wskazana część partii, niezgodna z normą. Nie jest to konieczne, jeżeli jest możliwe uzyskanie zgodności produktu z normą poprzez zmianę w oznakowaniu produktu.

g) *Spadek wartości spowodowany kontrolą zgodności*

Po kontroli, próbka typowa jest stawiana do dyspozycji podmiotu gospodarczego lub jego przedstawiciela.

Organ kontroli nie jest zobowiązany do przekazania z powrotem elementów próbki typowej zniszczonej w czasie kontroli.

Przy ograniczeniu oceny zgodności do wymaganego minimum, nie można żądać żadnej rekompensaty od danego organu kontroli, jeżeli wartość handlowa produktu doznała uszczerbku.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2379/2001

z dnia 5 grudnia 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1148/2001 w sprawie kontroli zgodności norm handlowych mających zastosowanie do świeżych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 911/2001², w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1148/2001 z dnia 12 czerwca 2001 r. w sprawie kontroli zgodności norm handlowych mających zastosowanie do świeżych owoców i warzyw³ ustanawia warunki, na jakich Komisja może zatwierdzić czynności kontrolne wykonywane przez niektóre państwa trzecie dla produktów wywożonych do Wspólnoty.
- (2) Zgodnie art. 7 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1148/2001, organy kontroli państwa trzeciego, które uzyskały takie zatwierdzenie, wystawiają świadectwa zgodności produktów, które organy celne Wspólnoty mogą przyjąć do celów dopuszczenia tych produktów do swobodnego obrotu. Dlatego należy ustanowić wspólne charakterystyki dla świadectw wystawianych przez państwa trzecie dotyczące w szczególności oryginału i kopii takich świadectw, ich formatu, drukowania, metod kompletowania, przydziałów numerów i kodów oraz archiwowania, a także umieszczanych na nich podpisów i odcisków pieczęci.
- (3) Art. 7 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1148/2001 przewiduje system kontroli wrywkowych przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie w sprawie świadectw wystawianych przez państwa trzecie. Jednakże kontrole takie należy przeprowadzać *a posteriori*, jeżeli pojawiają się wyraźne wątpliwości co do autentyczności świadectw lub prawdziwości podanych w nich informacji.
- (4) W celu wykonania art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1148/2001 należy stworzyć system współpracy administracyjnej między Wspólnotą a każdym z zainteresowanych państw trzecich, tak by wszystkie wymagane informacje mogły być udostępnione właściwym organom we Wspólnocie. Należy określić treść i warunki tej współpracy administracyjnej.
- (5) Gdzie konieczne, zatwierdzenie czynności kontrolnych przeprowadzanych przez

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 129 z 11.5.2001, str. 3.

³ Dz.U. L 156 z 13.6.2001, str. 9.

niektóre państwa trzecie może wymagać organizacji wizyt na miejscu w celu oceny systemów inspekcji wywozu w tych państwach. W takich przypadkach należy przyjąć przepisy przewidujące możliwość wykorzystania specjalnych służb inspektorów w sektorze owocowo - warzywnym utworzonych na mocy art. 40 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

- (6) Należy też uzupełnić wzór podany w załączniku. III do rozporządzenia (WE) nr 1148/2001.
- (7) W rezultacie należy zmienić rozporządzenie (WE) nr 1148/2001.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1148/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Do celów zatwierdzenia określonego w ust. 1 Komisja może wykorzystać specjalne służby inspektorów w sektorze owocowo - warzywnym utworzone na podstawie art. 40 rozporządzenie (WE) nr 2200/96 do przeprowadzania wizyt na miejscu w celu kontroli, czy inspekcje przeprowadzane w danym państwie trzecim są zgodne z przepisami niniejszego artykułu i, w odpowiednim przypadku, sformułowania zalecenia mającego na celu poprawę stopnia zgodności z normami towarów wywożonych do Wspólnoty przez to państwo trzecie.”

b) W ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Standardowe formularze, na których wystawia się świadectwa, przewidziane w akapicie drugim niniejszego ustępu, są określane w ramach zatwierdzenia określonego w ust. 1.

Na świadectwie umieszczony jest wyraz „oryginał”. Gdy wymagane są dodatkowe kopie, powinny być osteplowane wyrazem „kopia”. Właściwe organy we Wspólnocie akceptują wyłącznie oryginał świadectwa.

Formularz ma wymiary 210 × 297 mm; dopuszcza się tolerancję długości do plus 8 mm lub minus 5 mm. Papier użyty na formularze jest biały, bez mechanicznych wad, zwymiarowany do pisania i o wazę nie mniej niż 40 g/m².

Formularze są drukowane i wypełniane w jednym z urzędowych języków Wspólnoty.

Formularze wypełnia się przy wykorzystaniu procesu mechano - graficznego lub

podobnego.

Wpisów nie wolno wycierać ani nadpisywać. Wszelkie zmiany wprowadza się skreślając nieprawidłowe dane i, w odpowiednim przypadku, dodając wymagane dane. Zmiany takie są sygnowane przez osobę wprowadzającą je i potwierdzane przez organ wystawiający.

Każde świadectwo ma swój numer seryjny, drukowany lub nie, który umożliwia zidentyfikowanie formularza, oraz jest ostemplowane przez organ wystawiający i podpisane przez osobę lub osoby do tego upoważnione.

Organ wystawiający zachowuje kopię każdego wystawionego przez siebie świadectwa.”

c) Ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja może zawiesić zatwierdzenie w przypadku ustalenia, że w znaczącej liczbie partii i/lub ilości towarów nie odpowiadają informacjom zawartym w świadectwach zgodności wystawionych przez organy kontroli państwa trzeciego lub, gdy nie ma zadowalającej odpowiedzi na żądania kontroli *a posteriori*, określone w ust. 5a.”

d) Dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Kiedykolwiek pojawią się wątpliwości co do autentyczności świadectwa, określonego w ust. 3 akapit drugi lub prawdziwości informacji w nim zawartych przeprowadza się kontrolę *a posteriori*.

Właściwy organ we Wspólnocie zwraca świadectwo bądź jego kopię urzędowemu korespondentowi w państwie trzecim, jak określono w ust. 2 akapit drugi, podając, w odpowiednim przypadku, powody zapytania i wszelkie uzyskane informacje sugerujące, że świadectwo nie jest autentyczne lub informacje w nim zawarte nieprawdziwe. Komisja jest zawiadamiana możliwie jak najszybciej o wnioskach o przeprowadzenie kontroli *a posteriori* oraz o wynikach w odniesieniu do każdego wniosku.

W przypadku wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli *a posteriori* importer danych produktów może wystąpić do właściwych organów kontroli o przeprowadzenie kontroli zgodności określonej w art. 6.”

e) Dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Niniejszy artykuł jest stosowany z zastrzeżeniem ustanowienia procedury współpracy administracyjnej między Wspólnotą a każdym zainteresowanym państwem trzecim.

W tym celu zainteresowane państwa trzecie przysyłają Komisji wszystkie istotne informacje o czynnościach kontrolnych, w szczególności wzory odcisków pieczęci używanych przez organy kontroli i, w odpowiednim przypadku, niezwłocznie wszelkie zmiany tych informacji.

Komisja przekazuje te informacje i wszelkie późniejsze zmiany koordynującym organom Państw Członkowskich, które informują o tym organy celne i inne właściwe organy.

Po ustanowieniu współpracy administracyjnej i po jakiegokolwiek istotnej zmianie informacji przekazanych przez zainteresowane państwo trzecie, zarówno w ramach tej współpracy administracyjnej jak i w odniesieniu do nazw i adresów urzędowego korespondenta i organów kontroli, Komisja publikuje stosowne zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* (seria C).”

2. Załącznik III zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 grudnia 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK III

Wzór wymieniony w art. 4 ust. 3

	<p>Rozporządzenie (WE) nr 1148/2001 Nr (Państwo Członkowskie)”</p>
---	--

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 408/2003

z dnia 5 marca 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) 1148/2001 w sprawie kontroli zgodności norm handlowych mających zastosowanie do świeżych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 47/2001², w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1148/2001³, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2379/2001⁴, ustanawia zasady stosowania kontroli zgodności norm zarówno w odniesieniu do produktów przeznaczonych do spożycia na rynku wewnętrznym, jak i w odniesieniu do produktów przeznaczonych do wywozu.
- (2) Konieczne jest jednoznaczne ustalenie, że podmiotami gospodarczymi zapewniającymi odpowiednie gwarancje zgodności i z tego powodu korzystającymi ze specjalnych przepisów na etapie wywozu, niekoniecznie są tylko podmioty, które pakowały produkty na etapie wysyłki. Rzeczywiście, niektóre podmioty gospodarcze, zapewniające takie gwarancje, na przykład hurtownicy zajmujący się powrotnym wywozem lub ponowną wysyłką po sprawdzeniu przez siebie zgodności, nie posiadają urządzeń do pakowania. Ponadto jako wyjaśnienie, adnotację „samokontrola” umieszcza się w świadectwie wystawionym na etapie wywozu, w przypadku, gdy jednostka kontrolująca sama nie przeprowadziła bezpośredniej kontroli towarów.
- (3) Stosowne jest skoncentrowanie kontroli, przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie na etapie przywozu, na partiach i przesyłkach obarczonych wyższym ryzykiem braku zgodności z normami handlowymi. W tym celu wskazane jest, aby Państwa Członkowskie ustanowiły kryteria, według których takie ryzyko ma być oceniane, łącznie z zasadami dotyczącymi sposobu, w jaki kontrole można złagodzić w przypadku, gdy ryzyko wystąpienia niezgodności jest niskie. Do celów harmonizacji praktyk kontrolnych między Państwami Członkowskimi stosowne jest, aby Komisja ustanowiła wspólne wytyczne.
- (4) Partie towarów posiadające świadectwa zgodności wystawione przez państwa trzecie, których kontrole zostały zatwierdzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1148/2001, przedstawiają sobą mniejsze ryzyko wystąpienia niezgodności, aniżeli partie i przesyłki,

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 7 z 11.1.2003, str. 64.

³ Dz.U. L 156 z 13.6.2001, str. 9.

⁴ Dz.U. L 321 z 6.12.2001, str. 15.

które nie posiadają tego rodzaju świadectwa. Dlatego odsetek kontroli w stosunku do tego rodzaju partii i przesyłek powinien być znacząco niższy niż w przypadku towarów nieposiadających tego rodzaju świadectwa. W tym przypadku należy również zapewnić, przy danym niższym udziale kontroli i kosztach kontroli poniesionych już w państwach trzecich dokonujących wywozu, że ewentualne opłaty pobierane przez Państwa Członkowskie z tego tytułu, są niższe niż opłaty pobierane w ramach ogólnego systemu kontroli w przywozie oraz, że są proporcjonalne do wykonanych kontroli.

- (5) Należy ustanowić dodatkowe przepisy dotyczące przypadków, w których podmioty gospodarcze zamierzają doprowadzać towary do stanu zgodności w Państwie Członkowskim innym niż Państwo, w którym stwierdzono brak zgodności omawianych towarów z normami oraz przypadków, w których nie istnieją już możliwości doprowadzenia towarów do stanu zgodności.
- (6) Liczne opakowania, wydrukowane przed dniem 1 stycznia 2002 r. i nadal posiadające adnotacje ustanowione na mocy rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2251/92⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 766/97⁶, są nadal dostępne w zapasach niektórych podmiotów gospodarczych. Stosowne jest przedłużenie o sześć miesięcy okresu, w czasie którego te opakowania mogą nadal być stosowane.
- (7) Metody kontroli ustanowione w załączniku IV powinny zostać zmodyfikowane, w szczególności w celu uwzględnienia praktyki właściwej w przypadku orzechów, jak również sposobów badania stopnia dojrzałości owoców i warzyw.
- (8) Dlatego rozporządzenie (WE) nr 1148/2001 należy odpowiednio zmienić.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1148/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 skreśla się akapit trzeci;
- b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa Członkowskie mogą stosować przepisy wymienione w akapicie drugim w odniesieniu do podmiotów gospodarczych spełniających poniższe warunki:

- a) zapewnienie wystarczających gwarancji stałego i wysokiego stopnia zgodności w przypadku owoców i warzyw wprowadzanych przez te podmioty do obrotu;

⁵ Dz.U. L 219 z 4.8.1992, str. 9.

⁶ Dz.U. L 112 z 29.4.1997, str. 10.

- b) posiadanie pracowników kontroli, którzy otrzymali przygotowanie zatwierdzone przez Państwo Członkowskie;
- c) zobowiązanie się do kontrolowania zgodności towarów wprowadzanych przez te podmioty do obrotu;
- d) zobowiązanie się do prowadzenia rejestru, w którym zapisywane są wszelkie kontrole przeprowadzone przez te podmioty.

W przypadku tych podmiotów gospodarczych, Państwa Członkowskie mogą określić, w odniesieniu do każdej kategorii danego podmiotu gospodarczego oraz na podstawie analizy ryzyka, minimalny odsetek przesyłek i ilości podlegających kontroli zgodności przez właściwą jednostkę kontrolującą na etapie wywozu. Odsetek ten musi być wystarczający do zapewnienia zgodności z zasadami wspólnotowymi. W przypadku, gdy kontrole ujawniają znaczące nieprawidłowości, jednostki kontrolujące zwiększają odsetek sprawdzanych przesyłek realizowanych przez podmioty gospodarcze, których to dotyczy.”

- c) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku, gdy zgodnie z ust. 1a partie, których dotyczy świadectwo zgodności, zostały sprawdzone przez właściwą jednostkę kontrolującą na etapie wywozu, adnotację „samokontrola (art. 5 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1148/2001)” umieszcza się w polu 13 (Uwagi) świadectwa.”

- 2. W art. 6 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Nie naruszając ust. 1, 2 i 3, w przypadku, gdy właściwa jednostka kontrolująca w punkcie przywozu uznaje, iż istnieje niskie ryzyko, że niektóre partie nie odpowiadają normom handlowym, może zaniechać kontroli tych partii. W tym celu wysyła ona ostemplowane zgłoszenie do władz celnych lub informuje wymienione władze celne w inny sposób, że można przeprowadzać procedury odprawy celnej.

Do celów stosowania akapitu pierwszego, jednostka kontrolująca z wyprzedzeniem ustanawia kryteria oceny ryzyka wystąpienia braku zgodności partii, na podstawie analizy ryzyka dla każdego rodzaju przywozu przez siebie określonego, minimalny odsetek przesyłek i ilości podlegających kontroli przez właściwą jednostkę kontrolującą na etapie wywozu. Jakikolwiek odsetek wymieniony na mocy niniejszego ustępu, w każdym razie musi być znacząco wyższy niż odsetek stosowany zgodnie z art. 7 ust. 5.

4 bis. Aby doskonaląc jednolitość stosowania ust. 4 w Państwach Członkowskich, Komisja opracowuje wspólne wytyczne w zakresie jego stosowania. Organ koordynujący niezwłocznie powiadamia Komisję o zasadach stosowania ust. 4, w tym o kryteriach i minimalnym odsetku, określonych w ust. 4 akapit drugi oraz o innych kolejnych zmianach wymienionych zasad.”

- 3. W art. 7 ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli Państwo Członkowskie pobiera opłatę w celu pokrycia kosztów kontroli

określonych w niniejszym ustępie, opłata ta kształtuje się na poziomie odzwierciedlającym niższy odsetek przesyłek i ilości kontrolowanych w przypadku tych kontroli, niż w przypadku kontroli wymienionych w art. 6.”

4. W art. 9 ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Jeżeli jednostka kontrolująca przychyliła się do prośby podmiotu gospodarczego o umożliwienie doprowadzenia towarów do stanu zgodności w Państwie Członkowskim innym niż Państwo, w którym przeprowadzona została kontrola stwierdzająca brak zgodności, Państwa Członkowskie podejmują środki, które uznają za właściwe, w szczególności w kontekście wzajemnej współpracy, w celu sprawdzenia, czy towary zostały doprowadzone do stanu zgodności.

W przypadku, gdy towary nie mogą zostać doprowadzone do stanu zgodności ani przeznaczone na paszę dla zwierząt, do przetwórstwa przemysłowego lub żadne zastosowanie niezwywnościowe, jednostka kontrolująca może, w razie potrzeby, zażądać od podmiotów gospodarczych podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia, że dane produkty nie zostają wprowadzone do obrotu.

Podmioty gospodarcze są zobowiązane do dostarczania wszelkich informacji uznanych za niezbędne przez Państwa Członkowskie w celu stosowania niniejszego ustępu.”

5. W art. 11 ust. 2 datę „31 grudnia 2002 r.” zastępuje się datą „30 czerwca 2003 r.”
6. Załącznik IV zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 marca 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK IV

Metody kontroli wymienione w art. 9 ust. 1

Uwaga: Poniższe metody kontroli są oparte na przepisach przewodnika na temat wprowadzania w życie kontroli jakości świeżych owoców i warzyw, przyjętego przez Grupę Roboczą EKG / ONZ (Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych) ds. Standaryzacji Nietrwałych Towarów I Poprawy Jakości.

1. DEFINICJE

a) **Kontrola zgodności**

Kontrola przeprowadzona przez inspektora zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w celu sprawdzenia zgodności owoców i warzyw z normami handlowymi ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96.

Kontrola ta obejmuje:

- tam, gdzie jest to stosowne, kontrole identyfikacyjne i dokumentacyjne: sprawdzenie dokumentów lub świadectw towarzyszących danej partii i/lub rejestrów określonych w art. 4 ust. 3 akapit drugi tiret trzecie oraz w art. 5 ust. 1a lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1148/2001, oraz sprawdzenie towarów i danych szczegółowych zawartych w tych dokumentach, w celu skontrolowania ich wzajemnej zgodności,
- inspekcja bezpośrednia, z zastosowaniem metody statystycznej, towarów w partii w celu upewnienia się, że spełnia ona wszystkie warunki ustanowione w normie handlowej, w tym przepisy dotyczące prezentacji i znakowania opakowań oraz pakowania.

b) **Inspektor**

Osoba upoważniona przez właściwą jednostkę kontrolującą, która posiada właściwe i metodyczne przeszkolenie umożliwiające jej wykonywanie kontroli zgodności.

c) **Przesyłka**

Ilość produktu, która ma być sprzedana przez dany podmiot gospodarczy, stwierdzona w czasie kontroli i określona w dokumencie. Przesyłka może składać się z jednego lub kilku rodzajów produktu: może zawierać jedną lub kilka partii świeżych owoców lub warzyw.

d) **Partia**

Ilość produktu, która w czasie kontroli w jednym miejscu, posiada podobne cechy w odniesieniu do:

- podmiotu pakującego i/lub wysyłającego,
- kraju pochodzenia,
- rodzaju produktu,
- klasy produktu,
- wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości),
- odmiany lub rodzaju handlowego (zgodnie z odpowiednimi zapisami normy),
- rodzaju opakowania i prezentacji.

Jednakże, w przypadku, gdy w czasie kontroli przesyłek nie jest możliwe rozróżnienie różnych partii i/lub prezentacji poszczególnych partii, wszystkie partie określonej przesyłki można traktować jako jedną partię, jeżeli są one podobne pod względem rodzaju produktu, podmiotu wysyłającego, kraju pochodzenia, klasy i odmiany lub rodzaju handlowego, o ile jest to przewidziane w normie.

e) **Pobieranie próbek**

Zbiorcza próbka pobrana doraźnie z partii w czasie kontroli w zakresie oceny zgodności.

f) **Próbka pierwotna**

Opakowanie pobrane z partii lub, w przypadku produktu luzem, ilość pobrana z jednego punktu partii.

g) **Próbka zbiorcza**

Kilka reprezentatywnych próbek pierwotnych pobranych z danej partii, których ilość jest wystarczająca do oceny partii według wszystkich kryteriów.

h) **Próbka drugiego stopnia**

W przypadku orzechów, próbka drugiego stopnia stanowi reprezentatywną ilość produktu pobraną z każdej próbki pierwotnej w próbce zbiorczej, o masie od 300 g do 1 kg. Jeżeli próbka pierwotna składa się z paczkowanych środków spożywczych, próbka drugiego stopnia stanowi jedno opakowanie.

i) **Próbka złożona**

W przypadku orzechów, próbka złożona stanowi mieszanekę, o masie co najmniej 3 kg, wszystkich próbek drugiego stopnia w próbce zbiorczej. Orzechy w próbce złożonej muszą być równo wymieszane.

j) **Próbki zredukowane**

Reprezentatywna ilość produktu pobranego z próbki zbiorczej, która jest wystarczająca pod względem wielkości, aby umożliwić ocenę z punktu widzenia niektórych kryteriów jednostkowych. W przypadku orzechów próbka zredukowana obejmuje co najmniej 100 orzechów pobranych z próbki złożonej. Kilka próbek zredukowanych może być pobranych z próbki zbiorczej.

k) **Opakowania zbiorcze**

Oddzielnie zapakowana część partii, łącznie z zawartością. Funkcją opakowania zbiorczego jest ułatwienie przeładunku i transportu szeregu jednostek sprzedaży lub produktów sypkich bądź odpowiednio ułożonych, w celu uniknięcia ich uszkodzenia w czasie bezpośredniego przeładunku i transportu. Nie uznaje się za opakowania zbiorcze kontenerów do transportu drogowego, kolejowego i lotniczego. W pewnych przypadkach, opakowanie zbiorcze stanowi opakowanie detaliczne.

l) **Opakowanie detaliczne**

Oddzielnie zapakowana część partii, łącznie z zawartością. Funkcją pakowania detalicznych opakowań jest formowanie jednostki sprzedaży przeznaczonej dla użytkownika lub konsumenta końcowego, w punkcie sprzedaży. Wśród opakowań detalicznych występują produkty paczkowane, gdzie opakowanie osłania środek spożywczy całkowicie lub jedynie częściowo, ale w taki sposób, że zawartość nie może zostać zmieniona bez poprzedniego otwarcia lub zmiany opakowania.

2. WDROŻENIE KONTROLI ZGODNOŚCI

a) **Uwaga ogólna**

Kontrola bezpośrednia odbywa się poprzez ocenę próbek zbiorczych pobranych losowo z różnych miejsc w partii, która ma być skontrolowana. Opiera się ona na zasadzie domniemania, że partia odpowiada próbce zbiorczej.

b) **Identyfikacja partii i/lub uzyskanie ogólnego wrażenia o przesyłce**

Identyfikację partii przeprowadza się na podstawie ich znakowania lub innych kryteriów, takich jak oznaczenia ustanowione zgodnie z dyrektywą Rady 89/396/EWG⁷. W odniesieniu do przesyłek składających się z kilku partii, konieczne jest, aby inspektor wyrobił sobie ogólny pogląd na temat przesyłki na podstawie dokumentów towarzyszących lub zgłoszeń dotyczących tych przesyłek. Następnie inspektor określa, na ile prezentowane partie odpowiadają informacjom zawartym w tych dokumentach.

Jeżeli produkt ma być załadowany lub został załadowany na środki transportu, do identyfikacji danej przesyłki służy numer rejestracyjny tego środka transportu.

⁷ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 21.

c) **Prezentacja produktu**

Inspektor decyduje, które opakowania mają być skontrolowane. Prezentacji dokonuje podmiot upoważniony do tego celu lub jego przedstawiciel. Procedura powinna obejmować prezentację próbki zbiorczej.

Jeżeli wymagane są próbki zredukowane, są one ustalane w próbce zbiorczej przez samego inspektora.

d) **Kontrole bezpośrednie**

- Ocena opakowania i prezentacji na podstawie próbek pierwotnych:

Opakowanie, łącznie z materiałem wykorzystanym w ramach opakowania, sprawdza się pod względem jego odpowiedniości i czystości w stosunku do przepisów norm handlowych. Jeżeli dopuszczalne są jedynie niektóre rodzaje opakowań, inspektor sprawdza, czy je zastosowano.

- Weryfikacja znakowania na podstawie próbek pierwotnych:

Po pierwsze, należy ustalić, czy produkt jest oznakowany zgodnie z normami handlowymi. W czasie kontroli dokonuje się oceny dokładności znakowania i/lub zakresu wymaganych zmian.

Owoców i warzyw pojedynczo zawiniętych w folię nie uważa się za paczkowane środki spożywcze w rozumieniu dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁸ i niekoniecznie należy je znakować zgodnie z normami handlowymi. W tego rodzaju przypadkach, foliowe opakowanie jednostkowe może być uznane za zwykłą ochronę delikatnych produktów.

- Weryfikacja zgodności produktu z zastosowaniem pobierania próbek zbiorczych lub pobierania próbek złożonych i/lub zredukowanych:

Inspektor określa wielkość próbki zbiorczej w taki sposób, aby móc ocenić partię. Wybiera losowo opakowania, które mają być skontrolowane lub w przypadku produktu luzem, te miejsca partii, z których pobiera się próbki jednostkowe.

Uszkodzonych opakowań nie wykorzystuje się jako części próbki zbiorczej. Powinny być one odłożone na bok i mogą, w razie potrzeby, podlegać oddzielnemu badaniu i sprawozdaniu.

W każdym przypadku, gdy przesyłkę wykazuje się jako niezadowolającą, próbka zbiorcza powinna zawierać poniższe ilości:

⁸ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29.”

Produkt pakowany	
Liczba opakowań w partii	Liczba próbek do pobrania (próbki pierwotne)
Do 100	5
101-300	7
301-500	9
501-1 000	10
Powyżej 1 000	15 (minimum)

Produkt luzem	
Wielkość partii w kg lub liczba wiązek w partii	Wielkość próbek pierwotnych w kg lub liczba wiązek
Do 200	10
201-500	20
501-1 000	30
1 001-5 000	60
Powyżej 5 000	100 (minimum)

W przypadku ciężkich owoców i warzyw (sztuk ważących powyżej 2 kg) próbki pierwotne powinny składać się z przynajmniej pięciu jednostek. W przypadku partii zawierających mniej niż 5 opakowań lub o masie mniejszej niż 10 kg, kontrola obejmuje całą partię.

Jeżeli po przeprowadzeniu kontroli inspektor stwierdza, że nie można powziąć decyzji, może przeprowadzić następną kontrolę i przedstawić wynik ogólny jako średnią z dwóch kontroli.

Niektóre kryteria, takie jak występowanie lub brak wad wewnętrznych, można sprawdzić na podstawie próbek zredukowanych; odnosi się to do kontroli, która niszczy wartość handlową produktu. Wielkość zredukowanej próbki jest ograniczona do minimalnej ilości minimalnej bezwzględnie koniecznej do oceny partii. Jeżeli jednak stwierdza się lub podejrzewa wady, wielkość zredukowanej próbki nie przekracza 10 procent wielkości próbki zbiorczej pobranej wstępnie do kontroli.

e) **Kontrola produktu**

Do kontroli produkt musi być wyjęty całkowicie ze swojego opakowania; inspektor może jedynie odstąpić od tego w przypadku orzechów lub, jeżeli rodzaj opakowania i forma prezentacji pozwalają na kontrolę, bez rozpakowywania produktu. Kontrolę jednorodności, wymogów minimalnych, klas jakości i wielkości przeprowadza się na podstawie próbki zbiorczej lub na podstawie próbki złożonej w przypadku orzechów. Kiedy wykryte są wady, inspektor ustala odpowiedni odsetek produktu nieodpowiadającego normie, w ujęciu ilościowym lub wagowym.

Kryteria w zakresie stopnia rozwoju i/lub dojrzałości mogą być sprawdzane z

zastosowaniem przyrządów i metod określonych w tym celu w normach handlowych lub zgodnie z przyjętą praktyką.

f) **Sprawozdanie z wyników kontroli**

Dokumenty wymienione w art. 9 wystawia się, gdy jest to właściwe.

Jeżeli stwierdza się wady, podmiot gospodarczy lub jego przedstawiciel muszą zostać powiadomieni o przyczynach zastrzeżeń. Jeżeli uzyskanie zgodności produktu z normą jest możliwe poprzez zmianę znakowania, podmiot gospodarczy lub jego przedstawiciel muszą zostać o tym powiadomieni.

Jeżeli stwierdza się wady w produkcji, zostaje wskazana część partii, niezgodna z normą.

g) **Spadek wartości spowodowany kontrolą zgodności**

Po kontroli, próbka zbiorcza jest stawiana do dyspozycji podmiotu gospodarczego lub jego przedstawiciela.

Jednostka kontrolująca nie jest zobowiązana do przekazania z powrotem elementów próbki zbiorczej zniszczonej w czasie kontroli.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1432/2003

z dnia 11 sierpnia 2003 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 odnośnie do uznawania organizacji producentów i wstępnego uznawania grup producentów

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 47/2003², w szczególności jego art. 11 ust. 2 lit. a) oraz art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W świetle doświadczeń nabytych w ciągu ostatnich lat, zachodzi konieczność zmiany przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 412/97 z dnia 3 marca 1997 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do uznawania organizacji producentów³, ostatnio zmienionego rozporządzeniami Komisji (WE) nr 43/2003⁴ i nr 478/97 z dnia 14 marca 1997 r. ustanawiającymi szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do wstępnego uznawania organizacji producentów⁵, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 243/1999⁶.
- (2) W interesie przejrzystości i racjonalności, przepisy powyższych rozporządzeń należy zebrać w jednym rozporządzeniu, zastępującym je wszystkie.
- (3) W związku z powyższym, rozporządzenia Komisji (WE) nr 412/97 i (WE) nr 478/97 należy uchylić.
- (4) Art. 11 ust. 1 lit. a) i art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 ustanawia różne typy organizacji producentów. Wszystkie organizacje producentów, dla których złożono wnioski o uznanie należy z zasady zaliczyć do jednej z ustanowionych kategorii. Niemniej jednak, należy ustanowić przepis umożliwiający uznanie organizacji producentów w odniesieniu do niektórych kategorii produktów, w zakresie jednej lub kilku przedmiotowych kategorii.
- (5) Zachodzi potrzeba ustanowienia minimalnej ilości członków oraz minimalnej wielkości produkcji rynkowej. W związku z tym, Państwu Członkowskim należy umożliwić

¹Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

²Dz.U. L 7 z 11.1.2003, str. 64.

³Dz.U. L 62 z 4.3.1997, str. 16.

⁴Dz.U. L 7 z 11.1.2003, str. 25.

⁵Dz.U. L 75 z 15.3.1997, str. 4.

⁶Dz.U. L 27 z 2.2.1999, str. 8.

ustanowienie minimalnych warunków bardziej rygorystycznych od tych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

- (6) Aby pomóc w osiągnięciu celów wspólnej organizacji rynków i zapewnić organizacjom producentów możliwość prowadzenia prac w sposób trwały i efektywny, organizacjom producentów należy zapewnić całkowitą stabilizację. Dlatego też, członkostwo organizacji producentów powinno obejmować minimalny okres czasu, w szczególności w odniesieniu do programu operacyjnego określonego w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2200/96. Ustanowienie okresów wypowiedzenia oraz dat, od których wypowiedzenie staje się skuteczne należy pozostawić Państwom Członkowskim.
- (7) Organizacja producentów może nie mieć możliwości bezpośredniego zapewnienia efektywnej realizacji wszystkich działań. Państwa Członkowskie należy upoważnić do ustanowienia właściwych reguł.
- (8) Podstawowa i zasadnicza działalność organizacji producentów powinna być związana z produkcją realizowaną przez jej członków. Niemniej jednak, organizacjom producentów należy dać możliwość zaangażowania w inną działalność, nawet o charakterze handlowym, w ramach określonych limitów. Należy wspierać współpracę między organizacjami producentów, przez umożliwienie im obrotu owocami i warzywami zakupionymi wyłącznie od innej uznanej organizacji producentów i nie uwzględnianie tego obrotu w kalkulacjach dotyczących zarówno podstawowej działalności, jak i innych form działalności.
- (9) Organizacje producentów mogą posiadać udziały w przedsiębiorstwach zależnych, które pomagają im w zwiększeniu wartości dodanej produkcji ich członków. W takim przypadku należy ustalić zasady obliczania wartości produkcji wprowadzanej na rynek.
- (10) W zależności od charakteru produktów, sposobu ich wytwarzania i sprzedaży, gospodarstwa członków organizacji producentów mogą znajdować się w innych Państwach Członkowskich, poza terytorium Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się siedziba organizacji.
- (11) W celu wspierania koncentracji dostaw we Wspólnocie, należy ustanowić funkcje stowarzyszeń organizacji producentów oraz minimalne kryteria ich uznawania, wraz z niektórymi zasadami dotyczącymi ponadnarodowego charakteru tych stowarzyszeń.
- (12) W celu ułatwienia koncentracji dostaw, należy wspierać łączenie się istniejących organizacji producentów w nowe organizacje oraz należy ustalić reguły w odniesieniu do programów operacyjnych organizacji powstałych wskutek połączenia.
- (13) Przy zachowaniu zasad, których producenci zobowiązani są przestrzegać przy tworzeniu z własnej inicjatywy organizacji producentów, oraz które muszą zostać poddane ocenie producentów, ustanowienie warunków przyjmowania na członków organizacji producentów innych osób fizycznych lub prawnych pozostawia się Państwom Członkowskim.
- (14) W celu zapewnienia, aby organizacje producentów faktycznie reprezentowały minimalną ilość producentów, Państwa Członkowskie powinny podjąć wysiłki na rzecz zapewnienia, aby mniejszość członków, na których przypada przeważająca część

produkcji w danej organizacji producentów nie miała nadmiernego wpływu na jej zarządzanie i funkcjonowanie.

- (15) Art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przewiduje możliwość okresu przejściowego w zakresie wstępnego uznania, celem umożliwienia nowym grupom producentów lub grupom, które nie zostały uznane na mocy rozporządzenia (WE) nr 2200/96 spełnienia warunków uznania ustanowionych w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96. W konsekwencji, w celu uwzględnienia różnych okoliczności związanych z produkcją i obrotem w poszczególnych Państwach Członkowskich, powinny one ustanowić określone warunki wstępnego uznawania grup producentów przedkładających plan uznawania.
- (16) W celu promowania tworzenia się stabilnych organizacji producentów, zdolnych do wnoszenia trwałego wkładu w osiąganie celów wspólnej organizacji rynku, wstępnego uznania należy udzielać tylko tym organizacjom producentów, które są w stanie wykazać zdolność sprostania wszystkim wymaganiom art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 w wyznaczonym terminie.
- (17) Aby umożliwić organizacjom producentów przedstawienie planu uznawania zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, należy ustanowić zakres informacji, jakie organizacje producentów muszą przedstawić w planie.
- (18) Aby umożliwić organizacjom producentów lepsze sprostanie warunkom uznania, konieczne jest zezwolenie na zmiany w planach uznawania. W tym celu należy ustanowić przepis umożliwiający wszystkim Państwom Członkowskim zażądanie od organizacji producentów podjęcia działań korygujących, które zapewnią wykonanie planu.
- (19) Grupa producentów może spełniać warunki ustanowione w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przed zakończeniem planu uznawania. Należy ustanowić przepis umożliwiający takim organizacjom składanie wniosków o uznanie na mocy niniejszego rozporządzenia. Dla spójności, udzielenie takiego uznania grupie producentów musi wskazywać na zakończenie planu uznawania.
- (20) Dla umożliwienia wstępnie uznanym grupom producentów realizacji programu operacyjnego zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1433/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie programów operacyjnych, funduszy operacyjnych i wspólnotowej pomocy finansowej⁷ niezwłocznie po uznaniu, organizacjom takim należy umożliwić przedłożenie projektu programu operacyjnego wraz z wnioskiem o uznanie.
- (21) W celu zapewnienia należytego funkcjonowania organizacji rynku, Państwa Członkowskie powinny regularnie informować Komisję o sytuacji w zakresie udzielania wstępnego uznania.
- (22) Dla skuteczniejszego działania systemu kontroli i kar, konieczne jest sprecyzowanie konsekwencji podjęcia decyzji o wycofaniu uznania bądź odmowie uznania organizacji

⁷Dz.U. L 203 z 12.8.2003, str. 25.

producentów.

- (23) W celu pozostawienia Państwu Członkowskim czasu na ustanowienie nowych przepisów, przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 412/97 w odniesieniu do minimalnej ilości członków i minimalnych rozmiarów produkcji wprowadzanej do obrotu stosuje się do dnia 31 grudnia 2003 r.
- (24) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Świeżych Owoców i Warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do warunków uznania organizacji producentów oraz wstępnego uznania grup producentów, określonych odpowiednio w art. 11 i 14 wspomnianego rozporządzenia.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która jest członkiem organizacji producentów i dostarcza tej organizacji produkty celem ich wprowadzenia na rynek zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2200/96;
- b) „wartość wprowadzonej na rynek produkcji” oznacza wartość wprowadzonej na rynek produkcji, określoną w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1433/2003;
- c) „wartość produkcji rynkowej” oznacza wartość wprowadzonej na rynek produkcji;
- d) „grupa producentów” oznacza wszystkie organizacje, które złożyły wniosek i uzyskały wstępne uznanie na mocy art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96;
- e) „przedsiębiorstwo zależne” oznacza spółkę, w której udziały posiada jedna bądź kilka organizacji producentów lub stowarzyszeń, oraz która przyczynia się do zwiększenia wartości dodanej produkcji ich członków;
- f) „stowarzyszenia organizacji producentów” to stowarzyszenia określone w art. 16 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96;

- g) „ponadnarodowa organizacja producentów” oznacza organizację, w której przynajmniej jedno z gospodarstw producentów znajduje się na terytorium innego Państwa Członkowskiego niż siedziba organizacji;
- h) „ponadnarodowe stowarzyszenie organizacji producentów” to stowarzyszenie organizacji producentów, w którym przynajmniej jedna ze stowarzyszonych organizacji znajduje się na terytorium innego Państwa Członkowskiego niż siedziba stowarzyszenia.

ROZDZIAŁ II

ORGANIZACJE PRODUCENTÓW

Artykuł 3

Kategorie organizacji producentów

1. Na wniosek organizacji producentów, mogą one zostać uznane w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) (ii) – (vii) rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

W odniesieniu do kategorii produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) (i) rozporządzenia (WE) nr 2200/96 możliwe jest wyłącznie uznanie indywidualne.

2. Państwa Członkowskie określają procedury indywidualnego lub złożonego uznawania producentów zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Artykuł 4

Minimalna wielkość organizacji producentów

1. Niniejszym ustala się, że minimalna liczba członków określonych w art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2200/96 wynosi pięciu producentów dla jednej kategorii.

Minimalną wielkość produkcji rynkowej, określonej w art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2200/96 ustala się na kwotę 100 000 EUR.

2. Państwa Członkowskie mogą ustalić minimalną liczbę producentów oraz minimalne wielkości produkcji rynkowej na poziomach wyższych niż te ustanowione w ust. 1.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

3. W przypadku, gdy organizacja producentów składa się całkowicie lub częściowo z członków stanowiących organizacje posiadające osobowość prawną i składające się z producentów, minimalną liczbę producentów określoną w ust. 1, akapit pierwszy, oblicza się na podstawie liczby producentów stowarzyszonych w każdej organizacji posiadającej osobowość prawną.

Artykuł 5

Minimalny okres członkostwa

1. Minimalny okres członkostwa producenta nie może wynosić mniej niż rok. Niemniej jednak, w przypadku przedłożenia programu operacyjnego na mocy rozporządzenia (WE) nr 2200/96, żaden członek nie może zrzec się swoich zobowiązań wynikających z tego programu w trakcie jego realizacji, o ile dana organizacja producentów nie wyrazi na to zgody.

Państwa Członkowskie mogą ustanowić dłuższe minimalne okresy członkostwa określone w poprzednim akapicie.

2. Rezygnację z członkostwa zgłasza się organizacji na piśmie. Państwa Członkowskie ustanawiają okresy wypowiedzenia, które nie powinny przekraczać sześciu miesięcy, oraz daty, od których rezygnacja staje się skuteczna.

Artykuł 6

Struktura i działalność organizacji producentów

1. Państwa Członkowskie upewniają się same, czy organizacje producentów posiadają do dyspozycji personel pracowniczy, infrastrukturę oraz wyposażenie niezbędne do osiągnięcia celów ustanowionych w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, oraz czy zapewniają funkcjonowanie w zakresie podstawowych zadań, w szczególności w zakresie:

- wiedzy na temat produkcji swoich członków,
- sortowania, przechowywania i pakowania produktów swoich członków,
- zarządzania handlowego i budżetowego,
- scentralizowanej księgowości i systemu fakturowania.

2. Państwa Członkowskie określają warunki, na jakich organizacja producentów może powierzyć stronom trzecim wykonanie zadań określonych w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Artykuł 7

Podstawowa działalność organizacji producentów

1. Podstawowa działalność organizacji producentów związana jest z wprowadzaniem do obrotu produktów swoich członków, w odniesieniu do których została uznana.

2. Wartość produkcji wprowadzonej do obrotu przez organizację producentów nie powinna być niższa niż wartość prowadzonej przez nią innej działalności.

„Inna działalność” oznacza sprzedaż produktów zaliczanych do kategorii, które nie zostały uznane dla członków danej organizacji.

3. Następujące rodzaje działalności wyklucza się z kalkulacji w zakresie działalności

podstawowej i innej działalności:

- a) obrót owocami i warzywami nie należącymi do uznanej kategorii,
- b) obrót owocami i warzywami, nawet zaliczanymi do uznanej kategorii, zakupionymi bezpośrednio od innej organizacji producentów uznanej na mocy rozporządzenia (WE) nr 2200/96,
- c) działalność związana z produkcją innych produktów rolnych, ich pakowaniem i przetwarzaniem,
- d) świadczenie usług,
- e) działalność organizacji producentów niezwiązana z gospodarką rolną.

Artykuł 8

Przedsiębiorstwa zależne organizacji producentów

Wartość produkcji rynkowej można obliczać na etapie loco przedsiębiorstwo zależne, z zastrzeżeniem, że przynajmniej 90% kapitału należy do organizacji producentów lub ich stowarzyszeń.

Artykuł 9

Stowarzyszenia organizacji producentów

1. Państwa Członkowskie określają procedury i kryteria uznawania stowarzyszeń organizacji producentów zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96. Stowarzyszenia takie zakładane są z inicjatywy organizacji producentów uznanych na mocy niniejszego rozporządzenia i pozostają pod ich nadzorem.

2. Państwa Członkowskie określają warunki, na jakich organizacje producentów mogą realizować całkowicie lub częściowo zadania swoich członków, wyszczególnione w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96, art. 11, oraz ustanowione w art. ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Podejmują niezbędne kroki dla zapobiegania nadużywaniu pozycji dominującej i zawieraniu umów, które mogłyby ograniczać konkurencję, innych niż te przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96.

3. Osoby prawne będące członkami uznanych stowarzyszeń organizacji producentów, a nie będące organizacjami producentów uznanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 2200/96 nie mogą:

- być uwzględniane w kryteriach uznawania,
- głosować przy podejmowaniu decyzji odnoszących się do funduszy operacyjnych,
- bezpośrednio korzystać ze środków finansowanych przez Wspólnotę.

Artykuł 10

Ponadnarodowe organizacje producentów

1. Siedziba ponadnarodowej organizacji producentów musi znajdować się w Państwie Członkowskim, w którym organizacja posiada znaczną ilość gospodarstw lub znaczną liczbę członków i/lub osiąga znaczny poziom produkcji wprowadzanej do obrotu.
2. Państwo Członkowskie, w którym znajduje się siedziba ponadnarodowej organizacji producentów jest odpowiedzialne za:
 - a) uznanie organizacji producentów,
 - b) zatwierdzenie programu operacyjnego ponadnarodowej organizacji producentów,
 - c) ustanowienie niezbędnej współpracy administracyjnej z innym Państwem Członkowskim (Państwami Członkowskimi), w którym znajdują się członkowie organizacji, w odniesieniu do zgodności z warunkami uznania i w zakresie systemu kontroli i kar.

Artykuł 11

Ponadnarodowe stowarzyszenia organizacji producentów

1. Siedziba ponadnarodowego stowarzyszenia organizacji producentów musi znajdować się w Państwie Członkowskim, w którym stowarzyszenie posiada znaczną ilość organizacji członkowskich i/lub organizacje członkowskie osiągają znaczny poziom produkcji wprowadzanej do obrotu.
2. Państwo Członkowskie, w którym znajduje się siedziba ponadnarodowego stowarzyszenia organizacji producentów jest odpowiedzialne za:
 - a) uznanie stowarzyszenia;
 - b) zatwierdzenie, w miarę potrzeby, programu operacyjnego stowarzyszenia;
 - c) ustanowienie niezbędnej współpracy administracyjnej z innym Państwem Członkowskim (Państwami Członkowskimi), w którym znajdują się organizacje stowarzyszone, w odniesieniu do zgodności z warunkami uznania i w zakresie systemu kontroli i kar.

Artykuł 12

Łączenie się organizacji producentów

1. W przypadku połączenia się organizacji producentów z różnymi programami operacyjnymi, realizują one te programy jednocześnie i oddzielnie do dnia 1 stycznia roku następującego po połączeniu. Organizacje takie mogą wystąpić z wnioskiem o połączenie programów operacyjnymi w drodze zmiany, zgodnie z przepisami art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1433/2003.

2. Bez względu na przepisy ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić organizacjom producentów występujących z takim wnioskiem, z właściwie umotywowanych przyczyn, na jednoczesne wdrożenie oddzielnych programów operacyjnych, do czasu rozstrzygnięcia sprawy w sposób naturalny.

Artykuł 13

Członkowie niebędący producentami

1. Państwa Członkowskie mogą ustalić, czy i na jakich warunkach osoba fizyczna lub prawna niebędąca producentem może zostać członkiem organizacji producentów.

2. Przy ustanawianiu warunków określonych w ust. 1, zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) i lit. d) pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, Państwa Członkowskie zobowiązane są upewnić się, czy:

- a) przestrzegana jest reguła, według której organizacja producentów musi być ustanowiona z własnej inicjatywy producentów,
- b) reguły stowarzyszenia organizacji producentów obejmują reguły umożliwiające członkom będącym producentami dokonywania demokratycznie dokładnego zbadania ich organizacji i jej decyzji.

3. Osoby fizyczne lub prawne określone w ust. 1 nie mogą:

- a) być uwzględniane w kryteriach uznawania,
- b) bezpośrednio korzystać ze środków finansowanych przez Wspólnotę.

Państwa Członkowskie mogą ograniczyć lub zabronić takim osobom fizycznym dostępu do głosowania w podejmowaniu decyzji odnoszących się do funduszy operacyjnych, zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 2.

Artykuł 14

Demokratyczna odpowiedzialność organizacji producentów

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu uniknięcia nadużywania uprawnień czy wpływów przez jednego lub więcej członków, w zakresie zarządzania i funkcjonowania organizacji producentów.

2. Żaden członek organizacji producentów nie może mieć więcej niż 20% praw do głosowania. Niemniej jednak, Państwo Członkowskie może zwiększyć ten udział procentowy do maksymalnie 49%, proporcjonalnie do wkładu członków w wartość produkcji wprowadzonej na rynek przez daną organizację producentów.

ROZDZIAŁ III

GRUPY PRODUCENTÓW

Artykuł 15

Przedkładanie planów uznawania

1. Nowe grupy producentów, występujące z wnioskiem o wstępne uznanie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, przedkładają plan uznawania do zatwierdzenia przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się siedziba grupy producentów.
2. Państwa Członkowskie określają:
 - a) minimalne kryteria, jakie musi spełniać grupa producentów, aby mogła przedłożyć plan uznawania,
 - b) reguły sporządzania projektów oraz reguły dotyczące treści i wdrażania planów uznawania,
 - c) procedury administracyjne w odniesieniu do zatwierdzania, monitorowania i realizacji planów uznawania.

Artykuł 16

Treść planów uznawania

Projekt planu uznawania musi obejmować przynajmniej:

- a) opis sytuacji początkowej, w szczególności w odniesieniu do liczby członków producentów, ze wszystkimi szczegółami dotyczącymi członków, produkcji, obrotu i infrastruktury;
- b) przewidywany okres realizacji planu, który nie może przekraczać pięciu lat;
- c) środki, jakie mają zostać wdrożone w celu uzyskania uznania.

Artykuł 17

Zatwierdzanie planów uznawania

1. Właściwy organ krajowy podejmuje decyzję dotyczącą projektu planu uznawania w terminie trzech miesięcy od otrzymania planu wraz ze wszystkimi dokumentami uzupełniającymi.
2. Właściwy organ krajowy sprawdza za pomocą wszystkich odpowiednich środków, łącznie z inspekcjami na miejscu:
 - a) dokładność informacji podanych w planie uznawania;
 - b) spójność handlową i jakość techniczną planu, rzetelność szacunków w planie inwestycyjnym i plany w zakresie jego wykonania.

3. Właściwy organ krajowy, w odpowiednim przypadku:

- a) przyjmuje plan i udziela wstępnego uznania;
- b) zwraca się o wprowadzenie zmian do planu;
- c) odrzuca plan.

Plan może zostać przyjęty, w razie konieczności, tylko w przypadku, gdy w planie uwzględnione zostały zmiany wymagane na mocy lit. b).

4. Właściwy organ krajowy informuje grupę producentów o podjętej decyzji.

5. W miesiącu następującym po powiadomieniu grupy producentów o przyjęciu planu, Państwo Członkowskie przesyła Komisji szczegółowe informacje dotyczące grupy producentów, datę wstępnego uznania oraz okres realizacji planu.

Artykuł 18

Wykonanie planów uznawania

1. Wykonanie planu uznawania zostaje podzielone na roczne okresy, począwszy od dnia jego zatwierdzenia przez właściwy organ krajowy.

2. Państwa Członkowskie ustanawiają warunki, na jakich grupy producentów mogą występować z wnioskiem o wprowadzenie zmian do planów w trakcie ich realizacji. Do wniosków takich załącza się niezbędne dokumenty uzupełniające.

3. Właściwy organ krajowy podejmuje decyzję w sprawie zmian w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku o wprowadzenie zmian, po rozważeniu dostarczonych dowodów. W przypadku braku decyzji odnośnie do wniosku o wprowadzenie zmian w ustalonym terminie, wniosek uważa się za odrzucony.

4. Nie później niż cztery miesiące od zakończenia roku realizacji planu uznawania, grupa producentów przesyła właściwemu organowi władzy Państwa Członkowskiego kopię bilansu za poprzedni rok.

Artykuł 19

Wywiązanie się z planów uznawania

1. Grupy producentów realizujące plan uznawania mogą w każdej chwili złożyć wniosek o uznanie na mocy art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, na warunkach ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Od dnia złożenia takiego wniosku, dana grupa może przedłożyć projekt programu operacyjnego, na warunkach ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1433/2003.

ROZDZIAŁ IV

KONTROLE I KARY

Artykuł 20

Kontrole

1. W związku z kontrolami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96, art. 12 ust. 1 i art. 14 ust. 5, przed udzieleniem wstępnego uznania, Państwa Członkowskie przeprowadzają kontrole na miejscu, we wszystkich nowych organizacjach lub grupach producentów.
2. Państwa Członkowskie kontrolują corocznie znaczną część organizacji i grup producentów, w celu monitorowania zgodności z kryteriami uznania lub wstępnego uznania. Kontrolowana grupa ta musi obejmować przynajmniej 30% uznanych organizacji lub grup producentów, którym udzielono wstępnego uznania.
3. Każda organizacja i grupa producentów musi zostać skontrolowana przynajmniej raz na pięć lat.
4. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o środkach podjętych zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 21

Kary

1. W przypadku, gdy w wyniku kontroli przeprowadzonej przez właściwe organy Państw Członkowskich zgodnie z art. 20 ust. 2 okaże się, że warunki wymagane dla uznania organizacji producentów nie zostały spełnione, organ taki może podjąć tymczasową decyzję w terminie nieprzekraczającym jednego miesiąca.
2. Uznana organizacja producentów, która działała w dobrej wierze, całkowicie zachowuje swoje prawa wynikające z uznania, do momentu wycofania uznania oraz, w przypadku systemów pomocy określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2201/96, art. 2 i 6a oraz w art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2202/96, do końca danego roku gospodarczego.

Niemniej jednak, w przypadku, gdy organizacja producentów nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań świadomie lub wskutek poważnego zaniedbania, decyzja o wycofaniu uznania staje się skuteczna od dnia, w którym przestały być spełniane warunki uznania.
3. Właściwy organ krajowy, w przypadku stwierdzenia braków w wykonaniu planu mogących zagrażać wykonaniu tego planu, może zażądać od grupy producentów podjęcia działań korygujących.
4. W przypadku, gdy wykonanie planu uznawania nie skutkuje uznaniem, Państwu Członkowskiemu przysługuje zwrot przynajmniej 50% pomocy wypłaconej na mocy art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96, o ile nie zostaną im przedstawione właściwie umotywowane powody, spełniające wymogi danego Państwa Członkowskiego.

Odzyskane kwoty oraz odsetki wypłaca się na rzecz właściwej agencji płatniczej i odlicza się je od wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej.

ROZDZIAŁ V

UCHYLENIE I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 22

Przepisy Państw Członkowskich

Państwa Członkowskie notyfikują Komisji środki podjęte na mocy art. 4, 5, 13, 14 i 15 niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 26 rozporządzenia (WE) nr 1433/2003.

Artykuł 23

Uchylenie

Rozporządzenia (WE) nr 412/97 i (WE) nr 478/97 tracą moc.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia należy traktować jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niemniej jednak, przepisy art. 2 ust. 1 tiret pierwsze rozporządzenia Komisji (WE) nr 412/97 nadal obowiązują, do chwili przyjęcia przez Państwa Członkowskie przepisów art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, a najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 sierpnia 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1433/2003

z dnia 11 sierpnia 2003 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do funduszy operacyjnych, programów operacyjnych i pomocy finansowej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 47/2003², w szczególności jego art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W świetle doświadczeń nabytych w ciągu ubiegłych lat, zachodzi konieczność zmiany rozporządzenia Komisji (WE) nr 609/2001 z dnia 28 marca 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do programów operacyjnych, funduszy operacyjnych i pomocy finansowej Wspólnoty, oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 411/97³. Dla przejrzystości i racjonalności, przedmiotowe rozporządzenie należy uchylić i zastąpić.
- (2) Art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 przewiduje pomoc finansową, jaka ma być udzielana organizacjom producentów tworzącym fundusz operacyjny zgodnie z niektórymi zasadami oraz w ramach określonych limitów. Art. 16 tego rozporządzenia ustanawia niektóre zasady wykonywania programów operacyjnych. W celu zastosowania tych przepisów należy ustanowić zasady szczegółowe.
- (3) W celu wspierania przegrupowania dostaw oraz dla ułatwienia wdrażania niektórych środków w ramach programów operacyjnych, organizacjom producentów należy umożliwić powierzenie uznanemu stowarzyszeniu organizacji producentów częściowego lub całkowitego wykonania działań objętych programem operacyjnym. Niemniej jednak, w celu uniknięcia nadużyć lub przypadków udzielenia podwójnej pomocy, konieczne są przepisy szczególne.
- (4) Dla ułatwienia korzystania z systemu należy jasno zdefiniować produkcję wprowadzaną na rynek przez organizacje producentów, łącznie ze specyfikacją kwalifikacji produktu i fazy obrotu, w której oblicza się wartość produkcji. Aby zagwarantować równe traktowanie wszystkich produktów przeznaczonych do przetworzenia spełniającego warunki systemu pomocy na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w sprawie wspólnej organizacji rynków przetworów owocowych i warzywnych⁴, ostatnio

¹Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

²Dz.U. L 7 z 11.1.2003, str. 64.

³Dz.U. L 90 z 30.3.2001, str. 4.

⁴Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 29.

zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 453/2002⁵, oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2202/96 z dnia 28 października 1996 r. wprowadzającego wspólnotowy system pomocy dla producentów niektórych owoców cytrusowych⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1933/2001⁷, pomoc określona w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/96 i art. 1 rozporządzenia (WE) nr 2202/96 należy dodać do właściwej wartości produkcji wprowadzonej na rynek. Dla spójności, pułapy pomocy należy obliczać na podstawie wartości produkcji wprowadzonej na rynek w trakcie 12-miesięcznego okresu. Aby zapewnić elastyczność tego systemu dla podmiotów gospodarczych, Państwa Członkowskie mogą określić ograniczone opcje w odniesieniu do obliczania przedmiotowego 12-miesięcznego okresu. Należy umożliwić także dodatkowe metody obliczania produkcji rynkowej w przypadku rocznych wahań lub niewystarczających danych. Aby zapobiec nieprawidłowemu korzystaniu z systemu, organizacjom producentów nie należy pozwalać na zmianę okresów referencyjnych w trakcie realizacji programu.

- (5) Aby zapewnić prawidłowe wykorzystanie pomocy, należy ustanowić zasady zarządzania funduszami operacyjnymi oraz wkładami finansowymi członków na rzecz tych funduszy. W szczególności należy sprecyzować, że wkłady finansowe członków organizacji producentów opierają się na produkcji wprowadzonej na rynek, wykorzystywanej do obliczenia pomocy. Państwa Członkowskie mogą zezwolić organizacjom producentów na wykorzystanie własnych funduszy oraz ustalenie różnych poziomów wkładów, pod warunkiem, że wszyscy producenci mają wkład finansowy w fundusz operacyjny i wszyscy z tego funduszu korzystają.
- (6) W celu prawidłowego zarządzania, należy ustanowić procedury w zakresie prezentacji i zatwierdzania programów operacyjnych, łącznie z nieprzekraczalnymi terminami, aby umożliwić właściwym organom dokonanie trafnej oceny informacji, oraz włączenia do programów środków i działań lub wyeliminowania ich z tych programów. Ponieważ zarządzanie programami odbywa się w cyklu rocznym, należy zastrzec, że programy niezatwierdzone przed upływem terminu zostają odroczone na rok.
- (7) Należy wprowadzić roczną procedurę zmieniania programów operacyjnych na następny rok, aby można je było dostosować uwzględniając nowe warunki, których nie można było przewidzieć w chwili wstępnej prezentacji programów. Ponadto, należy umożliwić zmianę środków i kwot funduszu operacyjnego w trakcie roku realizacji programu. Wszystkie takie zmiany podlegają określonym ograniczeniom i warunkom określonym przez Państwa Członkowskie, oraz muszą zostać obowiązkowo zgłoszone właściwym organom, aby zapewnić zachowanie ogólnych celów zatwierdzonych programów.
- (8) Ze względu na finansowe i prawne bezpieczeństwo, należy sporządzić wykazy działań i wydatków, które mogą lub nie mogą zostać objęte programami operacyjnymi. Wykazy te powinny być wyczerpujące. Dla przejrzystości i ułatwienia stosowania reguł wspólnotowych, kryteria kwalifikujące dla niektórych środków powinny, w miarę potrzeb, stosować się do wytycznych rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych⁸, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1105/2003⁹. Zgoda na niektóre

⁵Dz.U. L 72 z 14.3.2002, str. 9.

⁶Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 49.

⁷Dz.U. L 262 z 2.10.2001, str. 6.

⁸Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 1.

działania i wydatki powinna mieć charakter tymczasowy bądź powinna uwzględniać pewne ograniczenia.

- (9) W przypadku inwestycji w indywidualnych gospodarstwach, aby zapobiec nieuzasadnionemu wzbogaceniu się prywatnej osoby, posiadającej silne powiązania z organizacją podczas okresu dokonywania inwestycji, należy ustanowić przepisy umożliwiające organizacji odzyskanie końcowej wartości inwestycji, bez względu na to, czy inwestycja taka jest własnością członka czy organizacji.
- (10) W celu prawidłowego zarządzania pomocą, organizacja producentów powinna złożyć pisemne zobowiązanie, w imieniu swoim lub swoich członków, o niekorzystaniu z podwójnej pomocy Wspólnoty czy finansowania na poziomie krajowym, w odniesieniu do środków kwalifikujących się do przyznania pomocy wspólnotowej na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (11) Aby zapewnić skuteczne wykonanie programów operacyjnych, organizacje producentów powinny otrzymywać zawiadomienie o decyzjach właściwych organów, dotyczących programów operacyjnych i zatwierdzonej kwoty pomocy najpóźniej dnia 15 grudnia roku poprzedzającego wdrożenie programu.
- (12) Aby zapobiec trudnościom z obrotem środków pieniężnych, organizacjom producentów należy udostępnić system płatności zaliczkowych wraz z właściwymi zabezpieczeniami. Należy zastrzec, że w celu zapobieżenia systematycznemu odzyskiwaniu zaliczek, płatności takie nie mogą przekraczać minimalnego poziomu pomocy. Należy umożliwić stopniowe zwalnianie złożonych zabezpieczeń, w miarę postępu w wykonaniu programu, do wysokości 80% wypłaconych zaliczek, przy czym pozostałą kwotę zatrzymuje się do chwili wypłacenia całej kwoty pomocy. Alternatywny system należy udostępnić w przypadku zwrotu poniesionych wydatków, w terminach ustalonych w ciągu całego roku.
- (13) Celem zapewnienia prawidłowego stosowania systemu należy określić informacje, jakie mają się znaleźć we wnioskach o pomoc. Aby zabezpieczyć się przed nieprzewidzianymi okolicznościami w wykonaniu programów operacyjnych, w przypadku działań, które z przyczyn niezależnych od organizacji producentów nie mogą być wykonane w ustanowionych terminach, wnioski o zaliczki lub wypłatę można przenieść na następny rok. Wszystkie wnioski poddawane są kontrolom administracyjnym, celem ich sprawdzenia. W interesie należytego zarządzania finansami należy ustalić kary za spóźnione złożenie wniosków o pomoc.
- (14) W odniesieniu do wszystkich wniosków należy stosować pułap pomocy na poziomie ustalonym na podstawie art. 15 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.
- (15) Działalność organizacji producentów oraz jej skuteczność należy monitorować. Cel ten można zrealizować za pomocą okresowych sprawozdań lub oceny.
- (16) Należy ustanowić ściśle procedury kontroli, wraz z działającymi w odstraszcający sposób karami w przypadku naruszenia, mając na uwadze szeroki zakres odpowiedzialności i inicjatywy powierzonej organizacjom producentów. Kary te

powinny być wazone w zaleznosci od zakresu naruszenia. Aby zapewnic odpowiednie traktowanie, nalezy ustanowic warunki w odniesieniu do dzialan niepozadzanych w ramach pomyłki popełnionej przez organizacje producentow w programie operacyjnym i zatwierdzonych przez Państwo Członkowskie, wedlug ktorch Państwa Członkowskie nie bylyby zobowiazane do wstrzymania wypłat pomocy czy odzyskania wypłaconej pomocy, zgodnie z orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwosci.

- (17) W celu zapewnienia prawidlowego stosowania systemu, wlasciwym organom odpowiedzialnym za sprawdzenie mozliwosci zakwalifikowania srodkow proponowanych w programach operacyjnych i ich wykonania, nalezy umozliwic wprowadzenie uzupełniajacych srodkow krajowych.
- (18) Niniejsze rozporzadzenie stosuje sie w odniesieniu do wszystkich programow operacyjnych, jakie maja byc wykonywane od 2004 r. Programy, ktore zostaly juz zatwierdzone i maja byc stosowane w 2004 r. nalezy zmienic, chyba ze jest to niewskazane ze wzgledu na zaawansowany stan ich wykonania.
- (19) Aby zapewnic prawidlowe stosowanie niniejszego systemu, Państwa Członkowskie powinny przeslac wszystkie szczegolowe informacje na temat uzupełniajacych i dodatkowych srodkow, podjetych w ramach niniejszego rozporzadzenia. Do celow statystycznych, budzetowych i kontroli, Komisji nalezy udostepnic odpowiedni rejestr dzialalnosci organizacji producentow oraz wykorzystania funduszy operacyjnych.
- (20) Komitet Zarzadzajacy ds. Swiezych Owocow i Warzyw nie dostarczył opinii w terminie wyznaczonym przez swojego przewodniczacego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZADZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykul 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporzadzenie ustanawia zasady majace zastosowanie do wspolnotowej pomocy finansowej, zwanej dalej „pomoca”, do funduszy operacyjnych oraz programow operacyjnych, przewidzianych w art. 15 i 16 rozporzadzenia (WE) nr 2200/96.
2. Organizacje producentow moga kwalifikowac sie do pomocy na warunkach okreslonych w art. 15 i 16 rozporzadzenia (WE) nr 2200/96 oraz na warunkach ustanowionych w niniejszym rozporzadzeniu.

Artykul 2

Definicje

1. Do celow niniejszego rozporzadzenia, „organizacje producentow” to organizacje

uznane na mocy art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, uznane „stowarzyszenie organizacji producentów”, działające w imieniu swoich członków, w celu całkowitego lub częściowego zarządzania ich funduszami operacyjnymi i programami, zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, uważa się za organizację producentów.

ROZDZIAŁ II

WARTOŚĆ WPROWADZONEJ NA RYNEK PRODUKCJI

Artykuł 3

Podstawa kalkulacji

1. Do celów niniejszego rozporządzenia, wartość wprowadzonej na rynek produkcji opiera się na produkcji członków organizacji producentów, zgodnie z ust. 2-6.
2. Produkcja obejmuje kwotę pomocy przewidzianej w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/96 i w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 2202/96, otrzymaną przez organizacje producentów na ten sam okres referencyjny, określony w art. 4.
3. Produkcja obejmuje produkcję członków, którzy występują z organizacji producentów lub do niej przystępują. Państwa Członkowskie określają warunki w celu uniknięcia błędu dwukrotnego policzenia.
4. Produkcja obejmuje wartość produktów wycofanych ze swobodnej dystrybucji w rozumieniu art. 30 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 2200/96, liczonych po średniej cenie tych produktów, które zostały wprowadzone na rynek przez organizację producentów.
5. Produkcja podlega rozdysponowaniu zgodnie z pierwszym i drugim akapitem art. 11 ust. 1 lit. c) pkt. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Niemniej jednak, warunki ustanowione we wspomnianym punkcie, tiret pierwsze, oraz, w przypadkach marginalnych ilości świeżych produktów wprowadzonych na rynek lub sprzedanych do celów przetwórstwa przez samych członków – producentów, nie mają zastosowania w tiret drugim.

6. Produkcję fakturuje się na etapie „loco organizacja producentów”:
 - a) w stosownych przypadkach, jako „produkt pakowany lub gotowy, lecz nieprzetworzony”;
 - b) z wykluczeniem podatku VAT;
 - c) z wykluczeniem kosztów transportu wewnętrznego, w przypadku znacznej odległości między scentralizowanymi punktami składowania lub pakowania organizacji producentów a jej punktem dystrybucji.

Państwa Członkowskie uwzględniają stosowanie odliczeń od fakturowanej wartości, w

przypadku produktów fakturowanych na różnych etapach przetwarzania, dostawy lub transportu.

Artykuł 4

Okres referencyjny

1. Pułap pomocy określony w art. 15 ust. 5 akapit trzeci, rozporządzenia (WE) nr 2200/96 oblicza się corocznie, na podstawie wartości produkcji wprowadzonej na rynek w ciągu 12-miesięcznego okresu referencyjnego, określanego przez Państwa Członkowskie.
2. Okres referencyjny:
 - a) może obejmować 12 miesięcy, począwszy nie wcześniej niż od dnia 1 stycznia dwa lata przed rokiem wdrożenia programu operacyjnego, a kończąc najpóźniej 1 lipca tego samego roku, lub
 - b) stanowić średnią wartość trzech kolejnych okresów 12-miesięcznych, począwszy nie wcześniej niż od dnia 1 stycznia cztery lata przed rokiem wdrożenia programu operacyjnego, a kończąc najpóźniej 1 lipca tego samego roku.
3. Państwa Członkowskie mogą stosować różne okresy referencyjne dla różnych organizacji producentów, celem uwzględnienia różnicowań w produkcji, sprzedaży i okresach obrachunkowych dla różnych produktów lub grup produktów.

Okres referencyjny nie może zmieniać się w trakcie programu operacyjnego, z wyjątkiem sytuacji należycie uzasadnionych.

4. W przypadku obniżenia wartości produktu z właściwie umotywowanych dla Państwa Członkowskiego przyczyn, pozostających poza zakresem odpowiedzialności organizacji producentów i od niej niezależnych, wartość produkcji wprowadzonej na rynek, określonej w ust. 1, nie może być mniejsza niż 65% wartości danego produktu w poprzednim okresie referencyjnym.

Przyczyny określone w akapicie pierwszym muszą być należycie uzasadnione.

5. W przypadku, gdy niedawno uznane organizacje producentów nie posiadają wystarczających dla zastosowania przepisów ust. 2 danych historycznych w odniesieniu do produkcji wprowadzonej na rynek, za wartość produkcji wprowadzonej na rynek przyjmuje się wartość produkcji rynkowej podaną przez organizację producentów do celów uznania.
6. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu uzyskania informacji dotyczących wartości produkcji wprowadzonej na rynek przez organizacje producentów, które nie przedłożyły programów operacyjnych.

ROZDZIAŁ III

FUNDUSZE OPERACYJNE

Artykuł 5

Zarządzanie

1. Fundusze operacyjne zakładane przez organizacje producentów, określone w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 można wykorzystywać wyłącznie do transakcji związanych z:
 - a) wykonaniem programu operacyjnego;
 - b) administrowaniem funduszem operacyjnym;
 - c) wspólnotową rekompensatą za wycofania, zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.
2. Państwa Członkowskie zapewniają, aby sposób zarządzania funduszami operacyjnymi umożliwiał zewnętrznym rewidentom identyfikację, sprawdzenie i poświadczenie ich rocznych wydatków i przychodów.
3. Wydatki odnoszące się do funduszu operacyjnego mogą być wykonywane przez przedsiębiorstwo zależne organizacji producentów w rozumieniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1432/2003¹⁰.

Artykuł 6

Finansowanie funduszy operacyjnych

1. Wkłady finansowe członków do funduszu operacyjnego, określone w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 ustala się na podstawie wielkości i/lub wartości produkcji wprowadzonej na rynek.
2. Państwa Członkowskie mogą zezwolić organizacjom producentów na:
 - a) całkowite lub częściowe wykorzystanie ich funduszy własnych, wytworzonych w wyniku sprzedaży produktów owocowo – warzywnych swoich członków, związanych z kategoriami uznania, z wyjątkiem tych pochodzących z innego wsparcia publicznego;
 - b) ustanowienie indywidualnych opłat wyrównawczych dla członków – producentów, na różnych poziomach.

W przypadku zastosowania przepisów akapitu pierwszego obowiązują następujące warunki:

- a) wszyscy producenci wnoszą wkład do funduszu operacyjnego;
- b) wszyscy producenci posiadają możliwość korzystania z funduszu operacyjnego;
- c) wszyscy producenci mają możliwość demokratycznego uczestnictwa w podejmowaniu decyzji dotyczących wykorzystania funduszy organizacji producentów i wkładu finansowego do funduszy operacyjnych.

¹⁰Dz.U. L 203 z 12.8.2003, str. 18.

Artykuł 7

Informowanie o szacunkowych kwotach

Najpóźniej do dnia 15 września, organizacje producentów zobowiązane są przekazać Państwom Członkowskim informacje o szacunkowych kwotach funduszy operacyjnych na następny rok, wraz z programami operacyjnymi lub wnioskami o zatwierdzenie zmian.

Kalkulacji szacunkowej kwoty funduszy operacyjnych dokonuje się na podstawie programów operacyjnych, szacowanych wydatków na wycofanie i wartości produkcji wprowadzonej na rynek.

ROZDZIAŁ IV

PROGRAMY OPERACYJNE

Artykuł 8

Treść programów operacyjnych

1. Programy operacyjne muszą obejmować:
 - a) opis sytuacji początkowej, w szczególności w odniesieniu do produkcji, obrotu i wyposażenia;
 - b) cele programu, z uwzględnieniem perspektyw w zakresie produkcji i zbytu;
 - c) szczegółowy opis środków, obejmujący oddzielne działania, jakie mają zostać podjęte oraz środki służące osiągnięciu tych celów w każdym roku realizacji programu;
 - d) okres realizacji programu;
 - e) aspekty finansowe, a mianowicie:
 - (i) metoda obliczania oraz poziom wkładów finansowych;
 - (ii) procedura finansowania funduszu operacyjnego;
 - (iii) informacje konieczne do uzasadnienia różnych poziomów wkładu;
 - (iv) budżet i harmonogram podejmowania działań w każdym roku realizacji programu.
2. Programy operacyjne mogą obejmować punkty nieprzewidziane w ust. 1, w szczególności punkty określone w załączniku I.
3. Programy operacyjne nie obejmują działań i wydatków określonych w wykazie podanym w załączniku II, ani żadnych innych działań i wydatków zawartych w środkach przyjętych przez Państwa Członkowskie na mocy art. 25.

Artykuł 9

Przedkładane dokumenty

Do programów operacyjnych załącza się:

- a) dowody ustanowienia funduszu operacyjnego;
- b) pisemne zobowiązanie organizacji producentów do spełnienia wymogów rozporządzenia (WE) nr 2200/96 i niniejszego rozporządzenia;
- c) pisemne oświadczenie organizacji producentów i jej członków, że nie otrzymali, bezpośrednio lub pośrednio, podwójnego dofinansowania wspólnotowego bądź krajowego, w odniesieniu do środków i/lub działań kwalifikujących się do uzyskania pomocy na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Częściowe programy operacyjne

1. W przypadku zastosowania art. 16 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, Państwa Członkowskie mogą zezwolić uznanym stowarzyszeniom organizacji producentów na przedstawienie własnego częściowego programu operacyjnego, który składa się z określonych działań, nie podejmowanych przez inne członkowskie organizacje producentów w ramach ich programów operacyjnych
2. Do częściowych programów operacyjnych mają zastosowanie te same zasady, co do innych programów operacyjnych, a programy częściowe rozpatruje się wraz z programami operacyjnymi członkowskich organizacji producentów.
3. Państwa Członkowskie zapewniają, aby:
 - a) działania były w pełni finansowane z wkładów członkowskich organizacji producentów, wypłacanych z funduszy operacyjnych tych organizacji;
 - b) działanie i odpowiadający im udział finansowy zostały wymienione w programie operacyjnym każdej uczestniczącej organizacji producentów;
 - c) nie istniało ryzyko udzielenia podwójnej pomocy.

Artykuł 11

Termin składania

Organizacje producentów przedkładają programy operacyjne do zatwierdzenia właściwemu organowi w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się siedziba organizacji producentów, najpóźniej do dnia 15 września włącznie, roku poprzedzającego rok wdrożenia programów.

Państwa Członkowskie mogą jednak ten termin odroczyć.

Artykuł 12

Weryfikacja

Właściwy organ krajowy weryfikuje za pomocą wszystkich odpowiednich środków, łącznie z inspekcjami na miejscu:

- a) dokładność informacji przedstawionych zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a), b) i e);
- b) zgodność celów programów z przepisami art. 15 ust 4 rozporządzenia (WE) nr 2200/96;
- c) możliwość zakwalifikowania proponowanych działań i wydatków, z uwzględnieniem przepisów art. 8 ust. 2 i 3;
- d) ekonomiczną zgodność i jakość techniczną programów, rzetelność szacunków, plan pomocy oraz harmonogram ich realizacji.

Artykuł 13

Decyzja

1. Właściwy organ krajowy, w odpowiednim przypadku:
 - a) zatwierdza kwoty funduszy i programy, które spełniają wymogi art. 15 i 16 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 oraz wymogi niniejszego rozdziału;
 - b) zatwierdza programy, pod warunkiem zaakceptowania przez organizację producentów określonych zmian; lub
 - c) odrzuca programy.
2. Właściwy organ krajowy podejmuje decyzje dotyczące programów i funduszy najpóźniej do dnia 15 grudnia włącznie, roku, w którym zostały przedłożone.

Państwa Członkowskie informują organizacje producentów o podjętych decyzjach najpóźniej do dnia 15 grudnia włącznie.

Artykuł 14

Zmiany w programach operacyjnych na kolejne lata

1. Najpóźniej do dnia 15 września włącznie, organizacje producentów mogą wystąpić z wnioskiem o wprowadzenie zmian w programach operacyjnych, które mają być stosowane od dnia 1 stycznia następnego roku.

Państwa Członkowskie mogą jednak odroczyć termin składania wniosków.

2. Do wniosków o wprowadzenie zmian załącza się dokumenty uzupełniające, wraz z

podaniem przyczyny, charakteru i konsekwencji przedmiotowych zmian.

3. Właściwy organ podejmuje decyzje w sprawie wniosków o wprowadzenie zmian najpóźniej do dnia 15 grudnia włącznie, po rozpatrzeniu dostarczonej dokumentacji oraz zgodnie z art. 12. W przypadku braku decyzji w określonym terminie, wniosek uważa się za odrzucony.

Artykuł 15

Zmiany w programach operacyjnych w trakcie roku

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zmiany w programach operacyjnych w trakcie roku na określonych przez nie warunkach.
2. Właściwy organ krajowy może zezwolić organizacjom producentów w trakcie roku na:
 - a) tylko częściowe wykonanie ich programów operacyjnych;
 - b) zmianę treści programu operacyjnego, w tym na przedłużenie okresu jego realizacji do pięciu lat;
 - c) zmianę kwoty funduszu operacyjnego do maksymalnie 20% kwoty początkowo zatwierdzonej, pod warunkiem zachowania ogólnych celów programu operacyjnego.
3. Państwa Członkowskie określają warunki, na jakich można wprowadzić zmiany do programu operacyjnego bez uprzedniego zatwierdzenia ich przez właściwy organ krajowy.

Niemniej jednak, zwiększenie kwoty zatwierdzonego funduszu operacyjnego w przypadku wycofania pomocy zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2200/96, zawsze podlega uprzedniemu zatwierdzeniu przez właściwy organ.

Zmiany te kwalifikują się do pomocy tylko w przypadku, gdy organizacja producentów niezwłocznie poinformuje o nich właściwy organ.

Artykuł 16

Forma programów operacyjnych

1. Programy operacyjne realizowane są w okresach rocznych, od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia.
2. Programy operacyjne zatwierdzone najpóźniej do dnia 15 grudnia włącznie realizowane są od dnia 1 stycznia następnego roku.

Wykonanie programów zatwierdzonych po dniu 15 grudnia może zostać odroczone na rok.

ROZDZIAŁ V

POMOC

Artykuł 17

Zatwierdzona kwota pomocy

Po zatwierdzeniu programów, Państwa Członkowskie ustanawiają zatwierdzoną kwotę pomocy określoną w art. 16 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Najpóźniej do dnia 15 grudnia włącznie, Państwa Członkowskie informują organizacje producentów o zatwierdzonej kwocie pomocy.

Artykuł 18

Wnioski

1. Najpóźniej do dnia 31 stycznia włącznie, roku następującego po tym, dla którego wnioskowana jest pomoc, organizacje producentów składają do właściwego organu wnioski o pomoc lub o jej wyrównanie, w odniesieniu do każdego programu operacyjnego będącego przedmiotem wniosku o pomoc.

2. Do wniosków załącza się dokumenty uzupełniające, ze wskazaniem:

- a) wartości wprowadzonej na rynek produkcji;
- b) wkładów finansowych wniesionych przez członków i wpłaconych na fundusz operacyjny;
- c) wydatków poniesionych w związku z programami operacyjnymi;
- d) proporcji funduszu operacyjnego wydanego na pomoc w odniesieniu do wycofania z rynku;
- e) poziomu rekompensat i/lub dodatków wypłaconych członkom;
- f) zgodności z limitami ustanowionymi w art. 15 ust. 3 akapit trzeci oraz w art. 23 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

3. Wnioski mogą obejmować wydatki ujęte w programie, lecz nie poniesione, w przypadku udowodnienia, że:

- a) danych działań nie można było przeprowadzić do dnia 31 grudnia roku realizacji przedmiotowego programu operacyjnego z przyczyn niezależnych od danej organizacji producentów;
- b) działania te można przeprowadzić najpóźniej do dnia 30 kwietnia następnego roku;
- c) w funduszu operacyjnym nadal znajduje się równowartość wkładu organizacji producentów.

Pomoc podlega wypłacie, a zabezpieczenie wniesione zgodnie z art. 20 ust. 3 zostaje zwolnione tylko pod warunkiem, że dowód wykonania zaplanowanych wydatków określony

w akapicie pierwszym, lit. d) zostanie dostarczony najpóźniej do dnia 30 kwietnia roku następującego po tym, na który wydatki były zaplanowane, oraz na podstawie faktycznie ustanowionego prawa do pomocy.

4. W przypadku złożenia wniosków po terminie przewidzianym w ust. 1, kwota pomocy zostaje zmniejszona o 1% za każdy dzień zwłoki.

W wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, właściwy organ może przyjąć wnioski po terminie przewidzianym w ust. 1, jeżeli przeprowadzono kontrole przewidziane w art. 23, a ostateczny termin płatności przewidziany w art. 19 jest zachowany.

Artykuł 19

Wyplata pomocy

Państwa Członkowskie wypłacają pomoc uwzględnioną we wniosku najpóźniej do dnia 30 czerwca następnego roku po wdrożeniu programu.

Państwa Członkowskie mogą jednak odroczyć ten termin do dnia 15 października.

Artykuł 20

Zaliczki

1. Organizacje producentów mogą złożyć wniosek o wypłacenie zaliczkowo części pomocy, w kwocie odpowiadającej przewidywanym wydatkom wynikającym z programu operacyjnego, w trakcie trzymiesięcznego okresu, począwszy od miesiąca, w którym złożony został wniosek.

2. Wnioski o zaliczki składa się w styczniu, kwietniu, lipcu i październiku.

Łączna kwota zaliczek na dany rok nie może przekraczać 90% początkowo zatwierdzonej kwoty pomocy w odniesieniu do danego programu operacyjnego.

3. Zaliczki wypłaca się pod warunkiem złożenia zabezpieczenia stanowiącego równowartość 110% zaliczki, zgodnie z rozporządzeniem Komisji nr 2220/85¹¹.

Państwa Członkowskie zobowiązane są określić warunki dla zapewnienia, aby wkłady finansowe do funduszy operacyjnych były wnoszone zgodnie z art. 5 ust. 2 i art. 6, oraz aby zaliczki były faktycznie wydawane.

4. Wnioski o zwolnienie zabezpieczeń można składać w trakcie roku i załącza się do nich odpowiednie dokumenty uzupełniające.

Zabezpieczenia zwalnia się w odniesieniu do wypłaconych zaliczek w wysokości do 80%.

5. Wymóg pierwotny w rozumieniu art. 20 rozporządzenia (WE) nr 2220/85 obejmuje wykonanie działań określonych w programach operacyjnych, z zastrzeżeniem zobowiązań

¹¹Dz.U. L 205 z 3.8.1985, str. 5.

przewidzianych w art. 9 lit. b) i c) niniejszego rozporządzenia.

W przypadku nie spełnienia wymogu pierwotnego lub poważnego niedopełnienia obowiązków przewidzianych w art. 9 lit. b) i c), zabezpieczenie przepada, bez uszczerbku dla innych kar stosowanych zgodnie z art. 24.

W przypadku nie spełnienia innych wymogów, zabezpieczenie przepada w wysokości proporcjonalnej do wagi stwierdzonej nieprawidłowości.

Artykuł 21

Wyплаты częściowe

1. Organizacje producentów mogą występować z wnioskiem o wypłacenie części pomocy, w kwocie odpowiadającej wydatkom wynikającym z programu operacyjnego, poniesionym w ciągu poprzednich trzech miesięcy.

Wnioski składa się w kwietniu, lipcu i październiku. Załącza się do nich odpowiednie dokumenty uzupełniające.

Łączna kwota wypłat w odniesieniu do wniosków o wypłacenie części pomocy nie może przekraczać 90% kwoty pomocy zatwierdzonej początkowo dla danego programu operacyjnego lub kwoty faktycznie poniesionych wydatków, w zależności, która z nich jest niższa.

2. Organizacje producentów mogą zwracać się z wnioskiem o wypłacenie części pomocy na wycofanie z rynku.

Wnioski można składać wraz z wnioskami określonymi w ust. 1. Podlegają one ograniczeniom ustanowionym w art. 15 ust. 3 akapit trzeci oraz w art. 23 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 22

Sprawozdania organizacji producentów

1. Organizacje producentów składają roczne sprawozdania, towarzyszące wnioskowi o pomoc, dotyczące wykonania programów operacyjnych i wycofania działań uprawnionych do pomocy w ramach funduszu operacyjnego.

Sprawozdania te dotyczą:

- a) programów operacyjnych wdrożonych w trakcie ubiegłego roku i przypadków wycofania z rynku;
- b) podstawowych zmian w programach operacyjnych;

c) różnic między szacowaną pomocą a pomocą wnioskowaną.

2. Sprawozdanie końcowe za ostatni rok stosowania programu operacyjnego zastępuje sprawozdanie określone w ust. 1.

Sprawozdania końcowe obejmują ocenę programów operacyjnych, która może zostać opracowana przy pomocy wyspecjalizowanego biura doradztwa. Powinny one ukazywać zakres, w jakim osiągnięto cele zakładane w programach. Powinny wyjaśniać zmiany w działaniach i/lub metodach, które zostały lub będą uwzględnione przy sporządzaniu kolejnych programów operacyjnych lub przy okazji zmiany istniejących programów operacyjnych.

Artykuł 23

Kontrole

1. Państwa Członkowskie przeprowadzają kontrole na miejscu w organizacjach producentów, po lekkim zasygnalizowaniu lub bez uprzedzenia, aby zapewnić zgodność z warunkami przyznawania pomocy.

Kontrole te w szczególności dotyczą:

a) wdrożenia środków zawartych w programie operacyjnym, ze szczególnym uwzględnieniem środków odnoszących się do inwestycji;

b) rzeczywiście poniesionych kosztów i wydatków, w zestawieniu z deklarowaną pomocą.

2. Kontrole określone w ust. 1 obejmują corocznie znaczną część wniosków. Kontrolowana próbka stanowi przynajmniej 20% organizacji producentów i 30% łącznej kwoty pomocy.

W przypadku, gdy kontrole wykazują poważne nieprawidłowości w regionie lub w części regionu, właściwy organ przeprowadza dodatkowe kontrole w trakcie danego roku oraz zwiększa ilość wniosków poddawanych kontroli w roku następnym.

3. Właściwy organ określa organizacje, które mają zostać poddane kontroli na podstawie analizy ryzyka i reprezentatywnego charakteru pomocy.

Analiza ryzyka uwzględnia:

a) kwotę pomocy,

b) tendencję rocznych programów w stosunku do roku ubiegłego,

c) wyniki kontroli w latach ubiegłych,

d) inne parametry określone przez Państwa Członkowskie, w szczególności czy organizacje producentów są zaangażowane w podejście jakościowe, uznane oficjalnie przez Państwa Członkowskie lub przez niezależne organy certyfikujące.

4. Przed wypłaceniem pomocy lub jej wyrównania w odniesieniu do ostatniego roku realizacji programu operacyjnego, każda organizacja producentów musi zostać poddana przynajmniej jednej kontroli.

Artykuł 24

Zwrot i kary

1. W przypadku wypłacenia nienależnej pomocy lub w przypadku wniosku o pomoc zgodnie z ust. 3, płatność podlega zwrotowi lub wstrzymaniu, a na beneficjenta/wnioskodawcę nakładają się kary, gdy:

- a) rzeczywista wartość produkcji wprowadzonej na rynek jest niższa niż kwota uwzględniona do obliczenia wysokości pomocy;
- b) fundusz operacyjny jest prowadzony w sposób niezgodny z art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2200/96 lub w przypadku, gdy został wykorzystany do celów innych niż te określone w art. 15 ust. 2 tego rozporządzenia; lub
- c) program operacyjny realizowany był w sposób niezgodny z warunkami jego zatwierdzenia przez Państwo Członkowskie, bez uszczerbku dla przepisów art. 14 i 15 niniejszego rozporządzenia.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999¹², w przypadku stwierdzenia, że jakiś środek nie kwalifikuje się, a został wdrożony zgodnie z programem operacyjnym zatwierdzonym przez Państwo Członkowskie, może ono wypłacić odnośną należną pomoc czy nie wszczynać postępowania na rzecz zwrotu wypłaconej pomocy, jak w przypadku postępowania w porównywalnych sytuacjach finansowanych z budżetu krajowego, oraz jeżeli działanie organizacji producentów nie było spowodowane zaniedbaniem.

3. W przypadku zastosowania przepisów ust. 1, beneficjent pomocy i/lub wnioskodawca zobowiązany jest:

- a) w sytuacji, gdy pomoc została wypłacona:
 - (i) w przypadku oczywistego błędu, zwrócić wypłaconą pomoc wraz z odsetkami;
 - (ii) w przypadku nadużycia finansowego, zwrócić zdwojoną kwotę wypłaconej nienależnej pomocy, wraz z odsetkami;
 - (iii) we wszystkich pozostałych przypadkach, zwrócić kwotę wypłaconej nienależnej pomocy, powiększoną o 50%, plus odsetki;
- b) w sytuacji, gdy wnioski zostały złożone, lecz pomoc nie została wypłacona:
 - (i) w przypadku nadużycia finansowego, zapłacić kwotę bezprawnie wnioskowanej pomocy;

¹²Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

- (ii) we wszystkich pozostałych przypadkach, innych niż oczywisty błąd, zapłacić 50% bezprawnie wnioskowanej pomocy.
4. Odsetki określone w ust. 3 lit. a) oblicza się:
- a) na podstawie okresu między wypłatą, a zwrotem przez beneficjenta;
 - b) według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny przy głównych operacjach refinansowych, opublikowanej w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich* i obowiązującej w dniu dokonania nienależnej wypłaty, powiększonej o trzy punkty procentowe.
5. Kwotę pomocy, odzyskaną zgodnie z ust. 3 wpłaca się do właściwej agencji płatniczej i odejmuje się ją od wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej.
6. W przypadku fałszywej deklaracji, złożonej w sposób zamierzony lub w wyniku poważnego zaniedbania, przedmiotowa organizacja producentów nie otrzymuje pomocy za rok następujący po tym, w którym stwierdzono fałszywą deklarację.

Artykuł 25

Przepisy Państw Członkowskich

Państwa Członkowskie mogą przyjmować przepisy uzupełniające do rozporządzenia (WE) nr 2200/96 oraz do niniejszego rozporządzenia, dotyczące działań lub wydatków kwalifikujących się do pomocy.

Artykuł 26

Sprawozdawczość Państwa Członkowskiego

1. Corocznie, do dnia 1 czerwca, Państwa Członkowskie składają sprawozdanie z danymi finansowymi i jakościowymi, dotyczące organizacji producentów, funduszy operacyjnych, programów operacyjnych oraz kontroli i kar określonych w załączniku III.
2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące wszystkich środków i warunków, przewidywanych przez nie w ramach niniejszego rozporządzenia, w szczególności dotyczące:
- a) metody, procedury i informacji określonych w art. 8 ust. 1 lit. e) (i), (ii) oraz (iii);
 - b) szacunków funduszy operacyjnych określonych w art. 7;
 - c) informacji szczegółowych na temat wniosków o pomoc;
 - d) warunków ustanowionych w celu umożliwienia wprowadzenia zmian do programów operacyjnych, przewidzianych w art. 15;

- e) ustanowionych przepisów w odniesieniu do zastosowania art. 24 ust. 2, w stosownych przypadkach;
- f) przepisów przyjętych na mocy art. 25.

ROZDZIAŁ VII

UCHYLENIE I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 27

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 609/2001 traci moc.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia należy traktować jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 28

Przepisy przejściowe

Programy operacyjne, które zostały zatwierdzone przez Państwa Członkowskie przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, a ich realizacja będzie kontynuowana w 2004 r., są zgodne z niniejszym rozporządzeniem. Organizacje producentów wnoszą o wprowadzenie niezbędnych zmian najpóźniej do dnia 15 września 2003 r.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć zachowanie programów zatwierdzonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 sierpnia 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Opcjonalna zawartość programów operacyjnych

1. Koszty roślin, w przypadku upraw wieloletnich (rośliny wieloletnie, drzewa i krzewy).
2. W przypadku maksymalnie 10 lat w odniesieniu do jednego rodzaju działalności, koszty szczególnie:
 - a) produkcji ekologicznej, łączonej lub doświadczalnej¹;
 - b) ekologicznych środków ochrony roślin²;
 - c) środków ochrony środowiska, w tym kosztów wytworzonych w wyniku zagospodarowania opakowań z uwzględnieniem uwarunkowań środowiskowych³;
 - d) środków na rzecz poprawy jakości, w tym kwalifikowanego materiału siewnego, grzybni i roślin.

Dla każdej kategorii kwalifikujących się powyższych kosztów, w celu obliczenia kosztów dodatkowych w zestawieniu z kosztami zwykłymi, Państwa Członkowskie mogą ustalić standardowe stawki ryczałtowe, z właściwie umotywowanych dla Państw Członkowskich przyczyn.

3. Koszty ogólne związane z funduszem czy programem operacyjnym w sposób szczególny⁴, z tytułu wypłaty ryczałtu równego 2% kwoty zatwierdzonego funduszu operacyjnego, a maksymalnie 180 000 EUR⁵. Na przedmiotowe 2% składa się 1% pomocy wspólnotowej i 1% wkładu organizacji producentów.

W przypadku stowarzyszenia organizacji producentów określonego w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1432/2003⁶, ryczałt ten można pomnożyć przez ilość członkowskich organizacji producentów danego stowarzyszenia, maksymalnie do kwoty 1 250 000 EUR.

4. Koszty pracownicze (łącznie z opłatami związanymi z płacami i wynagrodzeniami, jeżeli są ponoszone przez organizację producentów), poniesione wskutek zastosowania następujących środków:

¹Właściwy organ krajowy ustanawia kryteria kwalifikujące dla produkcji doświadczalnej mając na uwadze nowość procedury lub koncepcji oraz ryzyko z jakim się ona wiąże.

²Ekologiczne środki ochrony roślin (takie jak feromony i drapieźniki), bez względu na to, czy stosuje się je w produkcji ekologicznej, łączonej czy konwencjonalnej.

³Gospodarowanie opakowaniami z uwzględnieniem uwarunkowań środowiskowych wymaga odpowiedniego uzasadnienia i podlega kryteriom zawartym w załączniku II do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 10).

⁴Łącznie z kosztami zarządzania i pracowniczymi, kosztami opracowywania sprawozdań i szacunków; z kosztami prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz zarządzania rachunkowością, określonymi w art. 3 ust. 1 lit. b).

⁵Państwa Członkowskie mogą ograniczyć finansowanie kosztów rzeczywistych i w takiej sytuacji powinny ustalić koszty kwalifikujące się.

⁶Dz.U. L 203 z 12.8.2003, str. 18.

- a) poprawa lub zachowanie wysokiego poziomu ochrony środowiska;
- b) poprawa poziomu sprzedaży.

Wdrożenie tych środków w sposób zasadniczy wiąże się z korzystaniem z usług wykwalifikowanego personelu. W takich przypadkach, jeżeli organizacja producentów korzysta z własnych pracowników czy członków – producentów, przepracowany czas należy udokumentować.

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie zamierza zastosować alternatywę w celu ograniczenia dofinansowania kosztów rzeczywistych, w odniesieniu do wszystkich kwalifikujących się kosztów pracowniczych określonych powyżej ustala, *ex ante* oraz w sposób należyte uzasadniony, kwoty ryczałtowe do wysokości maksymalnie 20% zatwierdzonego funduszu operacyjnego. W należyte uzasadnionych przypadkach, przedmiotową wartość procentową można zwiększyć.

W celu wystąpienia z wnioskiem o omawiane kwoty ryczałtowe, organizacje producentów zobowiązane są dostarczyć właściwie umotywowany dla danego Państwa Członkowskiego dowód wdrożenia działania.

- 5. Inwestycje w środki transportu wyposażone w chłodnie oraz urządzenia do regulowania atmosfery.
- 6. Dodatkowe koszty transportu zewnętrznego, w zestawieniu z kosztami drogowego transportu rzeczy, poniesione w przypadku korzystania z transportu kolejowego i/lub drogą wodną w ramach środka mającego na celu ochronę środowiska, ustanowione przez Państwa Członkowskie według stawki ryczałtowej za kilometr.
- 7. Koszty posiedzeń i programów szkoleniowych, związanych z wdrażaniem działań programu operacyjnego, łącznie z dziennymi dietami uczestników obejmującymi koszty przejazdu i zakwaterowania (w stosownych przypadkach, według stawki ryczałtowej).
- 8. Promocja ogólna i promocja oznakowań jakościowych. Nazwy geograficzne dopuszcza się wyłącznie, jeżeli:
 - a) są chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, objętym zakresem rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92⁷, lub
 - b) we wszystkich innych przypadkach, gdy przepis ustanowiony w lit. a) nie ma zastosowania, przedmiotowe nazwy geograficzne mają charakter informacji drugorzędnej w stosunku do informacji podstawowej.

Materiały promocyjne opatruje się emblematem Wspólnoty Europejskiej (tylko w przypadku wizualnych środków przekazu), oraz muszą zawierać następujący opis: „Kampania finansowana z pomocą Wspólnoty Europejskiej”.

- 9. Promocja marek/znaków towarowych organizacji producentów.

⁷Dz.U. L 27 z 30.1.1997, str. 50.

10. Prawne i administracyjne koszty połączenia organizacji producentów lub ich przejęcia, oraz prawne i administracyjne koszty związane z tworzeniem ponadnarodowych organizacji producentów lub ponadnarodowych stowarzyszeń organizacji producentów; analizy możliwości wykonania oraz propozycje realizowane w tym zakresie przez organizacje producentów.
11. Urządzenia używane, zgodnie z warunkami ustanowionymi w regule nr 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1685/2000⁸.
12. Niezabudowane grunty, w przypadku, gdy ich nabycie jest niezbędne w celu zrealizowania inwestycji przewidzianej w programie, zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 1 pkt 1.1 lit. a), b) i c) oraz pkt 1.2 reguły nr 5 rozporządzenia (WE) nr 1685/2000⁹.
13. Leasing w granicach wartości rynkowej netto pozycji oraz zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 3 reguły nr 10 rozporządzenia (WE) nr 1685/2000.
14. Opłaty finansowe zgodnie z warunkami ustanowionymi w regule nr 3 rozporządzenia (WE) nr 1685/2000.
15. Wynajęcie zamiast kupna, w przypadkach ekonomicznie uzasadnionych, w sposób właściwie umotywowany dla danego Państwa Członkowskiego.
16. Kupno nieruchomości, zgodnie z warunkami ustanowionymi w pkt. 2.1, 2.2 i 2.3 reguły 6 rozporządzenia (WE) nr 1685/2000.
17. Inwestycje lub działalność w indywidualnych gospodarstwach, pod warunkiem, że przyczyniają się one do osiągnięcia celów programu operacyjnego. Państwa Członkowskie zobowiązane są przyjąć odpowiednie przepisy mające zapewnić odzyskanie inwestycji lub jej wartości końcowej w przypadku opuszczenia organizacji przez danego członka.
18. Inwestycje w udziały w spółkach, jeżeli inwestycja taka przyczynia się do osiągnięcia celów programu operacyjnego.
19. Zastąpienie inwestycji, z zastrzeżeniem, że wartość końcowa zastępowanej inwestycji:
 - a) zostaje dodana do funduszu operacyjnego organizacji producentów, lub
 - b) zostaje odjęta od kosztu zastąpienia.

Inwestycje, łącznie z tymi na mocy umów leasingu, których okres spłaty przekracza długość realizacji programu operacyjnego, w należycie uzasadnionych z ekonomicznego punktu widzenia przypadkach mogą zostać przeniesione do następnego programu operacyjnego, w szczególności w sytuacji, gdy okres amortyzacji podatkowej

⁸Dz.U. L 242 z 27.9.2000, str. 18.

⁹W celu uniknięcia spekulacji, właściwy organ krajowy może ustanowić dodatkowe warunki do reguły 5 rozporządzenia (WE) nr 1685/2000, w odniesieniu do akceptacji wydatków tego typu; warunki takie mogą obejmować w szczególności zakaz sprzedaży inwestycji/gruntów w ciągu minimalnego okresu oraz ustanowienie minimalnej korelacji między wartością gruntu a wartością inwestycji.

jest dłuższy niż pięć lat.

ZAŁĄCZNIK II

Działania i wydatki niekwalifikujące się

1. Ogólne koszty produkcji, w szczególności:
 - nasiona, grzybnia i rośliny,
 - środki ochrony roślin, w tym łączone środki ochrony, nawozy i inne środki,
 - koszty pakowania, składowania, koszty pakowania zbiorczego, nawet w ramach nowych procesów, koszty opakowań,
 - koszty gromadzenia lub transportu (wewnętrznego lub zewnętrznego),
 - koszty operacyjne (zwłaszcza energia elektryczna, paliwo i konserwacja).
2. Koszty ogólne.
3. Dochód lub dodatek do cen.
4. Koszty ubezpieczenia, łącznie z indywidualnymi lub grupowymi składkami ubezpieczeniowymi oraz z tworzeniem funduszu ubezpieczeniowego w ramach organizacji producentów.
5. Zwrot pożyczek (szczególnie w formie spłat rocznych) zaciągniętych na działalność prowadzoną całkowicie bądź częściowo przed rozpoczęciem realizacji programu operacyjnego.
6. Zakup niezabudowanych gruntów.
7. Płatności na rzecz producentów uczestniczących w posiedzeniach i szkoleniach, w celu wyrównania im utraty dochodu.
8. Działania lub koszty związane z ilościami wyprodukowanymi przez członków organizacji producentów spoza Wspólnoty.
9. Działania, które mogłyby zakłócać konkurencję, prowadzone w ramach innej działalności gospodarczej organizacji producentów; działania lub środki z bezpośrednią lub pośrednią korzyścią dla innej działalności gospodarczej organizacji producentów mogłyby być finansowane proporcjonalnie do ich wykorzystania w ramach sektorów lub produktów, w odniesieniu do których organizacja producentów została uznana.
10. Używane urządzenia.
11. Inwestycje w środki transportu wykorzystywane przez organizację producentów do celów obrotu lub dystrybucji.
12. Wynajęcie zamiast nabycia; koszty operacyjne wynajmowanych dóbr.

13. Wydatki związane z umowami leasingu (podatki, odsetki, koszty ubezpieczenia, itd.) oraz koszty operacyjne.
14. Promocja indywidualnych oznakowań handlowych lub oznaczeń geograficznych.
15. Umowy na podwykonawstwo związane z działaniami lub wydatkami wymienionymi w niniejszym wykazie.
16. Podatek VAT i inne podatki lub opłaty w ramach warunków ustanowionych w ust. 4 Reguły 7 rozporządzenia (WE) nr 1685/2000.
17. Inwestycje na przetwórstwo świeżych produktów (przetwórstwo nie obejmuje działań organizacji producentów dotyczących przygotowania produktu, w szczególności czyszczenia, krojenia, rozbioru, suszenia i pakowania w celu sprzedaży).

ZAŁĄCZNIK III

WYMOGI W ZAKRESIE SPRAWOZDAWCZOŚCI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Informacje przekazywane Komisji przez Państwa Członkowskie, zgodnie z formatami ustanowionymi przez Komisję

Część 1: Organizacje producentów

1. Informacje administracyjne (w tym numer uznania, forma prawna, numery członków będącymi osobami fizycznymi i prawnymi).
2. Informacje dotyczące produkcji (łącznie z obliczeniem wartości wprowadzonej na rynek produkcji oraz z informacjami dotyczącymi produktów kluczowych).

Część 2: Fundusze i programy operacyjne

1. Zastosowany okres(-y) referencyjny.
2. Obliczenia szacunkowe dotyczące pomocy.
3. Wnioski o pomoc oraz faktycznie zrealizowane wypłaty pomocy, łącznie z wartością procentową funduszu operacyjnego wydanego na wycofanie.
4. Podstawowe kategorie wydatków (łącznie ze znaczącymi zmianami, jakie miały miejsce w ciągu roku).

Część 3: Kontrole, zwroty i kary

1. Skontrolowane organizacje producentów.
2. Organ kontrolujący oraz podsumowanie wyników kontroli (tylko punkty kluczowe).
3. Uaktualnione liczby odnoszące się do faktycznie zrealizowanych płatności pomocy, przedkładane najpóźniej do dnia 15 listopada.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1696/71

z dnia 26 lipca 1971 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42, 43, 113 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno – Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

działanie i rozwój wspólnego rynku produktów rolnych wymaga ustanowienia wspólnej polityki rolnej w celu objęcia, w szczególności, wspólnej organizacji rynków rolnych, które mogą mieć różne formy w zależności od produktu;

wspólnotowa produkcja chmielu ma szczególne znaczenie dla gospodarki rolnej w niektórych regionach Wspólnoty; dla niektórych rolników z tych regionów przychody z produkcji chmielu stanowią znaczną część dochodu;

jako że w załączniku II do Traktatu nie wyszczególniono soków roślinnych ani wyciągów z chmielu, są one wyłączone z zastosowania zawartych tam postanowień dotyczących rolnictwa, aczkolwiek sam chmiel podlega tym postanowieniom; jednak biorąc pod uwagę, że produkty te są w szerokim zakresie substytucyjne, sytuacja taka szkodzi wspólnej polityce rolnej w odniesieniu do chmielu; środki dotyczące chmielu w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi, przyjęte na mocy art. 113, oraz zasady regulujące obrót chmielem, przyjęte na mocy art. 235, należy rozszerzyć na soki roślinne i wyciągi z chmielu;

handel międzynarodowy ma tradycyjnie wielkie znaczenie dla producentów i użytkowników chmielu we Wspólnocie; produkcja chmielu we Wspólnocie uzyskuje najwyższą rentowność głównie dzięki konkurencyjności na rynku światowym oraz dzięki elastycznej kontroli jakości i ilości produkcji dla kanałów zbytu; w tej sytuacji, nie należy wprowadzać żadnych poważnych zmian do wspólnej organizacji rynku, ale należy wprowadzić odpowiednie środki skierowane na poprawę jakości produktów i ochronę producentów przed obniżeniem obecnych standardów życia;

w całej Wspólnocie należy postępować zgodnie z przyjętą polityką jakości, stosując w tym celu postanowienia dotyczące certyfikacji oznaczenia pochodzenia oraz zasady zakazujące obrotu produktami nie posiadającymi certyfikatu, a w przypadku produktów przywożonych,

¹ Dz.U. nr C 66 z 1.07.1971, str. 28.

produktów nie spełniających równoważnych, minimalnych wymagań jakościowych; należy przyjąć przepisy definiujące standardową jakość w celu stworzenia podstawy odniesienia w transakcjach handlowych i zagwarantowania zadowalającej przejrzystości rynku;

potrzebne są wystarczające informacje o stanie i perspektywach rozwoju rynku we Wspólnocie; w związku z tym, planowanie przyszłego rozwoju rynku może ułatwić to, że sprzedaż dużej części produkcji odbywa się w ramach umów zawieranych przed zbiorami, a nawet umów wieloletnich; dlatego też należy przyjąć przepis o rejestracji wszystkich umów dostawy szyszek chmielowych we Wspólnocie; jednak informacje te należy utrzymać w tajemnicy tak, aby zainteresowane osoby miały gwarancje, iż zgromadzone informacje wykorzystywane są wyłącznie w celach statystycznych i tym samym przyczyniają się do uzyskania w pełni obiektywnego obrazu;

w celu ustabilizowania rynków oraz zagwarantowania społeczności rolniczej dobrych warunków życia oraz odpowiednich cen za dostawy konsumentom, należy zachęcać do koncentracji podaży i wspólnego dostosowywania przez rolników swojej produkcji do potrzeb rynku;

w tym celu, organizowanie rolników w związki, które wymagają od członków przestrzegania wspólnych zasad prawdopodobnie pomoże w osiągnięciu celów wyznaczonych w art. 39 Traktatu; cele te można osiągnąć nie tylko poprzez organizowanie rolników w grupy producentów, ale również przez tworzenie związków tych grup;

w celu uniknięcia dyskryminacji wśród producentów oraz zagwarantowania jedności i skuteczności podjętych działań, należy dla całej Wspólnoty ustalić warunki, jakie muszą spełniać grupy producentów i związki grup, aby były uznawane przez Państwa Członkowskie; w celu uzyskania skutecznej centralizacji dostaw, w szczególności niezbędne jest, by grupy i związki były wielkości zapewniającej opłacalność i by grupa, związek lub producenci sprzedawali całą produkcję członków grupy przestrzegając wspólnych zasad;

należy przyjąć przepisy mające na celu umożliwienie utworzenia i funkcjonowania tych grup; w tym celu, Państwu Członkowskim należy umożliwić stosowanie pomocy częściowo finansowanej ze środków wspólnotowych; jednakże, kwotę tej pomocy należy ograniczyć, a przydział powinien być czasowy i degresywny, tak by odpowiedzialność finansowa producentów stopniowo rosła;

niektóre plantacje chmielu wymagają dostosowania zarówno pod względem produkowanych odmian jak i umożliwienia racjonalizacji operacji wykonywanych przy uprawie i zbiorze plonów; przyznając przez określoną liczbę lat specjalną pomoc grupom producentów, które zdecydowały się na takie przedsięwzięcie, należy umożliwić przestawienie plantacji chmielu na inne odmiany i przeprowadzenie reorganizacji;

w celu zagwarantowania producentom godziwych warunków życia należy przyjąć system pomocy; corocznie, po sprzedaży plonów Komisja musi przedłożyć Radzie sprawozdanie pozwalający Radzie podjąć decyzję o tym, czy ustalić taką pomoc; pomoc można przyznawać, jeżeli sprawozdanie to wykaże, iż przychód z hektara nie jest wystarczający, mając na uwadze obecny stan i prognozowaną tendencję rynkową;

wnioskowane środki muszą umożliwić utrzymanie systemu przywozowego, w którym jedynym środkiem będzie Wspólna Taryfa Celna; taryfę tę stosuje się zgodnie z Traktatem od 1 stycznia 1970 r.;

środki te pozwalają na rezygnację z ograniczeń ilościowych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; niemniej jednak, w szczególnych okolicznościach procedura ta może okazać się nieskuteczna; w takich okolicznościach, aby nie pozostawić wspólnotowego rynku bezbronego wobec zakłóceń, jakie mogą wystąpić po usunięciu dotychczasowych ograniczeń przywozowych, Wspólnocie należy umożliwić bezzwłocznie podjęcie wszelkich niezbędnych środków;

od 1 stycznia 1970 r. w handlu wewnątrzspółnotowym automatycznie zabronione jest, na mocy postanowień Traktatu, nakładanie ceł lub opłat o równoważnym skutku i stosowanie ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnym skutku; wreszcie, przy braku cen minimalnych na dzień 31 grudnia 1969 r., odwoływanie się do art. 44 Traktatu jest wykluczone począwszy od 1 stycznia 1970 r.;

przyznawanie pomocy części Państw Członkowskich uchybiałoby skuteczności wszystkich środków regulujących wspólną organizację rynku; w odniesieniu do rynku chmielu, należy stosować postanowienia Traktatu umożliwiające oszacowanie pomocy przyznawanej przez Państwa Członkowskie i zakazanie pomocy, która nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem; jednakże, należy przyjąć przepisy o czasowym systemie pomocy państwowej do wieloletnich umów zawartych przed wejściem w życie wspólnej organizacji rynku;

Wspólnota, zgodnie z przepisami rozporządzeń w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, powinna odpowiadać za finansowanie wydatków poniesionych przez Państwa Członkowskie w wyniku zobowiązań powstałych ze stosowania niniejszego rozporządzenia;

przejście od obecnego systemu obowiązującego w Państwach Członkowskich do systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu musi odbywać się na możliwie najlepszych warunkach; z tego powodu, niezbędne może być wprowadzenie środków przejściowych;

wspólna organizacja rynku musi uwzględniać, w tym samym czasie i w stosowny sposób, cele określone w art. 39 i 110 Traktatu;

w celu umożliwienia wprowadzenia w życie proponowanych przepisów, należy ustanowić procedurę ustalającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ustanawia się wspólną organizację rynku chmieli dla następujących produktów:

Nr kodu WTC	Opis towarów
12.06	Chmiel (szyszki chmielowe)

2. Zasady dotyczące obrotu i handlu z państwami trzecimi stosuje się także do następujących produktów:

Nr kodu WTC	Opis towarów
13.03 A VI	Soki i ekstrakty roślinne z chmielu

3. Dla celów niniejszego rozporządzenia,

- a) *Szyszki chmielowe*: oznacza suszony kwiatostan, znany także jako szyszki, (żeńskiego) pnącego chmielu (*humulus lupulus*); kwiatostany te są zielonkawo żółte, mają owalny kształt i mają łodygę kwiatu, a ich długość zawarta jest w przedziale 2-5 cm.
- b) *Mączka chmielowa*: oznacza produkt otrzymany przez mielenie chmielu, zawierający wszystkie jego naturalne elementy.
- c) *Mączka chmielowa z wyższą zawartością lupuliny*: oznacza produkt otrzymany przez mielenie szyszek chmielowych po mechanicznym usunięciu liści, łodyg, przylistków i osi kwiatostanu.
- d) *Wyciąg z szyszek chmielowych*: oznacza skoncentrowane produkty uzyskane poprzez działanie rozpuszczalników na szyszki chmielowe.
- e) *Mieszane produkty chmielowe*: oznacza mieszaninę dwóch lub więcej produktów, określonych powyżej.

TYTUŁ I

Wprowadzenie do obrotu

Artykuł 2

1. Produkty określone w art. 1, pochodzące ze zbiorów we Wspólnocie lub uzyskane z szyszek chmielowych ze zbiorów we Wspólnocie, podlegają procedurze certyfikacyjnej w odniesieniu do oznaczenia pochodzenia.

2. Certyfikat mogą otrzymać wyłącznie produkty:

- ze zbiorów w uznanych obszarach produkcyjnych lub uzyskane z produktów pochodzących z tych obszarów;
- należące do odmian znajdujących się we wspólnotowym wykazie odmian lub uzyskane z produktów pochodzących z tych odmian; i
- o jakości spełniającej minimalne wymagania jakościowe obowiązujące dla danego etapu obrotu.

3. Na wniosek Komisji Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje dla każdego produktu ogólne zasady

regulujące procedurę certyfikacyjną w odniesieniu do oznaczenia pochodzenia i daty stosowania tej procedury.

Artykuł 3

1. Produkty, określone w art. 1 i które podlegają procedurze certyfikacyjnej w odniesieniu do oznaczenia pochodzenia, można wprowadzać do obrotu lub wywozić tylko wtedy, gdy posiadają certyfikat oznaczenia pochodzenia.

2. O środkach odstępujących od przepisu określonego w ust. 1 powyżej można zdecydować zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20:

- a) w celu spełnienia wymagań handlowych niektórych państw trzecich; lub
- b) dla produktów przeznaczonych do zastosowań specjalnych.

Środki przewidziane w akapicie poprzednim:

- nie mogą uchybiać normalnemu obrotowi produktami, które posiadają certyfikat oznaczenia pochodzenia,
- muszą wiązać się z gwarancjami mającymi na celu uniknięcie pomyłek w związku z tymi produktami.

Artykuł 4

1. Standardową jakość szyszek chmielowych zbieranych we Wspólnocie definiuje się na podstawie cech zewnętrznych i obiektywnych kryteriów.

2. Zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 5

1. Produkty określone w art. 1 pochodzące z państw trzecich można przywozić tylko wtedy, gdy ich normy jakości są przynajmniej równoważne minimalnym wymaganiom obowiązującym w obrocie takimi produktami, zbieranymi we Wspólnocie lub ich pochodnymi.

2. Produkty określone w art. 1, uważa się za spełniające normy jakości określone w ust. 1, jeżeli mają świadectwo wystawione przez władze państwa pochodzenia i jest ono uznane za równoważne certyfikatowi oznaczenia pochodzenia.

Równoważność tych świadectw weryfikuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

3. Zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

TYTUŁ II

Umowy dostawy

Artykuł 6

1. Organy wyznaczone do tego celu przez każde Państwo Członkowskie rejestrują wszystkie umowy dostawy szyszek chmielowych produkowanych we Wspólnocie zawarte między producentem lub stowarzyszeniem producentów a nabywcą.
2. Umowy związane z dostawą określonych ilości po uzgodnionych cenach obejmujące okres jednych lub więcej żniw i zawarte przed 1 sierpnia pierwszego roku żniw objętych umową nazywa się „umowami zawartymi z wyprzedzeniem”. Umowy te rejestruje się oddzielnie.
3. Państwa Członkowskie okresowo przekazują Komisji dane statystyczne dotyczące rejestracji umów.
4. Dane uzyskane przy rejestracji można wykorzystywać wyłącznie dla potrzeb niniejszego rozporządzenia.
5. Zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

TYTUŁ III

Grupy producentów

Artykuł 7

1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia, „uznana grupa producentów” oznacza grupę producentów chmielu, uznaną przez Państwa Członkowskie zgodnie z przepisami ust. 3 i utworzoną z inicjatywy producentów, w szczególności dla celów:
 - a) wspólnego dostosowania produkcji do wymagań rynku,
 - b) ulepszenia produkcji poprzez przejście na inne odmiany i reorganizację plantacji chmielu,
 - c) promowania racjonalizacji i mechanizacji upraw oraz zbiorów w celu poprawy rentowności produkcji.
2. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia, „uznany związek” oznacza związek uznanych grup producentów mający te same cele, co te grupy i który został uznany przez Państwo Członkowskie zgodnie z przepisami ust. 3.
3. Państwa Członkowskie uznają te grupy producentów i ich związki, które występują o uznanie i spełniają następujące ogólne warunki; takie grupy producentów i ich związki powinny:
 - a) stosować wspólne zasady przy produkcji i obrocie (pierwszy etap obrotu);

- b) umieścić w swoich statutach postanowienie zobowiązujące producentów, którzy są zrzeszeni w grupach i uznane grupy producentów, które są zrzeszone w związkach, do:
- albo wprowadzenia do sprzedaży całej produkcji, z której powodu są oni członkami grupy lub związku, zgodnie z zasadami dostaw i wprowadzania do sprzedaży ustanowionymi i kontrolowanymi, odpowiednio, przez grupę lub związek,
 - lub wprowadzenia do sprzedaży całej produkcji, w odniesieniu, do której są uznani, odpowiednio, przez grupę lub związek, w imieniu i na rzecz swoich członków, lub na rzecz członków, lub w imieniu i na rzecz grupy lub związku.

W zakresie odnoszącym się do grup producentów, zobowiązanie to nie dotyczy produktów:

- dla których producenci zawarli umowy sprzedaży lub udzielili opcji przed wstąpieniem do grupy, pod warunkiem, że przed przystąpieniem do grupy poinformowali grupę o zakresie i czasie obowiązywania zobowiązań umownych a grupa zatwierdziła te zobowiązania;
 - które producentom wolno wyłączyć ze sprzedaży poprzez grupę po wstąpieniu do grupy przy jednoznacznym przez nią zatwierdzeniu;
- c) udokumentować rentowność działalności gospodarczej;
- d) wykluczyć ze sfery swojego działania wszelką dyskryminację producentów lub grup we Wspólnocie, w szczególności na tle narodowości lub miejsca prowadzenia działalności;
- e) umieścić w swoich statutach przepisy mające na celu zagwarantowanie, że członkowie pragnący opuścić grupę lub związek, mogą to zrobić tylko po spełnieniu następujących warunków:
- przynajmniej trzy lata członkostwa w grupie lub związku,
 - zawiadomienie grupy lub związku o zamiarze wyjścia przynajmniej dwanaście miesięcy przed wyjściem z grupy;
- f) mieć zdolność prawną niezbędną, stosownie do przepisów krajowego ustawodawstwa, do prowadzenia legalnej działalności gospodarczo-handlowej w zakresie swoich kompetencji;
- g) umieścić w swoich statutach obowiązek prowadzenia odrębnych ksiąg handlowych dla działalności będącej podstawą ich uznania.

4. Państwo Członkowskie, na którego terytorium grupa producentów lub związek ma swoją siedzibę, jest właściwe do uznawania grup producentów i ich związków.

5. Zasady stosowania niniejszego artykułu w szczególności te, które dotyczą warunków przewidzianych w ust. 3 lit. a) i c), przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie mogą przyznawać pomoc uznanym grupom producentów przez trzy lata od daty ich uznania w celu zachęcenia do tworzenia takich grup i umożliwienia im działania. Kwoty takiej pomocy w pierwszym, drugim i trzecim roku nie mogą być wyższe niż, odpowiednio, 3%, 2% i 1 % wartości produktów wprowadzonych do sprzedaży będących podstawą uznania grupy. Z tym jednak, że pomoc ta nie może w pierwszym roku być wyższa niż 60%, w drugim 40% i w trzecim 20% kosztów zarządzania grupami producentów.

Do obliczania wartości produktów wprowadzonych do obrotu stosuje się standardową cenę dla każdego roku, wyznaczoną na podstawie:

- przeciętnej produkcji wprowadzonej do obrotu przez zrzeszonych producentów w czasie trzech lat kalendarzowych poprzedzających dołączenie do grupy,
- przeciętnych cenach produkcji otrzymywanych przez tych producentów w tym samym okresie.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie mogą przyznawać grupom producentów pomoc dla transakcji przeprowadzonych najpóźniej 31 grudnia 1975 r., do maksymalnie 1 500 jednostek rozliczeniowych na hektar do wykorzystania na przestawienie uprawianych odmian i reorganizację plantacji chmielu, jak określono w art. 7 ust. 1 lit. b).

Artykuł 10

1. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania art. 8 i 9.
2. Szczegółowe zasady stosowania art. 8 i 9 określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

TYTUŁ IV

Pomoc dla producentów

Artykuł 11

Każdego roku przed 30 kwietnia Komisja składa Radzie sprawozdanie z sytuacji odnoszącej się do produkcji i wprowadzenia do obrotu szyszek chmielowych.

W sprawozdaniu uwzględnia się, w szczególności, tendencje cenowe i rozwój w dziedzinie plantacji chmielu, produkcji oraz wymagań.

Artykuł 12

1. System pomocy ustanawia się dla szyszek chmielowych produkowanych we Wspólnocie.

2. Pomoc można przyznawać producentom w celu umożliwienia im uzyskania właściwego dochodu.
3. Przy ustalaniu kwoty pomocy na hektar, zróżnicowanej w zależności od odmiany, uwzględnia się następujące elementy:
 - a) przeciętny dochód w porównaniu z przeciętnymi dochodami z poprzednich zbiorów,
 - b) obecną sytuację i prognozowaną tendencję rynkową we Wspólnocie,
 - c) rozwój rynków zewnętrznych i światowe ceny rynkowe.
4. W przypadku, gdy ze sprawozdania określonego w art. 11 wynika, że istnieje ryzyko powstania strukturalnej nadprodukcji lub zakłóceń w strukturze dostaw na rynku szyszek chmielowych we Wspólnocie, przyznanie pomocy można ograniczyć do kwoty odpowiadającej danemu obszarowi na podstawie przeciętnego obszaru upraw w trzech latach poprzedzających analizowany rok.
5. Kwotę pomocy obowiązującą dla obszarów związanych ze zbiorami z ubiegłego roku ustala się przed 30 czerwca, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 13

1. Pomoc przyznaje się producentom dla zarejestrowanych obszarów, z których zebrano plony.

Państwa Członkowskie wyznaczają organy upoważnione do rejestracji obszarów oddanych pod uprawę, dla każdego producenta, i które odpowiadają za kontrolę oraz aktualizowanie rejestru.

2. Dla celów niniejszego artykułu, Państwa Członkowskie mogą traktować uznaną grupę producentów jako pojedynczego producenta.
3. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

TYTUŁ V

System handlu z państwami trzecimi

Artykuł 14

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub gdy Rada podejmie decyzję o udzieleniu odstępstwa, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) pobierania opłaty o skutku równoważnym z cłem,
- b) stosowania ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek produktów określonych w art. 1 doświadcza zakłóceń lub zagrażają mu poważne zakłócenia, które mogą zagrozić celom art. 39 Traktatu, można zastosować odpowiednie środki w handlu z państwami trzecimi do czasu ustąpienia takich zakłóceń lub zagrożeń.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu i definiuje przypadki, w których Państwa Członkowskie mogą przedsięwziąć środki ochronne, oraz określa limity.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji opisanej w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję co do niezbędnych środków; środki te podaje się do wiadomości Państw Członkowskich i są one bezzwłocznie stosowane. W przypadku otrzymania wniosku od Państwa Członkowskiego, Komisja podejmuje decyzję w ciągu dwudziestu czterech godzin od otrzymania wniosku.

3. W ciągu trzech dni roboczych od dnia zawiadomienia, każde Państwo Członkowskie może zaskarżyć do Rady środki co do których Komisja podjęła decyzję. Rada zbiera się bezzwłocznie. Może ona zmienić lub uchylić te środki działając zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

TYTUŁ VI

Przepisy ogólne

Artykuł 16

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produkcji i handlu produktami wyszczególnionymi w art. 1 ust. 1 stosuje się art. 92, 93 i 94 Traktatu.

Pomoc przyznana przez Państwo Członkowskie producentom szyszek chmielowych może być utrzymana przez okres obowiązywania umów zawartych przed datą wejścia w życie tego rozporządzenia, w zakresie, w jakim pomoc ta jest wyższa od kwoty pomocy przyznanej przez Wspólnotę przewidzianej w art. 12. Okresu udzielania pomocy nie można przedłużyć.

Artykuł 17

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia odnoszące się do finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do rynku produktów określonych w art. 1 ust. 1 od daty wejścia w życie systemu przewidzianego przez niniejsze rozporządzenie.

2. Środki przewidziane w art. 8 i 9 stanowią wspólne środki w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej².
3. Sekcja Orientacji EFOGR zwraca Państwom Członkowskim 25 % kwalifikujących się wydatków, które zostały poniesione w odniesieniu do działania przewidzianego w art. 8 i 50% kwalifikujących się wydatków poniesionych w odniesieniu do działania przewidzianego w art. 9.
4. Wnioski o zwrot wydatków odnoszą się do wydatków poniesionych w ciągu jednego roku kalendarzowego i składa się je w Komisji przed 30 czerwca następnego roku.
5. Szacunkowy koszt wspólnych środków EFOGR wynosi 1,6 miliona jednostek rozliczeniowych.
6. Czas przeprowadzenia działania, określonego w art. 8, ograniczony jest do okresu pięciu lat licząc od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
7. Szczegółowe zasady stosowania ust. 3 przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie nawzajem informacje konieczne do stosowania niniejszego rozporządzenia. Reguły przekazywania i rozpowszechniania takich informacji przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 20.

Artykuł 19

1. Ustanawia się Komitet Zarządzający ds. Chmielu (odtąd zwany „Komitetem”), w którego skład wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich. Komitetowi przewodniczy przedstawiciel Komisji.
2. Głosy Państw Członkowskich w Komitecie wazone są zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Artykuł 20

1. W przypadkach, gdy wymagane jest postępowanie zgodne z procedurą określoną w niniejszym artykule, przewodniczący z własnej inicjatywy bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego przedstawia sprawę Komitetowi do rozpatrzenia.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt wnioskowanych środków. W terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy, Komitet wydaje opinię o tych środkach. Opinię przyjmuje się większością dwunastu głosów.
3. Komisja przyjmuje środki, które stosuje się bezzwłocznie. Jednakże, jeżeli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja natychmiast zawiadamia o tym Radę. W takich

² Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

okolicznościach, Komisja może odroczyć termin wejścia w życie przyjętych przez siebie środków o nie więcej niż jeden miesiąc od daty takiego zawiadomienia.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może podjąć inną decyzję w ciągu jednego miesiąca.

Artykuł 21

Komitet może rozpatrzyć każdą inną sprawę wniesioną przez przewodniczącego z własnej inicjatywy, bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 22

Niniejsze rozporządzenie należy stosować w sposób uwzględniający jednocześnie cele ustanowione w art. 39 i 110 Traktatu.

Artykuł 23

Jeżeli środki przejściowe okażą się niezbędne do umożliwienia przejścia od dotychczasowego systemu w Państwach Członkowskich do systemu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w przypadku, gdyby wprowadzenie nowego systemu w przewidzianym terminie napotkało na poważne trudności, środki takie przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 20. Środki te stosuje się najpóźniej do 31 lipca 1972 r.

Artykuł 24

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Przepisy art. 11, 12 i 13 stosuje się po raz pierwszy w stosunku do zbiorów z 1971 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lipca 1971 r.

W imieniu Rady

A. MORO

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1170/77

z dnia 17 maja 1977 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42, 43, 113 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

od czasu wprowadzenia w życie rozporządzenia Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu³, zmienionego Aktem Przystąpienia⁴, sytuacja na rynku chmielu zarówno w skali światowej, jak i na poziomie Wspólnoty zmieniła się drastycznie, co wykazuje dysproporcja między podażą a popytem, która doprowadziła do gwałtownego spadku cen; dysproporcja ta jest częściowo wynikiem znacznego zwiększenia obszarów przeznaczonych pod uprawę chmielu, szczególnie niektórych odmian, a częściowo zaś użycia mniejszych ilości chmielu do produkcji piwa, co doprowadziło do nagromadzenia się dużych zapasów proszku chmielowego oraz ekstraktu chmielowego; w związku z tym, niektóre zasady wspólnotowe powinny zostać zmienione w celu zabezpieczenia lepszej stabilizacji rynku;

polityka jakości powinna zostać przyjęta przez ustanowienie minimalnych cech jakościowych oraz stosowanie systemu certyfikacji obejmującego co najmniej miejsce produkcji, rok zbioru oraz odmianę; sprzedaż produktów bez świadectwa oraz przywóz produktów, które nie odpowiadają równoważnym minimalnym cechom charakterystycznym, powinien być zabroniony;

aby zapobiec zaniżaniu dochodów producentów, podstawowy współczynnik ustalania wysokości pomocy, a także średni dochód powinien być wyliczony wyłącznie na podstawie obszarów o pełnej produkcji;

w celu zwiększenia znaczenia pomocy jako czynnika ukierunkowującego produkcję, forma pomocy powinna dotyczyć nie poszczególnych odmian, ale grup odmian o wspólnych cechach charakterystycznych i takim samym ostatecznym zastosowaniu;

producenci chmielu powinni być w stanie wywierać wpływ na osiągnięcie równowagi między

¹ Dz.U. nr C 6 z 10.01.1977, str. 142.

² Dz.U. nr C 56 z 7.03.1977, str. 23.

³ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 73 z 27.03.1972, str. 14.

postać a popytem, co jest niezbędne w celu ustabilizowania cen i dochodów; cel ten byłoby łatwiej osiągnąć, producenci zaś mieliby większy wpływ na politykę produkcyjną oraz zarządzanie postaciami, jeśli utworzyliby grupy producentów; w celu zapewnienia uznanym grupom producentów środków do osiągnięcia tego celu, jeden z warunków uznania powinien ustalać, że grupy powinny sprzedawać całkowitą produkcję swoich członków oraz rozdzielać pomiędzy nich pomoc produkcyjną proporcjonalnie do obszarów przeznaczonych pod uprawę chmielu z uwzględnieniem sytuacji na rynku;

uwzględniając obecny stan rynku, jakiegokolwiek zwiększenie obszarów pod uprawę chmielu powinno być zabronione przez określony czas, żeby zapobiec powstawaniu nadwyżek strukturalnych; ponadto dostosowanie jakościowe produkcji Wspólnoty do trendów na rynku powinno być prowadzone przez kontynuację, przez ten sam okres, przyznawania pomocy grupom producentów na przestawienie się na inne odmiany oraz reorganizację plantacji chmielu; jednak, przyznawanie tej pomocy powinno być uzależnione od znaczącego zmniejszenia obszarów przekształconych;

doświadczenie zdobyte przez stosowanie rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 wykazało zapotrzebowanie na instrumenty inne niż dostosowanie wysokości pomocy produkcyjnej, w celu umożliwienia podjęcia środków zapobiegawczych na wypadek wystąpienia ryzyka nadwyżek strukturalnych lub zakłóceń rynku;

niezbędne może się okazać wprowadzenie środków przejściowych w związku ze stosowaniem zmian zawartych w niniejszym rozporządzeniu; z powodów administracyjnych środki dotyczące pomocy do produkcji nie powinny być stosowane aż do zbiorów z 1977 r., jednak z powodu obecnych trendów na rynku inne zmiany, przede wszystkim te, które dotyczą pomocy na przestawienie się na inną odmianę, powinny zostać bezzwłocznie zastosowane,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany zgodnie z poniższymi artykułami.

Artykuł 2

W art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

„4. W myśl art. 12 ust. 5:

- a) chmiel w pierwszym etapie przygotowania to chmiel, który przeszedł proces wstępnego osuszenia i jest zapakowany oraz gotowy do sprzedaży;
- b) obszary o pełnej produkcji:

obszary o pełnej produkcji od trzeciego roku produkcji.”

Artykuł 3

Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Produkty, określone w art. 1, ze zbiorów w Wspólnocie lub uzyskane z szyszek chmielowych ze zbiorów we Wspólnocie, bądź sprowadzane z państw trzecich, podlegają procedurze certyfikacyjnej.
2. Świadcstwo mogą otrzymać wyłącznie produkty o jakości spełniającej minimalne wymagania jakościowe obowiązujące dla danego etapu obrotu.
3. Świadcstwo musi podawać co najmniej:
 - a) miejsce/miejsca produkcji chmielu;
 - b) rok/lata zbioru;
 - c) odmianę lub odmiany.
4. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji przyjmuje, dla każdego produktu, ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu oraz datę, od której będzie on stosowany.
5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.”

Artykuł 4

1. W art. 3 skreśla się wyrazy „w odniesieniu do nazwy pochodzenia”.
2. Uchyła się art. 4.
3. Art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Produkty, określone w art. 1, uważa się za spełniające wymagania normy, określonej w ust. 1, jeśli mają świadctwo wystawione przez władze państwa pochodzenia i jest ono uznane za równoważne świadctwu określonemu w art. 2. Równoważność tych świadctw zostanie sprawdzona najpóźniej do dnia 31 grudnia 1978 r., zgodnie z procedurą określoną w art. 20.”

Artykuł 5

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia, „grupa producentów” oznacza grupę składającą się wyłącznie lub, jeśli zezwala na to ustawodawstwo krajowe, głównie z producentów chmielu, utworzoną z inicjatywy producentów, w szczególności do celów:
 - a) koncentracji dostaw i stabilizowania rynku przez sprzedaż całej produkcji członków;

- b) wspólnego dostosowania produkcji do wymagań rynku oraz ulepszania produkcji poprzez przejście na inne odmiany i reorganizację plantacji chmielu;
- c) promowania racjonalizacji i mechanizacji upraw i zbiorów w celu poprawy rentowności produkcji;
- d) przyjęcia wspólnych zasad dotyczących produkcji;
- e) zarządzania systemem pomocy przewidzianym w art. 12:
 - przez przydzielenie każdemu członkowi grupy jego części pomocy proporcjonalnie do obszarów pod uprawę,
 - przez podjęcie środków, które pozwolą na osiągnięcie celów opisanych w lit. a)

i uznanych przez Państwo Członkowskie zgodnie z przepisami ust.3.

2. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia, „związek” oznacza związek uznanych grup producentów mający te same cele, co te grupy i który został uznany przez Państwo Członkowskie zgodnie z przepisami ust. 3.

3. Państwa Członkowskie uznają te grupy producentów oraz ich związki, które wystąpią o uznanie i spełnią następujące ogólne warunki:

- a) stosują wspólne zasady przy produkcji i obrocie (pierwszy etap obrotu);
- b) umieszczają w swoich statutach postanowienie zobowiązujące producentów, którzy są zrzeszeni w grupach i uznane grupy producentów, które są zrzeszone w związkach, do:
 - postępowania zgodnie ze wspólnymi zasadami dotyczącymi produkcji,
 - sprzedaży całej produkcji przez grupę lub związek.

Zobowiązanie to nie dotyczy jednak produktów, dla których producenci zawarli umowy sprzedaży przed wstąpieniem do grupy, pod warunkiem, że poinformowali grupę o tych umowach, a grupa je zatwierdziła.

Takie zatwierdzenie nie będzie jednak wymagane do dnia 31 grudnia 1980 r.

Grupa lub związek mogą upoważnić swoich członków do sprzedaży części swojej produkcji we własnym zakresie, zgodnie z zasadami ustanowionymi i nadzorowanymi przez grupę lub związek;

- c) udokumentują rentowność działalności gospodarczej;
- d) wykluczą ze sfery swojego działania wszelką dyskryminację producentów lub grup we Wspólnocie, w szczególności na tle narodowości lub miejsca prowadzenia działalności;
- e) zapewnią wszystkim producentom, którzy podejmą działania zgodne ze statutem, bez

dyskryminacji, prawo przynależenia do grupy;

- f) umieścić w swoich statutach postanowienia mające na celu zagwarantowanie, że członkowie pragnący opuścić grupę lub związek, mogą to zrobić po co najmniej trzyletnim okresie członkostwa i pod warunkiem, że zawiadomią grupę lub związek o zamiarze wyjścia przynajmniej rok przed wyjściem z grupy.

Przepisy te są stosowane bez uszczerbku dla krajowych ustaw lub rozporządzeń mających chronić w szczególnych przypadkach grupę, związek lub ich dłużników przed konsekwencjami finansowymi, które mogą powstać w rezultacie odejścia członka lub uniemożliwić członkowi odejście w trakcie roku budżetowego;

- g) mają osobowość prawną i niezbędną zdolność prawną, stosownie do przepisów krajowego ustawodawstwa, wymagane w celu podlegania prawom i zobowiązaniom;
- h) umieścić w swoich statutach obowiązek prowadzenia odrębnych ksiąg handlowych dla działalności będącej podstawą ich uznania;
- i) nie posiadają pozycji dominującej we Wspólnocie.

4. Władzą kompetentną do uznania grup producentów oraz ich związków jest Państwo Członkowskie, na terytorium którego grupa producentów lub związek ma swoją statutową siedzibę.

5. Zasady stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności te które dotyczą systemu pomocy ustanowionego w ust. 1 lit. e), definicja „obrotu” dla celów ust. 3 lit. a) oraz zasady dotyczące przepisów ustanowionych w ust. 3 lit. f), zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.”

Artykuł 6

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie mogą przyznawać pomoc uznanym grupom producentów przez trzy lata od daty ich uznania, jak ustalono w art. 7 ust. 3, w celu zachęcenia do tworzenia takich grup i umożliwienia im działania. Kwoty takiej pomocy w pierwszym, drugim i trzecim roku nie mogą być wyższe niż, odpowiednio, 3%, 2% i 1 % wartości sprzedaży produktów będących podstawą uznania grupy i które wprowadzone są do obrotu. Z tym jednak, że pomoc ta nie może w pierwszym roku być wyższa niż 60%, w drugim 40% i w trzecim 20% kosztów administracyjnych grup producentów.

Do obliczania wartości sprzedanych produktów stosuje się standardową cenę dla każdego roku wyznaczoną na podstawie:

- przeciętnej produkcji sprzedanej przez zrzeszonych producentów w czasie trzech lat kalendarzowych poprzedzających dołączenie do grupy,
- przeciętnych cen producentów otrzymywanych przez tych producentów w tym samym

okresie.

2. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.”

Artykuł 7

Art. 9 otrzymuje brzmienie

„Artykuł. 9

1. Jakiegokolwiek zwiększenie obszarów pod uprawę chmielu jest zabronione od dnia 1 lipca 1977 r. do dnia 31 grudnia 1979 r.

Dla celów niniejszego ustępu, Państwa Członkowskie mogą uważać uznaną grupę producentów za pojedynczego producenta.

2. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu sprawdzenia, czy zakaz, o którym określony w ust. 1, jest stosowany.

3. Państwa Członkowskie mogą przyznać pomoc uznanym grupom producentów nie przekraczającą 1800 jednostek rozliczeniowych na hektar przeznaczony na przekształcenie na inne odmiany oraz reorganizację plantacji chmielu, jak określono w art. 7 ust. 1 lit. b), pod warunkiem, że działania takie zostaną przeprowadzone przed dniem 1 lipca 1979 r. oraz pociągną za sobą zmniejszenie o co najmniej 40% danych obszarów.

4. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może wydłużyć okres stosowania środków, o których mowa w niniejszym artykule”.

Artykuł 8

Art. 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł. 12

1. System pomocy obejmie szyszki chmielowe produkowane we Wspólnocie.

2. Pomoc można przyznawać producentom w celu umożliwienia im uzyskania właściwego dochodu.

3. W regionach Wspólnoty, w których uznane grupy producentów są w stanie zapewnić właściwy dochód swoim członkom i doprowadzić do racjonalnego zarządzania podażą, pomoc zostanie przyznana jedynie takim grupom producentów.

W innych regionach pomoc zostanie przyznana indywidualnym producentom.

4. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, na podstawie informacji

przekazanych jej przez Państwa Członkowskie, przyjmie w odpowiednim czasie listę regionów, o których mowa w pierwszym akapicie ust. 3.

5. a) Przy ustalaniu kwoty pomocy na hektar, zróżnicowanej w zależności od odmiany, uwzględnia się następujące elementy:
- przeciętny dochód uzyskiwany przez grupy producentów w pierwszym etapie przygotowywania chmielu, i wyliczony na tym etapie dla obszarów o pełnej produkcji, w porównaniu z przeciętnymi dochodami z poprzednich zbiorów,
 - obecną sytuację i prognozowaną tendencję rynkową we Wspólnocie,
 - rozwój rynków zewnętrznych i światowe ceny rynkowe,
 - tendencje dotyczące kosztów.
- b) Następujące różne grupy odmian chmielu to:
- Grupa 1: chmiel aromatyczny,
 - Grupa 2: chmiel gorzki,
 - Grupa 3: inne.

6. W przypadku, gdy ze sprawozdania, określonego w art. 11, wynika, że istnieje ryzyko powstania strukturalnej nadprodukcji lub zakłóceń w strukturze dostaw na rynku szyszek chmielowych we Wspólnocie:

- a) przydzielanie pomocy można ograniczyć do kwoty odpowiadającej części obszaru pod uprawę chmielu zarejestrowanego na dany rok;
- b) obszary te, o ile uprawy chmielu na nich są prowadzone pierwszy i/lub drugi rok, mogą zostać uznane za nie kwalifikujące się do otrzymania pomocy.

Jeśli zwiększenie obszarów pod uprawę chmielu w związku z postępowaniem dokonanym w sprzedaży produktów, mierzonym w szczególności przez umowy, poziom cen oraz stan zapasów zostały zbadane, zostanie podjęta decyzja o zastosowaniu środków opisanych w lit. a) i b) w stosunku do wszystkich grup odmian lub tylko do jednej lub większej liczby grup odmian.

7. Kwotę pomocy obowiązującą dla obszarów i związaną ze zbiorami z ubiegłego roku kalendarzowego ustala się dwa miesiące po przekazaniu sprawozdania, o którym mowa w art. 11, przed dniem 30 czerwca, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

8. Ustalenia dotyczące stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 20”.

Artykuł 9

Art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem art. 12 ust. 6, pomoc przyznaje się producentom dla zarejestrowanych obszarów, z których zebrano plony.

Państwa Członkowskie wyznaczają organy upoważnione do rejestracji obszarów oddanych pod uprawę, dla każdego producenta, i które odpowiadają za kontrolę i aktualizowanie rejestru”.

Artykuł 10

Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 16a

W przypadkach, kiedy istnieje niebezpieczeństwo powstawania nadwyżek lub zakłóceń struktury podaży na rynku, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, może podjąć odpowiednie środki w celu zapobieżenia niestabilności rynku. Środki takie mogą na przykład przyjąć formę działań wpływających na:

- potencjał produkcyjny,
- wielkość podaży,
- warunki sprzedaży.”

Artykuł 11

Art. 17 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Szacunkowy koszt wspólnych środków EFOGR wynosi dwa miliony jednostek rozliczeniowych.”

Artykuł 12

Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Jeżeli środki przejściowe okażą się niezbędne do umożliwienia przejścia na system zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 1170/70 w szczególności w przypadku, gdyby wprowadzenie nowego systemu w przewidzianym terminie napotkało na poważne trudności, środki takie przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 20. Środki te będą stosowane najpóźniej do dnia 31 grudnia 1980 r.

Do tego dnia Zjednoczone Królestwo jest upoważnione do wypłaty producentom kwoty pomocy produkcyjnej za pośrednictwem organu, który wyznaczy.”

Artykuł 13

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1977 r.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1977 r.

W imieniu Rady

J. SILKIN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 235/79

z dnia 5 lutego 1979 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu w zakresie weryfikacji równoważności świadectw załączanych do chmielu przywożonego z państw trzecich

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 5 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1170/77³ stanowi, że równoważność certyfikatów wspólnotowych ze świadectwami załączanymi do chmielu przywożonego z państw trzecich wystawionych przez organy krajów pochodzenia powinna być zweryfikowana najpóźniej do dnia 31 grudnia 1978 r.;

obecnie jedynie nieliczne państwa trzecie podjęły się zapewniania, że chmiel wywożony przez nie do Wspólnoty odpowiada wymaganym normom jakościowym i we właściwy sposób wyznaczyły organy wystawiające świadectwa; uznano równoważność takich świadectw z certyfikatami wspólnotowymi;

niektóre inne państwa trzecie potrzebują więcej czasu na określenie procedur administracyjnych i koniecznych kontroli;

ponadto, tendencje na światowym rynku chmielu wskazują, że nowe kraje produkujące ten produkt wejdą na ten rynek w stosunkowo niedalekiej przyszłości; a zatem odpowiednio wydaje się być wskazanym nie wyznaczać terminu na dokonanie weryfikacji równoważności świadectw towarzyszących produktom wywożonym przez takie kraje do Wspólnoty,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 5 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 skreśla się wyrazy: „najpóźniej do dnia 31 grudnia 1978 r.”

¹ Opinia wydana dnia 19 stycznia 1978 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

³ Dz.U. nr L 137 z 3.06.1977, str. 7.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 lutego 1979 r.

W imieniu Rady

P. MEHAIGNERIE

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3332/85

z dnia 26 listopada 1985 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku
chmielu**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 235/79², w szczególności jego art. 7,

uwzględniając wniosek Komisji³,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

pomoc jest przyznawana uznanym grupom producentów w regionach Wspólnoty, w których takie grupy są w stanie zapewnić swoim członkom sprawiedliwe dochody i racjonalnie zarządzać dostawami rynkowymi; grupy te powinny zarządzać uzyskaną pomocą w taki sposób, aby osiągnąć wyżej wymienione cele;

jeden z celów wyznaczonych tym grupom polega na poprawie produkcji chmielu i dostosowaniu jej do wymagań rynku, w szczególności poprzez wprowadzanie nowych odmian i restrukturyzację plantacji;

w celu wspierania starań restrukturyzacyjnych, należy umożliwić grupom producentów wykorzystywanie przyznanej pomocy do podejmowania działań skierowanych na wprowadzanie nowych odmian i restrukturyzację plantacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zarządzania systemem pomocy, przewidzianym w art. 12, poprzez przyznawanie

¹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

² Dz.U. nr L 34 z 9.02.1979, str. 4.

³ Dz.U. nr C 257 z 9.10.1985, str. 6.

⁴ Opinia wydana dnia 15 listopada 1985 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

każdemu producentowi, który jest członkiem grupy, należnej mu części pomocy w proporcji do uprawianego areału.”;

2) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Grupy producentów mogą wykorzystać pomoc na środki zmierzające do osiągnięcia celów, określonych w ust. 1 lit. a) i b).”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 listopada 1985 r.

W imieniu Rady

J. F. POSS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3768/85

z dnia 20 grudnia 1985 r.

dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre ustawy rolne w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, i na podstawie art. 396 Aktu Przystąpienia niektóre akty rolne powinny być dostosowane z uwzględnieniem liczby głosów, wyrażających, po przystąpieniu, kwalifikowaną większość w odniesieniu do procedur Komitetów Zarządzających i podobnych komitetów ustanowionych w sektorze rolnym;

na podstawie art. 2 ust. 3 Traktatu o Przystąpieniu instytucje Wspólnot mogą przed przystąpieniem przyjąć środki, określone w art. 396 Aktu, przy czym środki takie wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W aktach wymienionych w Załączniku oraz w artykułach tam wskazanych wyrazy „czterdzieści pięć” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.

2. W art. 26 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1837/80¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1312/85², wyrazy „Opinie przyjmowane będą kwalifikowaną większością głosów” zastępuje się wyrazami „Opinie przyjmowane będą większością pięćdziesięciu czterech głosów”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., pod warunkiem, że wejdzie w życie Traktat o Przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

¹ Dz.U. nr L 183 z 16.07.1980, str. 1

² Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 22

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Rozporządzenie Rady (EWG)³ nr 136/66/EWG, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 231/85⁴:
art. 38 ust. 2.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65/EWG⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2143/81⁶:
art. 19 ust. 2.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68⁷, ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 r.⁸:
art. 14 ust. 2.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1298/85¹⁰:
art. 30 ust. 2.
5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68¹¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia¹² z 1979 r.:
art. 27 ust. 2.
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1461/82¹⁴:
art. 30 ust. 2.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3509/80¹⁶:

³ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1985, str. 12.

⁵ Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65.

⁶ Dz.U. nr L 210 z 30.07.1981, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 55 z 2.03.1968, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 2 z 1.01.1973, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

¹⁰ Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 26.

¹² Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 164 z 14.06.1982, str. 72.

¹⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

¹⁶ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1980, str. 87.

art. 12 ust. 2.

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1430/82¹⁸:

art. 12 ust. 2.

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71¹⁹, ostatnio zmienione aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 20 ust. 2.

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71²⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1581/83²¹:

art. 11 ust. 2.

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1332/84²³:

art. 33 ust. 2.

12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 8 ust. 3.

13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75²⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1018/84²⁶:

art. 26 ust. 2.

14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80²⁸.

art. 24 ust. 2.

15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75²⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3643/81³⁰:

¹⁷ Dz.U. nr L 146 z 4.07.1970, str. 1.

¹⁸ Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 27.

¹⁹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

²⁰ Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1.

²¹ Dz.U. nr L 163 z 22.06.1983, str. 23.

²² Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1.

²³ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1984, str. 1.

²⁴ Dz.U. nr L 182 z 5.07.1974, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

²⁶ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 1.

²⁷ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

²⁸ Dz.U. nr L 307 z 18.11.1980, str. 5.

- art. 17 ust. 2.
16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75³¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
- art. 17 ust. 2.
17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76³², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1025/84³³:
- art. 27 ust. 2.
18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 516/77³⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 988/84³⁵:
- art. 20 ust. 2.
19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78³⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1220/83³⁷:
- art. 11 ust. 2.
20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/79³⁸, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 798/85³⁹:
- art. 67 ust. 2.
21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81⁴⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1482/85⁴¹:
- art. 41 ust. 2.

²⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1955, str. 49.

³⁰ Dz.U. nr L 364 z 19.12.1981, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77.

³² Dz.U. nr L 166 z 25.06.1976, str. 1.

³³ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 13.

³⁴ Dz.U. nr L 73 z 21.03.1977, str. 1.

³⁵ Dz.U. nr L 103 z 16.04.1984, str. 11.

³⁶ Dz.U. nr L 142 z 30.05.1978, str. 2.

³⁷ Dz.U. nr L 132 z 21.05.1983, str. 132.

³⁸ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 1.

³⁹ Dz.U. nr L 89 z 29.03.1985, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

⁴¹ Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 1.

22. Decyzja Rady (EWG) nr 77/97⁴², ostatnio zmieniona decyzją (EWG) nr 85/312/EWG⁴³
art. 5 ust. 3.
23. Dyrektywa Rady 64/432/EWG⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/320/EWG⁴⁵:
art. 12 ust. 3,
art. 13 ust. 3.
24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG⁴⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/325/EWG⁴⁷:
art. 15 ust. 3,
art. 16 ust. 3.
25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG⁴⁸, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 21 ust. 3.
26. Dyrektywa Rady 66/410/EWG⁴⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/38/EWG⁵⁰:
art. 21 ust. 3.
27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG⁵¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/561/EWG⁵²:
art. 21 ust. 3.
28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG⁵³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/218/EWG⁵⁴:
art. 19 ust. 3.
29. Dyrektywa Rady 66/404/EWG⁵⁵, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 17 ust. 3.

⁴² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 78.

⁴³ Dz.U. nr L 96 z 3.04.1985, str. 32.

⁴⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

⁴⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴⁷ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁴⁸ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2290/66.

⁴⁹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2298/66.

⁵⁰ Dz.U. nr L 16 z 19.01.1985, str. 41.

⁵¹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2309/66.

⁵² Dz.U. nr L 203 z 23.07.1981, str. 25.

⁵³ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2320/66.

⁵⁴ Dz.U. nr L 104 z 17.04.1984, str. 19.

⁵⁵ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2326/66.

30. Dyrektywa Rady 68/193/EWG⁵⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/193/EWG⁵⁷:
art. 17 ust. 3.
31. Dyrektywa Rady 69/208/EWG⁵⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/859/EWG⁵⁹:
art. 20 ust. 3.
32. Dyrektywa Rady 70/457/EWG⁶⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG⁶¹:
art. 23 ust. 3.
33. Dyrektywa Rady 70/458/EWG⁶², ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG:
art. 40 ust. 3.
34. Dyrektywa Rady 70/524/EWG⁶³, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/429/EWG⁶⁴:
art. 23 ust. 3,
art. 24 ust. 3.
35. Dyrektywa Rady 71/118/EWG⁶⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/326/EWG⁶⁶:
art. 12 ust. 3,
art. 12a ust. 3.
36. Dyrektywa Rady 71/161/EWG⁶⁷, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 18 ust. 3.
37. Dyrektywa Rady 72/461/EWG⁶⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/322/EWG⁶⁹:
art. 9 ust. 3.
38. Dyrektywa Rady 74/462/EWG⁷⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/91/EWG⁷¹:

⁵⁶ Dz.U. nr L 93 z 9.04.1968, str. 15.

⁵⁷ Dz.U. nr L 148 z 27.05.1982, str. 47.

⁵⁸ Dz.U. nr L 169 z 10.07.1969, str. 3.

⁵⁹ Dz.U. nr L 357 z 18.11.1982, str. 31.

⁶⁰ Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 1.

⁶¹ Dz.U. nr L 341 z 16.12.1980, str. 27.

⁶² Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 7.

⁶³ Dz.U. nr L 207 z 14.12.1970, str. 1.

⁶⁴ Dz.U. nr L 245 z 12.09.1985, str. 1.

⁶⁵ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁶⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 48.

⁶⁷ Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 14.

⁶⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶⁹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 41.

- art. 29 ust. 3,
- art. 30 ust. 3.
39. Dyrektywa Rady 74/63/EWG⁷², ostatnio zmieniona dyrektywą 83/381/EWG⁷³:
art. 9 ust. 3,
art. 10 ust. 3.
40. Dyrektywa Rady 76/895/EWG⁷⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/528/EWG⁷⁵:
art. 7 ust. 3,
art. 8 ust. 3.
41. Dyrektywa Rady 77/93/EWG⁷⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/173/EWG⁷⁷:
art. 16 ust. 3,
art. 17 ust. 3.
42. Dyrektywa Rady 77/96/EWG⁷⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/319/EWG⁷⁹:
art. 9 ust. 3.
43. Dyrektywa Rady 77/99/EWG⁸⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/528/EWG⁸¹:
art. 18 ust. 3,
art. 19 ust. 3.
44. Dyrektywa Rady 77/101/EWG⁸², ostatnio zmieniona dyrektywą 82/937/EWG⁸³:
art. 13 ust. 3.

⁷⁰ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷¹ Dz.U. nr L 59 z 5.03.1983, str. 34.

⁷² Dz.U. nr L 38 z 11.02.1974, str. 31.

⁷³ Dz.U. nr L 222 z 28.07.1983, str. 31.

⁷⁴ Dz.U. nr L 340 z 9.12.1976, str. 1.

⁷⁵ Dz.U. nr L 234 z 9.08.1982, str. 1.

⁷⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 20.

⁷⁷ Dz.U. nr L 65 z 6.03.1985, str. 23.

⁷⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

⁷⁹ Dz.U. nr L 167 z 17.06.1984, str. 12.

⁸⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸¹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

⁸² Dz.U. nr L 32 z 3.02.1977, str. 1.

⁸³ Dz.U. nr L 383 z 21.12.1982, str. 11.

45. Dyrektywa Rady 77/391/EWG⁸⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/400/EWG⁸⁵:
art. 11 ust. 3.
46. Dyrektywa Rady 77/504/EWG⁸⁶, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 8 ust. 3.
47. Dyrektywa Rady 79/117/EWG⁸⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/298/EWG⁸⁸:
art. 8 ust. 3.
48. Dyrektywa Rady 79/373/EWG⁸⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/957/EWG⁹⁰:
art. 13 ust. 3.
49. Dyrektywa Rady 79/509/EWG⁹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹²:
art. 5 ust. 3.
50. Dyrektywa Rady 80/877/EWG⁹³, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹⁴:
art. 5 ust. 3.
51. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG⁹⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/254/EWG⁹⁶:
art. 6 ust. 3.
52. Dyrektywa Rady 80/1097/EWG⁹⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/255/EWG⁹⁸:
art. 8 ust. 3.
53. Dyrektywa Rady 82/471/EWG⁹⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/433/EWG¹⁰⁰:

⁸⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

⁸⁵ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

⁸⁶ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

⁸⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 36.

⁸⁸ Dz.U. nr L 154 z 22.05.1985, str. 48.

⁸⁹ Dz.U. nr L 86 z 6.04.1979, str. 30.

⁹⁰ Dz.U. nr L 386 z 31.12.1982, str. 42.

⁹¹ Dz.U. nr L 133 z 31.05.1979, str. 27.

⁹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹³ Dz.U. nr L 250 z 23.09.1980, str. 12.

⁹⁴ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁹⁶ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 37.

⁹⁷ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 8.

⁹⁸ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 39.

⁹⁹ Dz.U. nr L 213 z 21.07.1982, str. 8.

¹⁰⁰ Dz.U. nr L 245 z 14.09.1984, str. 21.

- art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
54. Dyrektywa Rady 80/215/EWG¹⁰¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/321/EWG¹⁰²:
art. 8 ust. 3.
55. Dyrektywa Rady 80/217/EWG¹⁰³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/645/EWG¹⁰⁴:
art. 16 ust. 3,
art. 16a ust. 3.
56. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG¹⁰⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹⁰⁶:
art. 9 ust. 3.
57. Dyrektywa Rady 81/389/EWG¹⁰⁷:
art. 7 ust. 3.
58. Dyrektywa Rady 82/400/EWG¹⁰⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/253/EWG¹⁰⁹:
art. 8 ust. 3.
59. Dyrektywa Rady 82/894/EWG¹¹⁰:
art. 6 ust. 3.
60. Dyrektywa Rady 85/358/EWG¹¹¹:
art. 10 ust. 2,
art. 11 ust. 2.
61. Dyrektywa Rady 85/397/EWG¹¹²:
art. 13 ust. 3,

¹⁰¹ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 39.

¹⁰³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰⁴ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 33.

¹⁰⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹⁰⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

¹⁰⁷ Dz.U. nr L 150 z 6.06.1981, str. 1.

¹⁰⁸ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

¹⁰⁹ Dz.U. nr L 143 z 2.03.1983, str. 36.

¹¹⁰ Dz.U. nr L 378 z 13.12.1982, str. 58.

¹¹¹ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46.

¹¹² Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

art. 14 ust. 3.

62. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 355/77¹¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1247/85¹¹⁴:

art. 22 ust. 2.

63. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78¹¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3086/81¹¹⁶:

art. 16 ust. 2.

64. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1362/78¹¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1820/83¹¹⁸:

art. 15 ust. 2.

65. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1760/78¹¹⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 762/85¹²⁰:

art. 16 ust. 2.

66. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 269/79¹²¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 763/85¹²²:

art. 15 ust. 2.

67. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 270/79¹²³:

art. 14 ust. 2.

¹¹³ Dz.U. nr L 51 z 23.02.1977, str. 1.

¹¹⁴ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1985, str. 1.

¹¹⁵ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 1.

¹¹⁶ Dz.U. nr L 310 z 30.10.1981, str. 3.

¹¹⁷ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 11.

¹¹⁸ Dz.U. nr L 180 z 5.07.1983, str. 3.

¹¹⁹ Dz.U. nr L 204 z 28.07.1978, str. 1.

¹²⁰ Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 1.

¹²¹ Dz.U. nr L 38 z 14.02.1979, str. 1.

¹²² Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 2.

¹²³ Dz.U. nr L 38 z 2.02.1979, str. 6.

68. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79¹²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3719/81¹²⁵;
art. 8 ust. 2.
69. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 458/80¹²⁶;
art. 12 ust. 2.
70. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1932/84¹²⁸;
art. 25 ust. 2.
71. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1938/81¹²⁹;
art. 15 ust. 2.
72. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1941/81¹³⁰;
art. 13 ust. 2.
73. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1942/81¹³¹;
art. 17 ust. 2.
74. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1943/81¹³²;
art. 13 ust. 2.
75. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1975/82¹³³;
art. 21 ust. 2.
76. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/84¹³⁴;
art. 12 ust. 2.

¹²⁴ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 124.

¹²⁵ Dz.U. nr L 373 z 29.12.1981, str. 5.

¹²⁶ Dz.U. nr L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹²⁷ Dz.U. nr L 180 z 14.07.1980, str. 1.

¹²⁸ Dz.U. nr L 180 z 7.07.1984, str. 1.

¹²⁹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 1.

¹³⁰ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 13.

¹³¹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 17.

¹³² Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 23.

¹³³ Dz.U. nr L 214 z 22.07.1982, str. 1.

¹³⁴ Dz.U. nr L 142 z 29.05.1984, str. 3.

77. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85¹³⁵:
art. 25 ust. 2.
78. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 895/85¹³⁶:
art. 9 ust. 2.
79. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹³⁷, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 3 ust. 2.
80. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG¹³⁸, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 797/85:
art. 18 ust. 2.
81. Dyrektywa Rady 72/280/EWG¹³⁹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 7 ust. 2.
82. Dyrektywa Rady 73/132/EWG¹⁴⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/488/EWG¹⁴¹:
art. 9 ust. 2.
83. Dyrektywa Rady 76/625/EWG¹⁴², ostatnio zmieniona dyrektywą 81/1015/EWG¹⁴³:
art. 9 ust. 2.
84. Dyrektywa Rady 76/630/EWG¹⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 79/920/EWG¹⁴⁵:
art. 11 ust. 2.
85. Dyrektywa Rady 82/177/EWG¹⁴⁶:
art. 9 ust. 2.

¹³⁵ Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

¹³⁶ Dz.U. nr L 97 z 4.04.1985, str. 2.

¹³⁷ Dz.U. nr L 170 z 3.08.1970, str. 2.

¹³⁸ Dz.U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 2.

¹³⁹ Dz.U. nr L 179 z 7.06.1972, str. 2.

¹⁴⁰ Dz.U. nr L 153 z 7.06.1973, str. 25.

¹⁴¹ Dz.U. nr L 189 z 11.07.1981, str. 46.

¹⁴² Dz.U. nr L 218 z 11.08.1976, str. 19.

¹⁴³ Dz.U. nr L 367 z 23.12.1981, str. 31.

¹⁴⁴ Dz.U. nr L 223 z 16.08.1976, str. 4.

¹⁴⁵ Dz.U. nr L 281 z 10.11.1979, str. 4.

¹⁴⁶ Dz.U. nr L 81 z 27.03.1982, str. 35.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3998/87

z dnia 23 grudnia 1987 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku
chmielu**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej¹, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3985/87², w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 ustanawia, z mocą od dnia 1 stycznia 1988 r., na podstawie nomenklatury Zharmonizowanego Systemu scaloną nomenklaturę towarową, która będzie jednocześnie spełniać wymogi Wspólnej Taryfy Celnej i nomenklatury towarowej do celów statystyki handlu zagranicznego Wspólnoty;

w związku z tym, należy dostosować opisy towarów i pozycje taryfowe, które znajdują się w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1696/71³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3800/85⁴, zgodnie z terminologią Nomenklatury Scalonej; te dostosowania nie wymagają wprowadzenia jakichkolwiek zmian merytorycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1696/71 art. 1 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Należy ustanowić wspólną organizację rynku chmielu dla następujących produktów:

Kod CN	Wyszczególnienie
1210	Szyszki chmielowe, świeże lub suszone, mielone lub niemielone, sproszkowane lub w formie granulek; lupulina

2. Przepisy regulujące obrót i handel z państwami trzecimi stosuje się także do następujących produktów:

¹ Dz.U. nr L 256 z 7.09.1987, str. 1.

² Dz.U. nr L 376 z 31.12.1987, str. 1.

³ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1985, str. 32.

Kod CN	Wyszczególnienie
1302 13 00	Soki roślinne i ekstrakty z chmielu”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 grudnia 1987 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESSEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3808/89

z dnia 12 grudnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 797/85, (EWG) nr 1096/88, (EWG) nr 1360/78, (EWG) nr 389/82 oraz (EWG) nr 1696/71 w celu przyspieszenia dostosowania rolnych struktur produkcyjnych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4256/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze dla rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Sekcja Orientacji⁴, stanowi, że Rada do dnia 31 grudnia 1989 r. podejmie decyzję co do wszelkich zmian w zakresie wspólnych środków wprowadzonych zgodnie z art. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁵, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2048/88⁶, aby osiągnąć cel wymieniony w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań Funduszy Strukturalnych i ich skuteczności, oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi⁷, zgodnie z przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającym przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań Funduszy Strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi⁸, oraz zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 4256/88;

w następstwie decyzji Rady w sprawie reformy Funduszy Strukturalnych, środki finansowane przez Sekcję Orientacji EFOGR powinny być dostosowane w taki sposób, aby w pełni

¹ Dz.U. nr C 240 z 20.09.1989, str. 6.

² Dz.U. nr C 304 z 4.12.1989.

³ Opinia wydana dnia 16 listopada 1989 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25.

⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

⁶ Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 9.

⁸ Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1.

spełniały swoją rolę polegającą na przyspieszeniu dostosowania struktur rolnych mając na względzie reformę wspólnej polityki rolnej w rozumieniu art. 1 cel 5 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2052/88; dlatego należy dokonać niezbędnych zmian środków, które mają być stosowane zgodnie z tym celem, a mianowicie wspólnych środków horyzontalnego stosowania;

jeśli rolnictwo europejskie ma być nadal obecne na rynkach światowych, wspólna polityka rolna musi wciąż dążyć do wzrostu skuteczności i konkurencyjności gospodarstw rolnych; podczas gdy większość dostosowań niezbędnych do zapewnienia długoterminowej konkurencyjności rolnictwa Wspólnoty musi być dokonywana poprzez politykę rynkową, swój udział musi mieć także polityka strukturalna poprzez wzmacnianie struktur produkcyjnych i handlowych, na tyle na ile to możliwe, ale bez zwiększania przy tym dysproporcji między środkami wytwórczymi przeznaczonymi na rolnictwo a przewidywalnymi rynkami zbytu; należy położyć nacisk na ulepszenia strukturalne gospodarstw, które obecnie są słabe, oraz na stworzenie młodym rolnikom dogodnych warunków;

na podstawie tych zasad, należy wprowadzić zmiany w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 797/85 z dnia 12 marca 1985 r. w sprawie poprawy efektywności struktur rolnych⁹, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2156/89¹⁰;

celem wspólnotowej pomocy inwestycyjnej jest modernizacja gospodarstw rolnych i w efekcie poprawa ich konkurencyjności w kontekście racjonalnego rozwoju produkcji rolnej; ten aspekt polityki strukturalnej musi być dostosowany w taki sposób, aby umożliwić modernizację i różnorodność rolnictwa, zachowując jednocześnie zgodność ze środkami podjętymi w celu ograniczenia nadwyżki produkcji; obecnie, aby rolnik kwalifikował się do uzyskania wspólnotowej pomocy inwestycyjnej, rolnictwo musi stanowić jego podstawowe zajęcie, tzn. musi on poświęcać przynajmniej połowę czasu pracy na swoje gospodarstwo i uzyskiwać z tej działalności przynajmniej połowę swojego dochodu; pomocą inwestycyjną powinny zostać objęte osoby, dla których rolnictwo nie jest podstawowym zajęciem, pod warunkiem że na swoim gospodarstwie zajmują się leśnictwem, turystyką lub rzemiosłem, bądź prowadzą działalność mającą na celu ochronę środowiska i utrzymanie terenów wiejskich; należy także określić środki takiej szerszej pomocy inwestycyjnej;

w odniesieniu do celu planów inwestycyjnych dla gospodarstw rolnych, nie należy już dłużej czynić rozróżnienia, jeśli chodzi o pomoc wspólnotową, między planami skierowanymi na utrzymanie poziomu dochodu a tymi, których celem jest jego znacząca poprawa; istnieje uzasadnienie utrzymania odstępstwa dotyczącego prowadzenia uproszczonej rachunkowości w ramach planów inwestycyjnych dla obszarów, które obecnie z nich korzystają;

na mocy obowiązujących przepisów, pomoc może być przyznawana w szczególności na inwestycje, które są przeznaczone nie tyle na zwiększenie wydajności produkcji, ile na zwiększenie jakości urządzeń produkcyjnych; pomoc ta mogłaby zostać rozszerzona na inwestycje przeznaczone na znajdowanie nowych źródeł dochodu, takich jak turystyka, działalność rzemieślnicza, produkcja w oparciu o gospodarstwo oraz sprzedaż produktów rolnych, a także na inwestycje służące poprawie warunków higieny i utrzymania zwierząt;

⁹ Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

¹⁰ Dz.U. nr L 207 z 19.07.1989, str. 12.

w odniesieniu do ograniczeń nałożonych na pomoc inwestycyjną w niektórych sektorach rolnych, obecne ograniczenia (produkcji mleka, świń, jaj i drobiu) muszą zostać uzupełnione o ograniczenia w sektorze wołowiny i cielęciny, uwzględniając sytuację danych produktów na rynku oraz konieczność niestwarzania bodźca do produkcji intensywnej; jednakże takie ograniczenia nie byłyby stosowane w przypadku pomocy na ochronę środowiska;

należy utrzymać wzrost stóp pomocy inwestycyjnej w zainteresowanych Państwach Członkowskich;

z uwagi na ciągle rosnące koszty zakładania gospodarstw rolnych, maksymalna kwota uprawniająca do uzyskania wkładu Wspólnoty do pomocy dla młodych rolników na podjęcie działalności powinna zostać zwiększona z 7 500 ECU do 10 000 ECU zarówno w przypadku premii z tytułu zagospodarowania, jak i skapitalizowanej wartości dopłaty do oprocentowania; należy zmienić także szczegółowe zasady stosowania tego środka, tak aby można było z niego korzystać w szerszym zakresie i bardziej efektywnie;

na obszarach określonych w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 797/85, istnieje uzasadnienie rozszerzenia pomocy przeznaczonej dla gospodarstw hodowlanych, przewidzianej w art. 17 tego rozporządzenia, na działania inne niż hodowla, w przypadku gdy stanowi ona działalność drugorzędą;

w interesie racjonalnej produkcji leży wspieranie tworzenia grup wzajemnej pomocy, które stosowałyby nowe technologie i praktyki mające na celu ochronę i poprawę środowiska oraz utrzymanie terenów wiejskich, a także grup, które wprowadziłyby alternatywne metody rolne takie jak techniki biologiczne, zintegrowane techniki ochrony plonów i techniki gospodarki ekstensywnej;

skuteczność bieżącego programu wspierania rolnictwa na terenach wyżynnych oraz na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, mogłaby zostać poprawiona dzięki zwiększeniu pomocy wspólnotowej dla regionów mniej bogatych i poprzez określone dostosowania techniczne; w celu zniwelowania wad zarówno w zakresie rynków, jak i środowiska, należy przyznać dodatek jedynie dla 1,4 jednostki żywego inwentarza na hektar całego obszaru uprawy paszowej gospodarstwa; ponadto jeśli chodzi o maksymalną kwotę pomocy wspólnotowej na gospodarstwo, należy przewyciężyć trudności administracyjne, zastępując istniejący program prostszym programem, określonym w celu skoncentrowania wysiłków Wspólnoty na tych gospodarstwach, które mają największe potrzeby, tzn. wkład Wspólnoty byłby ograniczony do ekwiwalentu 120 jednostek, czy to w formie jednostek żywego inwentarza, czy też jednostek powierzchni;

kwoty obecnie uprawniające do skorzystania z pomocy na obszarach, które są obszarami wrażliwymi ze względu na środowisko, zasoby naturalne i utrzymanie terenów wiejskich, są znacznie niższe niż utrata dochodu wynikająca z zastosowania ekologicznych metod i dlatego stanowią niewielką zachętę, głównie na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania; w celu zapewnienia zastosowania tego środka w większym stopniu nie tylko na obszarach wiejskich, które znajdują się blisko dużych zbiorowisk ludzkich i doświadczają zmian, ale także na obszarach mniej uprzywilejowanych, należy zwiększyć maksymalną kwotę uprawniającą do skorzystania z pomocy do 150 ECU na hektar;

należy zmienić rozporządzenie Rady (EWG) nr 1096/88 z dnia 25 kwietnia 1988 r.

ustanawiające wspólnotowy program wsparcia na rzecz zaniechania uprawy ziemi¹¹, w szczególności w celu uwzględnienia faktu, iż w kontekście reformy Funduszy Strukturalnych opcja wcześniejszej emerytury z restrukturyzacją nie stanowi już środka horyzontalnego objętego celem 5 lit. a), ale zregionalizowany środek, który ma zostać zawarty w planach rozwoju regionalnego / obszarów wiejskich zgodnie z celem 1 i celem 5 lit. b);

zgodnie z zasadami reformy Funduszy Strukturalnych, w szczególności z art. 5 i 11 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, EFOGR może pomóc w finansowaniu krajowych systemów pomocy, refundując wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie; stopa współfinansowania wspólnotowego może zostać zróżnicowana na podstawie kryteriów i w granicach określonych w art. 13 wyżej wymienionego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 797/85 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. W celu przyspieszenia dostosowania struktur rolnych we Wspólnocie zgodnie z celem 5 lit. a), zgodnie z przepisami art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88^{*}, wspólny środek w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4256/88^{**}, który ma zostać wdrożony przez Państwa Członkowskie, zostaje wprowadzony w następujących celach:

- (i) pomoc w przywróceniu równowagi między produkcją a pojemnością rynku;
- (ii) pomoc w zwiększeniu wydajności gospodarstw rolnych poprzez rozwój i reorganizację ich struktur oraz poprzez wspieranie dodatkowych działań;
- (iii) utrzymanie aktywnej gminy wiejskiej i pomoc w rozwinięciu struktury społecznej na obszarach wiejskich poprzez zapewnienie rolnikom odpowiedniego poziomu życia oraz zrównoważenie skutków trudności wynikających z warunków przyrodniczych na obszarach górskich oraz o niekorzystnych warunkach gospodarowania;
- (iv) przyczynianie się do ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich, włącznie z długoterminową ochroną naturalnych zasobów gospodarki rolnej.

2. Zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) i art. 11 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, Sekcja Orientacji EFOGR, zwana dalej „Funduszem”, działając w ramach wspólnego środka określonego w ust. 1, zapewnia współfinansowanie krajowych programów pomocy przez refundacje wydatków, zgodnie z warunkami ustalonymi w tytule VIII, poniesionych przez Państwa Członkowskie na:

- a) programy mające na celu wspieranie transformacji i ekstensyfikacji produkcji;

¹¹ Dz.U. nr L 110 z 29.04.1988, str. 1.

- b) środki związane z inwestycjami w gospodarstwach rolnych w szczególności w celu obniżenia kosztów produkcji, poprawienia warunków życia i pracy rolników, wspierania zróżnicowania prowadzonych działalności, włącznie ze sprzedażą produktów w gospodarstwie rolnym, oraz zachowania i poprawy środowiska naturalnego;
- c) środki wspierające przeznaczone na rozpoczynanie działalności przez młodych rolników;
- d) środki wspomagające przeznaczone na wsparcie dla gospodarstw rolnych, obejmujące wprowadzenie rozliczeń oraz grup, usług i urzędzeń z korzyścią dla kilku gospodarstw;
- e) środki przeznaczone na wsparcie dochodów rolniczych oraz utrzymanie żywotnej ludności rolniczej na obszarach górskich lub na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania poprzez pomoc rolną w celu zrównoważenia trudności wynikających z warunków naturalnych;
- f) środki przeznaczone na ochronę środowiska i terenów wiejskich poprzez wspieranie właściwych metod gospodarowania;
- g) środki dotyczące leśnictwa przeznaczone na udzielenie pomocy gospodarstwom rolnym;
- h) projekty obejmujące szkolenia zawodowe związane ze środkami wymienionymi w lit. a)-d).

Zgodnie z tytułem VIII, Sekcja Gwarancji i Sekcja Orientacji Funduszu jednakowo przyczyniają się, w ramach wspólnego środka określonego w ust. 1, do środków związanych z programem mającym na celu zachęcanie do odłogowania gruntów ornych. W przypadku udziału wydatków finansowanych przez Sekcję Orientacji Funduszu, zasady finansowe dotyczące stosowania wspólnego środka, na zasadzie wyjątku, są tymi, które stosuje się do Sekcji Gwarancji.

* Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 9.

** Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25.”

2. W art. 2 ust. 1:

a) Lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) zajmuje się głównie rolnictwem. Państwa Członkowskie mogą jednakże stosować program pomocy określony w art. 2-6 w odniesieniu do rolników, dla których rolnictwo nie jest głównym zajęciem, uzyskujących przynajmniej 50% wszystkich swoich dochodów z działalności w zakresie rolnictwa, leśnictwa, turystyki lub rzemiosła, bądź też z działalności mających na celu utrzymanie terenów wiejskich, kwalifikujących się do uzyskania pomocy publicznej, prowadzonych w gospodarstwie, pod warunkiem, że odsetek dochodu uzyskiwany bezpośrednio z rolnictwa nie jest mniejszy niż 25% całego dochodu rolnika oraz że działalność

pozarolnicza nie zajmuje więcej niż połowy całkowitego czasu pracy rolnika;”

b) Lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) przedkłada plan materialnej poprawy gospodarstwa. Plan ten musi przedstawiać, przy pomocy odpowiednich obliczeń, że inwestycje są uzasadnione sytuacją gospodarstwa i jego kondycją ekonomiczną oraz że wdrożenie tego planu przyczyni się do trwałej poprawy tej sytuacji, w szczególności zwiększenia dochodu z pracy ludzkiej wykonywanej w gospodarstwie, lub jest konieczne do utrzymania obecnego poziomu dochodu przypadającego na jednostkę przeliczeniową pracy.”

c) W lit. d) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jednakże obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania, zgodnie z art. 2 i 3 dyrektywy 75/268/EWG, Królestwo Hiszpanii, Republika Grecka i Republika Włoska, w odniesieniu do Mezzogiorno łącznie z wyspami, oraz Republika Portugalska w odniesieniu do całego jej obszaru, są uprawnione do przyjęcia planów poprawy złożonych do dnia 31 grudnia 1991 r. przez gospodarstwa rolne, które nie spełniają warunków ustalonych w niniejszej literze, pod warunkiem, że nakład pracy w gospodarstwie nie wymaga więcej niż odpowiednika jednej jednostki przeliczeniowej pracy oraz że projektowane inwestycje nie przekraczają 25 000 ECU.”

3. W art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. System pomocy, określony w art. 2 może mieć zastosowanie do inwestycji w zakresie:

- jakościowej poprawy i zmiany produkcji zgodnie z wymaganiami rynkowymi,
- zróżnicowania działalności w gospodarstwie rolnym, w szczególności poprzez rozpoczęcie działalności turystycznej i rzemieślniczej lub wytwarzanie i sprzedaż produktów rolnych w gospodarstwie,
- dostosowania gospodarstwa w celu obniżenia kosztów produkcji i zaoszczędzenia energii,
- poprawy warunków życia i pracy,
- poprawy warunków higieny w przedsiębiorstwach zajmujących się żywym inwentarzem i zgodności ze wspólnotowymi normami dotyczącymi dobrostanu zwierząt lub, jeśli ich brak, z krajowymi normami do czasu przyjęcia norm wspólnotowych,
- ochrony i poprawy środowiska.”

b) Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Z zastrzeżeniem, że decyzje podjęte zgodnie z ust. 2 nie stanowią inaczej, pomoc, którą przewidziano w ust. 1, przyznana na inwestycje odnoszące się do sektora mięsa wołowego, inne niż pomoc na ochronę środowiska, jest ograniczona do przedsiębiorstw zajmujących się żywym inwentarzem, w których obsada bydła na jednostkę powierzchni nie przekracza, pod koniec planu, trzech jednostek żywego inwentarza na hektar całego obszaru uprawy paszowej wykorzystywanych do wyżywienia bydła; tabela konwersji na jednostki inwentarza znajduje się w Załączniku.

Jednakże do dnia 31 grudnia 1991 r., ograniczenie do 3 jednostek żywego inwentarza nie będzie stosowane, w przypadku, gdy przedstawione zostaną dowody stwierdzające brak propozycji zwiększenia zdolności produkcyjnej. Do dnia 31 grudnia 1991 r., Komisja sprawdzi stosowanie tego przepisu i przedłoży Radzie sprawozdanie.”

4. W art. 4 ust. 2:

- akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Wartość pomocy przewidzianej w ust. 1, wyrażonej jako procent wielkości inwestycji, nie powinna przekraczać:

a) W przypadku obszarów określonych w art. 2 i 3 dyrektywy 75/268/EWG;

- 45% odnośnie do aktywów trwałych;
- 30% odnośnie do innych rodzajów inwestycji;

b) w przypadku pozostałych obszarów:

- 35% odnośnie do aktywów trwałych;
- 20% odnośnie do innych rodzajów inwestycji.

W przypadku, gdy pomoc nie została przyznana w formie dotacji kapitałowej, Państwa Członkowskie sporządzają każdego roku tabelę przedstawiającą wartość pomocy, wyrażonej jako procent wielkości inwestycji, biorąc pod uwagę średnią roczną stopę procentową pożyczek niedotowanych, wartość dopłaty do oprocentowania, warunki udzielania pożyczek, odroczone dopłaty do oprocentowania oraz spłaty i wszystkie inne czynniki wykorzystywane do wyrażenia pomocy w sposób równoznaczny z pomocą w formie dotacji.”

- akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„Jednakże do dnia 31 grudnia 1991 r. maksymalna wartość pomocy określonej w akapicie drugim zostaje zwiększona o 10% wielkości inwestycji w Hiszpanii, Grecji, Irlandii, we Włoszech i w Portugalii dla inwestycji przedstawionych w

planach poprawy złożonych przed tym dniem.”

5. Art. 7 i dodany po nim art. 7a otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie mogą przyznawać pomoc młodym rolnikom poniżej czterdziestego roku życia na podjęcie działalności, pod następującymi warunkami:

- młody rolnik zakłada gospodarstwo jako jego kierownik, co oznacza, że przyjmuje odpowiedzialność cywilną i zobowiązania podatkowe lub wspólną odpowiedzialność za zarządzanie gospodarstwem oraz otrzymuje status społeczny przyznawany przez dane Państwo Członkowskie osobom pracującym na własny rachunek w charakterze kierowników gospodarstwa,
- młody rolnik rozpoczyna działalność jako rolnik, dla którego rolnictwo stanowi główne zajęcie lub przekształca działalność rolniczą, wcześniej prowadzoną w niepełnym wymiarze, na swoje główne zajęcie,
- kwalifikacje zawodowe młodych rolników są na odpowiednim poziomie w momencie rozpoczęcia działalności lub najpóźniej po upływie dwóch lat, oraz
- gospodarstwo wymaga nakładu pracy równej, co najmniej jednej jednostce przeliczeniowej pracy; należy osiągnąć ten cel najpóźniej dwa lata od podjęcia działalności.

2. Pomoc na podjęcie działalności może obejmować:

- a) jednorazową premię, której maksymalna kwota uprawniająca do pomocy wynosi 10 000 ECU. Premia ta może być wypłacana w okresie nieprzekraczającym pięciu lat. Państwa Członkowskie mogą zastąpić premię równowartościową dopłatą do oprocentowania;
- b) dopłatą do oprocentowania pożyczek zaciągniętych w celu pokrycia kosztów związanych z rozpoczęciem działalności.

Stopa dopłaty do oprocentowania nie może być większa niż 5% za okres 15 lat; wartość skapitalizowana tej dopłaty nie może być większa niż 10 000 ECU.

Państwa Członkowskie mogą wypłacać, w formie grantu, równowartość dopłaty na spłatę oprocentowania, wynikającą z wysokości i czasu trwania zaciągniętych pożyczek.

3. Państwa Członkowskie określają:

- zasady regulujące zakładanie gospodarstw,
- warunki specyficzne w przypadku, gdy młody rolnik nie zakłada gospodarstwa będąc jego wyłącznym kierownikiem, w szczególności, gdy zakłada działalność jako członek stowarzyszenia lub spółdzielni, której głównym celem jest

zarządzanie gospodarstwem rolnym; warunki te muszą być równoważne z warunkami, które są wymagane w przypadku, gdy rolnik zakłada gospodarstwo jako jego wyłączny kierownik,

- przeszkolenie w zakresie rolnictwa, które młody rolnik musiał odbyć przed założeniem działalności lub które musi odbyć w terminie dwóch lat od rozpoczęcia działalności w celu spełnienia warunków koniecznych do uzyskania premii z Funduszu,
- warunki, na podstawie których będzie uznane, że nakład pracy równy przynajmniej jednej jednostce przeliczeniowej pracy został osiągnięty w terminie maksymalnie dwóch lat od momentu rozpoczęcia działalności,
- kwotę pomocy na rozpoczęcie działalności.

Artykuł 7a

Państwa Członkowskie mogą przyznać młodym rolnikom, poniżej czterdziestego roku życia, dodatkową pomoc przeznaczoną na inwestycje, które mają zostać dokonane zgodnie z planem materialnej poprawy w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c), wynoszącą maksymalnie 25% pomocy przyznanej zgodnie z art. 4 ust. 2, pod warunkiem, że młody rolnik przedłoży plan poprawy w terminie pięciu lat od momentu rozpoczęcia działalności oraz że posiada kwalifikacje zawodowe określone w art. 7 ust. 1.

6. W art. 8 ust. 5 po tiret piątym dodaje się tiret w brzmieniu:

„- środki odnoszące się do inwestycji mającej na celu poprawę warunków higieny lub uzyskaniu zgodności ze wspólnotowymi normami dotyczącymi dobrostanu zwierząt, lub normami krajowymi, w przypadku, gdy są one surowsze niż wspólnotowe, pod warunkiem, że inwestycje te nie powodują wzrostu produkcji.”

7. W art. 10 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa Członkowskie mogą, na wniosek, przyznać uznanym grupom, których celem jest:

- wzajemna pomoc między gospodarstwami, łącznie z zastosowaniem nowych technologii i działalnością mającą na celu ochronę i poprawę środowiska oraz utrzymania terenów wiejskich,
- wprowadzenie alternatywnych praktyk rolniczych,
- bardziej racjonalne wspólne zastosowanie rolnych środków produkcji,
- prowadzenie dzierżawy rolniczej,

i które powstały po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, pomoc na rozpoczęcie działalności jako wkład do ich kosztów operacyjnych, w terminie nie więcej niż pierwszych pięciu lat od ich powstania.”

8. W art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa Członkowskie mogą ustanowić dodatkowe lub ograniczające warunki przyznawania dodatków wyrównawczych, włącznie z warunkami, które wspierają stosowanie praktyk zgodnych z koniecznością ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich.”

9. W art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 lit. a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku gospodarstw hodujących bydło, owce, kozy lub zwierzęta z rodziny koniowatych, dodatek oblicza się w odniesieniu do liczby inwentarza. Dodatek nie może przekraczać kwoty 102 ECU na jednostkę żywego inwentarza. Całkowita kwota przyznanego dodatku nie może przekraczać 102 ECU na hektar całego obszaru uprawy paszowej w gospodarstwie. Tabela przeliczeniowa bydła, zwierząt z rodziny koniowatych, owiec i kóz na jednostki żywego inwentarza znajduje się w Załączniku.

Jednakże, na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, na których występują poważne i trwałe trudności wynikające z warunków naturalnych, całkowita wartość przyznanego dodatku może zostać zwiększona do 121,2 ECU na jednostkę żywego inwentarza na hektar. Dodatek jest przyznawany w odniesieniu do nie więcej niż 1,4 jednostki żywego inwentarza na hektar całego obszaru uprawy paszowej w gospodarstwie.”

b) W ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Państwa Członkowskie mogą różnicować dodatek wyrównawczy na podstawie sytuacji ekonomicznej gospodarstwa i dochodów rolnika, uprawniających do dodatku wyrównawczego. Wielkość dodatku może być również dostosowana w świetle wykorzystania praktyk rolnych zgodnych z wymaganiami dotyczącymi ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich; korzyści wynikające ze wzrostu tych środków, nie mogą jednakże być łączone z pomocą określoną w art. 19.”

c) Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Maksymalna kwota dopuszczalna w ramach funduszu jest ograniczona do równowartości 120 jednostek na gospodarstwo, czy to jednostek żywego inwentarza, czy też jednostek obszaru (ha); ponadto, oprócz równowartości pierwszych 60 jednostek, maksymalna kwota dopuszczalna na jednostkę żywego inwentarza lub na hektar jest obniżona do połowy maksymalnej wysokości dodatku określonego w ust. 1.”

d) Skreśla się ust. 4.

10. Skreśla się art. 16.

11. W art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na obszarach określonych w art. 13 ust. 1 Państwa Członkowskie mogą przyznać pomoc dla wspólnych programów inwestycyjnych na produkcję paszy, wraz z jej przechowaniem i dystrybucją oraz na ulepszenie i przygotowanie pastwisk wspólnie gospodarowanych oraz, na obszarach górskich, dla wspólnych lub indywidualnych inwestycji na ujęcia wody, drogi drugorzędne prowadzące bezpośrednio do pastwisk, łącznie z pastwiskami górskimi, i na schronienia dla stad.

Jednakże w przypadku, gdy hodowla bydła stanowi działalność drugorzędną na tych obszarach, pomoc przewidziana w akapicie pierwszym zostaje rozszerzona na działalność rolniczą inną niż hodowla bydła.”

12. Skreśla się art. 18 oraz poprzedzający go tytuł.

13. W art. 19c liczbę „101” zastępuje się liczbą „150” i skreśla się zdanie drugie.

14. W art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. O ile w rozporządzeniu (EWG) nr 4255/88* nie zawarto żadnego przepisu dotyczącego ich finansowania, Państwa Członkowskie mogą, w regionach o widocznej potrzebie i w celu łatwego wdrożenia odpowiednich środków, wprowadzić system specjalnej pomocy mający na celu poprawę umiejętności rolniczych w przypadku osób objętych środkami wymienionymi w art. 1b i art. 2-12 oraz młodych rolników poniżej czterdziestego roku życia.

* Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 21.”

b) W ust. 2 skreśla się lit. c).

15. Skreśla się art. 22.

16. Skreśla się art. 23.

17. W art. 24 ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W terminie dwóch miesięcy od otrzymania projektu, Komisja, po konsultacji z Komitetem ds. struktury agrarnej i rozwoju wsi, wydaje o tym projekcie opinię.”

18. Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 25*

W odniesieniu do przepisów przesyłanych zgodnie z art. 24 ust. 1 tiret drugie lub art. 24 ust. 4, Komisja w terminie dwóch miesięcy od momentu ich przesłania podejmie decyzję, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88*, czy w świetle ich zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz przy

uwzględnieniu celów niniejszego rozporządzenia i konieczności zapewnienia właściwego związku między różnymi środkami, takie przepisy spełniają warunki dotyczące finansowego wkładu Wspólnoty do wspólnego środka określonego w art. 1.

* Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1.”

19. Art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

1. Wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w odniesieniu do środków przewidzianych w art. 1b, 1c, 3-7a, 9-17 i 19, 20, 20a oraz 21, spełniają warunki konieczne do uzyskania pomocy z Sekcji Orientacji Funduszu. Wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w związku ze środkami przewidzianymi w art. 1a spełniają warunki konieczne do uzyskania pomocy z Sekcji Gwarancji i Orientacji Funduszu.

2. W przypadku regionów objętych celem 1 określonym w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, Komisja ustala stopy wspólnotowego współfinansowania odnośnie do różnych środków zgodnie z kryteriami i w granicach określonych w art. 13 wyżej wymienionego rozporządzenia, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88. Komisja podejmuje pierwsze decyzje w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 3808/89*. Jeśli Państwo Członkowskie tego zażąda, stopy te stosuje się do poniesionych wydatków z mocą od dnia 1 stycznia 1989 r.

W przypadku regionów nieobjętych celem 1 stopy są ustalane przez Komisję na tych samych warunkach; jednakże Komisja, do dnia 31 grudnia 1992 r., przedstawi Radzie sprawozdanie wraz z propozycjami dotyczącymi ustalania wyżej wymienionych stóp na kolejne lata.

* Dz.U. nr L 371 z 20.12.1989, str. 1.”

20. W art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

- a) W ust. 1 wyrazy „1 lipca” zastępuje się wyrazami „1 czerwca”;
- b) Skreśla się ust. 2;
- c) Ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

21. Skreśla się art. 29.

22. W art. 31 ust. 1 i 2 wyrazy „art. 7 akapit drugi pkt 2, art. 8 ust. 2, 3 i 4” zastępuje się wyrazami „art. 7a, art. 8 ust. 3 i 4”.

23. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Na podstawie art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 Państwa Członkowskie zapewniają skuteczne monitorowanie, które obejmuje przynajmniej weryfikację podstawowych aspektów przedsięwzięcia beneficjenta oraz dokumentów dodatkowych, a także kontrole na miejscu w celu sprawdzenia czy zawarte we wniosku informacje odpowiadają rzeczywistej sytuacji.

Komisja, gdzie jest to stosowne, ustanawia szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.”

24. W art. 32 ust. 1 akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do zmian wprowadzonych do rozporządzenia (EWG) nr 3808/89, „Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne do przestrzegania tych zmian w terminie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie tego rozporządzenia, z wyjątkiem przepisów art. 13-15, dla których data wejścia w życie zostaje odroczone do dnia 1 stycznia 1991 r.”

Artykuł 2

W rozporządzeniu (EWG) nr 1096/88 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 wyrazy „w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 729/70” zastępuje się wyrazami „w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4256/88^{*}”, i dodaje się przypis w brzmieniu:

^{*} Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25.”

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zasiłek roczny określony w art. 3 ust. 1 tiret pierwsze, może zostać przyznany rolnikom, dla których rolnictwo stanowi główne zajęcie w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 797/85 z dnia 12 marca 1985 r. w sprawie poprawy efektywności struktur rolnych^{**}, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2156/89^{***}, którzy ukończyli 55 lat i na stałe zaprzestają wszelkiej działalności w rolnictwie, pod warunkiem, że produkcja rolna na użytkach rolnych gospodarstwa jest wstrzymana na cały okres od momentu zaprzestania gospodarowania do czasu, gdy rolnik osiągnie zwykły wiek emerytalny ustalony w przepisach dotyczących ubezpieczeń społecznych mających obecnie zastosowanie do rolnictwa w danym Państwie Członkowskim. Okres ten nie może być krótszy niż pięć lat, ale może w tym celu być przedłużony, gdzie jest to właściwe, poza zwykły wiek emerytalny.

W przypadku gospodarstw dzierżawionych, Państwo Członkowskie może zezwolić, aby co najwyżej jedna trzecia obszaru została przejęta przez właściciela bez zaprzestania produkcji na tej części obszaru.

^{**} Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

^{***} Dz.U. nr L 207 z 19.07.1989, str. 12.”

3. W art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dodatkowa roczna dopłata do hektara określona w art. 3 ust. 1 tiret drugie, zostaje przyznana na hektar użytków rolnych wyłączonych z produkcji rolnej.”

4. W art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 wprowadza się następujące zmiany: skreśla się wyrazy: „tiret pierwsze” następujące po wyrazach „art. 4 ust. 1”.

b) Ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dodatkowa roczna dopłata do hektara określona w art. 3 ust. 1 tiret drugie nie spełnia warunków koniecznych do uzyskania wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (zwanego dalej „Funduszem”), jeśli jest wypłacana w odniesieniu do obszarów, dla których dopłata za trwałe wyłączenie obszarów przeznaczonych pod uprawę winorośli jest wypłacana zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1442/88 z dnia 24 maja 1988 r. w sprawie przyznawania dla roczników wina 1988/89-1995/96 a premii z tytułu trwałego zaprzestania użytkowania obszarów uprawy winorośli^{***}; dopłata nie jest wypłacana w odniesieniu do obszarów dla których premia za trwałe zaprzestania użytkowania obszarów przeznaczonych pod uprawę winorośli jest przyznawana w formie rocznej premii zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 9 rozporządzenia (EWG) nr 1442/88.

*** Dz.U. nr L 132 z 28.05.1988, str. 3.”

5. W art. 8 skreśla się tiret ostatnie.

6. W art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 zdanie pierwsze skreśla się wyrazy „tiret pierwsze” następujące po wyrazach „art. 4 ust. 1”;

b) Ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku regionów objętych celem 1 określonym w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88^{*}, Komisja określa stopy wspólnotowego współfinansowania odnośnie do różnych środków zgodnie z kryteriami i w granicach określonych w art. 13 wyżej wymienionego rozporządzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88^{**}. Komisja podejmuje pierwsze decyzje w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 3808/89^{***}. Jeśli Państwo Członkowskie tego zażąda, stopy te stosuje się do poniesionych wydatków z mocą od dnia 1 stycznia 1989 r.

W przypadku regionów nieobjętych celem 1, stopy są ustalane przez Komisję na tych samych warunkach; jednakże Komisja, do dnia 31 grudnia 1992 r., przedstawi Radzie sprawozdanie wraz z propozycjami dotyczącymi ustalania wyżej wymienionych stóp na kolejne lata.

* Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 9.

** Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1.

7. Skreśla się art. 10.

8. W art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 3 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- w przypadku, gdy program stosowany względem gospodarstwa w którym zaprzestano działalności kwalifikuje się na mocy art. 9”;

b) Ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku regionów objętych celem 1 określonym w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, Komisja określa stopy wspólnotowego współfinansowania odnośnie do różnych środków zgodnie z kryteriami i w granicach określonych w art. 13 wyżej wymienionego rozporządzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88. Komisja podejmuje pierwsze decyzje w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 3808/89. Jeśli Państwo Członkowskie tego zażąda, stopy te stosuje się do poniesionych wydatków z mocą od dnia 1 stycznia 1989 r.

W przypadku regionów nieobjętych celem 1 stopy są ustalane przez Komisję na tych samych warunkach; jednakże Komisja, do dnia 31 grudnia 1992 r. przedstawi Radzie sprawozdanie wraz z propozycjami dotyczącymi ustalania wyżej wymienionych stóp na kolejne lata.”

9. Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Po pięciu latach od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Rada, na wniosek Komisji, dokonuje przeglądu szczegółowych zasad odnoszących się do stosowania tego rozporządzenia.”

10. W art. 13 ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W terminie dwóch miesięcy od otrzymania projektu, Komisja, po konsultacji z Komitetem ds. struktury agrarnej i rozwoju wsi, wydaje o tym projekcie opinię.”

11. Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

W odniesieniu do przepisów przesłanych zgodnie z art. 13 ust. 1 tiret drugie lub art. 13 ust. 4, Komisja w terminie dwóch miesięcy od ich przesłania podejmuje decyzję, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88, czy w świetle ich zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz przy uwzględnieniu celów niniejszego rozporządzenia i konieczności zapewnienia właściwego związku między różnymi środkami, takie przepisy spełniają warunki dotyczące finansowego wkładu

Wspólnoty do wspólnych środków określonych w art. 1.”

12. Skreśla się art. 16.

13. W art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

- a) W ust. 1 wyrazy „1 lipca” zastępuje się wyrazami „1 czerwca”;
- b) Skreśla się ust. 2;
- c) Ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady w sprawie stosowania niniejszego artykułu.”

Artykuł 3

W rozporządzeniu (EWG) nr 1360/78 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„3. W terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 3808/89* oraz zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88** zostaną przyjęte szczegółowe zasady dotyczące:

* Dz.U. nr L 371 z 20.12.1989, str. 1.

** Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1.”

2. W art. 11 ust. 3 wyrazy „ustanowioną w art. 16” zastępuje się wyrazami „ustanowioną w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.”

3. Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Wszystkie środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu tworzą wspólny środek w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4256/88***.

*** Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25.”

4. W art. 13 skreśla się ust. 3 i 4.

5. W art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku regionów objętych celem 1 określonym w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88*, Komisja ustala stopy wspólnotowego współfinansowania odnośnie do różnych środków zgodnie z kryteriami i w granicach określonych w art. 13 wyżej wymienionego rozporządzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88. Komisja podejmuje pierwsze decyzje w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 3808/89. Jeśli Państwo Członkowskie tego zażąda, stopy te stosuje się do poniesionych wydatków z mocą od

dnia 1 stycznia 1989 r.

W przypadku regionów nieobjętych celem 1, stopy są ustalane przez Komisję na tych samych warunkach; jednakże Komisja, do dnia 31 grudnia 1992 r. przedstawi Radzie sprawozdanie wraz z propozycjami dotyczącymi ustalania wyżej wymienionych stóp na kolejne lata.

* Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 9.”

6. W art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 wyrazy „1 lipca” zastępuje się wyrazami „1 czerwca”;

b) Skreśla się ust. 2;

c) Ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

7. Skreśla się art. 16.

Artykuł 4

W rozporządzeniu (EWG) nr 389/82 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W terminie sześciu miesięcy od daty otrzymania każdego programu lub jego zmian oraz pod warunkiem podania wszystkich szczegółów określonych w art. 6 niniejszego rozporządzenia, Komisja podejmuje decyzję o jego zatwierdzeniu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88*.

* Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1.”

2. Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 9*

Wszystkie środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu stanowią wspólny środek w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4256/88*.

** Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25.”

3. Skreśla się art. 10 ust. 3 i 4.

4. W art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku regionów objętych celem 1 określonym w art. 1

rozporządzenia (EWG) nr 2052/88^{*}, Komisja ustala stopy współfinansowania wspólnotowego odnośnie do różnych środków zgodnie z kryteriami i w granicach ustalonych w art. 13 wyżej wymienionego rozporządzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88. Komisja podejmuje pierwsze decyzje w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 3808/89^{**}. Jeśli Państwo Członkowskie tego zażąda, stopy te stosuje się do poniesionych wydatków z mocą od dnia 1 stycznia 1989 r.

W przypadku regionów nieobjętych celem 1 stopy są ustalane przez Komisję na tych samych warunkach; jednakże Komisja, do dnia 31 grudnia 1992 r., przedstawi Radzie sprawozdanie wraz z propozycjami dotyczącymi ustalania wyżej wymienionych stóp na kolejne lata.

* Dz.U. nr L 185 z 15.07.1989, str. 9.

**Dz.U. nr L 371 z 20.12.1989, str. 1.”

- b) Skreśla się ust. 3.
5. W art. 12 wprowadza się następujące zmiany:
- a) Skreśla się ust. 2;
 - b) Ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

Artykuł 5

W art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany:

1. Ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Środki przewidziane w art. 8 i 9 stanowią wspólny środek w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4256/88^{*}.

* Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 25.”

2. Ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku regionów objętych celem 1 określonym w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2052/88^{*}, Komisja określa stopy współfinansowania wspólnotowego dla różnych środków, zgodnie z kryteriami i w granicach ustalonych w art. 13 tego rozporządzenia, według procedury przewidzianej w art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88^{**}. Komisja podejmie pierwsze decyzje w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie rozporządzenia (EWG) nr 3808/89^{***}. Jeśli Państwo Członkowskie tego zażąda, stopy te stosuje się do poniesionych wydatków z mocą od dnia 1 stycznia 1989 r.

W przypadku regionów nieobjętych celem 1, stopy są ustalane przez Komisję na tych samych warunkach; jednakże Komisja, do dnia 31 grudnia 1992 r., przedstawi Radzie

sprawozdanie wraz z propozycjami dotyczącymi ustalania wyżej wymienionych stóp na kolejne lata.

* Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 9.

** Dz.U. nr L 374 z 31.12.1988, str. 1.

*** Dz.U. nr L 371 z 20.12.1989, str. 1.”

3. W ust. 4 wyrazy „30 czerwca” zastępuje się wyrazami „1 czerwca”.

4. Ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1989 r.

W imieniu Rady

H. NALLET

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3577/90

z dnia 4 grudnia 1990 r.

w sprawie środków przejściowych i dostosowań wymaganych w sektorze rolnym w wyniku zjednoczenia Niemiec

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3879/89², w szczególności jego art. 5c ust. 6, art. 6 ust. 6 i art. 7 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89⁴,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1325/90⁶, w szczególności jego art. 13 ust. 1 i 4, art. 16 ust. 7 i art. 80,

uwzględniając wniosek Komisji⁷,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁸,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego⁹,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła zbiór przepisów wprowadzających wspólną politykę rolną;

od czasu zjednoczenia Niemiec, prawo wspólnotowe stosuje się w całości na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w celu ułatwienia integracji gospodarki rolnej na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej ze wspólną polityką rolną, była Niemiecka Republika Demokratyczna

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

² Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 1.

³ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 129 z 11.05.1989, str. 12.

⁵ Dz.U. nr L 84 z 24.03.1987, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 132 z 23.05.1990, str. 19.

⁷ Dz.U. nr L 263 z 26.09.1990, str. 12. (zmieniony dnia 25 października 1990 r.)

⁸ Opinia wydana dnia 21 listopada 1990 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁹ Opinia wydana dnia 20 listopada 1990 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

stosowała we własnym zakresie niektóre ze wspólnych przepisów rolnych od dnia 11 lipca 1990 r.;

jednakże, niektóre dostosowania muszą być wprowadzone w ustawodawstwie rolnym Wspólnoty, w celu uwzględnienia szczególnych warunków terytorium, o którym mowa;

odstępstwa przewidziane w tym zakresie powinny mieć co do zasady charakter tymczasowy i powodować możliwie najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu wspólnej polityki rolnej oraz dążeniu do osiągnięcia celów określonych w art. 39 Traktatu;

w celu stabilizacji rynków produktów, które występują w nadmiarze, wprowadza się środki w kilku sektorach; należy określić zakres stosowania tych środków na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w większości sektorów, do których ma to zastosowanie, maksymalne gwarantowane ilości przestają obowiązywać nie później niż z końcem 1991/92 roku obrotowego; ze względu na to, że obecnie dostępne dane na temat konsumpcji na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej są niekompletne, maksymalne gwarantowane ilości należy utrzymać na niezmiennym poziomie przez pozostały okres ich obowiązywania; wobec powyższego nie powinno się brać pod uwagę produkcji z terytorium, o którym mowa, w momencie ustalania produkcji Wspólnoty; jednakże całkowita produkcja Niemiec w każdym sektorze, którego to dotyczy, musi podlegać specjalnym zasadom w przypadku przekroczenia maksymalnej gwarantowanej ilości ustanowionej dla niniejszego sektora;

niektóre warunki interwencji winny być dostosowane tak, by uwzględniały warunki specyficzne produkcji i strukturę gospodarstw rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

stosowanie uzgodnień w celu kontrolowania produkcji mleka nie może zagrażać restrukturyzacji gospodarstw rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej; należy zachować pewną elastyczność w odniesieniu do tych uzgodnień; jednakże, taka elastyczność powinna być stosowana wyłącznie w stosunku do gospodarstw położonych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej; należy również podjąć środki w celu zapewnienia, że dodatkowe kontyngenty cukru przeznaczone dla Niemiec mają zastosowanie wyłącznie w rolnictwie na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w przypadku gdy zostaną ustalone ogólne gwarantowane kontyngenty mleczne dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, należy ustanowić przepis, zgodnie z którym zostanie wprowadzona 3% redukcja podobna do tej, którą zastosowano we Wspólnocie w 1986 r. w celu uwzględnienia trendów na rynku mleka; producentom, których to dotyczy należy przyznać rekompensatę z tytułu takiej redukcji, podobną do tej, jaką przyznano innym producentom Wspólnoty na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1336/86 z dnia 6 maja 1986 r. ustalającego rekompensatę za ostateczne zaprzestanie produkcji mleka¹⁰, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 841/88¹¹;

rozporządzenie (EWG) nr 775/87¹², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr

¹⁰ Dz.U. nr L 119 z 8.05.1986, str. 21.

¹¹ Dz.U. nr L 87 z 31.03.1988, str. 3.

¹² Dz.U. nr L 78z 20.03.1987, str. 5.

3882/89¹³, przewiduje tymczasowe zawieszenie części ilości referencyjnych określonych w art. 5c ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 804/68; wraz z wprowadzeniem we Wspólnocie ustalonej rekompensaty, stworzono możliwość, zgodnie z którą zawieszenie miałyby zacząć obowiązywać po trzech latach funkcjonowania systemu i przez okres dwóch lat; producenci na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej muszą zostać objęci odpowiednim zawieszeniem ilości referencyjnych; jednakże takie zawieszenie zostanie wprowadzone na tym terytorium w formie jednorazowego działania w pierwszym roku stosowania systemu, w celu uniknięcia dodatkowych wydatków związanych ze zbyciem przetworów mlecznych;

największe oszczędności powinny zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu poziomu rekompensat z tytułu zawieszenia ilości referencyjnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej;

w celu ułatwienia zmian strukturalnych w sektorze rolnym na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, wśród nich między innymi tworzenia gospodarstw rodzinnych oraz reorganizacji gospodarstw spółdzielczych, należy wprowadzić tymczasowe zmiany do przepisów w sprawie przyspieszania dostosowania strukturalnego w kontekście reformy wspólnej polityki rolnej (cel 5a); niezbędne dostosowania do przepisów odnoszących się do innych celów strukturalnych są przewidziane w oddzielnym rozporządzeniu;

środki mające na celu poprawę efektywności struktur rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej będą w niektórych przypadkach podejmowane stopniowo, w celu zapobiegania powstawaniu nagłych sytuacji konfliktowych zarówno w sferze stosunków społecznych i zatrudnienia, jak i równowagi w obszarach wiejskich i regionach;

restrukturyzacja rolnictwa na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej wymaga zastosowania specjalnych środków opracowanych nie tylko w celu reorganizacji gospodarstw spółdzielczych, lecz także ułatwienia rolnikom nabywania na własność środków produkcji; jednakże środki te powinny w możliwie jak największym stopniu opierać się na koncepcjach i kryteriach przyjętych przez Wspólnotę, tak aby stanowiły bodziec dla wolnej konkurencji i przeciwdziałały powstaniu monopoli;

przyjęcie zasad wspólnej polityki rolnej na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej spowodowało gwałtowny i odczuwalny spadek dochodów producentów, których to dotyczy; Republika Federalna Niemiec winna mieć prawo tymczasowego wprowadzania systemu pomocy krajowej, aby częściowo zrekompensować straty wynikające ze zmniejszenia dochodów;

na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 855/84 z dnia 31 marca 1984 r. w sprawie obliczania i zniesienia pieniężnych kwot wyrównawczych w odniesieniu do niektórych produktów rolnych¹⁴, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1004/84¹⁵, Republika Federalna Niemiec jest upoważniona do przyznawania specjalnej pomocy niemieckim producentom, w celu zrekompensowania spadku dochodów w wyniku dostosowania reprezentatywnego kursu w 1984 r.;

należy ustanowić przepisy dotyczące zapasów produktów znajdujących się na terytorium

¹³ Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 6.

¹⁴ Dz.U. nr L 90 z 1.04.1984, str. 1.

¹⁵ Dz.U. nr L 101 z 13.04.1984, str. 2.

byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w dniu zjednoczenia Niemiec; właściwe jest, aby Wspólnota przejęła państwowe publiczne zapasy interwencyjne według ich obniżonej wartości, zgodnie z przepisami art. 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1883/78 z dnia 2 sierpnia 1978 r. ustanawiającego ogólne reguły finansowania interwencji przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcja Gwarancji¹⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 787/89¹⁷; koszty wynikające z takiego obniżenia wartości zostaną poniesione przez Republikę Federalną Niemiec; w odniesieniu do istniejących zapasów prywatnych, każdy zapas przekraczający normalną ilość zapasów musi zostać zbyty przez Republikę Federalną Niemiec na jej koszt; Komisja zapewni, że te poziomy zapasów są określane na podstawie obiektywnych kryteriów i w możliwie najbardziej przejrzysty sposób;

informacje dotyczące sytuacji gospodarstw rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej są niewystarczające, aby zakres dostosowania i odstępstw określić w sposób ostateczny; biorąc pod uwagę rozwój sytuacji, należy ustanowić przepis dopuszczający stosowanie procedury uproszczonej, zgodnie z art. 145 tiret trzecie Traktatu tak, aby środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mogły zostać w miarę potrzeby dostosowane i uzupełnione;

integracja terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej ze Wspólnotą, która wymaga przyjęcia pilnych środków przejściowych w sektorze rolnym, spowoduje nowe i poważne trudności dla niektórych Państw Członkowskich będących ciągle w okresie przejściowym, w związku z tym problem ten winien być rozwiązany;

podjęcie środków ochronnych może być niezbędne w razie poważnych trudności mogących zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu; należy określić warunki, w jakich takie środki mogą być niezbędne;

niniejsze rozporządzenie nie obejmuje ustawodawstwa w zakresie produktów roślinnych, pasz dla zwierząt, zagadnień weterynaryjnych i zootechnicznych, dyrektyw w sprawie harmonizacji ustawodawstwa rolnego dotyczącego zasad rybołówstwa; wymienione dziedziny będą przedmiotem oddzielnych przepisów;

należy opracować dokładne dane statystyczne odnoszące się do rolnictwa na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, w szczególności do potencjału produkcyjnego, jakości i możliwych rynków zbytu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W celu zapewnienia harmonijnej integracji gospodarki rolnej na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej ze wspólną polityką rolną, niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy przejściowe i dostosowania wymagane z punktu widzenia przepisów wspólnej polityki rolnej.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:

- produktów rolnych wymienionych na wykazie stanowiącym załącznik II do Traktatu,

¹⁶ Dz.U. nr L 216 z 5.08.1978, str. 1.

¹⁷ Dz.U. nr L 85 z 30.03.1989, str. 1.

- towarów uzyskanych w wyniku przetwarzania produktów rolnych i określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 3033/80¹⁸, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1436/90¹⁹, oraz w rozporządzeniu (EWG) nr 2783/75²⁰, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87²¹.

Niniejsze rozporządzenie nie obejmuje:

- dyrektyw w sprawie zdrowia roślin, nasion, materiału rozmnożeniowego i pasz dla zwierząt oraz ustawodawstwa weterynaryjnego i zootechnicznego objętego dyrektywą 90/654/EWG²²,
- dyrektyw w sprawie harmonizacji ustawodawstwa rolnego objętego dyrektywą 90/650/EWG²³,
- produktów objętych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3796/81 z dnia 29 grudnia 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa²⁴, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2886/89²⁵.

Artykuł 2

Dostosowania i środki przejściowe określone w art. 1 są wymienione w załącznikach I-XVI.

Artykuł 3

1. Dla osiągnięcia celu określonego w art. 1 ust. 1, środki wymagane w związku z uzupełnieniem i dostosowaniem przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8

2. Uzupełnienie i dostosowanie środków winno być przeprowadzone w taki sposób, aby zapewnić spójne stosowanie przepisów rolnych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności i wyjątkowych trudności napotykaných w praktyce.

Muszą być one zgodne z ogólnym programem i podstawowymi zasadami przepisów rolnych i przepisami niniejszego rozporządzenia.

3. Środki określone w ust. 1, mogą być podejmowane do dnia 31 grudnia 1992 r. Mają one zastosowanie tylko do tej daty.

Artykuł 4

W drodze odstępstwa od przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 768/89 z dnia 21 marca

¹⁸ Dz.U. nr L 323 z 29.11.1980, str. 1.

¹⁹ Dz.U. nr L 138 z 31.05.1990, str. 9.

²⁰ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104.

²¹ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44.

²² Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 50.

²³ Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 41.

²⁴ Dz.U. nr L 379 z 31.12.1981, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 282 z 2.10.1989, str. 95.

1989 r. ustanawiającego system pomocy przejściowej w odniesieniu do dochodów rolniczych²⁶, Komisja może upoważnić Republikę Federalną Niemiec do wprowadzenia na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej systemu pomocy mającej na celu wyrównanie strat w dochodach z działalności rolniczej na tym terytorium w wyniku przejścia na wspólną politykę rolną. Pomoc musi się zmniejszać i być ograniczona w czasie. Może być przyznawana nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 1983 r.

Przepisy procedury przewidzianej w art. 93 ust. 3 Traktatu stosują się do pomocy wprowadzonej na mocy akapitu pierwszego. Dokonując oceny takiej pomocy, Komisja zapewni, że wpływ tej pomocy na handel jest możliwie jak najmniejszy i że zapewnione jest harmonijne przejście na wspólną politykę rolną.

Niniejszy artykuł stosuje się wyłącznie do pomocy notyfikowanej Komisji nie później niż dnia 30 czerwca 1992 r.

Artykuł 5

1. Do dnia 31 grudnia 1992, w razie poważnych trudności mogących narazić cele art. 39 Traktatu lub w razie wystąpienia trudności mogących spowodować poważne pogorszenie się regionalnej sytuacji gospodarczej w wyniku zjednoczenia Niemiec, każde Państwo Członkowskie może złożyć wniosek o zezwolenie na przyjęcie środków ochronnych w celu przywrócenia równowagi sytuacji lub dostosowania danego sektora.

2. Jeżeli dojdzie do sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, może podjąć decyzję, z zastrzeżeniem zgodności z Traktatem, o wprowadzeniu wszelkich niezbędnych środków, o których powiadomi Państwa Członkowskie i które będą obowiązywać ze skutkiem natychmiastowym. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, które odczuwa lub odczuje skutki poważnych zaburzeń, podejmuje decyzję w ciągu 24 godzin od chwili otrzymania takiego wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może odwołać się do Rady w związku z środkami podjętymi przez Komisję w terminie trzech dni roboczych od daty notyfikacji. Rada zbiera się bezzwłocznie. Rada może większością kwalifikowaną zmienić lub uchylić środki, o których mowa.

4. Środki przewidziane w ust. 1-3 stosuje się tylko do dnia 31 grudnia 1993 r.

Artykuł 6

1. Wspólnota przejmuje zapasy agencji skupu interwencyjnego byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w dniu zjednoczenia Niemiec, według wartości ustalonej zgodnie z art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1883/78.

2. Wyżej wymienione zapasy są przejmowane wyłącznie pod warunkiem, że interwencja publiczna w odniesieniu do produktów, o których mowa jest przewidziana w przepisach wspólnotowych i że zapasy spełniają wspólnotowe wymogi jakości, zgodnie ze zmianą wprowadzoną niniejszym rozporządzeniem.

²⁶ Dz.U. nr L 84 z 29.03.1989, str. 8.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

Artykuł 7

1. Każdy prywatny zapas produktu, objętego rozporządzeniem w sprawie organizacji wspólnego rynku produktów rolnych, pozostających w swobodnym obrocie na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w dniu zjednoczenia Niemiec i w ilości przekraczającej tę, która może być uznana za stanowiącą normalny zapas z przeniesienia, musi zostać rozdysponowany przez Republikę Federalną Niemiec na jej koszt i stosownie do przepisów, które należy ustanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w ust. 2. Pojęcie normalnego zapasu z przeniesienia określa się dla każdego produktu w świetle kryteriów i celów specyficznych dla każdej organizacji rynku.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

Artykuł 8

Ilekcóż jest mowa o niniejszym artykule, przyjmuje się środki zgodnie z procedurą ustanowioną w:

- art. 38 rozporządzenia 136/66/EWG²⁷, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2902/89²⁸, lub, gdy sytuacja tego wymaga, odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych,
- artykule przewidującym szczegółowe zasady stosowania w innym wspólnym przepisie rolnym, lub
- art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70²⁹, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2048/88³⁰, dla przypadku, określonego w art. 6 ust. 3.

Artykuł 9

1. Uzgodnienia na szczeblu krajowym, dotyczące ograniczania produkcji mleka, przyjęte przez byłą Niemiecką Republikę Demokratyczną muszą być utrzymane do dnia 31 marca 1991 r.

Art. 5c rozporządzenia (EWG) nr 804/68 nie ma zastosowania na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej do dnia 1 kwietnia 1991. Ilości referencyjne mogą być przeznaczone tymczasowo na kolejny, ósmy okres 12 miesięcy, pod warunkiem, że ilość w ten sposób przydzielona we wskazanym okresie nie zostanie zmieniona.

Rozporządzenie (EWG) nr 1079/77³¹ nie stosuje się do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w roku obrotowym 1990/91. Krajowy system pobierania opłat z

²⁷ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

²⁸ Dz.U. nr L 280 z 29.09.1989, str. 9.

²⁹ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

³⁰ Dz.U. nr L 185 z 15.07.1988, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 131 z 26.05.1977, str. 6.

tytułu współodpowiedzialności, ustanowiony przez byłą Niemiecką Republikę Demokratyczną, musi być utrzymany w określonym roku obrotowym.

2. Art. 27-51 rozporządzenia (EWG) nr 822/87, stosują się tylko do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej począwszy od dnia 1 września 1991 r.

Artykuł 10

Republika Federalna Niemiec notyfikuje Komisji, w możliwie jak najkrótszym terminie, środki wprowadzone w zastosowaniu uprawnień przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie na właściwym forum.

Z chwilą upływu terminów obowiązywania środków przejściowych Republika Federalna Niemiec opracuje sprawozdanie z ich stosowania; sprawozdanie jest przedkładane Komisji, która przesyła je do pozostałych Państw Członkowskich.

Artykuł 11

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 1990 r.

W imieniu Rady

G. DE MICHELIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZBOŻA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str.1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1340/90 (Dz.U. nr L 134 z 28.05.1990, str.1).

W art. 4c dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

- „4a. W przypadku gdy produkcja jest ustalona w sposób przewidziany w niniejszym artykule, wielkość zbiorów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej nie jest brana pod uwagę.”

ZAŁĄCZNIK II

GROCH, FASOLA I ŁUBIN SŁODKI

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 28), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1104/88 (Dz.U. nr L 110 z 29.04.1988, str. 16).

W art. 3a rozporządzenia (EWG) nr 1431/82 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku szacowania i ustalania wielkości produkcji, zbiory plonów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej artykułu nie są brane pod uwagę do celów niniejszego.”

ZAŁĄCZNIK III

NASIONA SOI

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2217/88 (Dz.U. nr L 197 z 26.07.1988, str. 11).

W art. 3a rozporządzenia (EWG) nr 1491/85 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku szacowania i ustalania wielkości produkcji, zbiory plonów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej artykułu nie są brane pod uwagę do celów niniejszego.”

ZAŁĄCZNIK IV

RZEPIK, RZEPAK I ZIARNA SŁONECZNIKA

Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2902/89 (Dz.U. nr L 280 z 29.09.1989, str. 2).

W art. 27a rozporządzenia nr 136/66/EWG dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku szacowania i ustalania wielkości produkcji, zbiory plonów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej do celów niniejszego artykułu nie są brane pod uwagę.”

ZAŁĄCZNIK V

CUKIER

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1069/89 (Dz.U. nr L 114 z 27.04.1989, str. 1).

1. Dodaje się art. 24a, z mocą od dnia 1 stycznia 1990 r., w brzmieniu:

„Artykuł 24a

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 24 ust. 2, w przypadku Niemiec tworzy się dodatkowy region do celów stosowania systemu kwot dla ustanowionych w tym regionie przedsiębiorstw produkujących cukier, które wytwarzały cukier przed dniem 1 lipca 1990 r. i kontynuują tę działalność.

Do celów niniejszego rozporządzenia, region oznacza terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

2. Do celów rozdysponowania kwot A i B przedsiębiorstwom, określonym w ust. 1, ustala się ilości podstawowe, jak następuje:

- a) ilość podstawowa A: 647 703 ton cukru białego;

- b) ilość podstawowa B: 199 297 ton cukru białego.

3. Kwotę A dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, wymienionego w ust. 1, określa się poprzez zastosowanie do średniej rocznej wielkości produkcji cukru w przedsiębiorstwie, którego to dotyczy, w latach obrotowych 1984/85–1988/89 w rozumieniu art. 2 ust. 1, zwanej dalej produkcją odniesienia, współczynnika wyrażającego stosunek wielkości podstawowej A, określonej w ust. 2 do sumy wielkości produkcji odniesienia przedsiębiorstw w regionie określonym w ust. 1.

Jednakże w roku obrotowym 1990/91, w przypadku gdy przedsiębiorstwo produkujące cukier nie istniało przed dniem 1 lipca 1990 r., wielkość produkcji odniesienia, określonej w akapicie pierwszym, jest określana na podstawie wielkości produkcji każdego zakładu wchodzącego, począwszy od dnia 1 lipca 1990 r., w skład przedsiębiorstwa produkującego cukier, z okresu wymienionego w tym akapicie.

4. Kwota B dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, wymienionego w ust. 1, jest równa 30,77% jego kwoty A określonej zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 3.

5. Art. 25 stosuje się wyłącznie do przeniesień kwot między przedsiębiorstwami produkującymi cukier, określonymi w ust. 1.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41”.

2. W art. 46 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W latach obrotowych 1990/91–1992/93, Republika Federalna Niemiec jest uprawniona do przyznania pomocy na przystosowanie przedsiębiorstw produkujących cukier, określonych w art. 24a ust. 1, na następujących warunkach.

Pomoc może zostać przyznana tylko w odniesieniu do ilości cukru A i B, określonych w art. 24 ust. 1 i wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, określonych w art. 24a ust. 1.

Pomoc jest ograniczona do 320 000 000 DM na okres wskazany w pierwszym akapicie i nie może przekraczać 20% wartości podjętej inwestycji na jedno przedsiębiorstwo”.

ZAŁĄCZNIK VI

MLEKO I PRZETWORY MLECZNE

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3879/89 (Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 1)

W art. 5c ust. 3:

1. akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Suma ilości referencyjnych określonych w ust. 1, z zastrzeżeniem przepisów ust. 4, nie może przekraczać całkowitej gwarantowanej ilości wymienionej w akapicie drugim.”

2. w akapicie drugim wiersz „Niemcy 23 423” otrzymuje brzmienie:

„Niemcy 30 227

(z czego 6 804 dla terytorium byłej Republiki Demokratycznej Niemiec)”.

3. w akapicie trzecim lit. d), dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Dla każdego z trzech okresów 12-miesięcznych od dnia 1 kwietnia 1991 r. do dnia 31 marca 1992 r., ogólną gwarantowaną kwotę ustala się następująco w milionach ton:

Niemcy 29 118,960

(z czego 6 599,880 dla terytorium byłej Republiki Demokratycznej Niemiec)”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 985/68 z dnia 15 lipca 1968 r. (Dz.U. nr L 169 z 18.07.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1185/90 (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 31)

W art. 1 ust. 3 lit. b) tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„- sklasyfikowane jako „Markenbutter” w odniesieniu do masła niemieckiego, lub, do dnia 31 grudnia 1992 r., „Export Qualitaet” w odniesieniu do masła wyprodukowanego na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

- III. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1014/68 z dnia 20 lipca 1968 r. (Dz.U. nr L 173 z 22.07.1968, str. 4) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1069/89 (Dz.U. nr L 161 z 29.06.1979, str. 13).

W art. 1 ust. 1:

- skreśla się wyrazy: „oraz, podczas lat mleczarskich 1968/69 i 1969/70, w procesie przetwarzania walcowego”,

- dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże do końca roku mleczarskiego 1992/93, niemiecka agencja skupu interwencyjnego skupuje odtłuszczone mleko w proszku pierwszej jakości, wyprodukowane w procesie przetwarzania walcowego, pod warunkiem, że zostało wytworzone na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i że spełnia wymogi określone w akapicie pierwszym lit. a) i b). W roku obrotowym 1990/91, cena interwencyjna na odtłuszczone mleko w proszku wyprodukowane w procesie przetwarzania walcowego wynosi 163,81 ECU na 100 kg.”

IV. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 857/84 z dnia 31 marca 1984 r. (Dz.U. nr L 90 z 1.04.1984, str. 13) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1183/90 (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 27).

1. W art. 2 ust. 1 akapit drugi,

- lit. a) wyrazy „Państwa Członkowskie poza Hiszpanią” zastępuje się wyrazami: „Państwa Członkowskie poza Hiszpanią i od dnia 1 kwietnia 1991 r., Niemcy w odniesieniu do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej”;

- dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, ilość referencyjna wskazana w akapicie pierwszym jest równa ilości mleka lub ekwiwalentu mleka, dostarczonego lub zakupionego podczas roku kalendarzowego 1989, wyrażonej w procentach, ustalonej w taki sposób, by nie przekroczyła kwoty gwarantowanej określonej w art. 5c rozporządzenia (EWG) nr 804/68.”

2. W art. 3 pkt 3 akapit pierwszym, dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, na wniosek takich producentów, zostanie uwzględniony kolejny kalendarzowy rok referencyjny, przypadający w okresie 1987-1989.

3. W art. 4a ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże przepisów ustępu poprzedzającego nie stosuje się na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i pozostałej części terytorium Niemiec.”

4. W art. 7 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W celu umożliwienia restrukturyzacji produkcji mleka na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i bez względu na przepisy określone w akapitach poprzedzających, Republika Federalna Niemiec może zezwolić, w trakcie kolejnego, ósmego 12-miesięcznego okresu, w granicach programu ramowego, który zostanie opracowany dla wymienionego terytorium, na przeniesienia praw do ilości referencyjnych bez konieczności przeniesienia praw

do odpowiednich gruntów. Takie przeniesienie praw może się odbyć nie więcej niż raz. W związku z tym Republika Federalna Niemiec notyfikuje Komisji program ramowy dla tego terytorium. Program jest oceniany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 rozporządzenia (EWG) nr 804/68.”

5. W Załączniku w tabeli, pozycja dotycząca Wspólnoty otrzymuje brzmienie:

	<i>(1 000 ton)</i>							
	2.4.1984- 31.3.1985	1.4.1985- 31.3.1986	1.4.1986- 31.3.1987	1.4.1987- 31.3.1988	1.4.1988- 31.3.1989	1.4.1989- 31.3.1990	1.4.1990- 31.3.1991	1.4.1991 - 31.3.1992
„Niemcy z czego ¹ ”	305 —	130 —	130 —	94,400 —	93,100 —	93,100 —	93,100 —	153,100 60,000

¹ Dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

V. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1336/68 z dnia 6 maja 1986 r. (Dz.U. nr L 119 z 8.05.1986, str. 21) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 841/88 (Dz.U. nr L 87 z 31.03. 1988, str. 8)

1. Dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Art. 1-3 stosuje się wobec producentów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej z zastrzeżeniem, że przestrzegane są następujące przepisy:

- a) obniżenie produkcji mleka musi wynosić 204 120 ton i zostać wprowadzone najpóźniej do dnia 31 marca 1991 r.;
- b) Republika Federalna Niemiec jest upoważniona do wypłaty rekompensat w jednorazowej kwocie nie przekraczającej 42 ECU za 100 kg;
- c) Republika Federalna Niemiec jest upoważniona do przyznawania rekompensat każdej zainteresowanej stronie za całkowite lub częściowe zaprzestanie produkcji, w odniesieniu do wcześniejszej produkcji.

Republika Federalna Niemiec, nie później niż do dnia 31 maja 1991 r., przekaze Komisji wszelkie informacje konieczne do oceny skuteczności pomocy, o której mowa w niniejszym rozporządzeniu.”

2. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Finansowanie działań przewidzianych w art. 2 ust. 1 i art. 4a uznaje się za interwencję w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.”

VI. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 775/84 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 78 z 20.03.1987, str. 5) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3882/89 (Dz.U. nr L 378 z 27.12.1989, str. 6).

1. W art. 1 ust. 1 akapit drugi, wyrazy „rozporządzenia (EWG) nr 804/68, dla kolejnego, trzeciego 12-miesięcznego okresu” zastępuje się wyrazami: „w akapicie drugim rozporządzeniu (EWG) nr 804/68.”

2 W art. 2 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dla producentów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i na kolejny, ósmy 12-miesięczny okres, wysokość rekompensaty ustala się na 21 ECU za 100kg. Ta rekompensata jest wypłacana na rzecz beneficjentów do 50% jej wartości w pierwszym kwartale, a pozostałą część wypłaca się w ostatnim kwartale okresu, o którym mowa.”

3. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Finansowanie działań przewidzianych w art. 2 ust. 1 i 1a, w art. 3 ust. 2 oraz w art. 4 akapit trzeci uznaje się za interwencję w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 729/80.”

VIII. W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 777/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 78 z 20.03.1987, str. 10) wprowadza się następujące zmiany:

- w art. 1 ust. 2, liczbę 100 000 ton zastępuje się liczbą 106 000 ton,
- w art. 1 ust. 4, akapit drugi, liczbę 250 000 ton zastępuje się liczbą 275 000 ton.

ZAŁĄCZNIK VII

WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.06.19, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 571/89 (Dz.U. nr L 61 z 04.03.1989, str. 43).

W art. 6 ust. 1 zdanie ostatnie, liczbę „220 00 ton” zastępuje się liczbą „235 000 ton”.

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1357/80 z dnia 5 czerwca 1980 r. (Dz.U. nr L 140 z 5.06.1980, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1187/90 (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 34).

W Załączniku, tiret piąte dodaje się następujące wyrazy:

„Schwarzbunte Milchrasse (SMR)”.

ZAŁĄCZNIK VIII

MIĘSO BARANIE I MIĘSO KOZIE

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1)

W art. 8 ust. 2 dodaje się następujący akapit:

„W przypadku szacowania stada owiec, nie bierze się pod uwagę liczby maciorek owczych wyhodowanych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

ZAŁĄCZNIK IX

WIEPRZOWINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. (Dz.U. nr L 301 z 20.11.1984, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3530/86 (Dz.U. nr L 326 z 21.11.1986, str. 8).

W art. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75, określa warunki ustalania cen za świnie poddane ubojowi na terytorium byłej Republiki Demokratycznej Niemiec do dnia 31 grudnia 1992 r.”

ZAŁĄCZNIK X

OWOCE I WARZYWA

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1193/90 (Dz.U. nr L 178 z 11.07.1990, str. 13).

1. W art. 13 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33 określi, w razie potrzeby, warunki, na jakich Niemcy mogą tymczasowo uznać, do dnia 31 grudnia 1992 r., organizacje producentów, ustanowione na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, które wypełniają cele określone w ust. 1 lit. a) bez konieczności stosowania przez nie innych przepisów.

Takie tymczasowe uznanie nie uprawnia organizacji producentów, o którychch mowa, do otrzymania pomocy określonej w art. 14.”

2. Dodaje się art. 18b w brzmieniu:

„Artykuł 18b

1. Dla każdego z produktów objętych uzgodnieniami interwencyjnymi, rekompensatę finansową, o której mowa w art. 18 wypłaca się każdej uznanej organizacji producentów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej jedynie w odniesieniu do wolumenu wycofanych produktów spełniających wspólne normy jakości, nie przekraczającego, łącznie z produktami wycofanymi, 10% produkcji wprowadzanej na rynek w okresie do końca roku obrotowego 1990/91 i podczas roku obrotowego 1991/92.

2. Zbiór plonów i wycofane ilości każdego z produktów na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w okresie wymienionym w ust. 1 nie są brane pod uwagę ani przy ustanawianiu progów interwencyjnych, ani przy ustalaniu przekroczenia tych progów.”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/90 z dnia 7 maja 1990 r. (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 63)

W art. 2 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, bez względu na przepisy lit. a), dla beneficjentów z terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, do końca roku obrotowego 1991/92, przydzielanie premii dla sadów o powierzchni przekraczającej 99 hektarów uzależnia się od tego, czy beneficjanci zobowiązują się do wykarczowania lub już wykarczowali przed dniem 1 kwietnia określonego roku:

- wszystkie jabłonie uprawiane na powierzchni co najmniej 25 hektarów i 20% pozostałej powierzchni sadu, w przypadku sadów o powierzchni między 50 i 99 hektarów,

- wszystkie jabłonie uprawiane na powierzchni co najmniej 25 hektarów i 20% pozostałej powierzchni sadu, w przypadku sadów o powierzchni większej niż 99 hektarów.”

ZAŁĄCZNIK XI

PRZETWORY OWOCOWE I WARZYWNE

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1203/90 z dnia 7 maja 1990 r. (Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 68).

W art. 1 ust. 1, tabela otrzymuje brzmienie:

„Wszystkie przedsiębiorstwa zlokalizowane w	Koncentrat pomidorowy		pomidory konserwowe całe bez skóry		Inne produkty z pomidorów	
	1990/91	1991/92	1990/91	1991/92	1990/91	1991/92
Hiszpanii	500 000	550 000	219 000	240 000	148 050	177 050
Francji	278 691	278 691	73 628	73 628	40 087	40 087
Grecji.	967 003	967 003	25 000	15 000	21 593	21 593
Włoszech	1 655 000	1 655 000	1 185 000	1 185 000	453 998	453 998
Portugalii	747 945	832 945	14 800	19 600	321 92	42 192
Niemczech	—	33 700	—	—	—	1 300”

ZAŁĄCZNIK XII

WINO

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/86 z dnia 24 lipca 1986 r. (Dz.U. nr L 208 z 31.07.1986, str. 31)

W art. 10 dodaje się tiret w brzmieniu:

„- stosownie do przypadku, odnoszące się do specjalnych warunków tworzenia rejestru na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 24.03.1987, str.1) ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1325/90 (Dz.U. nr L 132 z 23.05.1990, str. 19).

1. W art. 13 ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, produkty wymienione w akapicie pierwszym, pochodzące z odmian winorośli nie włączonych do klasyfikacji, mogą pozostać w obrocie do dnia 31 sierpnia 1992 r. pod warunkiem że uzyskano je z odmian tradycyjnie uprawianych na tym terytorium i z gatunku winorośli właściwej.”

2. W art. 16 ust. 7 dodaje się następujący akapit:

„Jednakże, wino uzyskane przed dniem 31 sierpnia 1990 r. w wyniku mieszania wina pochodzącego z państwa trzeciego lub ze Wspólnoty z winem uzyskanym z winogron zebranych na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej oraz mieszania wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym ze Wspólnoty, dokonany przed dniem 3 października 1990 r., może być przeznaczony do sprzedaży lub wprowadzany do obrotu jako wino stołowe do wyczerpania zapasów.”

3. W załączniku V lit. e), dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, okres liczy się począwszy od daty zjednoczenia Niemiec dla powierzchni karczowanych po dniu 1 września 1970 r. To prawo do ponownego obsadzania ogranicza się do 400 hektarów, odpowiadających oszacowanej powierzchni uprzednio wykorzystywanej pod uprawę winorośli, której zaniechano w ostatnich kilkudziesięciu lat.”

- III. Rozporządzenie Rady nr 823/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 27.03.1987, str. 59), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2043/89 (Dz.U. nr L 202 z 14.07.1989, str. 1).

W art. 4:

- a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Dla regionów produkujących wino na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Republika Federalna Niemiec ustanawia rejestr odmian winorośli, określonych w akapicie pierwszym, do dnia 31 sierpnia 1992 r.”

b) w ust. 4 dodaje się następujący akapit:

„Do czasu ustanowienia rejestru odmian, określonego w ust. 1 akapit drugi, wina produkowane na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej z odmian tradycyjnie uprawianych na tym terytorium i z gatunków winorośli właściwej, uznaje się za właściwe do celów przetwarzania na wina o kontrolowanej jakości, posiadające geograficzne oznaczenie miejsca pochodzenia.”

IV. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2389/89 z dnia 24 lipca 1989 r. (Dz.U. nr L 232 z 9.08.1989, str. 1)

W art. 3 ust. 1 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- the Regierungsbezirk, lub w przypadku gdy taka jednostka nie istnieje, kraj związkowy w Niemczech”

ZAŁĄCZNIK XIII

TYTOŃ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1329/90 (Dz.U. nr L 132 z 23.05.1990, str. 25).

1. W art. 4 ust. 5 dodaje się następujący akapit jako akapit szósty:

„Dla zbioru plonów z 1991 r., wobec których stosuje się redukcję i korektę przewidzianą w akapicie trzecim, ilości tytoniu wyprodukowanego na terytorium byłej Niemieckiej republiki Demokratycznej nie są brane pod uwagę do kalkulacji stopnia przekroczenia maksymalnej gwarantowanej ilości dla odmiany lub grupy odmian.”

2. W art. 7a ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Akapit pierwszy nie ma zastosowania do odmian tytoniu pochodzących ze zbioru plonów za rok 1991 na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.”

ZAŁĄCZNIK XIV

CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2780/90 (Dz.U. nr L 265 z 28.09.1990, str. 1).

W art. 17 ust. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej okres wprowadzania w życie środków określonych w art. 8 wynosi pięć lat, licząc od daty zjednoczenia Niemiec.”

ZAŁĄCZNIK XV

STRUKTURY ROLNE (Cel 5 a)

- I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85 z dnia 12 marca 1985 r. (Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2176/90 (Dz.U. nr L 198 z 28.07.1990, str. 6),

Dodaje się art. 32b w brzmieniu:

„Artykuł 32b

1. W odniesieniu do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej stosuje się następujące przepisy specjalne:

- a) Ustalenia przewidziane w tytułach 01 i 02 stosuje się począwszy od roku obrotowego 1990/91.
- b) Grunty obsadzone ziemniakami mogą być uprawnione do pomocy z tytułu odłogowania bez względu na przepisy art. 1a ust. 2.
- c) W przypadku gdy powierzchnia gruntów ornych gospodarstwa, w tym powierzchnia obsadzona ziemniakami, zgodnie z art. 1a ust. 2, przekracza 750 hektarów, warunek ustanowiony w art. 1a ust. 3, zgodnie z którym z uprawy wyłącza się nie mniej niż 20% powierzchni gruntów, zastępuje się warunkiem, że z uprawy wyłącza się nie mniej niż 150 hektarów.
- d) W przypadku zakładania gospodarstw rodzinnych:
 - warunek z art. 2 ust. 2 tiret pierwsze nie ma zastosowania,
 - Republika Federalna Niemiec może przyznawać pomoc określoną w art. 7 i 7a rolnikom, którzy nie przekroczyli 55 roku życia. Jednakże rolnicy, którzy ukończyli 40 lat nie kwalifikują się do pomocy przyznawanej w ramach Funduszu.
- e) Warunki art. 3 ust. 3 akapit drugi i art. 6 ust. 4 tiret pierwsze nie mają zastosowania w zakresie pomocy przyznanej w kontekście tworzenia nowych gospodarstw rodzinnych lub restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych, jeśli liczba krów mlecznych we wszystkich nowych lub zrestrukturyzowanych gospodarstwach nie przekracza liczby krów mlecznych uprzednio utrzymywanych w starych gospodarstwach.

Jeżeli Rada do dnia 31 grudnia 1990 r. nie przyjmie uzgodnień dotyczących wniosków o pomoc inwestycyjną w sektorze hodowli trzody chlewnej, złożonych począwszy od dnia 1 stycznia 1991 r., warunki ustanowione w art. 3 ust. 4 oraz w art. 6 ust. 4 akapit drugi tiret drugie, odnoszące się do liczby chlewni, nie mają zastosowania do pomocy przyznanej w kontekście tworzenia nowych gospodarstw rodzinnych lub restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych, jeśli liczba chlewni we wszystkich nowych lub zrestrukturyzowanych gospodarstwach

nie przekracza liczby chlewni uprzednio prowadzonych w starych gospodarstwach.

- f) Wartość inwestycji, określonych w art. 4 ust. 2 akapit pierwszy wynosi 140 000 ECU na jednostkę pracy i 280 000 ECU na gospodarstwo.
- g) W kontekście restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych, art. 6 ust. 5 stosuje się do organizacji, które nie przyjmują formy prawnej spółdzielni.
- h) Specjalny system pomocy dla gospodarstw położonych w obszarach o mniej korzystnych warunkach gospodarowania, określonych zgodnie z kryteriami ustanowionymi przez Republikę Federalną Niemiec, może być stosowany w roku 1991. W tym okresie, tytuł III nie ma zastosowania do terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Wydatki w ramach tego specjalnego systemu nie kwalifikują się do finansowania w ramach Funduszu.

- 2. Przepisy ust. 1 lit. b)-g) stosuje się do dnia 31 grudnia 1993 r.

Przed końcem 1992 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z realizacji i usprawniania działań strukturalnych i stosowania środków. Biorąc pod uwagę osiągnięte rezultaty oraz rozwój sytuacji Komisja może, w razie konieczności, przedstawić wnioski dotyczące zwiększenia skuteczności tych środków.”

- II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 866/90 z dnia 29 marca 1990 r. (Dz.U. nr L 91 z 6.04.1990, str. 1)

Dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Okres przejściowy dla terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej

Do dnia 31 grudnia 1991 r., Komisja może podjąć decyzję o przyznaniu pomocy na programy operacyjne przewidujące inwestycje na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej zgodnie z kryteriami selekcji, określonymi w art. 8, bez konieczności uprzedniego ustanawiania dla tego terytorium planów sektorowych i wspólnotowych ram wsparcia, określonych w art. 2-7.”

ZAŁĄCZNIK XVI

SIEĆ DANYCH RACHUNKOWOŚCI GOSPODARSTW ROLNYCH

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65 z dnia 15 czerwca 1965 r. (Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 (Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8)

W wykazie zawartym w Załączniku dodaje się następujące pozycje w sekcji „Niemcy”:

- „11 Berlin
- 12 Brandenburg
- 13 Mecklenburg - Vorpommern
- 14 Sachsen
- 15 Sachsen - Anhalt
- 16 Thüringen.”

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3124/92

z dnia 26 października 1992 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1696/71 w sprawie wspólnej organizacji rynku
chmielu**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 1 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71³ określa produkty, które podlegają organizacji rynku; art. 2 tego rozporządzenia wymienia okoliczności, w których chmiel i produkty chmielowe mogą podlegać certyfikacji;

od czasu ustanowienia wspólnej organizacji rynku chmielu, handel produktami chmielowymi staje się coraz ważniejszy; konieczne wydaje się bardziej szczegółowe określenie terminów „proszek chmielowy o podwyższonej zawartości lupuliny” i „ekstrakt z chmielu” a także właściwości produktów chmielowych, które mogą zostać włączone do swobodnego obrotu;

art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1696/71 ustanawia warunki, jakie muszą spełniać producenci chmielu w celu możliwości zostania producentami uznanymi; stało się oczywiste, że pewna liczba zarejestrowanych we Wspólnocie grup producentów napotkała poważne trudności w prowadzeniu wspólnej sprzedaży plonów swych członków;

należy przewidzieć środek zachęcający grupy producentów do wspólnej sprzedaży plonów ich członków w celu zapewnienia plantatorom chmielu lepszej pozycji rynkowej; w tym celu, wielkość pomocy powinna zostać zmniejszona dla tych grup producentów, które nie prowadzą wspólnej polityki rynkowej w zakresie sprzedaży wszystkich plonów ich członków,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1696/71 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 ust. 3, lit. c) otrzymuje brzmienie:

¹ Dz.U. nr C 204 z 3.08.1991, str. 4.

² Dz.U. nr C 67 z 16.03.1992, str. 234.

³ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1. Ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90 (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23).

- „c) „proszek chmielowy z podwyższoną zawartością lupuliny” oznacza produkt otrzymany w wyniku mielenia chmielu, mechanicznego usuwania części liści, łodyg, osadek i listków okrywowych;”;
2. w art. 1 ust. 3, lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) „ekstrakt chmielu” oznacza koncentrat produktu otrzymany w wyniku działania substancji ekstrahującej na chmiel lub na proszek chmielowy;”;
3. w art. 2 ust. 2 dodaje się zdanie w brzmieniu:
- „W przypadku produktów określonych w art. 1 ust. 3 lit. b)-e) świadectwo można wydać jedynie wówczas, gdy zawartość kwasu alfa w tych produktach nie jest niższa niż zawartość tego kwasu w chmielu, z którego te produkty powstały.”;
4. w art. 7 ust. 3 lit. b) akapit ostatni otrzymuje brzmienie:
- „W okresie do dnia 31 grudnia 1996 r. włącznie członkowie uznanej grupy mogą, jeśli zostaną upoważnieni przez swoją grupę, sprzedawać część lub wszystkie plony zgodnie z zasadami ustanowionymi przez tę grupę i pod jej nadzorem. Jednakże, te grupy producentów działają w taki sposób, aby do dnia 1 stycznia 1997 r. sprzedać wszystkie plony swoich członków”;
5. w art. 12 ust. 5 po lit. b) dodaje się literę w brzmieniu:
- „c) W przypadku przyznania pomocy uznanej grupie producentów zgodnie z ust. 3 i w sytuacji, gdy organizacja ta nie sprzedaje wszystkich plonów swych członków, wówczas kwota pomocy zostaje pomniejszona o 4% za zbiory z 1992 r., o 8% za zbiory z 1993 r., o 12% za zbiory z 1994 r., o 15% za zbiory z 1995 r. i o 15% za zbiory z 1996 r. Co najmniej 15% pomocy przyznanej takiej grupie za rok 1991 i za lata następne zostaje wykorzystane przez tę grupę na środki przewidziane w art. 1 ust. 1 lit. b) i (cc) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1351/72 z dnia 28 czerwca 1972 r. w sprawie uznawania grup producentów chmielu*.

Jeżeli jednak grupa producentów sprzedaje co najmniej połowę plonów swych członków z danego zbioru, to wszelkie plony sprzedane do dnia 1 listopada 1992 r. włącznie nie zostają uwzględnione przy określaniu, czy grupa ta sprzedawała wszystkie plony swych członków.

Komisja monitoruje działalność tych grup i składa Radzie sprawozdanie z postępów w całkowitej sprzedaży w swoim sprawozdaniu za okres zbiorów w 1994 r.

* Dz.U. nr L 148 z 30.06.1972, str. 13. Ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3858/87 (Dz.U. nr L 363 z 23.12.1987, str. 27).”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 października 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3290/94

z dnia 22 grudnia 1994 r.

w sprawie dostosowań i przejściowych uzgodnień wymaganych w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła szereg zasad regulujących wspólną politykę rolną;

w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej Wspólnota wynegocjowała różnorodne porozumienia handlowe (zwane dalej „porozumieniami GATT”); kilka z nich dotyczy rolnictwa, w szczególności Porozumienie w sprawie rolnictwa (zwane dalej „Porozumieniem”); uzgodnienia dotyczące wspierania wewnętrznego można wykonywać poprzez ustalanie cen i pomocy na odpowiednim poziomie i nie ma potrzeby ustanawiania przepisów szczególnych w tych sprawach; porozumienie ustanawia okres sześciu lat na rozszerzenie, z jednej strony, zakresu dostępu do rynku Wspólnoty dla artykułów rolnych z państw trzecich oraz, z drugiej strony, stopniowe zmniejszanie wsparcia, jakiego Wspólnota udziela na wywóz produktów rolnych; należy w związku z tym odpowiednio dostosować ustawodawstwo rolne w sprawie handlu z państwami trzecimi;

wobec zastąpienia wszystkich środków ograniczających przywóz opłatami celnymi (taryfikacja) oraz zakazu stosowania takich środków w przyszłości, porozumienie wymaga zniesienia zmiennych opłat przywozowych i innych środków oraz opłat przywozowych, przewidzianych obecnie w ramach organizacji rynków; stawki celne stosowane wobec produktów rolnych mają zgodnie z Porozumieniem zostać określone we Wspólnej Taryfie Celnej; jednakże w stosunku do niektórych grup produktów, takich jak zboża, ryż, wino oraz owoce i warzywa, wprowadzenie uzupełniających lub innych mechanizmów handlowych, które nie przewidują pobierania stałych opłat celnych, wymaga dostosowania w przepisach podstawowych zasad dotyczących odstępstw; w dodatku środki ochrony rynku wspólnotowego przed przywozem suszonych winogron i przetworzonych wiśni mogą, w ramach Porozumienia o środkach ochronnych, być utrzymywane przez okres pięciu lat; ponadto, w celu uchronienia wspólnotowego rynku przed problemami zaopatrzeniowymi,

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).

² Opinia wydana dnia 14 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

należy zezwolić na zawieszanie stawek celnych na niektóre produkty cukrownicze;

w celu utrzymania minimalnego poziomu bezpieczeństwa przed niekorzystnymi skutkami oddziaływania taryfikacji na rynek, porozumienie zezwala na stosowanie dodatkowych opłat celnych pod ściśle określonymi warunkami, lecz tylko na produkty podlegające taryfikacji; odpowiednie przepisy powinny zostać dodane do danych rozporządzeń podstawowych;

Porozumienie przewiduje wprowadzenie serii kontyngentów taryfowych w ramach uzgodnień dotyczących aktualnego i minimalnego dostępu; warunki odnoszące się do tych kontyngentów zostały szczegółowo zapisane w porozumieniach; z uwagi na wielką liczbę kontyngentów oraz w celu zapewnienia, by były one jak najskuteczniej realizowane, należy obciążyć Komisję obowiązkiem ich uruchamiania oraz zarządzania nimi przy wykorzystaniu procedury działania komitetu zarządzającego;

zmiany przepisów wynikające z umowy ramowej w sprawie bananów zawartej z niektórymi państwami Ameryki Południowej w ramach Rundy Urugwajskiej powinny zostać włączone do rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów³;

Porozumienie o środkach bezpieczeństwa określa wyraźnie zasady stosowania klauzul ochronnych jako klauzul włączonych do systemu organizacji rynków, klauzule takie powinny zostać uzupełnione przez odniesienie do obowiązków wynikających z umów międzynarodowych;

w swoich stosunkach handlowych z państwami trzecimi niepodlegających porozumieniom GATT, Wspólnota nie jest związana wynikającymi z nich ograniczeniami dotyczącymi dostępu do wspólnotowego rynku; w celu zapewnienia, tam gdzie jest to stosowne, możliwości przyjmowania wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do produktów z tych państw, Komisji należy przyznać wszelkie odpowiednie uprawnienia, które byłyby realizowane poprzez procedury komitetu zarządzającego;

na mocy Porozumienia, przyznawanie subsydiów wywozowych jest od tej chwili ograniczone do niektórych, określonych w porozumieniu grup produktów rolnych; dodatkowo podlega ono ograniczeniom pod względem ilości i wartości;

przestrzeganie limitów wartościowych można zapewnić podczas ustalania refundacji i poprzez monitorowanie płatności pod kątem zgodności z zasadami dotyczącymi EFOGR; monitorowanie można usprawnić poprzez obowiązkowe wcześniejsze ustalanie refundacji, przy dopuszczeniu możliwości, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmiany wskazanego miejsca przeznaczenia; w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia stosowana byłaby refundacja mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy pułapie na poziomie kwoty mającej zastosowanie dla wcześniej ustalonego miejsca przeznaczenia;

monitorowanie przestrzegania ograniczeń w ujęciu ilościowym wymaga wprowadzenia niezawodnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu, przyznawanie refundacji wywozowych należy uzależnić od posiadania pozwolenia na wywóz; refundacje należy przyznawać aż do wyczerpania dostępnych limitów w zależności od indywidualnej sytuacji każdego określonego produktu; odstępstwa od tej zasady można dopuszczać tylko w

³ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15).

przypadku produktów przetworzonych, niewymienionych w załączniku II do Traktatu, których nie dotyczą ograniczenia wartościowe, oraz w przypadku operacji pomocy żywnościowej, które są wyłączone z wszelkich ograniczeń; należy opracować przepisy dotyczące odstępstw od ścisłego przestrzegania zasad zarządzania tam gdzie nie przewiduje się, że wywóz korzystający z refundacji przekroczy ustalone ograniczenia ilościowe; monitorowanie wywożonych ilości, które otrzymały refundacje w latach gospodarczych, które wymienia się w porozumieniu, może mieć miejsce w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane w ciągu każdego roku gospodarczego;

w większości systemów wspólnej organizacji rynku wyłączenie z możliwości korzystania z rozwiązań dotyczących uszlachetniania czynnego w państwie poddano wyłącznej kompetencji Rady; w warunkach gospodarczych ukształtowanych Porozumieniem może okazać się konieczne szybkie reagowanie na problemy rynkowe wynikające ze stosowania wspomnianych rozwiązań; w tym zakresie powinny zostać przyznane Komisji kompetencje odnośnie podejmowania pilnych środków działania, które są ograniczone w czasie, podejmowanie tych środków powinno być uwarunkowane stosowaniem procedury określonej w art. 3 decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 r.⁴;

należy także zapewnić zgodność z Porozumieniem o handlowych aspektach praw własności intelektualnej; w tym celu należy zamieścić wymagane przepisy w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁵;

w świetle zmian do ustawodawstwa w sprawie rolnictwa, dokonanych niniejszym rozporządzeniem, wiele z rozporządzeń Rady wynikających z rozporządzeń podstawowych przestaje spełniać swoje zadania; do celów przejrzystości prawnej należy je uchylić; należy również uchylić niektóre przepisy, które utraciły aktualność, pomimo że nie są bezpośrednio związane z porozumieniami GATT; to samo dotyczy niektórych rozporządzeń Komisji, określanych jako akty „drugiej generacji”, które w większości można włączyć do wspomnianych rozporządzeń podstawowych;

jednakże nie jest możliwe zintegrowanie istniejących zasad ogólnych Rady dotyczących stosowania klauzuli ochronnej w rozporządzeniach podstawowych; z uwagi na znaczenie zmian, których wprowadzenie stało się niezbędne w tej dziedzinie po zawarciu Porozumień GATT, odnośnych przepisów nie można nadal utrzymywać w mocy; w związku z tym powinny one zostać uchylone, przy jednoczesnym dostarczeniu podstaw prawnych umożliwiających ich zastąpienie;

stosowanie Porozumienia w sprawie rolnictwa może być zagrożone, jeżeli wewnętrzne procedury, które mają być stosowane, będą się znacznie różnić między różnymi sektorami; dlatego też pożądanym jest ujednoczenie tych procedur;

przyjęcie przez Radę ogólnych przepisów wykonawczych umożliwiło w przeszłości stworzenie odpowiednich ram dla bardziej szczegółowych zasad niezbędnych do zarządzania rynkami; realizacja wspomnianego Porozumienia w sprawie rolnictwa nie powinna spowodować zakwestionowania mechanizmów i procedur zarządzania wspólną polityką rolną;

⁴ Dz.U. nr L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁵ Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1981/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42).

użyteczne będzie dokonanie na późniejszym etapie analizy zarówno funkcjonowania rozwiązań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, jak i doświadczeń zdobytych w zakresie środków podejmowanych przez państwa trzecie w odniesieniu do wprowadzenia w życie porozumień GATT; w tym celu po upływie pierwszych dwóch lat stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić odpowiedni raport Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu;

przejście z rozwiązań dotychczasowych na rozwiązania wynikające z Porozumień GATT może stworzyć powody do powstania trudności dostosowawczych, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia; w celu poradzenia sobie z taką ewentualnością, należy zamieścić normę ogólną w celu umożliwienia Komisji przyjmowanie środków przejściowych, niezbędnych w niektórych okresach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa środki dostosowawcze oraz przejściowe wymagane w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych podczas wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Artykuł 2

Środki dostosowawcze określone w art. 1 są wymienione w załącznikach do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy środki przejściowe są niezbędne w ramach wspólnej polityki rolnej w celu ułatwienia przestawienia się z rozwiązań istniejących na rozwiązania wynikające z warunków porozumień wymienionych w art. 1, środki takie są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 38 rozporządzenia (EWG) nr 136/66⁶, lub, tam gdzie jest to właściwe, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub w rozporządzeniu (EWG) nr 3448/93⁷.

Przyjmując takie środki należy uwzględniać specyficzne cechy poszczególnych sektorów rolnych zwracając stosowną uwagę na zobowiązania wynikające z porozumień określonych w art. 1.

2. Środki określone w ust. 1 mogą być przyjmowane w terminie do 30 czerwca 1996 r. i nie mają zastosowania po tym terminie. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wydłużyć ten termin.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy z uwagi na szczególne okoliczności wywierające wpływ na produkt rolny można zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi wspierania wywozu w ramach porozumień określonych w art. 1 przy pomocy środków o mniejszych skutkach niż te, które

⁶ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁷ Dz.U. nr L 318 z 20.12.1993, str. 18.

przewidziano w stosownych przepisach, Komisja może zwolnić dany produkt ze stosowania przepisów o refundacjach wywozowych objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja może przyjmować wszelkie środki niezbędne do ochrony wspólnotowego rynku przed przywozem produktów rolnych z państw trzecich, wobec których Wspólnota nie ma żadnych zobowiązań z tytułu porozumień określonych w art. 1.

3. Środki przewidziane w ust. 1 i 2 są podejmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 3 ust. 1.

Artykuł 5

Komisja przedkłada Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu przed 30 czerwca 1997 r. sprawozdanie na temat funkcjonowania rozwiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz doświadczeń nabytych w wyniku działań podejmowanych przez państwa trzecie w celu realizacji porozumień zawartych w trakcie wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmie decyzję co do zmian wynikających z dokonań i wniosków przedstawionych w sprawozdaniu.

Artykuł 6

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 1995 r.

Jednakże:

a) art. 3 oraz art. 4 ust. 2 stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

b) przepisy ustanowione w załącznikach, w sprawie należności celnych przywozowych i dodatkowych należności przywozowych mających zastosowanie do produktów wymienionych w załącznikach XII oraz XVI, w stosunku do których ma zastosowanie cena importowa, są stosowane w roku 1995 przez okres od dnia rozpoczęcia roku gospodarczego na dane produkty w roku 1995;

c) przepisy w sprawie refundacji wywozowych stosuje się:

~ od 1 września 1995 r. w odniesieniu do załączników II oraz XVI,

~ od 1 października 1995 r. w odniesieniu do załącznika IV,

~ od 1 listopada 1995 r. w odniesieniu do załącznika V;

d) przepisy ustanowione w załączniku XV stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;

e) przepisy ustanowione w załączniku XVI pkt I.2. stosuje się od 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

Załącznik I	ZBOŻA
Załącznik II	RYŻ
Załącznik III	SUSZ PASZOWY
Załącznik IV	CUKIER
Załącznik V	OLEJE I TŁUSZCZE
Załącznik VI	LEN I KONOPIE
Załącznik VII	PRZETWORY MLECZNE
Załącznik VIII	WOŁOWINA I CIELEĆCINA
Załącznik IX	MIĘSO BARANIE I KOZIE
Załącznik X	WIEPRZOWINA
Załącznik XI	MIĘSO DROBIOWE
Załącznik XII	JAJA, OWOALBUMINA I LAKTALBUMINA
Załącznik XIII	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XIV	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XV	BANANY
Załącznik XVI	WINO
Załącznik XVII	TYTOŃ
Załącznik XVIII	CHMIEL
Załącznik XIX	ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE
Załącznik XX	NASIONA
Załącznik XXI	PRZEPISY RÓŻNE
Załącznik XXII	REGIONY PERYFERYJNE

ZAŁĄCZNIK I
ZBOŻA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 181 z 1.7.1992, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 1).*

1. Skreśla się art. 3 ust. 2.

2. W art. 3 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Cena interwencyjna kukurydzy i ziarna sorgo ważna w maju pozostaje ważna w lipcu, sierpniu i wrześniu następnego roku gospodarczego.”

3. W art. 3 ust. 4 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Cena interwencyjna podlega comiesięcznym podwyżkom w odniesieniu do całego lub części roku gospodarczego.”

4. W art. 5 skreśla się tiret pierwsze i ostatnie.

5. Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest dokonywany, lub jest dokonywany jedynie częściowo.

2. Termin ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, należność celna przywózowa na produkty objęte kodami CN ex 1001, inne niż meslin, 1002, 1003, ex 1005, inne niż mieszańcowy materiał siewny oraz ex 1007, inne niż mieszańcowy materiał siewny, jest równa cenie interwencyjnej ważnej w odniesieniu do takich produktów w chwili przywozu i podniesionej o 55%, minus cif, cena importowa mająca zastosowanie do przedmiotowej dostawy. Opłata ta jednak nie może przekroczyć stawki celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej.

3. Do celów obliczania opłaty przywózowej, określonej w ust. 2:

a) dla produktów wymienionych w ust. 2 wyrażonych w jednej jakości standardowej, lub, gdzie sytuacja tego wymaga, w podziale na kilka klas (pszenica zwykła: klasy wysokiej, średniej, niskiej, pszenica durum; kukurydza; inne ziarna paszowe) ceny importowe cif rejestruje się na podstawie cen płaconych za te ilości na rynku światowym.

Reprezentatywna cena importowa cif ustalana jest regularnie;

b) każda przesyłka przy przywozie jest klasyfikowana zgodnie z jakością najbliższą spośród jakości standardowych, określonych w lit. a).

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Zasady szczegółowe określają:

- normy jakościowe, jakie należy stosować,
- notowania cenowe, jakie należy brać pod uwagę,
- sposób obliczania opłaty przywózowej dla każdej przesyłki sklasyfikowanej zgodnie z normami jakościowymi, określonymi w ust. 3 lit a),
- możliwość, gdzie sytuacja tego wymaga, w szczególnych przypadkach zapoznania się przez podmioty gospodarcze z wysokością stosowanych opłat przed nadejściem przedmiotowej dostawy.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło, są

cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują negatywne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z reprezentatywnymi cenami produktu na rynku światowym lub rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23.

2. Kontyngenty mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda przydzielania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosku (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (z zastosowaniem metody przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku,

dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 ustalają otwieranie rocznych kontyngentów, w razie konieczności odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają metodę administrowania nimi oraz tam gdzie stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków odnoszących się do wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

W przypadku kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, szczególne zasady obejmują również przepisy niezbędne do wykorzystania kontyngentów przywozowych i, gdy jest to właściwe, składowania przywożonych ilości w magazynach publicznych przez agencje interwencyjne zainteresowanych Państw Członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych Państw.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe do produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do takich produktów wywiezionych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda przyjęta dla dokonywania rozdziału ilości kwalifikujących się do przyznania refundacji wywozowej jest:

- a) najlepiej dostosowana do charakteru produktu i do sytuacji danego rynku, pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wspólnotowego wywozu, nie stwarzając jednak dyskryminacji między wielkimi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla

podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;

- c) taka, by zapobiegała dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą być one różne w zależności od kraju przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu,
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert dla produktów, w odniesieniu do których w przeszłości przewidziano stosowanie takiej procedury.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, gdzie sytuacja tego wymaga, zostać skorygowane przez Komisję w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie przekracza refundacji stosowanej wobec miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności niniejszego ustępu mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Ust. 4 i 5 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

7. Od stosowania przepisów ust. 4 i 5 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

8. Jeżeli nie postanowiono inaczej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 5 jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i, w miarę potrzeby, zmian tej ceny.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym, wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

W okresie pierwszych trzech miesięcy roku gospodarczego refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu słodu składowanego w końcu poprzedniego roku gospodarczego lub wytworzonego z jęczmienia składowanego w tym okresie jest równa tej, jaką zastosowano by w odniesieniu do przedmiotowych certyfikatów w okresie ostatniego miesiąca poprzedniego roku gospodarczego.

9. Na tyle, na ile konieczne jest uwzględnienie szczególnych cech procesu produkcji niektórych napojów alkoholowych otrzymywanych ze zbóż, kryteria przyznawania refundacji wywozowej określone w ust. 1 oraz procedura nadzoru mogą być dostosowywane do tej szczególnej sytuacji.

10. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nich okresy referencyjne i stosowanych do produktów, których to dotyczy. Z uwagi na zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, koniec okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownej dystrybucji ilości nierozdysponowanych i niewykorzystanych, w szczególności te dotyczące dostosowywania przewidzianego w ust. 9, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Załącznik B zostaje zmieniony zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 6 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i wywożonych w postaci towarów określonych w Załączniku, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art.

43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji, może zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i przeznaczonych do wyrobu towarów wymienionych w załączniku B.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na życzenie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o podjęciu niezbędnych środków; powiadamia o nich Radę i Państwa Członkowskie, utrzymują one ważność przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Jeżeli Rada nie odniesie się do odwołania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania stosuje się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Nomenklatury Scalonej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów uchwalonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy notowania lub ceny światowe dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 osiągną poziom cen Wspólnoty, oraz gdy prawdopodobne jest, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie

z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 17

1. Jeżeli, z powodu zwiększenia się przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia niezbędnych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, które stosowane są natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania tego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

6. W załączniku A dodaje się, co następuje:

Kod CN	Wyszczególnienie
2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
2306 90	- Pozostałe:
	- - Pozostałe:
2306 90 91	- - - z zarodków kukurydzy.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2729/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 18).*

Terminy „opłata wyrównawcza” i „opłaty wyrównawcze” zastępuje się odpowiednio terminami „cło” i „cła”.

III. *Rozporządzenie Rady (WE) nr 3670/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 35).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK II
RYŻ

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1869/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 7).*

1. W art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 określa się, co następuje:

- a) po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, centra skupu interwencyjnego określone w ust. 4;
- b) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż niełuskany i vice versa;
- c) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż całkowicie bielony i ryż półbielony, i vice versa; oraz
- d) koszty przetworzenia i wartość produktów ubocznych uwzględniane w celu zastosowania ust. 3.”

2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 10

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 14 i 15.

Pozwolenia na przywóz i wywóz obowiązują w całej Wspólnocie. Pozwolenia na przywóz i wywóz wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie nastąpił, lub nastąpił jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 11

1. Można ustalić dotację dla dostaw do francuskiego departamentu

zamorskiego Reunion, przeznaczonych w tym departamencie do konsumpcji produktów objętych kodem CN 1006 (z wyjątkiem kodu 1006 10 10), pochodzących z Państw Członkowskich i znajdujących się w jednej z sytuacji, określonej w art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dotacja ta jest ustalana z uwzględnieniem wymogów podaży rynku Reunion, na podstawie różnicy między notowaniami cenowymi lub cenami odpowiednich produktów na rynku światowym a notowaniami cenowymi lub cenami tych produktów na rynku Wspólnoty, i w razie konieczności, ceną tych produktów dostarczonych do Reunion.

Dotacja jest przyznawana na wniosek zainteresowanej strony. Dotacja może zostać ustalona, w razie potrzeby, w drodze procedury przetargowej. Procedura taka prowadzona jest w odniesieniu do określonej kwoty dotacji.

Dotacja jest ustalana okresowo, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Jednakże w razie potrzeby Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z własnej inicjatywy, może okresowo zmieniać wysokość dotacji.

2. Zasady dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do dotacji przewidzianej w ust. 1.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 12

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, cło przywozowe na:

a) ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20 jest równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do ryżu indica i japonica w dniu przywozu, powiększonej o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i

- 88% w przypadku ryżu japonica,

i pomniejszonej o cenę importową; oraz

b) ryż całkowicie bielony objęty kodem 1006 30, równowartość ceny interwencyjnej powiększonej o procent, który zostanie wyliczony później i pomniejszonej o cenę importową.

Jednakże cło to nie może przekraczać stawki celnej we Wspólnej Taryfie Celnej.

Procent określony w lit. b) jest obliczany przez dostosowanie odpowiedniego

procentu określonego w lit. a) przez odniesienie do kursu wymiany, kosztów przetwórstwa i wartości produktów ubocznych, a następnie przez dodanie kwoty przeznaczonej na ochronę przemysłu.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1:

- a) nie jest nakładane żadne cło na przywóz produktów objętych kodami CN 1006 10, 1006 20 lub 1006 40 00 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie;
- b) cło nakładane na przywóz produktów objętych kodem CN 1006 30 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie, jest mnożone przez współczynnik 0,30.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Te szczegółowe zasady ustanawiają w szczególności kryteria rozróżniania rodzajów przywożonego ryżu określonego w ust. 2, ustalają kwotę na cele ochrony branży i zawierają przepisy konieczne do ustalania i obliczania cen importowych oraz sprawdzania ich autentyczności.

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 12 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki te byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane szczególnie na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej przesyłki.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu tego produktu we Wspólnocie.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane dla takich produktów wywożonych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć dla podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, stwarzając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych zasobów, uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są jednakowe dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których przewidziano tę procedurę w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą być, o ile zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu dla produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane przynajmniej raz w miesiącu.

4. Podczas ustalania refundacji uwzględnia się następujące czynniki:
 - a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku Wspólnoty,
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku światowym;
 - b) cele wspólnej organizacji rynku ryżu, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku;
 - c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
 - d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
 - e) ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

Podczas wyznaczania kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty, jako towarów przetworzonych na wywóz do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych krajów dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

5. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane zgodnie z następującymi kryteriami szczegółowymi:
 - a) cenami, jakie te produkty uzyskują na różnych reprezentatywnych rynkach wywozowych Wspólnoty,
 - b) najbardziej korzystnymi notowaniami cenowymi na różnych rynkach importujących państw trzecich; i
 - c) kosztów sprzedaży i najbardziej korzystnych opłat transportowych z rynków Wspólnoty określonych w lit. a), do portów lub innych punktów dokonywania wywozu we Wspólnocie obsługujących te rynki, jak również koszty poniesione podczas wprowadzania towarów na rynek światowy.
6. Jeżeli refundacje są ustalane w drodze procedury przetargowej, taka procedura przetargu dotyczy kwoty refundacji.
7. Refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania udziela się jedynie na wniosek i po przedstawieniu

odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności przepisów zawartych w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. Ust. 7 i 8 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w formie towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Od stosowania ust. 7 i 8 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

11. Jeżeli nie postanowiono inaczej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 4, jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i w miarę potrzeby, zmian tej ceny, zależnie od stopnia przetworzenia i przy wykorzystaniu obowiązującego kursu wymiany.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

12. Refundacja może zostać podwyższona o kwotę wyrównawczą w odniesieniu do zapasów ryżu niełuskanego zebranego we Wspólnocie i do uzyskanego z niego ryżu łuskanego, pozostałego na koniec roku gospodarczego i stanowiącego część rocznego zbioru, które są wywożone bez dalszego przetwarzania w postaci ryżu całkowicie bielonego lub ryżu półbielonego między początkiem następnego roku gospodarczego i datą, która wciąż jeszcze pozostaje do ustalenia. Przed 1 lipca

każdego roku Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala, w razie konieczności, wykaz produktów, do których mają zastosowanie przepisy zawarte w poprzednim akapicie.

Kwota wyrównawcza jest:

- w przypadku ryżu łuskanego, równa różnicy między ceną docelową obowiązującą dla ostatniego miesiąca roku gospodarczego i tą, jaka obowiązywała dla pierwszego miesiąca nowego roku gospodarczego,
- w przypadku ryżu niełuskanego, równa tej różnicy dostosowanej przy zastosowaniu kursu wymiany.

Kwota ta jednak jest zmniejszana o kwotę wszelkich już przyznanych płatności prolongowanych, zgodnie z art. 8.

Kwota wyrównawcza przyznawana jest jedynie wówczas, gdy zapasy osiągają poziom minimalny.

13. Refundacja dla produktów określonych w art. 1 lit. a) i b) jest wypłacana po udowodnieniu, że:

- produkty, w przypadku ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego, pochodzą ze Wspólnoty, z wyłączeniem sytuacji, do których stosuje się ust. 14,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 8 lit. b. Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 mogą zostać wydane dodatkowe przepisy.

14. Nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego przywożonego z państw trzecich i powrotnie wywożonego do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu jest tym samym produktem, co produkt uprzednio przywieziony, i
- przy jego przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie w przypadku gdy są one niższe niż refundacja stosowana dla każdego produktu; jeżeli opłaty te są wyższe od stosowanej refundacji, stosuje się tę refundację.

15. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nich określone i stosowanych w odniesieniu do danych produktów. Zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

16. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownego przydzielania nierozdysponowanych ilości przewidzianych do wywozu i ilości niewykorzystanych, w szczególności w odniesieniu do dostosowania określonego w ust. 11, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zgodnie z tą samą procedurą załącznik B zmienia się. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 7 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i ich wywozu w postaci towarów określonych w Załączniku są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku ryżu, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli wyjątkowo nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostaje dotknięty lub zagrożony zakłóceniami przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmie powyższą decyzję w terminie tygodniowym od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od daty powiadomienia, odwołać się od decyzji Komisji do Rady. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może utrzymać, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmie działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia łącznie z definicjami wymienionymi w załączniku A, zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych w przywozie lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 17

1. W przypadku gdy notowania cen lub ceny na rynku światowym jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) osiągną poziom cen Wspólnoty, i gdy jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, zakłócając w ten sposób rynek Wspólnoty lub grożąc jego zakłóceniem, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Notowania cen lub ceny na rynku światowym uważa się za takie, które osiągnęły poziom cen Wspólnoty, jeżeli zbliżają się one do lub przekraczają cenę interwencyjną, powiększoną o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i
- 88% w przypadku ryżu japonskiego.

3. Sytuacja określona w ust. 1 uznawana jest za taką, która prawdopodobnie utrzyma się lub pogorszy, jeżeli zachodzi brak równowagi między podażą a popytem, i jeżeli w świetle możliwej do przewidzenia produkcji i tendencji cen rynkowych jest prawdopodobne, że ten brak równowagi będzie się utrzymywać.

4. Rynek Wspólnoty uznawany jest za dotknięty lub zagrożony zakłóceniami w wyniku sytuacji, o której mowa w poprzednim ustępie, jeżeli międzynarodowe ceny handlowe są tak wysokie, że utrudniają przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 lub wywołują ich wywóz ze Wspólnoty, zagrażając przez to stabilności rynku lub bezpieczeństwu dostaw.

5. Jeżeli spełnione zostają warunki określone w niniejszym artykule, mogą zostać wprowadzone następujące środki:

- zastosowanie opłaty wywozowej; oprócz tego w odniesieniu do ustalonej ilości może zostać ustalona w drodze procedury przetargowej specjalna opłata wywozowa,
- ustalenie ograniczeń czasowych dla wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe zawieszenie wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe odrzucenie nierozpatrzonych wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz.

Środki te są uchylane najpóźniej po stwierdzeniu, że przez okres trzech kolejnych

tygodni warunek określony w ust. 2 nie jest spełniany.

6. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności ryżu na rynku Wspólnoty;
 - cen i dostępności ryżu i produktów przetworzonych w sektorze ryżu na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku w sektorze ryżu, które mają zapewnić równowagę zarówno podaży jak i popytu;
- c) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- d) gospodarczy aspekt wywozu.

7. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) mają zastosowanie czynniki wymienione w ust. 6. Oprócz tego bierze się pod uwagę następujące czynniki szczególne:

- a) ceny uzyskiwane za ryż łamany na różnych rynkach Wspólnoty;
- b) ilość ryżu łamanego niezbędną do wytworzenia danych produktów i, gdy sytuacja tego wymaga, wartość produktów ubocznych;
- c) możliwości i warunki sprzedaży danych produktów na rynku światowym.

8. Jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym i szczególne potrzeby niektórych rynków, opłata wywozowa może zostać zróżnicowana.

9. Nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie stosowanej w dniu dokonywania wywozu. Jednakże jeżeli żąda tego wnioskodawca w chwili składania wniosku o wydanie pozwolenia, do wywozu dokonywanego w okresie ważności pozwolenia stosuje się opłatę obowiązującą w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz.

10. Żadna opłata nie może być stosowana przy wywozie prowadzonym w ramach działań związanych z pomocą żywnościową realizowanych na podstawie art. 25 ust. 10.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Zgodnie z tą samą procedurą i dla każdego z produktów:

- podejmowana jest decyzja o wprowadzeniu środków wymienionych w ust. 5 i o zakończeniu stosowania środków wymienionych w tiret drugim i

trzecim tego ustępu,

- opłata wywozowa ustalana jest okresowo.

Jeżeli jest to konieczne, Komisja może wprowadzić lub zmodyfikować opłatę wywozową.

12. W nagłych przypadkach Komisja może podejmować środki określone ust. 5 tiret trzecie i czwarte. Powiadamia o swojej decyzji Państwa Członkowskie i publikuje ją na tablicy ogłoszeń w swojej siedzibie głównej. Na mocy takiej decyzji środki są stosowane w odniesieniu do odpowiednich produktów od dnia określonego w tym celu, dzień ten przypada po dacie powiadomienia. Decyzja w sprawie środków określonych w ust. 5 tiret trzecie jest stosowana przez okres nieprzekraczający siedmiu dni.

Artykuł 18

1. Jeżeli we Wspólnocie na rynku jednego lub kilku produktów określonych w art. 1, w następstwie przywozu lub wywozu, wystąpią poważne zakłócenia mogące zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu, bądź zaistnieje ryzyko ich wystąpienia, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, aż do czasu ustąpienia zakłóceń lub ryzyka ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1423/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 20).*

Skreśla się art. 3.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1428/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 30).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 36).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1432/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1433/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 42).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1263/78 z dnia 12 czerwca 1978 r. (Dz.U. nr 156 z 14.6.1978, str. 14).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK III
SUSZ PASZOWY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78 z dnia 22 maja 1978 r. (Dz.U. nr L 142 z 30.5.1978, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3496/93 (Dz.U. nr L 319 z 21.12.1993, str. 17.)

1. W tytule II przed art. 7 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.”

2. W art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, lub też zgodnie z jego przepisami, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o oddziaływaniu równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnych skutkach.”

3. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Jeżeli, w wyniku wywozu lub przywozu, rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, jest dotknięty, lub jest w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które prawdopodobnie mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które mają zastosowanie natychmiastowe. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Środki, o których zadecydowała Komisja, każde z Państw Członkowskich może skierować do Rady w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, działając większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić dany środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK IV
CUKIER

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 133/94 (Dz.U. nr L 22 z 27.1.1994, str. 7).*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty oraz wywóz któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) podlegają obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu zastosowania przepisów art. 16 i 17.

Pozwolenia przywóz i na wywóz są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie został w tym okresie dokonywany, lub został dokonany jedynie częściowo.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 41:

- a) uregulowania przewidziane niniejszym artykułem mogą zostać rozszerzone tak, by obejmowały produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) okres ważności pozwoleń oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które w szczególności mogą ustanawiać termin wydawania pozwoleń zostaną przyjęte.

Artykuł 14

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, w celu zapewnienia, by rynek wspólnotowy był odpowiednio zaopatrywany w produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit a) (cukier surowy do rafinacji objęty kodami CN 1701 11 10 i 1701 12 10) oraz w art. 1 ust. 1 lit. c) (melasy) w drodze przywozu z państw trzecich, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, zawieszać w całości

lub w części stosowanie należności celnych przywózowych na te produkty i ustanawiać rozwiązania dotyczące realizacji każdej z takich decyzji o zawieszeniu.

Zawieszenie może być zastosowane na okres, gdy cena na światowym rynku plus cło przywózowe we Wspólnej Taryfie Celnej:

- w przypadku cukru surowego, przekracza cenę interwencyjną zastosowaną wobec tego produktu,
- w przypadku melas, przekracza poziom cenowy odpowiadający cenie melasy stosowanej jako podstawa w danym roku cukrowniczym, dla ustalania przychodów ze sprzedaży melasy, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2.

Artykuł 15

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku Wspólnoty, które mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostają spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa opłata celna, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w ciągu trzech lat poprzedzających rok, w którym występują, albo mogą mieć wystąpić skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, wobec których stosowane są dodatkowe należności przywózowe na warunkach określonych art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 15a

Dla melas:

- cena rynku światowego określona w art. 14 ust. 2, oraz
- cena reprezentatywna, określona w art. 15 ust. 3,

ma zastosowanie do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać określona zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowywania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy użyciu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, przy jednoczesnej możliwości sięgania do metod, które mogły być stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku, określają zalecaną metodę przydzielania kontyngentów oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do sprawdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I, na podstawie notowań cenowych lub cen na rynku światowym na produkty wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i c), oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa przyznawana dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznawanej dla cukru białego.

2. Można ustanawiać przepisy dotyczące refundacji wywozowych w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I.

Przy ustalaniu kwoty refundacji, w odniesieniu do każdego 100 kg suchej masy uwzględnia się w szczególności:

- a) refundacje mające zastosowanie do wywozu produktów objętych podpozycjami 1702 30 91 Nomenklatury Scalonej;
- b) refundacje stosowane do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d);
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

3. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I, nie mogą być wyższe niż te stosowane w odniesieniu do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów zarządzania;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

5. Refundacje są takie same na całym obszarze Wspólnoty. Mogą być różnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli zachodzi taka konieczność z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert w odniesieniu do produktów, dla których procedurę taką przewidziano w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane przez Komisję w okresie interwencyjnym, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie są brane pod uwagę w przypadku, gdy nie zostanie złożone zabezpieczenie. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, depozyt przepada w całości lub w części, jeżeli oferenci nie wypełniają, lub wypełniają tylko częściowo nałożone na nich zobowiązania.

Dodatkowo mają zastosowanie przepisy art. 17a-17c dotyczące produktów niedenaturowanych i wywożonych bez dalszego przetwarzania, wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d).

6. Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu, w charakterze towarów przetworzonych do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje dla produktów wymienionych w ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po okazaniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu:

- a) dla przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub

- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku przyznana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. W odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93 mogą mieć zastosowanie ust. 7 i 8.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

11. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to:

- że produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, i
- że w przypadku refundacji zróżnicowanej produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla ust. 6 lit. b). Jednakże od tej zasady można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

Warunki uzupełniające mogą być ustanawiane przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 41.

12. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 ust. 1 lit. a), o ile, w zależności od konkretnego przypadku, nie zostały one:

- a) uzyskane z buraków cukrowych lub z trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty
- b) przywiezione do Wspólnoty zgodnie z art. 33;
- c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na podstawie przepisu lit. b).

13. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 lit. c) i d), które nie pochodzą ze Wspólnoty, albo nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty zgodnie z przepisami ust. 12 lit. b) lub z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na przewidziane w nich okresy referencyjne i mające zastosowanie do

przedmiotowych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia rozdziału nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Jednakże szczegóły zasady stosowania ust. 6, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 17a

1. Niniejszy artykuł dotyczy ustalania refundacji dla produktów niedenaturowanych, wywożonych w stanie naturalnym, określonych w art. 1 ust. 1 lit. a).

2. W odniesieniu do okresowego ustalania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a):

a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Jednakże ustalenia tego można zaprzestać zgodnie z procedurą określoną w art. 41, jeżeli zostaje stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

b) przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące czynniki:

- cenę interwencyjną na cukier biały dla obszaru Wspólnoty posiadającego największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla obszaru Wspólnoty uważanego za reprezentatywny dla wywozu tego rodzaju cukru,
- koszty transportu cukru z obszarów określonych w tirecie pierwszym do portów lub innych punktów wywozu ze Wspólnoty,
- koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy sprzedaży cukru na rynku światowym,
- notowania lub ceny odnotowane dla cukru na rynku światowym, i
- ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

3. W przypadku gdy refundacja dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

a) celem przetargu jest określenie kwoty refundacji,

b) właściwe władze Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert w

oparciu o podstawy prawne obowiązujące we wszystkich Państwach Członkowskich. Stosowne przepisy ustanawiają warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie,

- c) zaproszenie do składania ofert zawiera ostateczny termin składania ofert. Maksymalna kwota refundacji dla danego przetargu jest ustalana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w terminie trzech dni roboczych następujących po wygaśnięciu terminu i z uwzględnieniem otrzymanych ofert przetargowych. Przy obliczaniu kwoty maksymalnej uwzględniana jest sytuacja w zakresie podaży i cen we Wspólnocie, ceny i potencjalne możliwości zbytu na rynku światowym oraz koszty poniesione przy wywozie cukru.

Zgodnie z tą samą procedurą można również ustalić maksymalną wielkość;

- d) w przypadku gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, oraz w przypadku gdy wywóz dotyczy konkretnego miejsca przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:

- możliwość składania ofert w każdym czasie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
- maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymogów odnoszących się do określonego wywozu;

- e) jeżeli kwota refundacji podana w ofercie:

- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
- nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji podanej w danej ofercie.

4. Refundacje dla cukru surowego:

- a) ustala się w odniesieniu do jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68;

- b) są ustalane okresowo zgodnie z ust. 2 lit. a):

- nie mogą przekraczać 92% refundacji dla cukru białego w tym samym okresie. Jednakże ograniczenie to nie ma zastosowania do refundacji ustalanych dla cukru krystalicznego,
- w odniesieniu do każdej przedmiotowej operacji wywozu są one przemnażane przez współczynnik przeliczeniowy, który otrzymuje się

przez podzielenie wydajności wywiezionego cukru surowego, obliczonej zgodnie z przepisami art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68, przez 92;

- c) maksymalna kwota, ustalona zgodnie z ust. 3 lit. c) w ramach procedury przetargowej, nie może przekraczać 92% maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego przy zastosowaniu przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 17b

1. Refundację dla produktów niedenaturowanych wywożonych w stanie naturalnym wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) ustala się co miesiąc, uwzględniając:

- a) cenę melas wykorzystywaną dla ustalenia przychodów ze sprzedaży melasy dla danego roku cukrowego na podstawie art. 4 ust. 2;
- b) ceny i potencjalne rynki zbytu melas we Wspólnocie;
- c) notowań cenowych lub cen odnotowanych dla melas na rynku światowym; oraz
- d) ekonomicznego aspektu proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać takiego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melas we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. W szczególnych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona poprzez przetarg na określone ilości i w odniesieniu do określonych obszarów Wspólnoty. Celem takiego przetargu jest ustalenie wysokości kwoty refundacji.

Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert na podstawie upoważnienia określającego warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu do przetargu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 17c

1. Podstawowa kwota refundacji ustalana jest w każdym miesiącu dla wywożonych w stanie naturalnym niedenaturowanych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Można jednak zaprzestać takiego okresowego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostaje zawieszono okresowe ustalanie refundacji dla cukru białego niepoddanego dalszemu przetwarzaniu. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. Podstawowa kwota refundacji dla produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:

- a) różnicy między ceną interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty o najwyższej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami na cukier biały zarejestrowanych na rynku światowym;
- b) konieczności ustanowienia równowagi między:
 - wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
 - wykorzystywaniem produktów z państw trzecich dopuszczonych na podstawie ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego.

3. W przypadku sorbozy kwota podstawowa refundacji jest równa kwocie podstawowej refundacji pomniejszonej o jedną setną refundacji produkcyjnej obowiązującej na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1010/86 dla produktów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia.

4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do określonych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym dla prawidłowego działania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, może zakazać całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja, o której mowa w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają zawiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od jego doręczenia.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodniowym od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do cel;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy cena cukru na światowym rynku przekracza cenę interwencyjną, mogą zostać wprowadzone przepisy o zastosowaniu opłaty wywozowej w odniesieniu do danego cukru. Opłata ta musi być zastosowana, jeżeli cena cif cukru białego lub cukru surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą sumie 10% ceny interwencyjnej i opłaty za składowanie stosowanej w danym roku gospodarczym.

Opłata wywozowa może być ustalona w drodze przetargu. Z wyjątkiem przypadków stosowania przetargu nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie obowiązującej w dniu dokonywania wywozu.

2. W przypadku gdy cena cif cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą 10% ceny interwencyjnej i opłatę za składowanie stosowaną w danym roku gospodarczym, Rada może podjąć decyzję, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydiów przywozowych dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że:

- a) dostawy do Wspólnoty; lub
- b) dostawy do jednego z głównych regionów konsumpcji we Wspólnocie;

nie mogą zostać zapewnione z zasobów wspólnotowych, Rada, działając na

wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmuje decyzję o przyznawaniu subsydiów przywozowych i określa warunki ich przyznawania. Warunki te dotyczą w szczególności ilości cukru białego objętych subsydiami, okresu stosowania subsydiów i, w przypadku gdy jest to właściwe, regionów dokonujących przywozu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 podejmowane są decyzje dotyczące:

- a) cen cif określonych w ust. 1 i 2,
- b) innych uzgodnień dotyczących stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b)-d) i f)-h), można przyjmować przepisy podobne do zamieszczonych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

4. Kwoty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ustalane przez Komisję. Jednakże opłaty wywozowe określone w drodze przetargu są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 21

1. Jeżeli, z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych następujących po dacie doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzje Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 26 otrzymuje brzmienie:

a) Ostatnie zdanie w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8, 9, 17 i 20 nie mają zastosowania do tego cukru, a art. 9, 17 i 20 do tej izoglukozy i do tego syropu inulinowego”.

b) W ust. 2 odniesienie do „art. 18” zastępuje się odniesieniem do „art. 20”.

3. W art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego nie stosuje się żadnego cła przywozowego.”

b) W ust. 2 wyrażenie „określone w art. 21 ust. 2” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 19 ust. 2”.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. (Dz.U. nr L 89 z 10.4.1968, str. 3).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 766/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 6), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1489/76 (Dz.U. nr L 167 z 26.6.1976, str. 13).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 770/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 16).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 226/72 z dnia 31 stycznia 1972 r. (Dz.U. nr L 28 z 1.2.1972, str. 3).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 608/72 z dnia 23 marca 1972 r. (Dz.U. nr L 75 z 28.3.1972, str. 5).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK V
OLEJE I TŁUSZCZE

I. *Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz.U nr 172 z 30.9.1966, str. 3025, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3179/93 (Dz.U. nr L 285 z 20.11.1993, str. 9).*

1. Tytuł I otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ I
Handel

Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lub produktów objętych kodami CN 0709 90 39, 0711 20 90, 230690 19, 1522 00 31, 1522 00 39, podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Wywóz ze Wspólnoty oliwy z oliwek odbywa się pod warunkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Wywóz ze Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może zostać objęty obowiązkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia wydaje Państwo Członkowskie każdemu wnioskodawcy bez względu na położenie jego siedziby we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w związku ze stosowaniem przepisów art. 3.

Pozwolenia na wywóz i na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie przepada w części lub całości, jeżeli w ciągu tego okresu wywóz lub przywóz nie mają miejsca lub mają miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 38.

Artykuł 2a

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 2b

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynków we Wspólnocie wynikających z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega obowiązkowi wniesienia dodatkowej należności przywozowej, jeśli

zostały spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, aby taki przywóz zakłócił rynek wspólnotowy, lub jeśli skutki tego byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa równe są cenom zgłoszonym przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, określa się w szczególności w oparciu o wspólnotowy przywóz w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe brane pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych opłat celnych są ustalane na podstawie cen importowych cif dla danej przesyłki.

Ceny importowe cif są w tym celu poddawane weryfikacji na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynkach światowych, lub na wspólnotowym rynku przywózowym danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Te szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które stosuje się dodatkowe należności przywózowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

Artykuł 3

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku pochodzących ze zbiorów we Wspólnocie na podstawie notowań lub cen tych produktów na rynku światowym, oraz w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Dla dokonywania rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowych, ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu oraz sytuacji na danym rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych środków z uwzględnieniem efektywności oraz struktury przywozu Wspólnoty, nie powodując jednakże dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;

- b) jest najmniej uciążliwa administracyjnie dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków. W przypadku oliwy z oliwek refundacje można ustalać także na różnych poziomach odpowiednio do ich jakości i sposobu przygotowania do sprzedaży, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Szczególnie dla oliwy z oliwek refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert jeśli jest to uzasadnione sytuacją rynkową. Dla oliwy z oliwek przetarg może ograniczać się do niektórych miejsc przeznaczenia, określonej ilości, jakości oraz sposobu przygotowania do sprzedaży.

Za wyjątkiem przypadków gdy kwota refundacji zostaje ustalona w ogłoszeniu o przetargu, kwota ta jest ustalana co najmniej raz w miesiącu. Jeżeli jest to konieczne, refundacje w okresie interwencyjnym mogą być dostosowywane przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla oliwy z oliwek ustala się przy uwzględnieniu:

- a) istniejącej sytuacji oraz prawdopodobnych trendów:
 - na rynku wspólnotowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek oraz jej dostaw;
 - na rynku światowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek;
- b) limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Jednakże w przypadku gdy sytuacja na rynku światowym nie pozwala na określenie najbardziej korzystnych cen oliwy z oliwek, można wziąć pod uwagę cenę na tym rynku głównych konkurujących z oliwą olejów roślinnych oraz odnotowaną różnicę między tą ceną a ceną oliwy z oliwek w reprezentatywnym okresie.

Kwota refundacji nie może przekraczać różnicy między ceną oliwy z oliwek we Wspólnocie oraz na rynku światowym dostosowanej, jeżeli jest to właściwe, tak by uwzględnić koszty wywozu produktu na tamten rynek.

5. Refundacje dla rzepiku i rzepaku ustala się w świetle:
 - a) uzyskiwanych cen we Wspólnocie na różnych rynkach reprezentatywnych dla przetwarzania i wywozu oraz poziomu cen rynkowych we Wspólnocie na materiał siewny rzepiku i rzepaku, jak również prawdopodobne kierunki zmian tych cen;
 - b) sytuacji we Wspólnocie w zakresie dostaw omawianych produktów w stosunku do popytu;
 - c) najbardziej korzystne kursy cenowe odnotowane na różnych rynkach państw trzecich przywozu;
 - d) koszty wysyłki na rynku światowym;
 - e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
 - f) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.
6. Refundację przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.
7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku jest refundacją mającą zastosowanie w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej jest to refundacja mająca zastosowanie w tym samym dniu:
 - a) w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, gdzie stosowne;
 - b) w odniesieniu do rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużywaniu elastyczności rozwiązań przewidzianych w niniejszym ustępie można przyjąć odpowiednie środki.

8. W przypadku oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku można odstąpić od przepisów ust. 6 i 7, o ile w odniesieniu do tych produktów refundacje wypłaca się w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.
9. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne przewidziane w powołanym artykule i mające zastosowanie w odniesieniu do danych produktów. Biorąc pod uwagę zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresów referencyjnych nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.

Artykuł 3a

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazane jest:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
- stosowanie jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub środka o skutku równoważnym..

Artykuł 3b

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów określonych w art. 1 rynek wspólnotowy zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o koniecznych środkach; po powiadomieniu Państwa Członkowskiego o przyjętych środkach są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych od jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Docelową cenę produkcyjną, cenę interwencyjną oraz reprezentatywną cenę

rynkową na oliwę z oliwek ustala się każdego roku dla Wspólnoty.

Jednakże w przypadku gdy w trakcie roku gospodarczego czynniki stanowiące podstawę określania reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek podlegają zmianom, które można uznać za istotne na podstawie kryteriów ustalonych w ramach procedury ustanowionej w art. 38, podejmuje się decyzję w ramach wymienionej procedury w celu dostosowania reprezentatywnej ceny rynkowej w czasie roku gospodarczego.

W takim przypadku poziom pomocy żywnościowej określonej w art. 11 ust. 5 i 6 można dostosować w ramach tej samej procedury.”

3. Art. 9, 14, 15, 16, 17, 18 i 19 skreśla się.
4. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. W przypadku wywozu oliwy z oliwek do państw trzecich oraz cen światowych wyższych niż cena wspólnotowa można zastosować opłatę wyrównawczą w celu pokrycia różnicy.

2. W przypadku oliwy z oliwek, która nie została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif za oliwę z oliwek pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową ustaloną stosownie do art. 4 i 6. Cenę cif wyznacza się na podstawie najkorzystniejszych warunków zakupu na rynku światowym, przy dostosowaniu cen w świetle wszelkich różnic związanych z nazewnictwem i jakością danych produktów.

W przypadku oliwy z oliwek, która została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif określonej w ust. 1 pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową, przy czym kwota różnicy jest ważona, gdzie stosownie, wagą 111 reprezentującą ilość oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia konieczną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z oliwek lub wagą 149 reprezentującą ilość surowej oliwy z wyłoków z oliwek niezbędną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z wyłoków oliwek.

3. Opłata wywozowa ustalana jest przez Komisję.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”
5. Art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20a

1. Oliwa z oliwek do wytwarzania konserwowanych ryb objętych kodem CN 1604, z wyjątkiem podpozycji 1604 30, konserwowanych skorupiaków i mięczaków objętych kodami CN 1605 oraz konserwowanych warzyw objętych kodami 2001, 2001, 2003, 2004 i 2005 korzysta z systemu refundacji

produkcyjnych.

2. Kwota refundacji ustalana jest na podstawie różnicy między cenami uzyskiwanymi na rynku światowym i na rynku wspólnotowym. W tym celu bierze się pod uwagę:

- opłaty przywozowe mające zastosowanie do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym;
- czynniki uwzględniane przy ustalaniu refundacji wywozowych obowiązujących w stosunku do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym.

Jednakże w przypadku gdy oliwa z oliwek stosowana do produkcji konserw została wyprodukowana we Wspólnocie, refundacja równa jest kwocie określonej w poprzednim ustępie, powiększonej o kwotę równą pomocy żywnościowej, obowiązującej w dniu zastosowania refundacji.

3. Refundacja uprzednio ustalona zostaje utrzymana w przypadku gdy różnica między refundacją wymienioną i nową refundacją nie przekracza kwoty, która zostanie ustalona.

4. W przypadku znaczącej zmiany wysokości reprezentatywnej ceny rynkowej na początku okresu ważności refundacji, w czasie ustalania refundacji można również wziąć pod uwagę różnicę między nową i dotychczasową reprezentatywną ceną rynkową.

5. Uprawnienie do refundacji uzyskuje się w momencie wykorzystania oliwy do wytwarzania konserw. Państwo Członkowskie zapewnia, przy pomocy uzgodnień w zakresie nadzoru, że refundacja przyznawana jest wyłącznie w odniesieniu do oliwy z oliwek wykorzystywanej do produkcji konserw określonych w ust. 1.

6. Refundacja produkcyjna ustalana jest przez Komisję co dwa miesiące.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące uzgodnień w zakresie nadzoru, określone w ust. 5, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

6. Art. 20b i 28 skreśla się.

II. *Rozporządzenie (EWG) nr 142/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str.2461), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)*

Rozporządzenie (EWG) nr 143/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str. 2463), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2077/71 (Dz.U. nr L 220 z 30.9.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 19/69 z dnia 20 grudnia 1968 r. (Dz.U. nr L 3 z 7.1.1969, str.

2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 2596/69 z dnia 18 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 324 z 27.12.1969, str.12)

Rozporządzenie (EWG) nr 1076/71 z dnia 25 maja 1971 r. (Dz.U. nr L 116 z 28.5.1971, str. 2)

Rozporządzenie (EWG) nr 443/72 z dnia 29 lutego 1972 r. (Dz.U. nr L 54 z 3.3.1972, str. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2560/77 (Dz.U. nr L 303 z 28.11.1977, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 1569 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 167 z 25.7.1972, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2206/90 (Dz.U. nr L 201 z 31.1.1990, str. 11)

Rozporządzenie (EWG) nr 2751/78 z dnia 23 listopada 1978 r. (Dz.U. nr L 331 z 28.11.1978, str. 5)

Rozporządzenie (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. (Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2903/89 (Dz.U. nr L 280 z 29.9.1989, str. 3)

Rozporządzenie (EWG) nr 1594/83 z dnia 14 czerwca 1983 r. (Dz.U. nr L 163 z 22.6.1983, str. 44), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) 1321/90 (Dz.U. nr 132 z 23.5.1990, str. 15)

Rozporządzenie (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. nr L 151 z 10.6.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1724/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 35),

Rozporządzenie (EWG) nr 2194/85 z dnia 25 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 204 z 2.8.1985, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1725/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 37),

Rozporządzenie (EWG) nr 1650/86 z dnia 26 maja 1986 r. (Dz.U. nr L 145 z 30.5.1986, str. 8)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VI
LEN I KONOPIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. (Dz.U. nr L 146 z 4.7.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1557/93 (Dz.U. nr L 154 z 25.6.1993, str. 26).*

Art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi jest zabronione:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 8

1. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla przepisów bardziej ograniczających przyjętych przez Państwa Członkowskie.

2. Surowe konopie prawdziwe objęte kodem CN 5302 10 00 i pochodzące z państw trzecich mogą stanowić przedmiot przywozu jedynie wówczas, gdy produkt spełnia warunki ustanowione w art. 4 ust. 1 i gdy przedstawiony zostaje dowód na to, że ich zawartość tetrahydrokanabinolu nie jest wyższa niż określona w art. 4 ust. 4

3. Przywożone mogą być tylko materiał siewny i odmiany konopi objęte kodem CN 1207 99 10 pochodzące z państw trzecich, które dają gwarancje przewidziane w art. 4 ust. 1, i które zostaną włączone do wykazu, jaki ma zostać sporządzony. Wykaz ten zostanie sporządzony zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 4. ust. 4.

4. Przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w ust. 2 i 3 podlega kontroli w celu ustalenia, czy spełnione zostały warunki niniejszego artykułu.

W przypadku gdy warunki te zostały spełnione, Państwo Członkowskie dokonujące przywozu wydaje świadectwo potwierdzające taką zgodność.

5. Do przywozu nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 uprawnione są wyłącznie następujące podmioty:

- organizacje i instytuty naukowe,
- osoby fizyczne lub prawne mogące udowodnić odpowiedni poziom swojej działalności w danym sektorze.

6. Wszelki przywóz, dokonywany przez osoby określone w ust. 5 tiret drugie, nasion

określonych w tym ustępie, podlega systemowi kontroli stosowanych do chwili wykorzystania nasion do celów innych niż siew.

7. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach przyjętych przez siebie dla zapewnienia kontroli przewidzianych w ust. 6 przed ich zastosowaniem. Jeżeli przepisy te nie umożliwiają skutecznego przeprowadzania takiej kontroli, decyzja co do zmian jakich powinno w nich dokonać zainteresowane Państwo Członkowskie, jest podejmowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 8a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z krajami można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady wykonywania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. nr L 162 z 12.6.1982, str. 27), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr L 2058/84 (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 5).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2059/84 z dnia 16 lipca 1984 r. (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 6)*

Skreśla się art. 2-4.

IV. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1054/72 z dnia 19 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 120 z 25.5.1972, str. 1)*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK VII
PRZETWORY MLECZNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 27.6.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2807/94 (Dz.U. nr L 298 z 19.11.1994, str. 1).*

1. Art. 4 skreśla się.
2. Tytuł III otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ III
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty jakiegokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Wywóz ze Wspólnoty tych produktów może mieć miejsce za okazaniem pozwolenia na wywóz.
2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 16 i 17.
3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, przyjmuje się:
 - a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na wywóz;
 - b) okres ważności pozwolenia; oraz
 - c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 powinien być uwarunkowany zapłaceniem dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe cła przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone dla nałożenia dodatkowego cła przywozowego są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi rynkowej, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują otwieranie rocznych kontyngentów, jeżeli jest to konieczne odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają administracyjne metody ich przyznawania oraz tam gdzie jest to stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu bez dalszego przetwarzania produktów wymienionych w art. 1 lub wywozu w postaci towarów wymienionych w Załączniku, jeśli są to produkty wymienione w art. 1 lit. a)-e) i g), na podstawie cen tych produktów na rynku światowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w Załączniku nie mogą być wyższe niż te, jakie stosuje się dla tych produktów wywożonych bez ich dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć do dokonywania rozdziału ilości, które mogą być wywiezione z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy wzięciu pod uwagę efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to niezbędne z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których ta procedura była ustalona w przeszłości.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na cztery tygodnie. Kwota refundacji może jednak pozostawać na tym samym poziomie przez więcej niż cztery tygodnie i może, jeżeli jest to konieczne, być przez Komisję dostosowywana w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy. Jednakże w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, refundacja może być ustalana według innego terminarza zgodnie z procedurą określona w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

4. Przy ustalaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez ich dalszego przetwarzania należy brać pod uwagę:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - ceny i podaży mleka i przetworów mlecznych na rynku Wspólnoty,
 - ceny mleka i przetworów mlecznych na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzania do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów Wspólnoty lub innych miejsc wywozu wraz z kosztami wysyłki do miejsc przeznaczenia; popyt istniejący na rynku Wspólnoty;
- c) cele wspólnej organizacji rynków mleka i przetworów mlecznych, którymi są zapewnienie zrównoważonej sytuacji oraz naturalne kształtowanie się cen i handlu na tych rynkach;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- e) istotne znaczenie unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

W szczególności należy brać pod uwagę potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolniczych do

wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

5. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych jako takie:

- a) ceny we Wspólnocie, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu aktualnie dominujących cen, które okazują się najkorzystniejsze w odniesieniu do wywozu;
- b) ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu w szczególności:
 - a) cen na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państw trzecich;
 - c) ceny producenta odnotowane w wywożących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa;
 - d) ceny ofertowe franco granica.

6. Refundacje są przyznawane dla produktów określonych w ust. 1, tylko na wniosek i za okazaniem odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych jako takie jest równa stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanych, stosowanej tego samego dnia dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub w przypadku gdy jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W przypadku takim stosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 11,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja jest równa wartości opłat pobranych przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od refundacji mającej zastosowanie; refundacja jest równa refundacji mającej zastosowanie, jeżeli opłaty pobrane przy przywozie są wyższe od tej refundacji.

12. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przepisy ust. 10 i 11 stosuje się tylko do towarów objętych następującymi kodami CN:

- 1806 90 60 do 1806 90 90 (niektóre produkty zawierające kakao),
- 1901 (niektóre mączne przetwory spożywcze itp.),
- 2106 90 99 (niektóre przetwory spożywcze gdzie indziej niewymienione),

o wysokiej zawartości przetworu mlecznego.

13. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie przewidzianych w nim świadectw wywozowych wystawianych na okresy referencyjne i mających zastosowanie do danych produktów. W odniesieniu do zobowiązań wynikających z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym rozwiązania dla redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów

przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach, na wniosek Komisji, zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule lub towarów wymienionych w Załączniku.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeśli sytuacja określona w ust. 1 powstaje w sposób wyjątkowo nagły i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub jest prawdopodobne, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; powiadamia ona o nich Radę i Państwa Członkowskie, a środki te, ważne nie dłużej niż sześć miesięcy, stosowane są niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie tygodnia od daty powiadomienia o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek. Jeżeli Rada nie podejmuje działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 cena franco granica wyraźnie przekracza poziom cen Wspólnoty, i jeżeli jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywała zakłócając lub zagrażając zakłóceniami na rynku Wspólnoty, mogą zostać przyjęte środki przewidziane w ust. 5.

2. W rozumieniu ust. 1 istotne przekroczenie ma miejsce wówczas, gdy cena franco granica jest wyższa od ceny interwencyjnej ustalonej dla przedmiotowych produktów, podwyższonej o 15%, lub w odniesieniu do produktów, dla których nie ma ceny interwencyjnej od ceny będącej pochodną ceny interwencyjnej, która jest ustalana zgodnie z procedurą określoną w art. 30, przy uwzględnieniu charakteru i składu przedmiotowego produktu.

3. Sytuacja, w której cena franco granica wyraźnie przewyższa poziom cen prawdopodobnie utrzyma się w przypadku braku równowagi między podażą i popytem i kiedy prawdopodobne jest utrzymywanie się tego braku równowagi w świetle trendów w produkcji oraz cen rynkowych.

4. Rynek Wspólnoty jest zakłócony lub zagrożony zakłóceniem w sytuacji, o której mowa w niniejszym artykule, jeżeli wysoki poziom cen w handlu międzynarodowym:

- utrudnia przywóz przetworów mlecznych do Wspólnoty, lub
- powoduje wywożenie przetworów mlecznych ze Wspólnoty,

tak że we Wspólnocie nie jest już zapewniona ochrona podaży lub istnieje zagrożenie, że nie będzie ona mogła być nadal zapewniana.

5. Jeżeli spełnione są warunki wymienione w ust. 1-4, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu opłat i/lub pobieraniu opłat wywozowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Komisja przyjmuje, zgodnie z tą samą procedurą, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 21

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa

Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o tych środkach, a środki są stosowane natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych następujących od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 876/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 155 z 3.7.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1344/86 (Dz.U. nr L 119 z 8.5.1986, str. 36).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2115/71 z dnia 28 września 1971 r. (Dz.U. nr L 222 z 2.10.1971, str. 5).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2180/71 z dnia 12 października 1971 r. (Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1603/74 z dnia 25 czerwca 1974 r. (Dz.U. nr L 172 z 27.6.1974, str. 9).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2915/79 z dnia 18 grudnia 1979 r. (Dz.U. nr L 329 z 24.12.1979, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3798/91 (Dz.U. nr L 357 z 28.12.1991, str. 3).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VIII
WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).*

1. Skreśla się art. 3.
2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i wywóz ze Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit a) i b) może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie ma miejsca lub ma miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega dodatkowemu cłu przywozowemu, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z

art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe cła przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa opłata przywozowa są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, ustala się na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczególnymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

W odniesieniu do kontyngentu przywozowego 50 000 ton mięsa mrożonego objętego kodami CN 0202 20 30, 0202 30 i 0206 29 91 i przeznaczonego do przetworzenia, Komisja przedkłada sprawozdanie w sprawie jego bilansu przed początkiem grudnia każdego roku. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji większością kwalifikowaną, może postanowić, że całość lub część kontyngentu pokrywa równoważne ilości mięsa jakościowego, stosując kurs wymiany w wysokości 4,375.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)

- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości określanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda uwzględniająca tradycyjny model wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania, gdzie sytuacja tego wymaga, kładzie odpowiedni nacisk na wymogi podaży wspólnotowego rynku Wspólnoty i potrzeby ochrony równowagi tego rynku, jednocześnie dając możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z zawartych umów, będących częścią negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, tam gdzie jest to właściwe, określają:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu i, tam gdzie jest to właściwe, sposoby utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznanie dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które można wywieźć z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracji;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub ze szczególnych wymagań niektórych rynków. Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Refundacje są ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) dodatkowo i w odniesieniu do ograniczonych ilości, w drodze zaproszenia do składania ofert, dla produktów, dla których wydaje się to właściwe.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznaje się refundacje wywozowe i kwoty tych refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Jednakże kwota refundacji może być, w miarę potrzeby, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku Wspólnoty;
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego kształtowania się cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

Pod uwagę bierze się również w szczególności potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolnych z przeznaczeniem do wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych w celu dokonania ich przetworzenia uszlachetniającego.

Dodatkowo przy obliczaniu kwoty refundacji dla produktów wymienionych w działach a), c) i d) Załącznika oraz w dziale b) w podpozycjach 0202 20 30, 0202

20 50, 0202 20 90, 0202 30 i 0206 29 91, uwzględnia się współczynniki stawek ryczałtowych dla każdego z produktów.

5. Podczas ustalania we Wspólnocie cen wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty,
- ceny dominujące w wywozie.

Podczas ustalania cen w handlu międzynarodowym wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na rynkach państw trzecich,
- najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- ceny producenta odnotowane w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to stosowne, dopłat przyznawanych przez te państwa,
- ceny ofertowe franco granice Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się wyłącznie na wniosek i po okazaniu właściwego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 63 i 47 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

9. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, dla których ma zastosowanie ust. 10,

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. W razie braku odstępstwa dopuszczonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, żadne refundacje wywozowe nie są przyznawane dla produktów przywożonych z państw trzecich i powtórnie wywożonych do państw trzecich.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zostaje zapewniona na podstawie pozwoleń na wywóz wydawanych na przewidziany w nich okres referencyjny dotyczący przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości dostępnych do wywozu, które nie zostały rozdzielone lub wykorzystane, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia, w którym nastąpiło powiadomienie, skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w okresie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 15

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest zawarta we Wspólnej Taryfie Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli, wskutek przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W razie zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państw Członkowskich lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków. Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

3. W art. 22a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, działając na wniosek, zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. (Dz.U. nr L 14 z 21.1.1969, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 429/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 18).*

Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Rozdysponowywanie produktów będących w posiadaniu agencji interwencyjnej może być podejmowane jedynie:

- a) w przypadku gdy produkty są przewidziane do określonego wykorzystania; lub
- b) w przypadku gdy produkty są przewidziane do wywozu; lub
- c) w przypadku rozdysponowania bez określonego miejsca przeznaczenia, jeżeli w jego wyniku nie powstaje żadne ryzyko zakłócenia rynku, w szczególności w odniesieniu do przeciętnego poziomu we Wspólnocie i w Państwach Członkowskich cen rynkowych za dorosłe sztuki bydła rejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1892/87; lub
- d) w przypadku gdy ich usunięcie ze składu jest konieczne za względów technicznych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. a) i b) mogą być ustanawiane specjalne warunki dla zapewnienia, by produkty nie były wykorzystywane do celów innych niż te, do których je przeznaczono i by uwzględnić szczególne wymagania takiej sprzedaży.

Dla zapewnienia wykonania podjętych zobowiązań warunki takie mogą obejmować złożenie zabezpieczenia, które ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli wspomniane zobowiązania nie są wykonywane, lub są wykonywane tylko częściowo.”

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 885/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 156 z 4.7.1968, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 427/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 16).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1157/92 z dnia 28 kwietnia 1992 r. (Dz.U. nr L 122 z 7.5.1992, str. 4).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK IX
MIEŚO BARANIE I KOZIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1886/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 30).*

Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty, lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie zostaje utracone całkowicie lub częściowo, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie jest realizowany lub jeśli jest realizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty wynikającym z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 jest przedmiotem dodatkowych należności przywozowych, jeśli zostają spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę administrowania oraz, gdzie sytuacja tego wymaga, uwzględniają:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu oraz, jeżeli jest to właściwe, utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznawania dokumentu wykorzystywanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie z powodu ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego lub biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie miesiąca od powiadomienia skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 14

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu wzrostu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większość kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2641/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18. 10.1980, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2642/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18.10.1980, str. 4), ostatnio zmienione y rozporządzeniem (EWG) nr 3939/87 (Dz.U. nr L 373 z 31. 12.1987, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3643/85 z dnia 19 grudnia 1985 r. (Dz.U. nr L 348 z 24.12.1985, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK X
WIEPRZOWINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89 (Dz.U. nr L 129 z 11.5.1989, str. 12).*

1. W art. 4 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Cenę podstawową ustala się uwzględniając w szczególności potrzebę ustalenia tej ceny na poziomie mającym wpływ na ustabilizowanie cen rynkowych, jednakże nieprowadzącym do powstawania we Wspólnocie nadwyżek strukturalnych.”

2. W art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Ceny skupu za produkty jakości standardowej, inne niż tusze wieprzowe, wyliczane są z cen skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku między wartością handlową tych produktów a wartością handlową tusz wieprzowych.”

3. W art. 5 ust. 4 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) ustalania współczynnika wyrażającego stosunek, określony w ust. 2.”

4. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 11 i 13.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie podlega całkowitej lub częściowej utracie, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub jeśli będzie zrealizowany tylko częściowo.

Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 9

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty, lub gdy skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym mają miejsce lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się na podstawie cen importowych cif dostawy towaru, którego to dotyczy.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe w ramach warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 11

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia w należyтым stopniu, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, sięgając jednocześnie do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz, tam gdzie jest to właściwe, regulują sprawy:

- a) gwarancji dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji, wskutek czego mają miejsce zakłócenia na tym rynku lub istnieje zagrożenie wystąpienia takich zakłóceń, mogą zostać podjęte środki przewidziane w ust. 4.

2. Znaczny wzrost cen w rozumieniu ust. 1 ma miejsce wówczas, gdy wskutek ogólnego wzrostu cen we wszystkich regionach Wspólnoty przeciętna cena tuzs wieprzowych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty wymienionych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2123/89 kształtuje się na poziomie wyższym niż średnia z tych cen ustalona w okresie poprzednich trzech lat, od 1 lipca do 30 czerwca, dostosowana w razie konieczności na podstawie cyklicznych trendów przedmiotowych cen, z dodaniem różnicy między tą średnią i średnią cen podstawowych obowiązujących w rozważanym okresie, przy uwzględnieniu

wszelkich zmian ceny podstawowej w drodze porównania z cenami wynikającymi ze średniej dla wymienionego okresu.

3. W rozumieniu ust. 1 znaczny wzrost cen może się utrzymywać, jeżeli nierównowaga między podażą i popytem na wieprzowinę może się nadal utrzymywać wobec:

- a) trendu cyklicznego w odniesieniu do liczby pokrytych macior i do cen za prosięta;
- b) wyników badań i szacunków przeprowadzonych stosownie do dyrektywy 93/23/EWG z dnia 1 czerwca 1993 r. w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących produkcji świń;
- c) przewidywalnych trendów cen rynkowych na tusze wieprzowe.

4. W przypadku gdy spełnione są warunki wymienione w ustępach poprzedzających, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu ceł przywozowych zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Jeżeli jest to konieczne, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdysponowania ilości, jakie mogą być wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej kłopotliwa pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Refundacje są

ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których są przyznawane refundacje wywozowe i kwota takiej refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednakże pozostawać na tym samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z wieprzowiny występujących na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z wieprzowiny na rynku światowym;
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu refundacji brana jest również pod uwagę potrzeba ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych do wytwarzania towarów przetworzonych do wywozu do państw trzecich i wykorzystywaniem produktów państw trzecich przywożonych w ramach ustaleń dotyczących przetwarzania.

Przy obliczaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 uwzględnia się różnice między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zbóż pastewnych potrzebnych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, jak również współczynników określonych w art. 5 ust. 2, w przypadku produktów innych niż tusze wieprzowe.

5. Ceny wspólnotowe określone w ust. 1 są ustalane na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na różnych stadiach obrotu rynkowego we Wspólnocie;
- b) cen uzyskiwanych w odniesieniu do wywozu.

Ceny rynku światowego określone w ust. 1 ustalane są na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;

c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawane przez te państwa;

d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej jest ona równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

a) państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;

b) rzeczywistego państwa przeznaczenia, jeżeli różni się ono od państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekroczyć refundacji stosowanej dla państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, poza sytuacjami, do których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, oraz

- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego z produktów jest równa opłatom celnym pobieranym przy przywozie, jeżeli opłaty te były równe lub niższe od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłaty celne pobrane przy przywozie były wyższe niż ta refundacja.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych dla przewidzianych w nim okresów referencyjnych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności z zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada może, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmie decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie odniosła się do odwołania w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków.; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2764/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4160/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 46).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2765/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2766/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 25), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3906/87 (Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2768/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282

z 1.11.1975, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2769/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 43).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XI
MIĘSO DROBIOWE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 52 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia te są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, które należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są określone na podstawie cen importowych przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe cła przywózowe na warunkach określonych w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów wymienionych w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 17.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych w chwili składania wniosku (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, umożliwiając jednocześnie stosowanie metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i terminu ich ważności.

Artykuł 7

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku wspólnotowym i jeżeli istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji i wskutek tego powstawania zakłóceń lub zagrożenia zakłóceniami na tym rynku mogą być przyjmowane właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen na produkty na rynku światowym w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, bez korzystania jednak z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa i kwotę refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Jednak kwota refundacji może pozostawać na takim samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące, a Komisja może ją dostosowywać w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z mięsa drobiowego dostępnych na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z mięsa drobiowego na rynku światowym;
- b) istotne znaczenie, jakie ma unikanie zakłóceń mogących spowodować przedłużającą się nierównowagę między popytem i podażą na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) limity wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty na wywóz do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Dodatkowo do celów obliczania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 uwzględnia się różnicę między cenami na rynkach wspólnotowym i światowym za ilość zbóż paszowych koniecznych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma drobiu bitygo, dopuszczając, w przypadku produktów innych niż drób bity, różnice w wadze różnych produktów i/lub ich przeciętnej wartości handlowej.

5. Cenę wspólnotową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych we Wspólnocie w różnych stadiach obrotu rynkowego;

b) cen uzyskiwanych przy wywozie.

Cenę światową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych w przywozie z państwa trzeciego;
- c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jednodniowych kurcząt, dla których pozwolenie może być wydawane po dokonaniu ich wywozu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota refundacji nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem sytuacji, w których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z

procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie pobranej przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od zastosowanej refundacji; refundacja jest równa zastosowanej refundacji, jeżeli opłata pobrana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

11. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniane na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym także rozwiązania dla redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja podejmuje, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia następującego po otrzymaniu wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia powiadomienia o nich, skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może

decyzję Komisji potwierdzić, zmienić albo uchylić. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenia lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2778/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282*

z 1.11.1975, str. 84), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1 11.1975, str. 90).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2780/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 94).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XII
JAJA, OWALBUMINA I LAKTALBUMINA

A. JAJA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 152 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie

Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 mogą podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty powstającym w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli są spełniane warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przedstawione przez Wspólnotę Światowej

Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1, lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria konieczne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”),

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość sięgania do metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności rozdzielone w ciągu roku, oraz, tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego dla potwierdzenia gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 7

Jeżeli następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i jeżeli sytuacja ta może się nadal utrzymywać powodując zakłócenia, lub zagrażając zakłóceniami na tym rynku, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen tych produktów na światowym rynku i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których mogą być przyznawane refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednak pozostawać taka sama przez więcej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i ilości dostępnych produktów sektora jaj na rynku wspólnotowym,
- cen produktów sektora jaj na rynku światowym,

b) potrzebę unikania zakłóceń mogących prowadzić do utrzymującej się nierównowagi popytu i podaży na rynku wspólnotowym,

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu,

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Ponadto przy obliczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 różnicę między cenami we Wspólnocie i na rynku światowym, ilość zbóż paszowych potrzebnych we Wspólnocie do wyprodukowania jednego kilograma jaj w skorupkach, a w przypadku produktów innych niż jaja w skorupkach, ilość jaj w skorupkach zużywaną do wytworzenia takich produktów, i/lub średni stosunek między wartością handlową składników jaj.

5. Przy ustalaniu cen we Wspólnocie, określonych w ust. 1, uwzględnia się:

a) ceny uzyskiwane na różnych stadiach obrotu we Wspólnocie,

b) ceny uzyskiwane w wywozie.

Ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustala się biorąc pod uwagę w szczególności:

- a) ceny uzyskiwane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z innych państw trzecich,
- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, z uwzględnieniem, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetworzenia są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jaj wylęgowych, dla których pozwolenie może zostać przyznane po ich wywiezieniu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się on od kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej dla kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem tych, do których stosuje się ust. 11, oraz

- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, bez uszczerbku dla przepisów. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie wyrównawczej pobranej przy przywozie, jeżeli opłata ta jest równa lub niższa od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłata wyrównawcza pobierana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

12. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne, mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

13. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zmiany w załączniku I przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8 do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie:

- produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), oraz
- w przypadkach szczególnych, produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1,

powstaje nagle i rynek Wspólnoty doznaje zakłóceń, lub prawdopodobne jest, że dozna takich zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nomenklatura taryfy wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2773/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 64), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4155/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 29).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2774/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 68).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2775/75 z dnia 1 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 72).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

B. OWALBUMINA I LAKTABUMINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87 (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44).

1. Zdanie wprowadzające w art. 1 otrzymuje brzmienie:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej mają zastosowanie w odniesieniu do następujących produktów:”

2. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 4.

Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75”.

3. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

4. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”)

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, rozłożone odpowiednio na cały rok, jeżeli jego otwarcie jest konieczne, oraz, tam gdzie jest to właściwe, zasady określające:

- a) gwarancje dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) uznawanie dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

5. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymania się tej sytuacji a w skutek tego rynek ten doznaje zakłóceń lub jest zagrożony zakłóceniami mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 Traktatu, przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

6. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w specjalnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1, które są przeznaczone do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że wewnętrzne przepisy regulujące zasady uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskiego są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działań w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.”

7. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania mają zastosowanie do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączone do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.”

ZAŁĄCZNIK XIII
OWOCE I WARZYWA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 118 z 20.5.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3669/93 (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 26)*

Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 22

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 25 i 26.

Pozwolenia na przywóz i pozwolenia na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w okresie tym przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Artykuł 23

1. O ile niniejsze rozporządzenia nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Jeżeli zastosowanie stawek celnych we Wspólnej Taryfie Celnej miałyby zależeć od ceny importowej partii przesyłki w przywozie, rzetelność tej ceny sprawdza się przy zastosowaniu zryczałtowanej wartości przywozowej obliczanej przez Komisję z uwzględnieniem pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen przedmiotowych produktów na reprezentatywnych rynkach przywozowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to właściwe, na innych rynkach..

3. Jeżeli zadeklarowana cena importowa przedmiotowej przesyłki jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywozowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 5, która nie może przekraczać zryczałtowanej wartości przywozowej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywozowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywozowej.

4. Jeżeli cena importowa przedmiotowej przesyłki nie zostaje zadeklarowana w chwili dokonywania odprawy celnej, sposób zastosowania stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub zastosowania odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego, zgodnie z warunkami jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33.

Artykuł 24

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych ceł przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu sprawdzane w oparciu o ceny reprezentatywne na przedmiotowe produkty na rynku światowym lub na rynku przywozu do Wspólnoty danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 25

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 2 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami

przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu obrotów handlowych (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, potrzeby podaży rynku wspólnotowego i potrzebę chronienia równowagi tego rynku i może sięgać do metod stosowanych w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla opłat wynikających z porozumień zawartych podczas negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady, określone w ust. 1, przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone przez cały rok, oraz określają zastosowaną metodę ich przydzielania, a także w zależności od potrzeb:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 26

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu znaczących dla gospodarki ilości produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 na podstawie cen tych produktów stosowanych w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów i uwzględniając efektywność i strukturę wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania

dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów pod względem administracyjnym, uwzględniając jednocześnie wymogi administracyjne;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Jeżeli jest to konieczne z uwagi na sytuację w handlu międzynarodowym lub szczególne wymagania niektórych rynków, refundacja dla danego produktu może zostać zróżnicowana odpowiednio do kraju przeznaczenia produktu.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży owoców i warzyw na rynku Wspólnoty,
 - cen owoców i warzyw w handlu międzynarodowym;
- b) koszty wprowadzenia do obrotu i minimalne koszty transportu ze wspólnotowych rynków do portów i innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również koszty powstające podczas wprowadzenia towaru na rynek w kraju przeznaczenia
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

5. Przy ustalaniu cen stosowanych na rynku wspólnotowym, określonych w ust. 1, uwzględnia się ceny najkorzystniejsze z punktu widzenia prowadzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen rynku światowego, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) ceny odnotowane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- c) ceny producenta odnotowane w państwach trzecich dokonujących wywozu,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są wspólnotowego pochodzenia,
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego kraju przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych dla okresów referencyjnych w nim przewidzianych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów regulujących redystrybucję przewidzianych do wywozu ilości nierozdysponowanych lub niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

Artykuł 27

1. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego

rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 28

1. Jeżeli w wyniku przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 rynek Wspólnoty zostaje dotknięty, lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi mogą być przyjmowane właściwe środki.

W zależności od przypadku, takie środki mogą być stosowane jedynie do chwili ustabilizowania się rynku lub ustąpienia groźby destabilizacji lub znacznego zmniejszenia się ilości produktów wycofywanych z rynku lub skupowanych.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po jego otrzymaniu.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2518/69 z dnia 9 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 318 z 18.12.1969, str. 17), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2455/72 (Dz.U. nr L 266 z 14.11.1972, str. 7)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2707/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. nr L 291 z 28.12.1972, str. 3)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3821/90 (Dz.U. nr L 366 z 29.12.1990, str. 45)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XIV
OWOCE I WARZYWA PRZETWORZONE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 426/86 z dnia 24 lutego 1986 r. (Dz.U. nr L 49 z 27.2.1986, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1490/94 (Dz.U. nr L 161 z 29.6.1994, str. 13)*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 podlega wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12, 13, 14 i 14a.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 10a

1. Dla produktów wymienionych w części B załącznika I na lata gospodarcze 1995, 1996, 1997, 1998 i 1999 są ustalane minimalne ceny importowe. Minimalna cena importowa jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności:

- cen importowych na bazie franco granica Wspólnoty,
- cen uzyskiwanych na rynku światowym,

- sytuacji na wewnętrznym rynku Wspólnoty,
- trendów w handlu z państwami trzecimi.

W przypadku gdy nie jest przestrzegany obowiązek stosowania cen światowych, to w uzupełnieniu do cła nakładana jest opłata wyrównawcza, mająca za podstawę ceny państwa trzeciego będącego głównym dostawcą.

2. Minimalną cenę importową suszonych winogron ustala się przed rozpoczęciem roku gospodarczego.

Minimalna cena importowa jest ustalana dla rodzynków i innych suszonych winogron. Dla każdej z tych dwóch grup produktów minimalna cena importowa może być ustalana w odniesieniu do produktów w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto, którą należy określić i dla produktów w opakowaniach bezpośrednich o wadze netto przekraczającej wagę określoną w taki sposób.

3. Minimalna cena importowa przetworzonych czereśni jest ustalana przed rozpoczęciem roku gospodarczego. Cena może być ustalana za produkty w opakowaniu bezpośrednim o określonej wadze netto.

4. Minimalna cena importowa, jakiej należy przestrzegać w odniesieniu do suszonych winogron jest równa cenie stosowanej w dniu przywozu. Jeżeli jest nakładana opłata wyrównawcza, to jest ona równa opłacie stosowanej tego samego dnia.

5. Cena minimalna jakiej należy przestrzegać przy przywozie wiśni przetworzonych jest równa cenie stosowanej w dniu dopuszczenia do swobodnego obrotu.

6. Opłaty wyrównawcze dla suszonych winogron są ustalane przez odniesienie do skali cen w przywozie. Różnica między minimalną ceną importową i każdym stopniem skali wynosi:

- 1% ceny minimalnej dla pierwszego stopnia,
- odpowiednio 3, 6 i 9% ceny minimalnej dla drugiego, trzeciego i czwartego stopnia.

Piąty stopień skali obejmuje wszystkie przypadki, w których cena importowa jest niższa od stosowanej w przypadku stopnia czwartego.

Maksymalna opłata wyrównawcza ustalana dla suszonych winogron nie przekracza różnicy między ceną minimalną i kwotą ustaloną na podstawie najkorzystniejszych cen stosowanych na rynku światowym dla znaczących ilości przez najbardziej reprezentatywne państwa trzecie.

7. W przypadku gdy cena importowa wiśni przetworzonych jest niższa od ceny minimalnej tych produktów, pobiera się opłatę wyrównawczą równą różnicy

między tymi dwiema cenami.

8. Minimalna cena importowa, kwota opłaty wyrównawczej i inne przepisy wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 11c

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, jakie mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowego cła przywozowego, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność celna są równe cenom, które Wspólnota przekazała Światowej Organizacji Handlu zgodnie ze swoją ofertą przedłożoną podczas wielostronnych negocjacji Rundy Urugwajskiej.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowego cła przywozowego są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady

przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, odpowiednio rozłożone na cały rok, ustalają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji dotyczących rodzaju, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym dla umożliwienia wywozu:

- a) znaczących gospodarczo ilości produktów niezawierających dodatku cukru, określonych w art. 1 ust. 1,
- b) cukru białego i cukru surowego objętych kodem CN 1701,
- glukozy i syropu glukozowego objętego kodami CN 1702 30 51, 1702 30 59, 1702 30 91, 1702 30 99 i 1702 40 90,

- izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30 i izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30,
- syropu buraczanego i trzcinowego objętych kodem CN 1702 90 90,

stosowanych w produktach wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b),

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjmowana metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, pozwalając na możliwie najbardziej skuteczne wykorzystywanie dostępnych zasobów oraz uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, uwzględniając jednak wymogi administracyjne,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji w handlu międzynarodowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków, refundacje mogą być różnicowane odpowiednio do miejsca przeznaczenia.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje są przyznawane jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana dla wywozu jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, tej jaka ma zastosowanie tego samego dnia:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca

przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewniana jest na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przewidzianych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. a).

2. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

- cen i dostępności przetworów owocowych i warzywnych na rynku wspólnotowym,
- cen dominujących w handlu międzynarodowym;

b) minimalne koszty sprzedaży i transportu z rynków wspólnotowych do portów lub innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również kosztów wysyłki do miejsc przeznaczenia;

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

3. Przy ustalaniu cen na rynku Wspólnoty na produkty określone w art. 13 ust. 1 lit. a) uwzględnia się dominujące ceny, które są najbardziej korzystne z punktu widzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym uwzględnia się następujące

elementy:

- a) ceny panujące na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
 - c) ceny producenta zanotowane w państwach trzecich wywozu;
 - d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.
4. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
 - produkty są wspólnotowego pochodzenia,
 - w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego jest ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.
5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14a

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w doniesieniu do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b).
2. Kwota refundacji jest równa:
 - dla cukru surowego, cukru białego oraz syropu buraczanego i trzcinowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla izoglukozy, kwocie refundacji wywozowej dla tego produktu w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla glukozy i syropu glukozowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi.

3. W celu skorzystania z refundacji, przy dokonywaniu wywozu produktom przetworzonym musi towarzyszyć oświadczenie wnioskodawcy potwierdzające ilość cukru surowego, cukru białego, syropu buraczanego i trzcinowego, glukozy oraz izoglukozy i syropu glukozowego użytą w procesie wytwarzania.

Rzetelność oświadczenia, określonego w akapicie pierwszym, podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich.

4. Jeżeli wysokość refundacji nie jest wystarczająca, by umożliwić wywóz produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), to w odniesieniu do tych produktów, zamiast przepisów art. 13 ust. 1 lit. a), mają zastosowanie przepisy art. 13. ust. 1 lit. b).

5. Refundacje przyznaje się dla wywozu produktów:

- a) wspólnotowego pochodzenia,
- b) które zostały przywiezione z państw trzecich i w stosunku do których zostały zapłacone należności celne przywózowe, określone w art. 10, pod warunkiem udowodnienia przez eksportera, że:
 - produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
 - przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywózowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa należnościom celnym przywózowym pobranym przy przywozie, jeżeli są one niższe niż stosowana refundacja; jeżeli opłaty celne przywózowe pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja, zastosowanie ma refundacja.

6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty spełniają każdy z dwóch warunków wymienionych w ustępie poprzednim,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz że
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków zbóż, cukru oraz owoców i warzyw, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w określonych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do:

- produktów, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b),
- owoców i warzyw,

przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1, powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub istnieje prawdopodobieństwo, że stosowanie przepisów regulujących zasady uszlachetniania czynnego spowoduje takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w ciągu tygodnia od dnia otrzymania powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy na podstawie art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przy wywozie cukru białego pobierana jest opłata wywozowa przekraczająca 5 ECU za 100 kilogramów, to w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zawierających minimum 35% dodatku cukru, można podjąć decyzję o nałożeniu opłaty, przy zachowaniu procedury określonej w art. 22.

2. Wysokość opłaty wywozowej ustala się uwzględniając:

- charakter produktu przetworzonego z owoców lub warzyw zawierającego dodatek cukru,
- zawartość dodatku cukru w przedmiotowym produkcie,
- ceny cukru białego we Wspólnocie i na rynku światowym,
- opłatę wywozową stosowaną w odniesieniu do cukru białego,
- skutki gospodarcze zastosowania wspomnianych opłat.

3. Przyjmuje się, że zawartość dodatku cukru określa liczba umieszczona naprzeciw przedmiotowego produktu w kolumnie 1 załącznika III do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże na wniosek eksportera, jeżeli zawartość dodatku cukru na 100 kilogramów wagi netto produktu, ustalona zgodnie z ust. 4, jest o dwa lub więcej kilogramów niższa od zawartości podanej przez liczbę właściwą dla przedmiotowego produktu występującą w kolumnie 1 załącznika III, zastosowanie ma zawartość ustalona zgodnie z ust. 4.

4. Uważa się, że zawartość dodatku cukru w produktach wymienionych w załączniku III odpowiada odczytowi uzyskanemu przy zastosowaniu refraktometru, przemnożonemu przez 0,93 w przypadku produktów oznaczonych kodami CN 2008, z wyłączeniem kodów CN 2008 11 10, 2008 91 00, 2008 99 85 i 2008 99 91, i przez 0,95 w przypadku innych produktów wymienionych w załączniku III, i pomniejszonemu o liczbę właściwą dla danego produktu podaną w kolumnie 2 załącznika III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 17

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 18

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty poważnymi zakłóceniami lub zagrożony wystąpieniem poważnych zakłóceń mogących zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby jego wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa

Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się załączniki II i IV.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 518/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 22).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 519/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 24).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 520/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 26).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 521/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 28).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1796/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 183, 4.7.1981), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1122/92 (Dz.U. nr L 117 z 1.5.1992, str. 98).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2089/85 z dnia 23 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 197 z 27.7.1985, str. 10).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3225/88 z dnia 17 października 1988 r. (Dz.U. nr L 288 z 21.10.1988, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1201/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2781/90 (Dz.U. nr L 265 z 28.9.1990, str. 3)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XV
BANANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. (Dz.U. nr L 47 z 25.2.1993, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15)

1. Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust 2 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

3. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkowe cło przywozowe ustala się w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 2 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

4. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu dla tego produktu.

5. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, w stosunku do których stosowane są dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

2. Dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Art. 15a-20 włącznie mają zastosowanie wyłącznie do świeżych produktów objętych kodami CN ex 0803, z wyłączeniem sadzonek drzew bananowych.

Do celów niniejszego tytułu:

- a) „tradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów określone w Załączniku wywożone przez każdy kraj AKP, który tradycyjnie dostarcza banany do Wspólnoty; takie banany określa się jako „tradycyjne banany z AKP”.
 - b) „nietradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów przekraczające ilość określoną w 1; banany takie określa się jako „banany nietradycyjne”,
 - c) „przywóz z państw trzecich spoza AKP” oznacza ilości wywożone przez inne państwa trzecie; banany takie określa się jako „banany z państw trzecich”,
 - d) „banany ze Wspólnoty” oznaczają banany produkowane we Wspólnocie,
 - e) „rynek” i „wprowadzanie do obrotu” oznacza wprowadzenie na rynek, nieobejmujące udostępniania produktu konsumentowi końcowemu,
3. W art. 17 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Z wyjątkiem przypadków odstępstw przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 27, pozwolenia takie są wystawiane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenia ulega przypadkowi w całości lub częściowo, jeżeli w okresie tym przywóz nie został dokonany, lub został dokonany tylko częściowo.”

4. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Co roku dla przywozu bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP otwiera się kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton (netto).

W ramach kontyngentu taryfowego, przywóz bananów z państw trzecich podlega opłacie 75 ECU za tonę, a przywóz nietradycyjnych bananów z krajów AKP podlega zerowej stawce celnej.

Kontyngent taryfowy na rok 1994 wynosi 2 100 000 ton (wagi netto).

Jeżeli popyt Wspólnoty określony na podstawie bilansu podaży, określonego w art. 16, wzrasta, to w konsekwencji zwiększana jest wysokość kontyngentu taryfowego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Wszelkich takich zmian dokonuje się przed 30

listopada roku poprzedzającego rok gospodarczy, którego to dotyczy.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 15 ust. 1, nietradycyjne banany z krajów AKP przywożone poza kontyngentem taryfowym, określonym w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają stawce opłaty celnej za tonę równej stawce określonej w art. 15 ust. 1, pomniejszonej o 100 ECU.

3. Ilości bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP powtórnie wywiezione ze Wspólnoty nie obciążają kontyngentu, określonego w ust. 1.

4. Kwoty wymieniane w niniejszym artykule są przeliczane na walutę krajową według kursu stosowanego do przedmiotowych produktów w powiązaniu ze Wspólną Taryfą Celną.”

5. W art. 20 dodaje się tiret w brzmieniu:

- „- środki gwarantujące źródło pozyskania i pochodzenie bananów przywożonych w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w art. 18 ust. 1,
- środki konieczne do wypełnienia zobowiązań wynikających z umów zawartych przez Wspólnotę zgodnie z art. 228 Traktatu.”

6. Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.”

7. Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa

Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK XVI
WINO

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1891/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42)*

1. Tytuł IV otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 52

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty wszelkich innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 i wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 55 i 56.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83 przyjmowane są:

- a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na przywóz lub na wywóz,
- b) okres ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 53

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W odniesieniu do moszczu objętego kodami 2009 60 i 2204 30, dla którego zastosowanie stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny importowej przywożonego produktu, rzetelność tej ceny jest sprawdzana przy

zastosowaniu ryczałtowej wartości przywózowej, obliczanej przez Komisję w zależności od pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen na przedmiotowe produkty na reprezentatywnych rynkach przywózowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to stosowane, na innych rynkach.

W przypadku gdy deklarowana cena importowa danej dostawy jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywózowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 3, która nie może przekraczać wartości zryczałtowanej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywózowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywózowej.

Jeżeli cena importowa danej dostawy nie zostaje zadeklarowana podczas odprawy celnej, zastosowanie stawki opłaty celnej Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego przy zachowaniu warunków, jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 3.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83. Te szczegółowe zasady obejmują przepisy niezbędne do sprawdzenia cen importowych.

Artykuł 54

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla przedmiotowego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 55

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c);
- b) cukrów objętych kodem CN 1701, glukozy i syropu glukozowego oznaczonych kodami CN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, włącznie z postaciami produktów objętych kodami CN 1702 30 51 i 1702 30 59, włączonymi do produktów objętych kodami CN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99;

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami stosowanymi we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Do celów przydzielania kontyngentu na towary, które mogą być wywożone z refundacją ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej kłopotliwa administracyjnie dla podmiotów gospodarczych, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są jednakowe na obszarze całej Wspólnoty. Można je różnicować w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji na rynkach międzynarodowych lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83. Są one ustalone w równych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Przepisy art. 56 dotyczące produktów, o których jest w nim mowa są stosowane na zasadach uzupełniających.

4. Refundacje są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja mająca zastosowanie do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli jest ono różne od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanych opłat celnych nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nim przewidziane i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 56

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji określonych w art. 55 ust. 1.

2. Kwota refundacji dla produktów określonych w art. 55 ust. 1 lit. b):

- w przypadku cukru surowego i cukru białego, jest równa kwocie refundacji

dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

- w przypadku glukozy i syropu glukozowego, jest równa kwocie refundacji dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

W celu umożliwienia przyznania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy przywozie oświadczenie wnioskodawcy podające ilości cukru surowego, cukru białego, glukozy i syropu glukozowego zużyte do jego wytworzenia.

Rzetelność tego oświadczenia podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności na rynku Wspólnoty produktów wymienionych w art. 55 ust. 1,
 - cen rynku światowego na te produkty,
- b) możliwie najniższe koszty wprowadzania na rynek i koszty transportu z rynku Wspólnoty do portów i innych punktów wywozu ze Wspólnoty, jak również koszty transportu do miejsca przeznaczenia,
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku,
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu,
- e) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty,
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

4. Ceny rynkowe Wspólnoty, określone w art. 55 ust. 1, ustala się na podstawie najkorzystniejszych cen wywozowych.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 55 ust. 1, uwzględnia się następujące czynniki:

- a) ceny odnotowywane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w krajach docelowych dla przywozu z państwa

trzeciego,

- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 55 ust. 3 akapit trzeci, okresy w jakich ustala się wykaz produktów, dla których refundacje są faktycznie przyznawane i kwoty, na jaką powinna być ustalana refundacja są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83.

6. Refundacja jest przyznawana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 7,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 55 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Dodatkowe przepisy mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja do każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie, jeżeli cła te są niższe niż stosowana refundacja, jeżeli cła pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja stosuje się refundację.

Artykuł 57

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w poszczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja określona w tym ustępie powstaje w sposób szczególnie nagły i jeżeli rynek Wspólnoty doznaje, lub jest zagrożony wystąpieniem zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetnienia czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które pozostają ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy i które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 58

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zakazuje się podejmowania następujących działań:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłaty celnej,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 59

1. Zabrania się przywozu produktów, określonych w art. 1 ust. 2, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów równoważnych produktom pochodzącym ze Wspólnoty, w stosunku do których taka domieszka jest dozwolona na podstawie art. 25 ust. 1 i 2.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki równoważności produktów, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 60

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować

odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

W celu dokonania oceny, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności wziąć pod uwagę:

- a) ilości, w stosunku do których zostały złożone wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz lub zostały wydane pozwolenia i liczby podane w prognozowanym bilansie dostaw,
- b) jeżeli jest to właściwe, skalę interwencji.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady w celu stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po otrzymaniu wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 61

1. Pochodzącym z przywozu winom, przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opisanych z zastosowaniem odniesień geograficznych, może przysługiwać, w odniesieniu do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i wprowadzanych do sprzedaży we Wspólnocie i pod warunkiem zapewnienia wzajemności, objęcie mechanizmem kontroli i ochrony, określonym w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 823/87.

2. Ust. 1 jest stosowany w drodze umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z procedurą określoną w art. 113 Traktatu.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

2. Po art. 72 dodaje się, co następuje:

„Artykuł 72a

1. Państwa Członkowskie przyjmą wszelkie konieczne środki dla umożliwienia zainteresowanym stroną zapobiegania, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o handlowych aspektach praw własności intelektualnej, używaniu we Wspólnocie oznaczeń geograficznych związanych z produktami, określonymi w art. 1 ust. 2 lit. b), dla produktów nie pochodzących z miejsc określonych danym oznaczeniem geograficznym, nawet jeżeli prawdziwe pochodzenie towarów jest wskazywane lub oznaczenie geograficzne jest używane w tłumaczeniu, albo jeżeli towarzyszą im wyrażenia takie jak „w rodzaju”, „typu”, „w stylu” „naśladownictwo” lub tym podobne.

Do celów niniejszego artykułu, „oznaczenie geograficzne” przyjęto w znaczeniu oznaczenia identyfikującego produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu albo z regionu lub lokalizacji wewnątrz tego terytorium, w przypadkach gdy niektóre cechy jakościowe, związane z reputacją lub inne cechy produktu mogą być w istotnym zakresie uznawane za związane z tym geograficznym miejscem pochodzenia.

2. Ust. 1 ma zastosowanie bez względu na inne przepisy szczególne zawarte w ustawodawstwie wspólnotowym ustanawiającym zasady znakowania i prezentowania do celów handlowych produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b).

3. W razie potrzeby szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

3. Skreśla się załącznik VII.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 344/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 67)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 345/79 z dnia 5 lutego r. 1979 (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 69), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2009/81 (Dz.U. nr L 195 z 18.7.1981, str. 6)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XVII
TYTOŃ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz. U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 70.).

Tytułu IV otrzymuje brzmienie:

„Tytuł IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 15

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki celne we Wspólnej Taryfie Celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

Artykuł 16

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.
2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:
 - a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
 - b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16 a

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty, lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub groźby ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w zakresie zastosowania niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach i są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia takiego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XVIII
CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 175 z 4.8.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92 (Dz. U. nr L 313 30.10.1992, str.1).

Tytuł V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15 a

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy; podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do obowiązków wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XIX

ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. (Dz.U. nr L 55 z 2.3.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3336/92 (Dz.U. nr L 336 z 20.11.1992, str. 1).*

Art. 8-10 otrzymują brzmienie:

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności gospodarczej na terenie Wspólnoty.

Pozwolenia na przywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 9

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 10a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurami określonymi w art. 14.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3280/75 z dnia 16 grudnia 1975 r. (Dz.U. nr L 326 z 18.12.1975, str. 4).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

**ZAŁĄCZNIK XX
NASIONA**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 r. (Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3375/93 (Dz.U. nr L 303 z 10.12.1993, str. 9).*

1. Art. 5-7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 5

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 6

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 7

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, został dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony doznaniem zakłóceń mogących zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się art. 8a.

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1578/72 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 186 z 26.7.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1984/86 (Dz.U. nr L 171 z 28.6.1986, str. 3).

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XXI
PRZEPISY RÓŻNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 151 z 30.6.1968, str. 16), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 794/94 (Dz.U. nr L 92 z 9.4.1994, str. 15).*

1. Art. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

1. Jeśli niniejsze rozporządzenie nie przewiduje inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

3. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej i pod warunkiem przestrzegania zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych dotyczących produktów wymienionych w Załączniku, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 3

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zdecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

W przypadku powoływania się na niniejszy artykuł, środki przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG i odpowiednimi artykułami innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 34 z 9.2.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3209/89 (Dz.U. nr L 312, 27.10. 1989, str. 5).*

Skreśla się art. 2 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK XXII
REGIONY PERYFERYJNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).*

W art. 2 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym część zdania o brzmieniu: „Opłaty wyrównawcze ustalone na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż” otrzymuje brzmienie:

„Należności celne przywozowe przewidziane we Wspólnej Taryfie Celnej”.

- b) w akapicie drugim wyrażenie „opłata wyrównawcza (zwolnienie)” zastępuje się wyrażeniem „(zwolnienie) z należności celnych przywozowych”.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1600/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny”.

3. W art. 7 skreśla się wyrażenie „opłata wyrównawcza i/lub”.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 13), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.

2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68”.